

Em Là Học Trò Của Tôi Thì Sao?

Contents

Em Là Học Trò Của Tôi Thì Sao?	2
1. Chương 1: Thư Bị Thôi Thành Mặc Vị Nùng	2
2. Chương 2: Hi Vọng Đã Về Rồi	5
3. Chương 3: Anh Là Hy Vọng Là Nỗi Niềm Của Em	7
4. Chương 4: Mấy Ai Say Rượu Lại Tự Nhân Mình Đã Say	9
5. Chương 5: “Hi Vọng, Chúc Anh Hạnh Phúc!”	11
6. Chương 6: Kẹo Ngọt	13
7. Chương 7: Ác Mộng 800 Mét	16
8. Chương 8: Hội Nghị Kiểm Điểm	17
9. Chương 9: Đêm Giáng Sinh 1	19
10. Chương 10: Đêm Giáng Sinh 2	20
11. Chương 11: “em Còn Chưa Trưởng Thành “	23
12. Chương 12: Vậy Thì Không Nên Quên!	27
13. Chương 13: Quán Chè Đường Thủy	32
14. Chương 14	36
15. Chương 15: Ngày Xuân Bình Yên	39
16. Chương 16: Nỗi Niềm Biệt Ly	43
17. Chương 17: Ai Là Ai Cũng Không Quan Trọng	47
18. Chương 18: Ánh Trăng Nhiều Lòng	51
19. Chương 19: Vào Đại Học	55
20. Chương 20: Nắng Chiều Chan Hoà Khắp Phòng	59
21. Chương 21	64
22. Chương 22: Sao Vậy? Bé Ngốc	68
23. Chương 23: Từ Chối Thẳng Thừng	74
24. Chương 24: Aishiteiru	77
25. Chương 25: Trò Chơi Tình Ái	81
26. Chương 26: Đau Răng Không Phải Bệnh	86
27. Chương 27: Tình Yêu Răng Khôn	89
28. Chương 28: Lời Đồn Nhảm Nhí	94
29. Chương 29: Đạo Bước Trong Mưa	101
30. Chương 30: Giữa Đêm Hè	104
31. Chương 31: Hai Bên Gặp Gỡ	108
32. Chương 32: Nhìn Đi, Ánh Trăng Sáng	112
33. Chương 33: Chuyện Khó Khăn Nhất Trong Cuộc Đời	115
34. Chương 34: Yêu Luôn Đi Đôi Với Nỗi Buồn	119
35. Chương 35: Anh Chờ Em, Trong Hai Năm	122
36. Chương 36: Vị Đào Ngọt Lịm	128
37. Chương 37: Phần Kết	130
38. Chương 38: Ngoại Truyện 1	134
39. Chương 39: Ngoại Truyện 2: Cuộc Sống Vợ chồng	135
40. Chương 40: Ngoại Truyện 3: Về Con Cái – Về Tình Yêu (phần Về Hi Vọng)	136
41. Chương 41: Ngoại Truyện 4: Về Sở Phi Phi	137

Em Là Học Trò Của Tôi Thì Sao?

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Em là học trò của tôi thì sao? của tác giả Điền Phan trên website đọc truyện o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-hoc-tro-cua-toi-thi-sao>

1. Chương 1: Thư Bị Thôi Thành Mặc Vị Nùng

Mùa hè cấp hai quả thật dài đằng đẵng, Triệu Thủy Quang nằm lẩn lè ở trên bàn, cả người nóng hừng hực, Nam Kinh không hổ danh là một trong bốn lò bát quái của Trung Quốc, cho dù đã sinh sống ở đây 16 năm nhưng cô cũng chẳng chịu được mỗi khi hè đến, quạt trần thì quay chậm như rùa bò, cũng may nó còn có máy điều hòa, nếu như mà cả máy điều hòa cũng bị hư thì ông trời không phải đang hại “người nổi nghiệp” như cô sao? Muốn rèn giũa nhân tài tương lai thì cũng không cần phải làm thế chứ!

Hèn chi tuần trước cô giáo Anh văn đang mang thai giảng bài chưa hết tiết thì đã té xỉu rồi, mọi người phải lập tức dìu ra ngoài.

Triệu Thủy Quang cũng muốn xỉu lắm chứ, đáng tiếc cô không có mang thai như người ta, càng đáng tiếc hơn là từ đó đến giờ cô không có lá gan lớn làm chuyện động trời vậy đâu!

“Này này, lúc này mình gặp một anh chàng đẹp trai ở văn phòng đó, chẳng biết là người thân của ai nhỉ!”

Cao Tầm quay đầu nói, “Thiệt không đó? Không thể nào, hay là bạn của giáo viên nào trong trường?”

“Đẹp trai không?”

“Mấy đứa con gái các cậu đúng thật là nhàm chán mà, chỉ biết mấy cái đó thôi!”, Đám con trai trong lớp nhao nhao nói.

“Thì sao? Đám con trai mấy người biết gì mà nói chứ.”

Vì vậy, lớp tiếng Anh vì giáo viên bộ môn nghỉ chờ sanh lần nữa biến thành một cái chợ!

“Im im, hoa lily đến kìa!”

Cả lớp đột nhiên im lặng, Vương Lị Lị chính là chủ nhiệm kiêm giáo viên môn Văn của lớp Triệu Thủy Quang, người cũng như tên vậy, có khí chất thanh cao như hoa lily, tính tình cũng hiền lành nữa, là một trong số ít giáo viên được học trò yêu mến.

Mà hôm nay hoa lily có gì đó khác khác, ngày thường thì mặt mày trắng nõn, sao hôm nay lại đỏ bừng lên, là do thời tiết quá nóng chăng?

“Từ hôm nay trở đi, giờ tự học Anh văn của các em đã kết thúc, cô xin giới thiệu, đây là thầy dạy Anh văn mới của các em, thầy Đàm.”

Bóng người đứng ngoài cửa từ từ bước vào lớp.

“Hà? Anh chàng đẹp trai!” Dù cho Cao Tầm có nói nhỏ đến cỡ nào nhưng trong lớp học đang yên tĩnh thế này mọi người đều nghe rất rõ, vì thế ai nấy đều cười khúc khích, chăm chú nhìn xem “anh chàng đẹp trai” đó thế nào. Triệu Thủy Quang cười nghĩ thầm trong bụng, Cao Tầm nói sai rồi, không phải là đẹp trai mà là siêu đẹp trai mới đúng. Đúng thật là bảo bối ngàn năm có một: tướng tá cao ráo, lông mày cao rậm, môi không dày cũng không quá mỏng, tư thái tao nhã có chút cao ngạo.

Triệu Thủy Quang có thói quen gặp ai lần đầu tiên, cô đều nhìn môi mà đoán tướng. Đàn ông môi mỏng như thế này thì luôn luôn bạc tình! Triệu Thủy Quang ngồi ngay ngắn chăm chú nghe mọi người nói, không phải như Hi Diệu đầu óc bay đến tận đâu đó.

“Đây là lớp trưởng Trần Tư Dương.” Trần Tư Dương đứng lên, gật đầu lại ngồi xuống, từ chỗ Triệu Thủy Quang ngồi có thể nhìn thấy một phần gương mặt của Trần Tư Dương, mũi cao thẳng, mắt kiếng nhỏ gọn, đường nét khuôn mặt cũng rất đẹp, 100% học sinh ưu tú, đúng thật là không hổ danh là học sinh giỏi suốt ba năm liền.

“Đây là lớp phó Lý Giai Nhiên, còn đây là lớp phó học tập Triệu Thủy Quang, cũng là gương mặt tiêu biểu của lớp tiếng Anh!” Triệu Thủy Quang nghe đến tên mình liền đứng lên, mỉm cười nhìn Đàm Thư Mặc. Triệu Thủy Quang là ai chứ, là một trong những học trò cưng của giáo viên, mấy thầy cô cứ hễ mở miệng ra là lại nói “Các em phải noi gương học tập của Triệu Thủy Quang và Trần Tư Dương!”

Hoa lily nói, “Ban cán sự lớp hãy cố gắng giúp đỡ thầy Đàm!”

“Thầy Đàm, lớp của tôi phải làm phiền thầy rồi!” Hoa lily vui vẻ quay sang nói với Đàm Thư Mặc, nghe thế, anh cũng gật đầu cười cười, “Đừng khách sáo!”

Hoa lily e lệ cười, nói, “Thầy Đàm, tôi đi trước đây, có vấn đề gì thì cứ tìm tôi!”

Đàm Thư Mặc bước lên bục giảng, để cặp sách lên bàn. Anh mặc chiếc áo sơ mi dài tay rất thơm mát, khuy áo nhỏ nhỏ tinh xảo màu vàng, chiếc khuy thứ nhất thì không có cài chỉ để hở hững, hàng khuy áo phía dưới thì đều cài vào, mà tay cả khuy ống tay áo cũng cài lại đàng hoàng, đột nhiên trong đầu Triệu Thủy Quang lóe lên ý nghĩ, thầy Đàm không biết nóng là gì ư?

“Tôi tên là Đàm Thư Mặc.” Đàm Thư Mặc mỉm cười, tự giới thiệu bản thân mình, “Tên tôi có từ một câu thơ, Thư là lá thư, Mặc là mực, có ai biết đó là câu thơ gì không?”

Cao Tầm lớn tiếng nói, cô vừa thấy Đàm Thư Mặc đã lóe mắt vì vẻ đẹp trai của anh ta rồi, “Là câu thơ “Thư bị thổi thành mặc vị nùng””.

Đàm Thư Mặc cười cười, sau đó nói tiếp, “Được rồi, chúng ta bắt đầu học, tiết trước các em học đến bài nào rồi?”

Triệu Thủy Quang ngồi ngay ngắn nghe giảng, bình thường thì mấy giáo viên lần đầu tiên lên lớp đều điểm danh học sinh trước, nhưng mà Đàm Thư Mặc chỉ dạy thay cho nên cũng không điểm danh gì cả!

Kết thúc tiết học, mọi người đều công nhận đây chính là một giáo viên đích thực, phát âm chuẩn, giảng ngữ pháp rất cặn kẽ, mà dịch bài lại hay và dễ hiểu nữa!

Ngay cả một người đi học không thèm chú tâm như Triệu Thủy Quang mà còn phải chăm chú nghe giảng, rất nhanh theo kịp tốc độ giảng bài của Đàm Thư Mặc.

“Thứ hai và thứ năm từ hai giờ đến năm giờ chiều là office hour của tôi (làm việc văn phòng), mọi người có gì không hiểu thì cứ đến tìm tôi!” Đàm Thư Mặc vừa thu dọn sách vở vừa nói, sau đó bước ra khỏi lớp.

Trời ạ, thầy Đàm này còn có office hour nữa sao? Giảng viên đại học cũng còn chưa như thế nha!

Chương 2:

“Này, nghe nói lớp cậu có một thầy giáo đẹp trai lắm phải không?” Trên đường tan trường về nhà, Lưu Gia Luân khều khều cánh tay Triệu Thủy Quang mà hỏi.

“Phải nói là cực kỳ đẹp trai.” Triệu Thủy Quang liền nhớ tới khuôn mặt của Đàm Thư Mặc.

“Wow, nếu cậu mà nói đẹp trai thì chắc chắn là đẹp trai, haiz, mà đáng tiếc là thầy ấy không dạy Anh văn lớp mình.” Lưu Gia Luân ủ rũ nói tỏ vẻ tiếc nuối.

Lưu Gia Luân là bạn thời thơ ấu của Triệu Thủy Quang, quan hệ của hai người cũng sâu xa lắm, thế này thì phải quay lại lúc còn học mẫu giáo, Triệu Thủy Quang học ở lớp Dâu Tây, còn Lưu Gia Luân thì học lớp Chuối, hai người vì giành quả táo của Vương Tiểu Minh mà đánh nhau ì xèo, đến khi nhà trường mời phụ huynh lên thì ba của Lưu Gia Luân và ba của Triệu Thủy Quang mới nhận ra đối phương chính là bạn trước đây của mình. Cả Lưu Gia Luân lẫn Triệu Thủy Quang lúc đó đều bị hai vị phụ huynh cho “ăn” cốc đầu, bắt phải xin lỗi nhau, từ đó về sau quan hệ hai người trở thành nghiệt duyên. (dính mãi không cách ra được)

Cô và Lưu Gia Luân không học chung tiểu học và cấp hai, nhưng đến cấp ba thì hai người đều nộp đơn dự thi vào cùng một trường.

“À, hay là mỗi ngày cậu mang mắt mình sang lớp cậu đi, để mình dòm thầy ấy tí. ” Lưu Gia Luân hí hửng nói.

“Được thôi, mỗi ngày mình đều dán mắt cậu lên mông mình rồi đem vô lớp!” Triệu Thủy Quang nghiêm mặt nói, tiếp tục đi về phía trước.

“Cậu đi chết đi...”

“Lưu Gia Luân, tối nay mình đến bar “Tô”, nếu mẹ mình có hỏi thì nhớ nói mình qua nhà cậu học bài!” Triệu Thủy Quang luôn gọi thẳng tên họ của Lưu Gia Luân, vì thế Lưu Gia Luân cũng gọi thẳng tên họ của Triệu Thủy Quang.

Triệu Thủy Quang nói tiếp, “Lưu Gia Luân, nếu mình mà kêu cậu là Gia Gia thì mình nôn mất!”

Lưu Gia Luân cũng chẳng chịu yếu thế, phản kích lại, “Nôn cái đầu cậu, mình mới phải là người buồn nôn nè!” Tình cảm con gái với nhau đúng thật là khăng khít một cách khó hiểu.

Câu thơ ấy nằm trong bài này:

Vô đề kỳ II

Lai thị không ngôn khứ tuyệt tung

Nguyệt tà lâu thượng ngũ canh chung

Mộng vi viễn biệt đề nan hoán

Thư bị thôi thành mặc vị nùng (Thư viết vội qua, mực chưa nồng (là khô ấy))

Lạp chiếu bán lung kim phỉ thúy

Xạ huân vi độ tú phù dung

Lưu lang dĩ hận Bồng sơn viễn

Cánh cách Bồng sơn nhất vạn trung

Dịch Nghĩa

Hẹn đến thì chỉ là nói suông, mà đi rồi thì mất tăm tích

Trăng xế trên lầu vắng tiếng chuông lúc canh năm

Mộng thấy mình xa cách nhau kêu khóc cũng khó tỉnh giấc được

Trong bức thư bị thúc giục viết cho xong nước mực đậm dòng

Ánh nền soi lên một nửa chân lông chim phỉ thúy thêu kim tuyến

Mùi hương xạ thoảng bay qua gối phù dung thêu
Chàng Lưu đã hận núi Bồng Lai xa xôi
Mà mình lại ở cách núi Bồng Lai đến vạn trùng

2. Chương 2: Hi Vọng Đã Về Rồi

Phố 1912 ban ngày nhìn vào thì đơn giản chỉ là một con phố bình thường, con đường sỏi nhẵn bóng, hai bên đường đầy ắp quán cafe, quán bar, mà ngay cả KFC cũng được trang trí theo phong cách cổ xưa, đi vài bước thì sẽ thấy Dinh Tổng Thống có bề dày lịch sử 600 năm, đi thêm một chút nữa sẽ thấy mai viên của Tôn Trung Sơn. Tán cây, hoa lá hai bên đường đung đưa trong gió tạo nên âm thanh xào xạc rất vui tai.

Đến buổi tối thì phố 1912 lại thay đổi nhanh đến chóng mặt, trở thành nơi náo nhiệt nhất ở đây, quán cafe mở đèn mờ mờ, quán bar thì đèn màu sắc sặc sỡ, nhân viên phục vụ ở trước cửa hân hoan đón khách, bên trong thì âm nhạc xập xình, nam nữ uốn éo, tư thế rất mập mờ, đèn đường chói mắt, trên đường tỏa ra mùi bia rượu nồng nặc, hèn chi mọi người ai cũng nói rằng từ khi Nam Kinh có phố 1912 đến nay, cuộc sống về đêm chậm đi 1-2 tiếng đồng hồ.

“Triệu Thủy Quang, em mà lần sau còn dám mặc đồng phục đến đây nữa thì chị sẽ đá em ra khỏi “Tô” đó!” Hi Diệu kéo Triệu Thủy Quang mặc đồng phục mùa hè đang bùng ly nước trái cây sang một bên nói chuyện.

Hai người ngồi xuống ghế, nhân viên phục vụ tên Tiểu Hàm liền bùng ly rượu đến cho Hi Diệu.

“Chà chà, ra dáng bà chủ quá ta!” Triệu Thủy Quang nghiêng người cười nhìn Hi Diệu đang lắc ly rượu trong tay, vòng eo màu hồng của Hi Diệu dưới ánh đèn mờ ảo trong quán bar mà phát ra ánh sáng óng ánh.

Hi Diệu đặt ly rượu xuống, chỉ chỉ vào đầu Triệu Thủy Quang, “Em tưởng chị muốn lắm sao, nhưng mà chị nhớ không lầm là lúc ấy ai đó hằng hái hứa là, “Yên tâm, em sẽ giúp chị!”. Xạo xự! Ngày nào tan học xong chị cũng đều tức tốc chạy đến đây cả, còn em thì một cọng lông chân cũng chẳng thấy đâu hết.”

Quán bar “Tô” này là do Đan Dương mở, sau khi chia tay Hi Diệu thì anh ta đi Vũ Hán, để lại “Tô” cho Hi Diệu quản lý. Triệu Thủy Quang nhớ rất rõ những lời lúc ấy Đan Dương nói với Hi Diệu rằng “mọi vật trên đời này đều có hữu hình và vô hình, hữu hình thì một ngày nào cũng sẽ tan biến như khói, nhưng đã là vô hình thì làm sao mất đi được, giống như tình cảm vậy, nó là một thứ cảm giác vô hình kéo hai người lại với nhau, nếu là thật lòng yêu thì dù có chuyện gì thì tình cảm ấy vẫn mãi trong lòng chúng ta.”

Trong một lần Hi Diệu lên phía Nam hoàn thành buổi báo cáo diễn xuất thì quen được Đan Dương, hai người quen nhau được một năm, nhưng sau đó thì quan hệ trở nên xấu đi, lúc nào cũng cãi nhau cho nên chia tay cũng là điều hiển nhiên.

Cuối cùng Đan Dương có thật lòng yêu Hi Diệu hay không, Triệu Thủy Quang cũng không biết rõ nữa, cô cũng chẳng hỏi, ai mà không có nỗi niềm riêng của mình chứ, đâu phải cứ là bạn bè thì nói huych toẹt mọi chuyện cho nhau nghe, dù sao bây giờ Hi Diệu cũng đang sống rất tốt.

Triệu Thủy Quang trầm tư suy nghĩ, theo thói quen cắn cắn đầu ống hút.

“Hi Vọng đã về rồi.” Hi Diệu ngồi dựa vào ghế, không biết là đang nói với ai, cô cảm nhận rất rõ người ngồi bên cạnh mình cơ thể thoáng run lên, không khỏi thở dài.

Triệu Thủy Quang ngồi bần thần trên ghế, cái tên ấy đã khắc ghi trong lòng cô từ bấy lâu nay.

Hi Vọng đã về rồi, một Hi Vọng khiến cô nhớ đến năm cấp hai đầy niềm vui, một Hi Vọng suốt ngày mắng cô là đồ ngốc, một Hi Vọng cứ hễ mùa đông đến là nắm chặt bàn tay nứt nẻ của cô, một Hi Vọng hay véo mũi cô nói “Đồ ngốc, ngay cả đang mùa hè mà cũng để bị bệnh cho được”, Triệu Thủy Quang cô đã từng có Hi Vọng, nhưng khi Hi Vọng đi ra nước ngoài cũng đã khiến hy vọng trong cô tan biến.

Hi Diệu nhìn người con gái mặc đồng phục ngồi cạnh mình đang trầm tư suy nghĩ, đột nhiên cô nhớ lại quang cảnh ba năm trước đây, người em họ ngày thường rất kiêu ngạo, chưa bao giờ thích người con gái nào thế mà hôm đó lại đến “Tô” tìm cô, còn dẫn theo một cô gái mặc chiếc váy viền màu trắng, áo học sinh, giới thiệu với cô, “Hi Diệu, đây là Tiểu Quang nhà em!”. Người con gái kia cười đá vào chân Hi Vọng, “Ai nói là nhà của anh, đầu heo!” Sau đó thì ngẩng đầu cười nhìn cô, lộ ra hai má lúm đồng tiền rất dễ thương.

Cho đến sau khi Hi Vọng xuất ngoại, Hi Diệu mới gặp lại Triệu Thủy Quang ở trên đường, thiếu chút nữa là cô không nhận ra được Thủy Quang rồi, Thủy Quang mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, quần tây đen, mái tóc ngắn, dù ăn mặc rất đơn giản nhưng đứng chung với đám con gái ăn mặc thời thượng đang chờ xe bên đường thì cô nổi bật hơn hẳn!

Sau khi quen thân với Triệu Thủy Quang thì Hi Diệu mới biết Thủy Quang thích mặc quần áo càng đơn giản càng tốt, ghét nhất là màu hồng nhạt, rồi quần áo thêm nơ bướm rằn ri này nọ, tốt nhất là áo một màu, nếu như mà áo có tí xú hoa văn hay là hột kim sa gì đó là cả ngày cô lại cần nhằn không thôi. Triệu Thủy Quang hề nhìn thấy Hi Diệu ăn mặc rườm rà, rồi mang vớ đủ màu sắc thế nào cũng sẽ nhúm mày, vì thế Hi Diệu luôn trêu chọc Triệu Thủy Quang lạc hậu. Khi ấy, Triệu Thủy Quang lại nghiêm túc nói, “Em đã qua cái tuổi mộng mơ rồi, người chín chắn trưởng thành thì phải ăn mặc chỉnh tề đơn giản, chỉ cần thoải mái là được. Với lại hàng ngày phải đứng trước gương soi quần áo nào đẹp, rồi nghĩ đến hôm nay phải đeo trang sức gì để hợp với bộ quần áo, ngày mai phải đeo bông tai gì cho đẹp thì chắc em điên lên mất, mệt lắm!”

Mỗi khi Hi Diệu trang điểm thì đều nhớ đến lời này của Triệu Thủy Quang, việc Hi Vọng xuất ngoại đã khiến cho Triệu Thủy Quang chín chắn trưởng thành hơn sao?

“Chị đi lên đó đây, mười phút nữa nếu chị không quay lại thì cứ y theo kế hoạch mà làm nha!” Hi Diệu vỗ vỗ vai Triệu Thủy Quang, cô lập tức trở về thực tại. Hi Diệu nói xong cũng lẩn vào đám người đang nhún nhảy theo nhạc. Đây chính là ám hiệu của Triệu Thủy Quang và Hi Diệu, Hi Diệu là cô gái đầy quyền rũ, cũng rất thích chọc phá người khác, và điều khổ nhất chính là mỗi lần chọc phá ai là chơi tới bến, và cứ mỗi lần như thế thì Đan Dương lại dọn dẹp chiến trường cho Hi Diệu, nhưng giờ thì Đan Dương đã đi rồi, nhiệm vụ này rơi vào tay Triệu Thủy Quang.

Vì sao à? Cũng như Hi Diệu lúc này nói, “nhớ không lầm là lúc ấy ai đó hăng hái hứa là, “Yên tâm, chị sẽ giúp em!”.

Cứ mỗi lần Hi Diệu nhắc câu này là Thủy Quang lại cảm thấy mình rất ngốc, cái tật tài lanh hứa hẹn này nọ trước mặt Đan Dương, thế nên bây giờ mới chịu khổ đây này!

Đáng tiếc là Triệu Thủy Quang không có tài giỏi Đan Dương nghĩ ra nhiều cách để giải quyết, bởi vậy cứ mỗi lần như thế cô và Hi Diệu phải giả bộ đồng tính luyến ái.

Hi Diệu nói với cô cứ gặp mặt tên hung thần ác sát, say bí tỉ thì cứ nói hai người là đồng tính luyến ái, tiếng anh là lesbian!

Một lát sau điện thoại Triệu Thủy Quang báo tin nhắn, chị vọn vên có hai chữ: C7.

Cô liền thay bộ đồng phục ra, mặc lên bộ quần áo đã chuẩn bị sẵn, đeo thêm mấy sợi dây chuyền rồi đi đến thang máy.

Lầu ba này là nơi hết sức lịch sự cùng yên tĩnh, ánh đèn chói lóa soi rọi trên thảm sàn, vì đây là khu vực VIP, từng phòng đều được cách âm, hơn nữa tính cách Đan Dương hơi biến thái một chút cho nên mỗi cánh cửa đều là thủy tinh trong suốt, nhưng rất rắn chắc, điều quan trọng hơn là bên ngoài nhìn vào thì chẳng biết bên trong đang làm gì, nhưng bên trong thì lại thấy rõ mồn một mọi chuyện xảy ra ở ngoài hành lang. Triệu Thủy Quang hô hào trong lòng trấn định tinh thần, tận hưởng cảm giác của kẻ có tiền.

C6, C7, phòng này rồi, Triệu Thủy Quang đã cùng Hi Diệu diễn cái trò này đến lão luyện rồi, cho nên cô cũng chẳng có tí gì khẩn trương cả.

Về mặt bình tĩnh đẩy cửa đi vào, cô lớn tiếng gọi, “Em yêu.” cả phòng đều sững sờ nhìn cô.

Một đám nam thanh nữ tú đang ngồi nói chuyện vui vẻ, cô nhìn quanh nhưng lại không thấy người mà cô cần tìm.

Đám người đó giờ trông mắt khó hiểu nhìn cô, chỉ nghe tiếng thì thầm của vài người, tiếng đá và ly rượu va chạm nhau.

Triệu Thủy Quang còn đang định giả bộ say rượu thì bất giác nhìn đến một người ngồi ở góc sofa, một tay đặt lên tay vịn sofa, tay kia lắc lắc ly rượu.

Dù cho ánh đèn có mờ mờ thì cô vẫn nhận ra được khuôn mặt đẹp trai đó, hàng ngày đều gặp khuôn mặt đó, Triệu Thủy Quang nhìn một phát cũng nhận ra.

Đây không phải là Đàm Thư Mặc sao? Triệu Thủy Quang cô tiêu rồi!

Một người đàn ông có mắt phượng đứng lên cười nói, “Em gái, trong đây ai là người yêu của em vậy?”

Người kia cũng cười theo, Triệu Thủy Quang chăm chú nhìn người ngồi ở góc sofa đang thưởng thức ly rượu của mình.

Cả căn phòng im ắng, đang muốn giả lả đưa ra lý do cho qua chuyện rồi chuồn đi thì giọng Hi Diệu vang bên tai cô, “Darling, sao lại đi nhầm phòng thế, đã nói là đừng uống quá nhiều mà không chịu nghe!”

Hi Diệu vừa nói vừa kéo Triệu Thủy Quang ra ngoài, miệng còn oang oáng giải thích, “Đây là người yêu tôi đó, uống nhiều rượu quá nên đi nhầm phòng, mọi người cứ tiếp tục đi nha.”

Triệu Thủy Quang bị Hi Diệu kẹp chặt tay kéo ra ngoài, không tài nào rút ra được, cô hận không bóp chết Hi Diệu tại chỗ này.

Hi Diệu cười cười đóng cửa, mặc cho đám người bên trong ai nấy đều há hốc mồm nhìn hai người.

Cô và Triệu Thủy Quang nhìn cảnh mãi riết rồi quen, Hi Diệu mỗi lần như vậy đều dùng kế sách nói thẳng, thừa dịp người ta mọi người còn đang kinh ngạc thì ba chân bốn cẳng chạy đi.

Hi Diệu đắc ý nói, “Hôm nay tự nhiên tới lượt chị cứu em vậy?”

Triệu Thủy Quang tức giận nói, “Cậu không phải là ở phòng C7, khi không biến đi đâu à!”

Hi Diệu khó hiểu nói, “Lỗi chị của sao, chị đợi em ở C7 cả nửa năm mà chẳng thấy em lộ mặt ra, vừa định đi ra kiểm thì đã thấy em đứng ngay góc ở phòng đối diện!”

Triệu Thủy Quang nhìn bên trái là phòng C5, bên phải là C6, tức đến ruột gan lộn tung phèo.

Nhấn nhin cả buổi mới bực tức nói, “Ai rảnh quá sắp xếp mấy căn phòng theo chuẩn lẽ!”

Hi Diệu vừa đi vừa cười hả hê, “Đấy, nhờ chị xuất hiện kịp lúc đó!”

Triệu Thủy Quang nhìn bộ mặt hớn hở của Hi Diệu, thò tay véo vào mặt Hi Diệu một cái, “Thầy giáo lớp em cũng ở trong đó đó! Đúng là xui xẻo, cô gái ăn chơi giờ lại thêm cái mác đồng tính luyến ái nữa!”

Hi Diệu nghe xong càng vui vẻ nhảy cẫng lên, quay đầu đi ngược về phía phòng C7: “Đâu? Đâu? Chỉ chị coi coi!”

Triệu Thủy Quang cảm thấy hối hận vì đã nói Hi Diệu nghe, cả đêm nay đây chính là sai lầm lớn thứ 2 mà cô đã phạm phải!

Cô nhanh chóng kéo Hi Diệu xuống dưới, một sinh viên gương mẫu như Hi Diệu sẽ không biết được Triệu Thủy Quang phải trải qua rất nhiều gian khổ mới vào được đại học!

3. Chương 3: Anh Là Hy Vọng Là Nỗi Niềm Của Em

Triệu Thủy Quang vừa ngồi đọc bài Anh văn với cả lớp vừa len lén nhìn Đàm Thư Mặc đang viết bài trên bảng.

Mới vừa chào đón thầy giáo mới mà cô diễn một màn “ đồng tính luyện ái ” rồi, lá gan của Triệu Thủy Quang cũng lớn lắm chứ, mà thôi, cũng chỉ là học sinh cấp 3 17, 18 tuổi, có gì mà phải sợ!

Nhưng giờ cũng đã hơn nửa tiết rồi, ngoại trừ lúc điểm danh Đàm Thư Mặc gọi tên Triệu Thủy Quang ra thì không có chuyện khác phát sinh.

Triệu Thủy Quang nghĩ thầm trong bụng Đàm Thư Mặc chắc hẳn cũng không nhớ gì chuyện hôm qua !

Vì thế cô yên tâm tiếp tục lấy sách che mặt nói chuyện với Mễ Ny và Cao Tầm.

Cao Tầm thì thào nói, “ Ngày hôm lúc ba mình tới đó, mình thấy Đàm Thư Mặc lái chiếc xe BMW 5 Series, ba mình nói chiếc xe đó là 530i, trị giá hơn 60 vạn tệ đó, người giàu có ! ”

Mễ Ny cũng ngả người ra đằng sau nói chuyện, “ Mình cũng nghe Lý Gia Nhiên nói thầy ấy là du học sinh, gia đình như là làm quan lớn, hiệu trưởng trường mình phải nói cả buổi mới mời được thầy ấy về trường dạy đó. Mình nếu là thầy ấy, mà cũng chả thèm đến đây dạy đâu ! ” Nói xong, Mễ Ny liền nhìn về phía Đàm Thư Mặc.

Thủy Quang nhỏ giọng nói, “ Lý Gia Nhiên là con gái của hiệu trưởng, bạn ấy nói thì chắc là đúng rồi ! ” Cô bất chợt nhớ đến tối hôm qua, hận không thể lấy chân đánh vào mặt mình ! Cô cố gắng trấn an bản thân mình, người như Đàm Thư Mặc sẽ không bao giờ nhớ mặt cô đâu.

Đang nghĩ số mình rất may mắn thì cô lại nghe Đàm Thư Mặc nói, “ Lớp phó học tập đến văn phòng tôi, tan học ! ”

Triệu Thủy Quang này còn hí ha hí hửng thế mà lúc này lại như cục đá tan chảy, trời rất nóng mà toàn thân cô toát ra mồ hôi lạnh, còn Mễ Ny và Cao Tầm thì ánh mắt vui sướng ngưỡng mộ nhìn theo cô ra khỏi phòng học.

Giáo viên ở nước ngoài về có hẳn một văn phòng riêng, hiện tại trong trường này chỉ mình Đàm Thư Mặc mới được như vậy.

Triệu Thủy Quang gõ cửa, bên trong vọng ra giọng nói trầm của Đàm Thư Mặc, “ Vào đi ! ”

Mở cửa đi vào, cô thấy Đàm Thư Mặc một tay cầm ly, một tay cầm bút đang ngồi ở bàn cúi đầu sửa bài tập, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy rõ hai hàng lông mày cong dài tinh tế, lông mi dày phủ lấy mí mắt.

Triệu Thủy Quang quả thật khâm phục bản thân mình, lúc này mà còn ham mê sắc đẹp cho được, cô liền mở miệng nói, giọng điệu vô cùng lễ phép, “ Thầy Đàm. ”

Đàm Thư Mặc không ngắt đầu, chỉ đặt cây bút xuống sau đó để đồng bài tập sang một bên, giờ mới ngắt đầu nhìn cô, “ Đem bài tập về phát lại cho các bạn, thầy đã sửa hết rồi. ” Đôi mắt đen nhìn thẳng Triệu Thủy Quang, khóe miệng còn mỉm cười, “ Cảm ơn. ”

Triệu Thủy Quang vội vàng nói, “ Dạ, không có gì, còn chuyện gì nữa không thầy ? ”

Đàm Thư Mặc nói không có sau đó tiếp tục cầm ly lên uống nước.

Triệu Thủy Quang liền tươi cười vui vẻ ôm tập vở đi ra ngoài.

Cách ngày khai giảng chính thức một tuần, trường cho toàn bộ học sinh được nghỉ, Triệu Thủy Quang vốn là muốn đến bar “ Tô ” để chơi, nhưng trời thì nắng chói chang nóng hừng hực, cô sợ mình sẽ mệt mỏi, lại sợ sẽ gặp Đàm Thư Mặc nên dứt khoát buổi sáng ở nhà ôn bài, buổi tối thì xem TV, khiến ba mẹ cô rất đổi kinh ngạc.

Suốt hai ngày nay hộp thư tin nhắn của cô bị Hi Diệu oanh tạc, vì thế cô buộc lòng phải đến “ Tô ”, trong lòng thầm nghĩ dù sao giờ vẫn chưa tới ngày khai giảng.

Bất kỳ một cô gái nào sau khi chia tay bạn trai, cũng ít nhất một lần tưởng tượng đến cảnh gặp lại người con trai ấy, cho dù lúc ấy bản thân cô gái có buồn hay là vui. Triệu Thủy Quang cũng đã vô số lần tưởng tượng đến cảnh ấy, nghĩ đến ngày cô và Hi Vọng gặp lại nhau, có thể là hai người tình cờ gặp nhau trên đường, anh đang đi cùng bạn gái, cô ấy cũng có lúm đồng tiền như cô vậy, lúc đó cô sẽ mỉm cười bước đến chào anh hay là sẽ xoay người bỏ đi ? Hay là ra về tự tin, làm bộ ngạo nhiên khi gặp lại anh ? Hay là cô

nên bước đến bắt tay anh ? Hoặc lẽ, hai người chỉ yên lặng gật đầu chào nhau sau đó chúc đối phương hạnh phúc ?

Lúc Thủy Quang mở cửa bước vào, thấy thân ảnh quen thuộc năm nào đang ngồi trên ghế sofa, cả người cô lặng đi, hô hấp cũng khó khăn hơn, đứng bất động tại chỗ chăm chăm nhìn người đó, cô nhớ đến những lần mình chọc anh có làn da trắng nõn như con gái, mỗi khi nghe cô chọc như vậy anh theo thói quen mà nhún trán lại, giờ đây anh đang ngồi đó cầm ly rượu lên uống nhoẽn miệng cười với cô.

“ Tiểu Quang ! ” Cô nghe Hi Diệu kêu mình.

Lúc Hi Diệu mở cửa, cô đã thấy thái độ Hi Diệu có gì đó quái lạ, có chút xấu hổ. Cô thấy rõ khuôn mặt anh sau lưng Hi Diệu, mọi kỷ niệm trong chốc lát đã ùa về trong tâm trí cô.

Cô còn nhớ rõ khi đó hai người gặp nhau, cô nói, “ Em không phải người thích tình yêu vượt biên giới. ”

Hi Vọng nói, “ Khoảng cách cái gì, biên giới cái gì, mấy thứ đó căn bản không phải là vấn đề ! ”

Cô không dám ngẩng đầu nhìn thẳng anh, cuối cùng anh nắm chặt tay cô, nói, “ Anh ở lại, Tiểu Quang, anh sẽ ở lại được chứ ? ”

Cô ngẩng đầu nhìn đôi mắt kiên định của Hi Vọng, anh càng lớn càng đẹp trai hơn, vẻ mặt cũng luôn tự tin.

Cô xem tí là đã đồng ý, nhưng đồng ý rồi thì sao ? Cả hai lúc ấy chỉ có 15 tuổi, có thể làm được gì, cả nhà anh đều di dân sang Canada, mẹ anh làm sao để anh ở lại đây một mình chứ.

Cô nói, “ Chúng ta vẫn còn nhỏ ! ”

Anh cúi gầm mặt, từ từ buông tay ra, anh cũng đã biết rõ đáp án.

Đó cũng là lần cuối cùng hai người nói chuyện với nhau.

Cũng như cô đã nói, hai người lúc ấy còn nhỏ, chỉ mới là trẻ con, ngoại trừ đối phương thì hai người cũng chưa từng thích qua ai, và chẳng ai nói với ai lời chia tay cả, cứ thế mà mọi chuyện lẳng lặng trôi qua, có lẽ quyết định như vậy là chính xác. Tương lai còn rất dài, đời người còn rất nhiều chuyện mình chưa thấy chưa nghe, còn rất nhiều điều tốt đẹp bất ngờ mà mình chưa biết, có thể phía trước con đường mình đi sẽ xuất hiện một người yêu mình sâu đậm, đương nhiên lúc ấy chúng ta phải giữ chặt lấy.

Nhưng điều cô chưa từng nghĩ đến chính là cuộc đời này luôn hữu hạn, nếu như không giữ chặt thì chính bản thân sẽ bỏ lỡ cơ hội, những lời giải thích cho sai lầm ấy chỉ là cái cớ để tự an ủi bản thân mà thôi.

Vì vậy, Triệu Thủy Quang ngoan ngoãn lên cấp 3 học, tiếp tục làm một người con ngoan trò giỏi của mình.

Hi Vọng cùng với mẹ đi đến đất nước lạnh giá, nơi này có mùa đông dài nhất, cũng là mùa mà Triệu Thủy Quang thích nhất.

Hi Diệu nhìn người đứng ngoài cửa bất động, lại xoay đầu nhìn người ngồi trong phòng, cô quả thật cảm thấy đau lòng thay họ, liền kéo Triệu Thủy Quang vào trong đi đến trước mặt Hi Vọng, “ Hai đứa nói chuyện rõ ràng đi ! ”

4. Chương 4: Mấy Ai Say Rượu Lại Tự Nhân Mình Đã Say

Hi Diệu dắt Triệu Thủy Quang vào trong, trong phòng có rất nhiều người, quen có, không quen cũng có, nhiều người nhìn là nhận ra ngay Triệu Thủy Quang, nhưng vẻ mặt lại có chút ngượng ngùng.

Hi Diệu kêu mọi người tránh qua một bên, kéo Thủy Quang ngồi xuống ghế cạnh Hi Vọng.

Triệu Thủy Quang ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt của Hi Vọng, đôi mắt sâu đen, không biết là đang suy nghĩ gì. Ngồi bên phải Hi Vọng còn có một cô gái nữa, người này đang ôm tay anh, nhìn Triệu Thủy Quang cười cười lộ ra hai cái răng khểnh, lòng Triệu Thủy Quang đột nhiên thoáng đau đớn.

Suy nghĩ miên man một lúc sau đó cô mới lớn tiếng nói, “ Mọi người uống rượu sao ? Hi Diệu, em cũng muốn uống rượu ! ”

Hi Diệu nhìn Triệu Thủy Quang lúc này như một đứa trẻ không chịu thua kém ai, mĩa mai nói, “ Hết rượu rồi, còn trà xanh thôi ! ” Triệu Thủy Quang không uống rượu được mà cũng bày đặt uống với người ta.

Mọi người thấy không có chuyện gì xảy ra nên tiếp tục nói chuyện, Triệu Thủy Quang theo thói quen vẫn uống trà xanh như ngày thường, Hi Vọng đang nói gì đó với cô gái ngồi bên, trong phòng rất ồn, cô cũng chẳng thể nào nghe được họ đang nói gì, không biết từ lúc nào từ trà xanh cô đã chuyển sang uống rượu, đến nỗi mặt đỏ ửng, hai mắt cay xè, cũng không dám nhìn người ngồi cạnh mình.

Triệu Thủy Quang uống hết nửa bình rượu, lảo đảo đứng lên nói với Hi Diệu, “ Em say ! ”

Những chuyện xảy ra sau đó cô cũng không nhớ rõ nữa.

Một lát sau tỉnh dậy cô đang ngồi ở trên sân thượng, bên cạnh có người hút thuốc, cô nhắm mắt lại, không thêm nghĩ nữa.

Người nọ biết cô đã tỉnh, nói, “ Em khỏe không ? ” Giọng nói hòa lẫn cùng tiếng gió rít gào.

Triệu Thủy Quang muốn cười, trước kia xem phim “ Thư tình ”, cô gái trong phim cũng giống như cô bây giờ vậy, sau khi tỉnh dậy, do dự một lúc lâu mới mở miệng nói với đối phương, “ Anh khỏe không ? ”

Bây giờ thì cô đã hiểu rõ rồi, thời gian cũng như một vũ khí lợi hại, có thể xoa dịu nỗi đau của người khác, nhưng chính nó cũng có thể như một con dao cứa sâu thêm vết thương lòng, ngay cả khi gặp lại tưởng chừng như vẫn có thể ngồi nói chuyện như hai người bạn, nhưng sự thật chứng minh rằng là không thể.

Im lặng cả buổi, cô nghĩ thầm trong bụng, “ Anh khỏe không ? ”

Kỳ thật câu hỏi đã không cần đáp án, dù anh khỏe hay không khỏe thì cô và anh cũng đã chẳng còn quan hệ gì với nhau.

Triệu Thủy Quang ôm đầu đứng dậy, cô rất muốn Hi Vọng mỉm cười nói “ Anh rất khỏe. ” Đáng tiếc hôm nay mọi thứ đều diễn ra quá bất ngờ, cô không tài nào giống như trong phim mà có thể bình tĩnh nói mấy lời này.

“ Hi Vọng. ” Cô gái có răng khểnh đứng ở hành lang kêu.

Triệu Thủy Quang bỏ tay Hi Vọng ra, đi xuống lầu, cô bước đi mà lòng đau như cắt, đầu nặng trĩu, tim đập thật nhanh, cả người xiêu xiêu vẹo vẹo như sắp té.

Chỉ nghĩ vậy thôi mà Thủy Quang đã té thật, may mắn ở phía dưới có người nhanh tay đỡ lấy cô.

Cô loáng thoáng nghe được tiếng Hi Vọng hô to phía sau, “ Tiểu Quang ! ”

Triệu Thủy Quang nghe được anh kêu tên cô, lòng càng thêm nặng trĩu, cũng không quay đầu lại, nói, “ Em không say ! ”

Chân đứng không vững vấp vào nhau, cũng chưa nhìn rõ người trước mặt là ai đã hôn lên môi người ấy.

Triệu Thủy Quang lặng im, trên đời này mấy ai say lại thừa nhận mình say chứ.

Kỳ thật chỉ là môi chạm môi, răng chạm răng mà thôi.

Theo cái tuổi đời ít ỏi của Triệu Thủy Quang, cô cũng không biết hôn môi thật sự là thế nào, về sau nghĩ lại cũng đoán được cái này chính là KISS mà mọi người thường nói.

Triệu Thủy Quang không nhớ rõ nụ hôn đó kéo dài bao lâu, trong đầu chỉ cảm thấy giận bản thân mình, giận Hi Vọng, sau đó thì đầu óc mơ mơ hồ hồ bị người ta siết chặt lấy, giữ cánh tay đang ôm mình, bên tai chỉ nghe được tiếng nhạc xập xình, giọng nói huyền ảo ồn ào của nam nữa ở đây, rất nhiều tạp âm. Đôi

mắt sáng trong của Triệu Thủy Quang lơ mơ nhìn người đã cứu mình, lẩm bẩm nói, “ Anh trai này sao thấy quen quen ! ”

Chỉ cảm thấy vòng tay ôm mình buông lỏng, người nọ mặc áo sơmi màu vàng, còn đeo mắt kiếng nữa, đầu óc cô giờ cứ xoay mong mòng, ngả ập vào người đó, thế mà lại bảo mình không say, ai mà tin cho được !

5. Chương 5: “hi Vọng, Chúc Anh Hạnh Phúc!”

Hôm sau khi Triệu Thủy Quang tỉnh dậy mở điện thoại thì đã thấy có hơn chục cuộc gọi nhỡ, toàn bộ đều là của Hi Diệu, đang định gọi lại thì đã thấy Hi Diệu gọi lần nữa, cô bắt máy chưa kịp nói gì thì bị Hi Diệu sạc cho 1 trận, “ Em biết uống rượu hả, có biết là hôm qua chị vất vả lắm mới đưa em về nhà không, chị phải nói dối hôm qua là sinh nhật chị cho nên vui quá trốn một tí, em định bôi bác hình tượng đẹp đẽ của chị trong lòng mẹ em hả ? Em thì nằm ngủ chèo queo ở đó, chả biết xảy ra chuyện gì cả, à đúng rồi, nhắc mới nhớ, hôm qua em hôn một anh chàng đẹp trai đó nhà, cực phẩm cực phẩm ! ”

Đầu Triệu Thủy Quang nhức như búa bổ, cúp luôn điện thoại của Hi Diệu.

Lúc ăn sáng, đương nhiên cô cũng bị mẹ la vài câu. Ba Triệu là giám đốc một chi nhánh ngân hàng, còn mẹ Triệu là trưởng phòng kế toán, cả đời chỉ biết đến những con số, đó cũng là truyền thống gia đình cô. Hai người bình thường rất bận rộn vì vậy họ cũng muốn con gái mình chín chắn hơn để họ phải bớt lo lắng.

Lúc uống sữa, Triệu Thủy Quang nhớ đến khuôn mặt Hi Vọng, lòng cô thoáng nhói đau. Đột nhiên cô la lên “ Ah ” một tiếng, làm rớt cả đôi thìa xuống đất.

“ Đứa nhỏ này, làm gì vậy ? ” Mẹ Triệu cầm xẻng từ nhà bếp đi ra, thấy vẻ mặt ngờ nghệch của Triệu Thủy Quang.

Cô thật mong cả đời này mình phải không đi học, cuối cùng cô cũng nhớ ra khuôn mặt của người đàn ông kia, áo sơmi màu vàng, khuy áo màu vàng....

Chỉ còn hai ngày nữa là đến ngày khai giảng thôi !

Hết ngày nghỉ, Triệu Thủy Quang vác chiếc cặp cũ kĩ của mình tiếp tục đến trường làm học trò ngoan, nói thật chứ cô cảm thấy rất sợ, đặc biệt là giờ học Anh văn, lúc đem bài tập đến văn phòng mà cô run như cây sậy, nhưng mà Đàm Thư Mặc cũng không có nói hay làm gì với cô cả.

Ở cái tuổi này, Triệu Thủy Quang đôi khi cũng nghĩ đến mấy chuyện tình cảm nam nữ, nhưng giờ đầu óc cô đang rối bời, chả tha thiết gì mấy chuyện đó nữa.

Triệu Thủy Quang không có ngốc, cô biết rõ mình là một học trò gương mẫu, trong ngôi trường danh tiếng này, việc học luôn được đặt lên hàng đầu. Tuy rằng cô cũng ham chơi nhưng cô biết rõ chỉ có học thì tốt cho tương lai sau này của mình, vì vậy nửa học kỳ sau, cô không có đến “ Tô ” nữa.

Đối với một người tình trường lão làng như Đàm Thư Mặc, đã hôn qua biết bao nhiêu con gái từ phương Đông đến phương Tây, đẹp có, thân hình bốc lửa hay bình thường cũng có. Anh và Triệu Thủy Quang chỉ là môi chạm môi, răng chạm răng thôi, đối với anh mà nói cái này căn bản không phải là hôn, nói đơn giản hơn là bị người say cưỡng hôn thôi, mà người say kia lại chính là học trò của anh.

Chẳng lẽ giờ anh lại so đo với một đứa học sinh mười bảy, mười tám tuổi sao. Ở cái tuổi của Đàm Thư Mặc mà nói anh sẽ không quan tâm mấy chuyện này, nhiều lắm thì chỉ nhớ trong lớp anh dạy có một nữ sinh tên là Triệu Thủy Quang.

Lúc tan học, Hi Diệu gọi điện đến cho Triệu Thủy Quang, ủ rũ nói, “ Hi Vọng cuối tuần là về nước rồi ! ”

Triệu Thủy Quang đứng dựa vào lan can trên hành lang, bên cạnh là Cao Tầm và Mễ Ny đang ríu rít nói chuyện, cô chỉ đơn giản “ ừ ” một tiếng.

Hi Diệu có chút tức giận, quát lên, “ Triệu Thủy Quang, em tưởng chị là bà tám hả ! Em nhìn xem mấy năm nay em biến thành cái gì rồi, không ngồi lại nói chuyện với nhau được sao. Mà thôi, chị mặc kệ em. ” Hi Diệu nói xong liền cúp điện thoại.

“ Níu kéo gì? ” Cao Tầm quay sang hỏi, Triệu Thủy Quang lúc này mới định thần lại, giọng Hi Diệu rất to vang vọng cả nguyên hành lang này, Cao Tầm và Mễ Ny đứng kế bên không nghe cũng uống.

Mễ Ny cười nói, “ Gặp tình địch rồi phải không, nói thiệt đi nha. ”

Triệu Thủy Quang lắc đầu nói, “ Gì chứ, bị đòi tiền ấy mà ! Mình đi vay nặng lãi đó ! ” Nghe thế, cả ba bật cười, cùng nhau đi về lớp.

Triệu Thủy Quang nhớ đến câu nói “ Hiện tại em biến thành cái gì rồi hả ? ” của Hi Diệu, cô giờ đây cũng không nhớ nổi trước kia mình có bộ dáng thế nào.

Lúc tan học cô dắt xe đạp cùng về với Mễ Ny, bất chợt cô thấy bóng dáng quen thuộc ở đằng xa.

Cô không nhớ đã bao lâu rồi nữa, anh cũng đã từng đến trước cổng trường vừa đợi cô tan học vừa nói chuyện với bạn bè, lúc cô đến gần thì anh xoay người mỉm cười nói “ Đi thôi ! ”. Đi được vài chục bước thì anh giành lấy chiếc xe đạp của cô, luôn miệng phàn nàn, “ Phiền phức quá ! ”. Cô nói, “ Như vậy mới không bị phát hiện chứ ! ” Anh nhéo nhẹ tai cô, “ Vậy là tội cho em quá rồi ” sau đó lại cười xấu xa, “ Có đứa ngốc mới không phát hiện ! ”

Chuyện yêu đương ở cấp hai cứ như là đánh du kích vậy, sợ giáo viên phát hiện, lại sợ gia đình biết được, bạn bè chỉ trở xấu soi, vì thế ai nấy đều phải tránh đi cùng nhau, cẩn thận che dấu từng li từng tí, nhưng cây kim trong bọc có ngày cũng lòi ra, mấy chuyện này cũng không qua mắt được mọi người.

Hôm nay anh cũng đi đến trước mặt cô, đón lấy xe đạp, mỉm cười nói, “ Đi thôi ! ”

Triệu Thủy Quang đang do dự muốn nói gì đó nhưng nghe Hi Vọng nói vậy cô đành phải đi theo anh.

Hai người sống vai đi, cô nhận ra Hi Vọng đã không còn như trước nữa, anh hiện tại chín chắn hơn, không còn mắc cỡ, không còn tám chuyện hay cãi nhau với cô như trước kia, chỉ lẳng lặng cùng đi với cô mà thôi. Cô không biết phải cư xử với anh thế nào nữa.

Được rồi, coi như là bạn cũ gặp lại, cũng sẽ hỏi thăm nhau thôi, “ Canada vui chứ ? ” Suy nghĩ một lúc lâu, cô hỏi.

Hi Vọng ngẩn người, thản nhiên đáp, “ Đâu cũng vậy thôi. ” Triệu Thủy Quang vẫn khác người, người bình thường khi gặp đều hỏi đối phương “ anh khỏe không ? ”, “ khi nào thì về nước ”, hoặc đại loại như thế, cô hỏi một câu làm anh dở khóc dở cười.

Lúc ấy có mấy nữ sinh đứng cách họ không xa, đang thầm thì nhìn họ nói gì đó, cô loáng thoáng nghe được, “ Đó không phải là hội trưởng cấp hai Hi Vọng sao ? ” “ Lúc đó.... ” Giọng nói mấy cô gái nhỏ dần.

Triệu Thủy Quang ngẩng đầu nhìn Hi Vọng, mặt mày sáng sủa, mũi cao thẳng, đây chính hy vọng của mọi người chờ mong đây mà ! Anh thoát nhìn rất kiêu ngạo nhưng lúc vui thì lại cười toe toét, rất dễ gần.

Hi Vọng cúi đầu nhìn cô, ánh mắt vẫn quen thuộc như ngày nào, hỏi, “ Sao lại học trường này ? ”

Cô nói, “ Học ở trường kia lâu quá rồi, cũng nên thay đổi môi trường. ” Đây là lời thật lòng.

Hi Vọng nghe thế anh im lặng một lúc, sau đó ấp úng hỏi, “ Em... thật sự muốn quên hết mọi chuyện sao ? ”

Ở thành phố này có hai ngôi trường đào tạo chung cấp 2 lẫn cấp 3 rất nổi tiếng, một cái ở thành Nam, một cái ở thành Bắc, cho nên học sinh khi thi lên cấp 3 cũng luôn chọn ngôi trường mà mình đang học. Cô thì khác, cô lại chạy đến đây, rời khỏi nơi chứa bao nhiêu kỷ niệm của hai người, cắt đứt liên lạc với anh, anh cũng đã từng tìm cô, hỏi bạn bè thì mới biết cô cũng chẳng liên lạc với họ.

Lúc đó anh rất giận, nhưng không thể làm được gì, bởi vì người bỏ đi trước chính là anh.

Lần này trở về, anh muốn gặp Triệu Thủy Quang, nhưng giờ cô đã không còn thương anh nữa, một người con trai 17, 18 tuổi, lại tự tin như anh, không sợ khó khăn hay thất bại gì, chỉ sợ cô sẽ quên anh.

“ Lên xe. ” Anh ngồi lên yên xem, con trai cao 1m8 mà đạp xe đạp của con gái, người phải chồm về phía trước, lưng gập lại y như hình parabol, trông rất buồn cười.

Triệu Thủy Quang vẫn còn do dự thì đã nghe Hi Vọng nói, “ Nếu em còn không lên thì anh sẽ giựt lấy cặp sách và xe đạp của em mà chạy đi đó nha ! ”

Cô lằm bằm lằm bằm gì đó rồi leo yên sau ngồi.

Suốt cả chặng đường hai người không ai nói chuyện với ai, mỗi người đều chìm đắm trong thế giới riêng, suy nghĩ riêng của mình.

Kỷ niệm lại lần nữa ùa về, anh cũng đã từng chở cô thế này, mỗi khi cô vừa ngồi lên xe thì anh liền trêu chọc, “ Gần đây em mập hơn đó nha, nặng quá ! ”

Nhưng mỗi lần cô nói muốn giảm cân thì anh lại la làng lên đòi ăn cái này cái kia, bắt cô phải đi ăn cùng anh mới chịu.

“ Em không phải cũng chuyển nhà luôn chứ ? ” Hi Vọng hỏi.

“ Đương nhiên là không ! ” Cô phản bác lại.

Hai người cùng bật cười. Có những thứ người không thể nào thay đổi được.

Trên đường đi, anh kể cô nghe cuộc sống của anh ở Canada, năm thứ nhất thì phát hiện một con gấu ngựa con ở bìa rừng gần trường, người dân trong khu phố liền đem nó trả lại cho gấu mẹ, rồi năm trước lúc từ thư viện đi đến sân vận động, anh nhìn thấy cực quang (hiện tượng sinh học sinh ra ở vùng vĩ độ cao, càng lên cao không khí càng loãng), anh lại kể nhà hàng xóm có nuôi một con chó rất là to. Cô yên lặng nghe anh nói, đây mới thật sự là Hi Vọng mà cô đã từng biết.

Anh dừng lại hẻm nhỏ phía trước nhà cô. Hai người đều không xuống xe.

Triệu Thủy Quang ngồi phía sau nói, “ Cảm ơn. ”

Không phải cảm ơn vì anh đưa cô về, mà là cảm ơn vì anh đã giúp cô vượt qua giai đoạn khó khăn, mang đến nhiều niềm vui cho cô, làm cuộc sống đơn điệu chỉ biết học với học của cô thêm màu sắc, cảm ơn anh đã luôn bên cạnh ủng hộ, quan tâm cô, cảm ơn anh cho cô biết thích một người là như thế nào. Cảm ơn anh đã về thăm cô, dững cảm đối mặt với quá khứ của hai người. Cảm ơn anh đã giúp cô trưởng thành hơn.

Cô biết rõ Hi Vọng hiểu lời cảm ơn của cô.

Hi Vọng không quay đầu lại, nói, “ Tiểu Quang. ” Nghe anh gọi mình vẫn trù mến như ba năm trước, cô đột nhiên xúc động rơi lệ.

Anh nói, “ Mai này cho dù là xảy ra chuyện gì, chỉ cần em cần anh giúp, bất luận lúc ấy anh đang ở đâu, làm gì, anh cũng sẽ lập tức chạy đến bên em ! ”

Triệu Thủy Quang vòng tay ôm Hi Vọng từ phía sau, nghẹn ngào nói, “ Hi Vọng, chúc anh hạnh phúc ! ”

Đây là lần cuối cùng cô ôm Hi Vọng, nhiều năm sau khi nghĩ lại lời hứa hẹn của Hi Vọng, cô sẽ cười ngọt ngào, đó là lời hứa hẹn đầy cương quyết của một người con trai, tuy nhiên hai năm sau khi đã lên đại học, cô mới hiểu được lời hứa hẹn này vĩnh viễn sẽ không xảy ra, đã không thể ở bên nhau thì liên lạc chỉ còn là dư thừa, thì làm sao cô có thể nói anh biết mình đang gặp khó khăn và yêu cầu anh giúp cô được.

6. Chương 6: Kẹo Ngọt

Cứ như vậy Hi Vọng lại lần nữa bước ra khỏi cuộc đời Triệu Thủy Quang, để lại một vết thương lòng rất sâu, nhưng ít ra cô cũng đã nói được câu gặp lại, còn những chuyện sau này thì cứ để thời gian quyết định.

Tóc Triệu Thủy Quang đã dài rồi, đuôi tóc hơi quăn, được vén gọn gàng sau lỗ tai, trái với mấy bạn nữ sinh cấp 3 để tóc dài thẳng băng, đối với Triệu Thủy Quang chỉ cần đơn giản thoát mái là được. Hi Diệu thì vẫn như mọi khi, sáng thì đến trường học, tối thì lại đến quán bar.

“Lưu Gia Luân, hôm nay thứ tư mình bận rồi, không thể đi cùng bạn.” Triệu Thủy Quang gửi tin nhắn cho Lưu Gia Luân xong đem bài tập đến văn phòng của Đàm Thư Mặc. Kỳ thi sắp tới rồi, giáo viên ai nấy đều khẩn trương kiểm tra bài vở học sinh, cứ mỗi tuần ba buổi trưa ban cán sự lớp phải ở lại trao đổi việc học với giáo viên bộ môn.

Văn phòng của Đàm Thư Mặc nằm độc lập, cho nên mỗi lần gặp giáo viên bộ môn tiếng Anh, cô lại phải đến đây.

Trời dần tối, ánh chiều tà soi rọi trên mặt bàn, sắc hồng phảng phất trên gương mặt tái nhợt của cô gái có cái miệng nhỏ nhắn, mái tóc hơi quăn mềm như nhung bị ánh nắng chiếu óng ánh màu vàng ánh kim.

Đàm Thư Mặc đi ra ngoài dạo một vòng trở về thì phát hiện có người đang ngủ ngon lành trên bàn làm việc của mình.

Ngoại trừ chuyện “hôn nhau” lần trước, Đàm Thư Mặc và Triệu Thủy Quang cũng chỉ gặp nhau vài lần thôi.

Lúc đi học thì cô luôn trốn tiết, điểm danh thì có bạn bè điểm dùm, không bị ai phát hiện cả. Bài tập thì ghi chép đầy đủ, chữ viết không phải là rất đẹp nhưng cũng nắn nót. Hễ thấy giáo viên thì lễ phép chào, đến lúc đi xa rồi thì lại nghe giọng cô riu rít với bạn bè. Có mấy lần chạy xe qua hẻm nhỏ gần trường, anh thấy cô vừa ăn kem vừa đùa giỡn với mấy nữ sinh lớp bên. Đây cũng là điều bình thường đối với mấy nữ sinh cấp ba.

Triệu Thủy Quang giật mình tỉnh dậy, ngẩng đầu liền thấy một đôi mắt to đen, cô càng hoảng sợ hơn, lập tức đứng dậy hô to, “Chào thầy Đàm.”

Đàm Thư Mặc cảm thấy buồn cười, mới vừa nãy còn ngủ say sưa chẳng biết trời trăng gì mà giờ cô lại nghiêm trang chào mình.

Sững sờ qua đi, anh nhú mày hỏi, “Viết xong chưa?”

“Dạ, xong ngay !” Triệu Thủy Quang vội ngồi xuống tiếp tục ghi điểm vào sổ, thăm mắng bản thân hôm qua coi chương trình của Lỗ Lỗ khuya quá làm chi, giờ lại ngủ gà ngủ gật ở đây.

“Triệu Thủy Quang” Cô ngẩng đầu bắt gặp gương mặt điển trai đang đi về phía mình.

Đã đến cái tuổi của Đàm Thư Mặc thì điều này không có gì đặc biệt cả, nhưng đối với con gái ở lứa tuổi này bị đàn ông nhìn lâu như vậy, ánh mắt đó không còn gọi là quyến rũ mà là sức hấp dẫn chết người.

Triệu Thủy Quang thở cũng không dám thở mạnh.

Bàn tay to dài lấy một tờ khăn giấy đưa cô, anh nói, “Còn dính chút nước miếng.”

Trời ạ, xấu hổ chết được!

Luống cuống nhận khăn giấy, cô bất chợt nhớ đến ngày trước mỗi khi cô tỉnh dậy cũng có người đưa cho cô tờ khăn giấy, nhưng người ấy giờ đã đi xa rồi.

Đàm Thư Mặc lấy quyển sách trên kệ ngồi xuống sofa, anh đương nhiên thấy Triệu Thủy Quang đang mông lung suy nghĩ gì đó, anh cảm thấy khó hiểu, một cô gái 17, 18 tuổi thì có gì phải buồn rầu, những muộn phiền bây giờ mai này nghĩ lại chỉ là điều buồn cười mà thôi. Tuy nhiên, Đàm Thư Mặc thăm cảm thấy cô bé này khác với những bạn bè cùng trang lứa, trước mặt người khác thì luôn tỏ ra mình là một cô gái đáng yêu, trước mặt giáo viên thì cư xử lễ phép, cô cho là mình che dấu rất cẩn thận, nhưng trước đạo hành ngàn năm tu luyện đến đẳng cấp của Phật như Đàm Thư Mặc mà nói, anh nhìn là biết ngay, anh còn nhớ ngày đó ở “Tô” cô uống rượu say khướt, ánh mắt chất chứa nhiều đau thương.

“Thầy, em làm xong rồi.” Triệu Thủy Quang sắp xếp bài thi gọn gàng đưa cho Đàm Thư Mặc. Anh coi xong thì nhìn đồng hồ đã thấy 6h, nói, “Nhà em ở đâu, tôi đưa em về.”

Lúc Đàm Thư Mặc chạy xe ra khỏi bãi thì đã thấy Triệu Thủy Quang cúi đầu, chân vò vò dưới đất, đứng ở cổng bãi đổ xe, trên lưng đeo cái cặp to, đầu thì đội mũ len đỏ bằng nhung, thấy anh chạy xe 530Li đến, cô mở cửa xe ngồi vào ghế trước, lễ phép nói, “Cám ơn thầy Đàm.”

Đàm Thư Mặc biết Triệu Thủy Quang là người thông minh và hiểu chuyện, bề ngoài thì nhìn có chút cẩu thả nhưng thật ra bản tính lại điềm tĩnh, anh vốn kêu cô đứng ở dưới lầu đợi mình, thế mà cô lại vừa nói chuyện vừa đi với anh đến bãi đậu xe, lúc ngồi thì cũng ngồi ở phía trước, lễ phép cảm ơn, cẩn thận thắt dây an toàn.

Kỳ thật Đàm Thư Mặc không biết Triệu Thủy Quang là kẻ hai mặt chính hiệu, lúc ở nhà ba Triệu thường bảo cô, “Con gái, lên phía trước ngồi với ba nè.” Triệu Thủy Quang đều trả lời là “Không thích, ngồi phía trước chán lắm, còn phải thắt dây an toàn nữa.”

Triệu Thủy Quang cũng chẳng thích ngồi đằng trước tí nào, cô liếc mắt nhìn ngón tay thon dài của Đàm Thư Mặc nắm chặt vô lăng, rồi lại nhìn lên trên một chút, trời ạ, sao lại có người đàn ông đẹp trai thế này, thật là bất công!

Mọi người đều biết thấy tiếng Anh rất tài hoa và cực kỳ đẹp trai, mỗi lần lớp cô có tiết Anh văn là mấy nữ sinh lớp khác lại thập thò ngoài cửa sổ nhìn trộm, ai nấy đều thích người đẹp trai, nhưng tất cả mọi người chỉ yêu thích trong lòng mà thôi, cho tới bây giờ chưa ai dám thẳng thừng tỏ tình với Đàm Thư Mặc cả.

Triệu Thủy Quang đứng ngồi không yên, cô không tuýp người trầm lặng, thế nên cô loay hoay kiếm đề tài gì đó để giảm bớt không khí im ắng này, đành phải hỏi, “Thầy Đàm, thầy tốt nghiệp ở trường nào thế?”

Đàm Thư Mặc nói, “Nước Anh.”

Triệu Thủy Quang không ngừng cố gắng hỏi, “Tháp Big Ben nước Anh có phải cao 96,3 mét không thầy?”

Đàm Thư Mặc đang lái xe, nghiêng đầu nhìn về mặt hiếu kỳ của Triệu Thủy Quang nói “Phải”, nhưng mà anh cũng chẳng rảnh đến nỗi đi khảo sát thực tế.

Cô hỏi, “Thầy đã tham quan nhà của Sherlock Holmes chưa?”

Đàm Thư Mặc trả lời: “Rồi.”

Cô hỏi, “Thế còn nhà của Agatha Christie?”

Anh nói, “Không có.”

Cô hỏi, “Thế còn nhà của Mark Twain?”

Anh nói, “Đó là ở nước Mỹ.”

Triệu Thủy Quang đỏ mặt hột hột không dám hỏi gì nữa, Đàm Thư Mặc khẽ nhếch miệng, cô gái này cũng không phải quá ồn ào, nghĩ cho cùng chỉ là hoạt bát lém lỉnh.

Triệu Thủy Quang trong lòng cũng chẳng biết làm gì, lục cặp mình lôi ra một hộp nhỏ, lắc lắc vài cái, Đàm Thư Mặc tò mò nghiêng mắt nhìn, thì ra là một hộp kẹo, dán nhãn bò sữa trong phim hoạt hình gì đó.

Triệu Thủy Quang lấy một đồng kẹo ra, đợi đến khi đèn đỏ xe dừng lại, thò tay đến trước mặt Đàm Thư Mặc, “Thầy Đàm, ăn kẹo không?”

Đàm Thư Mặc thắng xe, cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn cầm mấy cục kẹo đủ màu sắc.

Triệu Thủy Quang nói thêm, “Không ngọt lắm đâu, đều là vị trái cây hết đấy.” Cô cười đến má lúm đồng tiền đều hiện rõ lên.

Đàm Thư Mặc vốn không thích cầm đồ ăn từ tay người khác, theo anh là mất vệ sinh, hơn nữa tính anh là thế, hôm nay lại ma xui quỷ khiến thế nào tự nhiên lại chọn cục kẹo màu vàng bỏ vào miệng, tiếp tục lái xe, vị chanh lan tỏa trong miệng, ngọt bùi trên đầu lưỡi.

Anh cười thầm trong bụng, quả nhiên là ngọt, kẹo nào mà không ngọt chứ, anh đã sớm biết rồi.

Một lúc sau thì đã đến nhà Triệu Thủy Quang, cô ôm túi sách xuống xe, nói, “Cám ơn thầy Đàm, hẹn gặp lại.”

Đàm Thư Mặc quay xe, đã đi một quãng đường xa như vậy mà hương vị trái cây vẫn phảng phất trong xe.

7. Chương 7: Ác Mộng 800 Mét

Hôm nay tuyệt đối là ngày tận thế của Triệu Thủy Quang, thực tế hàng năm đều có một ngày như vậy. Buổi sáng vừa thức dậy thì mí mắt đã đục liên hồi, điềm xấu đây này! Cô đã giữ cái kỷ lục này suốt sáu năm nay rồi.

Tuần trước, Lưu Gia Luân hỏi cô, “Triệu Thủy Quang, lớp bạn khi nào thi chạy 800 mét thế?”

Vừa nghe xong, Triệu Thủy Quang cảm thấy cuộc sống tươi đẹp của cô chấm dứt từ đây!?!?

Đứng trên đường băng nhựa màu đỏ, gió cuối thu vi vu thổi, thậm chí phất phơ trong gió, Triệu Thủy Quang như tuyệt vọng hoàn toàn.

“Con trai chạy xong hết rồi, nhìn kìa, Trần Tư Dương đang đá banh ở đằng kia!” Cao Tầm vừa cởi áo khoác vừa la oang oang. (cực kì lớn tiếng + ồn ào)

Thật ra thì cũng không phải oang oang gì nhưng mà trời sinh Cao Tầm lớn giọng, cho nên nói cái gì cũng to tiếng cả!

Con trai và con gái tách riêng ra học, do giáo viên thể dục nam và nữ đảm trách, bình thường lớp 3 của Triệu Thủy Quang và các bạn gái lớp 4 học cùng nhau, mà mấy bạn gái lớp 4 thì đang riu rít nhìn Trần Tư Dương chơi đá banh.

Triệu Thủy Quang cũng chẳng quan tâm nhiều, ôm cái bụng đang đau nhức của mình.

Triệu Thủy Quang là người thông minh nhưng cũng là chuyên gia bày trò, mỗi lần thi chạy cô đều cố gắng đến phút cuối cùng để được điểm tốt, chạy nước rút 50 mét thì còn chạy được, nhưng mà điều đáng buồn nhất là dù cho cô có tận sức chạy thể nào thì bao giờ cũng là người chạy chậm nhất, mà chạy 800 mét vĩnh viễn là vết thương lòng của cô!

Lúc ở cấp hai cũng có một cuộc thi chạy thể này nhưng chẳng khổ sở như bây giờ, mỗi lần thi chạy, cô lên chạy ra khỏi đường băng, qua lớp kẻ bên đánh cầu, kết quả là giáo viên thể dục cứ đợi đợi mãi vẫn đếm thiếu một người, cuối cùng cũng kiểm được Triệu Thủy Quang mặt mày hơn ha hớn hờ, liền mắng ột câu, “Tôi cứ tưởng em chạy đến nổi lệt xuổng hố đó rồi chứ!” Triệu Thủy Quang hơi giật mình nhìn cống nước bên cạnh đường băng: Không thể nào, cái cống đó đang đầy nắp mà! (ý nói cái cống đó được đầy nắp, mà giáo viên kêu Triệu Thủy Quang lệt hố ề mĩa mai Triệu Thủy Quang chạy đâu mất tăm hơi)

Hiện tại ác mộng tái diễn rồi, “Con gái lớp 3 chuẩn bị chạy!” Giáo viên thể dục Mi Ăn Liền hô to.

Thật ra Mi Ăn Liền cũng không phải gọi là Mi Ăn Liền, mà Mi Ăn Liền họ gì thì cô cũng không nhớ rõ, tại vì Mi Ăn Liền có mái tóc quăn như là mì sợi vậy, cho nên tất cả mọi người đều gọi cô ấy là Mi Ăn Liền. Khi đó, nữ sinh cấp 3 không thích để tóc quăn, phải để tóc thẳng bằng như canh bún thì mới mô đen.

Triệu Thủy Quang chấp nhận số mệnh cởi áo khoác ra, đi vào bên trong đường băng. Cô nghe tiếng còi huyết liên cấn rằng mà chạy.

Chỉ mới chạy có một vòng mà cô đã tuột lại phía cuối, tim đập nhanh, lỗ tai đỏ bừng, thở hổn hển.

Chạy được một lúc thì thấy đám con trai lớp cô đang đá banh, có mấy người hô to lên, “Triệu Thủy Quang cố lên!”

Triệu Thủy Quang quay đầu nhìn, cố sức gạt phăng mấy khuôn mặt bốn cợt đó khỏi đầu mình, một bạn học cùng lớp chạy tới hỏi Triệu Thủy Quang, “Bạn chạy thì chạy, làm gì mà mặt mày dữ tợn vậy?”

Triệu Thủy Quang nghĩ thầm trong bụng dù sao cô cũng chạy cuối hoài rồi, mắt mệt thì mắt mệt, chạy được nhiều cứ chạy.

Đến vòng cuối cùng, cô xuất hết năng lượng cơ thể chạy nước rút!

Lúc chạy đến trước mặt Mì Ăn Liền, cô mới phát giác bên cạnh Mì Ăn Liền còn có một người nữa, đó không phải là Đàm Thư Mặc sao?

Trời rất lạnh, anh mặc một chiếc áo len chui đầu cổ áo hình chữ V màu xám nhạt bằng nhung, quần rộng thùng thình, hai tay bắt chéo đang nói chuyện rất vui vẻ với Mì Ăn Liền.

Triệu Thủy Quang thở hồng hộc đi đến bên Mì Ăn Liền, nói, “Cô, em chạy xong rồi.”

Mì Ăn Liền mặt mày tươi rói nói chuyện với Đàm Thư Mặc chẳng đoái hoài gì tới Triệu Thủy Quang, mà cô cũng chẳng còn sức lực gì, ngồi xồm xuống một bên chờ Mì Ăn Liền.

Một lúc sau, nghe Đàm Thư Mặc nói, “Cô Đặng, tôi phải đi lấy bài thi, lần sau nói tiếp.”

Đàm Thư Mặc trước khi đi còn nghiêng đầu nhìn Triệu Thủy Quang, ánh mắt như giễu cợt vậy, Triệu Thủy Quang mặt đỏ bừng bừng thở hổn hển xem như không thấy, trong lòng thì thầm mắng mấy đời tổ tông nhà Đàm Thư Mặc.

Mì Ăn Liền lấy lại tinh thần, thấy mấy nữ sinh đang ngồi xồm ở dưới đất, nói, “Em kia, ừ, em đó, em chạy bao nhiêu, sao không chịu nói tôi biết vậy?”

Triệu Thủy Quang rất là tủi thân, ngoan ngoãn đứng lên nói, “Cô, em nói rồi nhưng cô đang bận nói chuyện nên chắc không nghe thấy.”

Mì Ăn Liền liền xấu hổ, biện minh, “Đương nhiên là nghe rồi, 4 phút 20 giây, qua.”

Triệu Thủy Quang mừng như chết đi sống lại, cứ nghĩ là mình sẽ không qua, Mì Ăn Liền quả thật rất tốt nha, còn Đàm Thư Mặc nữa chứ, thật đúng là người tốt, được rồi được rồi, không chửi không mắng anh ta nữa.

Cô đến ngồi cạnh Cao Tầm, vừa mới ngồi xuống Mễ Ny liền kéo hai người đứng dậy, “Không được ngồi, mới vừa chạy mà ngồi xuống là mông to lắm đó!”

Hai người thật ra cũng chẳng để ý mấy thứ này, Cao Tầm quay sang hỏi Triệu Thủy Quang, “Lạ à nha, chúng ta chạy được một nửa thì thấy Đàm lại tự nhiên tới đây, bạn nhìn đi, nguyên đám con gái lớp 4 với Mì Ăn Liền đều hớn hờ ra mặt!”

Triệu Thủy Quang cũng trả lời đại, “Không biết nữa, thầy ấy nói là đi lấy bài thi gì đó.”

Cao Tầm nói, “Ah, hèn chi, ủa mà không đúng, chỗ cất bài thi là ở lầu Đức Quang, đâu có cùng hướng với sân thể dục đâu!”

Lúc này Đàm Thư Mặc đang đi lên lầu, quay đầu nhìn ra cửa sổ, trên sân thể dục có một cô gái tóc ngắn đang ngồi xồm nói chuyện rất vui vẻ, anh thầm nghĩ trong bụng: “Đứa nhỏ này, chắc là qua rồi.” Sau đó tiếp tục đi lên phòng họp.

8. Chương 8: Hội Nghị Kiểm Điểm

“Tôi không phải người có tài năng phi thường, chẳng qua chỉ là trung thành và trung thực, không lừa mình dối người, muốn làm “hình mẫu” để giáo dục những người bình thường.” — Ngô Ngọc Chương

Sắp đến kì thi, trường học xảy ra một chuyện nói nhỏ không nhỏ mà lớn cũng không lớn, một nữ sinh cấp 3 học lớp 7 mang thai, và hiển nhiên cô gái ấy bị buộc thôi học, tin này rất cuộc đến tai Ủy Ban Giáo Dục tỉnh, và ra lệnh kiểm điểm toàn trường.

Nữ sinh ấy Triệu Thủy Quang cũng biết, hai người tốt nghiệp từ một trường cấp hai, nữ sinh đó tên là Trần Nhiễm, lúc ở cấp hai Trần Nhiễm đã nổi tiếng khắp trường rồi, Triệu Thủy Quang cũng không nhớ nổi Trần Nhiễm trông như thế nào, không phải do Trần Nhiễm không đẹp mà thật sự không biết mặt mũi Trần

Nhiệm thế nào. Ngày nào đi học Trần Nhiễm cũng đều trang điểm cả, mặc dù là trang điểm lên rất đẹp nhưng khuôn mặt sau lớp phấn ấy như thế nào thì không ai biết cả, giáo viên cũng đã nhiều lần nhắc nhở nhưng Trần Nhiễm cũng không nghe, vẫn tiếp tục trang điểm đến trường, bạn học chỉ tỏ sau lưng, nhưng Trần Nhiễm vẫn bỏ ngoài tai những lời nói ấy. Cho đến ngày tốt nghiệp, bạn ấy đã làm một chuyện khiến cả trường ngạc nhiên rớt cả hàm, hôm ấy Trần Nhiễm không hề trang điểm, chỉ cột tóc đơn giản đến trường, qua bên khuôn viên trường cấp 3 tỏ tình với một nam sinh, mọi chuyện được phơi bày, thì ra Trần Nhiễm có vẻ đẹp rất đậm thắm, còn đẹp hơn cả khi trang điểm mấy chục lần, tóm lại là một người đẹp.

Lúc Triệu Thủy Quang gặp lại Trần Nhiễm, khuôn mặt Trần Nhiễm vẫn được trang điểm kỹ càng, hai người gật đầu chào rồi đi lướt qua nhau, năm ấy cũng bởi vì Hi Vọng nên Triệu Thủy Quang cũng buồn rầu ảo não. Danh nhân gặp danh nhân nước mắt lưng tròng.

Triệu Thủy Quang sau này cũng nghe rất nhiều tin đồn về Trần Nhiễm, nào là quen bạn trai lung tung ngoài trường, rồi có thai này nọ, Triệu Thủy Quang tuy ra người nhiều chuyện nhưng cô cũng không thích bàn luận gì về mấy vấn đề này. Hi Diệu cũng biết rõ sự tích quang vinh của Trần Nhiễm, nói, “Chị thích con bé đó!”

Lúc chiều, toàn thể giáo viên cấp ba phải ở lại để dự hội nghị hàng năm, trong hội trường, hiệu trưởng đau lòng nói, “Học sinh các em bây giờ không chăm lo học hành, mỗi ngày đến trường thì đầu óc lại để đầu đầu, chẳng quan tâm đến tương lai mình gì cả, các em định lấy tương lai mình ra đùa giỡn sao...”

Triệu Thủy Quang nghe được thoáng chốc như chết lặng, Cao Tầm lay lay cô, chỉ về phía Đàm Thư Mặc nói nói, người đàn ông này đúng thật là mặc gì cũng đẹp cũng toát lên vẻ thanh tao thoát tục cả, anh mặc chiếc áo lông cừu màu tím cùng quần hải quân dài màu lam, dáng người cao ráo. Mấy giáo viên nam đều ngồi đó cả, nhưng chỉ liếc mắt nhìn qua thì ai nấy cũng nhận ra anh ngay.

“Nhìn kìa, ngay cả bấm điện thoại mà thầy Đàm cũng phong cách lắm chứ.” Cao Tầm nhỏ giọng nói với Triệu Thủy Quang.

Triệu Thủy Quang vẫn im lặng, nhưng Đàm Thư Mặc quả thật cũng trâu bò lắm, hiệu trưởng ở trên sân khấu nói đến nước bọt văng tung tóe, còn anh thì lại ngồi thoải mái phía dưới.

Hiệu trưởng rốt cuộc đã nói xong bài diễn thuyết vĩ đại của mình, nhìn phía dưới lễ đài im lặng như tờ, ông vô cùng hài lòng với bài diễn thuyết của mình và tin chắc bài diễn thuyết của mình có thể giáo dục được những học sinh vô tri này, hội nghị kiểm điểm chính thức bắt đầu, chủ nhiệm lớp Trần Nhiễm là thầy Trần Từ là người thứ hai lên phát biểu, sau đó tất cả giáo viên đều thay phiên nhau lên, ai nấy đều hùng hồn phát biểu nhưng tiếc là chỉ tốn công phí sức, rèn sắt không thành.

Rốt cuộc cũng đến phiên Đàm Thư Mặc, anh đi lên lễ đài, khuôn mặt đẹp trai, cả người tỏa ra sự tôn quý bẩm sinh.

Đàm Thư Mặc chỉnh micro cao lên, hai tay thọc vào túi quần, bắt đầu nói chuyện, “Mọi người cảm thấy nếu như chúng ta trưởng thành thì sẽ mất đi những gì?”

Cả trường không hiểu ý Đàm Thư Mặc muốn nói gì, ngay cả hiệu trưởng đang bưng chén trà lên định uống cũng dừng lại, ngẩng đầu nhìn Đàm Thư Mặc.

Đàm Thư Mặc không chờ người trả lời, nói tiếp, “Một khi chúng ta trưởng thành, chúng ta sẽ biết được xấu hổ là thế nào, sẽ trở nên hèn nhát, học được cách giả vờ như không nghe không thấy gì, mặc dù người ta gọi điều này là trưởng thành, là người lớn, nhưng chờ tới khi các em nhận ra điều đó thì cũng muộn rồi. Càng trưởng thành các em càng mất đi sự can đảm.”

Giống như mỗi khi lên lớp, giọng điệu anh vẫn chậm rãi, lời nói rõ ràng súc tích, “Các em không hiểu chuyện là vì chưa có kinh nghiệm, cho nên không biết sợ là như thế nào, mà ngay cả chuyện của người xung quanh cũng chẳng thèm quan tâm, các em chỉ cảm thấy thất tình và những chuyện vặt vẩn là quan trọng. Chúng ta phải quý trọng thời gian, nó không chờ chúng ta, mà chính chúng ta phải chạy theo nó, và có những người suốt ngày cứ chìm đắm trong nỗi đau của mình mà không chịu tiến về phía trước, và đương nhiên họ mất đi sự định hướng cho tương lai của mình, thế nhưng không cần vì vậy mà khinh khi bản thân, không cần lo sẽ bị ai cười chê.” Giọng nói anh vang vọng khắp hội trường.

Trên lễ đài trống trải, anh khí thế bức người, ánh mắt của người đàn ông 30 tuổi khiến mọi người phải si mê, “Đừng từ bỏ ước mơ của mình, hãy vạch rõ kế hoạch bản thân, làm những gì mình thích, đừng do dự hay chần chừ, nếu như lúc nào đó mình phạm sai lầm thì cũng không cần phải lo sợ, các em sẽ tự nghĩ ra cách giải quyết, các em tuổi còn trẻ lại rất thông minh, các em nên coi trọng sự chưa trưởng thành của mình, đem nó làm vũ khí lớn nhất, ưỡn ngực tiến về phía trước.” Đàm Thư Mặc nói xong, sau đó xuống đài.

“Loảng xoảng”, chén trà của hiệu trưởng rớt xuống đất, Triệu Thủy Quang thấy Trần Tư Dương vỗ tay rất to, tất cả mọi người cũng vỗ tay theo, trong lòng cô thì lại căng thẳng, Cao Tầm vỗ đến lòng bàn tay đỏ hoét, quay đầu nói với Triệu Thủy Quang, “Đàm Thư Mặc lợi hại, rất lợi hại, mình càng thích thầy ấy hơn hồi đó rồi đấy!”

9. Chương 9: Đêm Giáng Sinh 1

Một học kỳ trôi qua rất nhanh, giờ đang là tháng 12, ai nấy đều rục rịch chuẩn bị cho lễ Giáng Sinh.

Đối với học sinh cấp 3 mà nói định nghĩa về Giáng Sinh còn rất mơ hồ, trên báo, phim ảnh và truyện tranh cũng có nói đến, nhưng cũng không mấy ai hiểu tường tận được ý nghĩa của lễ Giáng Sinh cả, còn mấy người kinh doanh thì họ chỉ biết những mùa lễ như thế này chính là lúc họ hốt bạc, thế nên cái ý nghĩa thực sự của ngày Giáng Sinh cũng chẳng mấy ai quan tâm, dần dà cái cốt lõi của ngày này cũng bị người ta quên lãng, mọi người chỉ biết đây là mùa của vui chơi mà thôi.

Sau này nghĩ lại, Triệu Thủy Quang tin chắc rằng lễ Noel năm nay rất có ý nghĩa đối với cô và anh.

Lúc Triệu Thủy Quang kéo một người con gái đang say mềm từ “Tô” ra, cô đột nhiên nghĩ đến một câu nói trong bộ phim điện ảnh Pháp “Hai người con gái vô tư”: “Bạn bè tựa như mắt kiếng, lúc đầu cảm thấy đẹp lắm, sau này thì lại phát hiện không thể nào cởi bỏ được, dù là thế thì bạn cũng may mắn đã chọn được một mắt kiếng tốt.” Rất rõ ràng Hi Diệu chính là cái mắt kiếng trên mũi Harry Potter.

“Tiểu Quang, đến đây, ực, đến đây với chị. Để chị nhìn em xem, lâu như vậy không đến đây, ực, em đúng là đồ không có lương tâm...” Hi Diệu say khướt ngã ập trên người Triệu Thủy Quang, cứ liến thoắng nói không dứt.

Triệu Thủy Quang rất là bất đắc dĩ, đã 9h tối rồi, đang ở trong nhà làm con ngoan thì nhận được điện thoại của người con gái nào đó, cô còn chưa alo tiếng nào thì người đầu dây bên kia đã hét toáng lên, “Giáng Sinh vui vẻ”, rồi cúp điện thoại ngay, cô đành phải thu dọn cặp sách, nói dối với ba mẹ là qua nhà Lưu Gia Luân làm bài tập, sau đó liền chạy vọt ra ngoài.

Hiện tại người đầu sở trong chuyện này thì đang nôn thốc nôn tháo ở thùng rác cửa sau “Tô”.

Gió lạnh thổi vù vù, đường hẻm nhỏ vắng tanh không một bóng người, chỉ có một cô gái đeo cặp sách to dùng trên lưng ngồi xổm cạnh một cô gái say khướt cứ nấc liên tục, tình cảnh vô cùng quỷ dị.

Triệu Thủy Quang dìu Hi Diệu đứng lên, nhìn mặt Hi Diệu thấm đẫm nước mắt và mồ hôi, cô rút tờ khăn giấy đưa cho Hi Diệu.

Hai người lảo đảo đi ra ngoài, cô vô tình phát hiện có ai đó ở đằng xa, vừa tựa vào cột đèn đường vừa hút thuốc, thấy hai người đi đến liền ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời, khuôn mặt cương nghị, chiếc áo khoác màu đen bay phất phơ trong gió.

Triệu Thủy Quang sững rên, đây chẳng phải là Đơn Dương đã mất tích hai năm sao!

Nhưng chưa đợi cô nói gì thì người bên cạnh đã phản ứng nhanh hơn, mái tóc dài Hi Diệu vì gió thổi mà lòa xòa trước mặt, đứng thẳng người, lê đôi giày cao gót “cộc cộc” tiến về phía trước. Triệu Thủy Quang biết rõ Hi Diệu muốn duy trì hình tượng cao quý của mình, đáng tiếc là Hi Diệu say đến đứng cũng đứng không vững, thế mà còn sống chết chống đỡ, nhìn bộ dạng xiêu xiêu vẹo vẹo của Hi Diệu mà cô cảm thấy buồn cười.

Đơn Dương dập tắt điếu thuốc, lặng lẽ đứng dưới ánh đèn đường, đôi mắt sáng ngời động lòng người.

Hi Diệu lắc lắc mông, từng bước đi về phía trước, nhưng mà thân thể dường như đã phản bội cô cứ ngã nghiêng ngã ngửa.

Rốt cuộc cô cũng đến chỗ đèn đường, nhìn bóng dáng người đó, nhẹ nhàng ngẩng đầu, tay phải thon dài duỗi ra.

“Cút.... cho tôi!” Cô vừa nói vừa véo mặt anh.

Anh chỉ mỉm cười làm y chang cô, duỗi ra tay phải véo má cô, tí ta tí từng nói, “Bà xã, anh cút ngay đây, nhưng mà anh cút rồi thì em làm sao tìm được ai tốt như anh được!” Anh gỡ miếng khăn giấy còn dính trên mặt cô xuống, động tác rất dịu dàng,

Dưới ánh đèn đường, vẻ mặt cô đầy vẻ mỉa mai hoặc, anh cứ thể triu mến mỉm cười nhìn cô, haiz, sao mỗi khi hai người gặp nhau thì cô cứ ở trong tình trạng say khướt thế này !

Triệu Thủy Quang mang cặp sách đi ra khỏi hẻm nhỏ, tối nay cô công đức viên mãn rồi.

“Bọn con trai đều như vậy cả, bạo lực, hà khắc, thích bắt nạt người khác, là người đáng ghét nhất!” Những người con gái nói lời này, một ngày nào đó cũng sẽ thẹn thùng trước người con trai mình thích.

Cô cũng đã từng có một Giáng sinh như vậy, ngày ấy cô bỏ một cái hộp vào rổ xe, tỏ ra vô tâm nói, “Ừ, quà Giáng sinh!” Người kia lại rất vui vẻ, lập tức mở hộp lấy quà ra, một chiếc khăn quàng cổ, anh hân hoan quàng lên cổ mình, nói, “Anh sẽ quàng cái này đi học.” Triệu Thủy Quang cười nhìn anh, “Gấp cái gì chứ, anh quàng hay không quàng cũng được.” Kỳ thật trong lòng cô khi nghe anh nói vậy ngọt đến độ muốn nở hoa, làm sao anh không mừng được chứ, cái này cô đã chọn suốt cả buổi chiều đấy!

Hôm nay vì sao cô đã không còn nhớ được hình thù khăn quàng cổ đó như thế nào, nhưng khuôn mặt tươi cười ấy vẫn hiện rõ mồn một trong đầu cô?

10. Chương 10: Đêm Giáng Sinh 2

Đã 10 giờ đêm rồi, Triệu Thủy Quang cũng không muốn về nhà sớm vậy, cô biết thế nào về nhà cũng bị la, nhưng nhìn phố xa sầm uất, đèn trang trí rực rỡ, người đi đường đều tươi cười rất vui vẻ, cô quần quật khăn quàng cổ, hít một hơi thật sâu, tiếp tục ung dung đi dạo.

Đi đến cửa hàng bánh, cô đẩy cửa đi vào, mua một hộp bánh thướt, về nhà có gì đó dụ mẹ cô cũng tốt, nhưng thật ra là cô mua cho cô ăn thì đúng hơn.

Ngồi ở băng ghế ven đường, cô mở hộp bánh, lấy một cái ra ăn, thật lâu trước đây cô cũng từng cùng người nào đó vừa đi vừa ăn, còn kêu anh nếm thử một miếng, người nọ nhún mày nói, “Ngọt lắm đó tiểu thư, nhìn em ăn kìa, ăn đến miệng dính tùm lum.” Rồi sau đó anh lấy tay phẩy phẩy những miếng bánh vụn dính trên miệng cô.

Haiz, chuyện đã qua lâu rồi mà cô vẫn cứ nhớ trong lòng, nghe một bài hát nào đó cũng nhớ, cầm một vật nào đó cũng nhớ, nhớ tới người nào đó.

Có người từng nói, “Tình đầu tan vỡ đều để lại ối người những vết thương không dễ dàng liền sẹo.”

Nhưng Triệu Thủy Quang cô đơn giản chỉ cần sống qua ngày là được, tự nhủ với bạn thân phải chín chắn hơn, phải học cách bảo vệ bản thân mình, dấu đi con người thật của mình, trở thành một cô gái mà ai cũng yêu quý, nhưng vì sao khi thấy Hi Diệu và Đơn Dương tình cảm chân thành tha thiết, cô lại muốn mình cũng có những năm tháng đơn thuần, có một tình yêu chân thành và đáng ngưỡng mộ.

Triệu Thủy Quang tự cười bản thân mình rốt cuộc vẫn là một người bình thường, dễ dàng dao động, dễ dàng xúc động.

Ăn xong hai cái bánh đản thát, cô phải phải những miếng bánh vụn trên quần, sau đó đứng lên đi về phía trước.

Đúng lúc đó có một cửa hàng đang giới thiệu khóa học thể dục, Triệu Thủy Quang ngay từ đầu chỉ là tiện tay nhận tờ rơi thôi, thế mà người đàn ông phát truyền đơn lại muốn dẫn Triệu Thủy Quang lên xem một chút, Triệu Thủy Quang liền nói, “Xin lỗi, tôi đang bận.”

Người đàn ông kia chẳng những không nghe, lực tay càng siết chặt hơn, Triệu Thủy Quang hơi nổi nóng, nghĩ rằng mình đi đêm gặp phải lưu manh, giận tái mặt, “Anh còn như vậy là tôi la lên đó.”

Người nọ đứng thật là lưu manh, nham nhở nói, “Em gái, đừng vậy chứ, anh có làm gì em đâu.”

Nghe tên lưu manh đó nói vậy, Triệu Thủy Quang luống cuống cả lên, suy nghĩ một chút rồi nói, “Như vậy đi, tôi có một người bạn gái nữa, cũng thích tập thể dục lắm, để tôi gọi bạn ấy đến đây luôn.”

Dứt lời, Triệu Thủy Quang lấy điện thoại ra gọi cho Hi Diệu nhưng cuộc gọi lại chuyển vào hộp thư thoại, “Hi Diệu, em đang ở tòa nhà thương mại quốc tế đường Trường An, chị không phải nói muốn đăng ký tập thể dục sao? Mau tới đây đi, em ở đây chờ chị.”

Cúp máy, cô quay đầu nói với mấy người kia, “Bạn của tôi nói chút xíu nữa sẽ đến, chúng ta chờ bạn ấy đi.”

Người đàn ông kia vẫn tiếp tục kéo tay Triệu Thủy Quang, “Ở đây lạnh lắm, chúng ta lên lầu đợi đi.”

Triệu Thủy Quang bức tức, vung tay tát vào mặt tên lưu manh kia, mặt hắn bị móng tay cô cào hằn lên một vệt đỏ dài.

Người đàn ông kia rống lên, lập tức xông về phía cô, hai tay vươn ra định bắt cô lại, Triệu Thủy Quang cứ nghĩ mình xong đời rồi, cảm thấy đầu óc mơ hồ, cả người không biết phản ứng thế nào.

Bỗng có người nắm cánh tay cô, kéo cô thui lùi lại, một bả vai chắn ngay trước mặt, ngẩng đầu nhìn lên, ánh đèn đường hắt vào một bên mặt lạnh lùng của người nọ, anh quay lại nhìn cô đầy trù mến.

Đàm Thư Mặc cúi đầu nhìn cô gái sắc mặt trắng bệch đứng cạnh mình, thò tay vén tóc cô tỏ vẻ an ủi thì phát hiện người cô đang run bần bật.

Đàm Thư Mặc bật cười, lúc này ở xa xa nghe đoạn đối thoại của bọn họ, trong lòng anh còn tán thưởng cô gái này gan dạ lại bình tĩnh, thật ra thì dù cô nguy trang thế nào thì vẫn chỉ là một đứa bé.

Dáng người Đàm Thư Mặc thon dài, vẻ ngoài đẹp trai, hòa hoa phong nhã, nhưng thực chất ẩn sau bên trong lại tạo cho người ta cảm giác xa cách, lạnh lùng không dễ mạo phạm, nhìn là biết không phải là người dễ đụng vào.

Tên lưu manh kia cũng hiếm gặp người như thế, vì vậy cũng hơi giật mình.

Đàm Thư Mặc nhìn cũng không nhìn tên lưu manh kia đã quay người bước đi, Triệu Thủy Quang cũng nhanh chóng nắm lấy tay áo khoác của anh mà đi theo, cho tới bây giờ cô chưa từng ở gần anh như vậy.

Đám người kia muối mặt, định chạy đến ngăn Đàm Thư Mặc thì có tiếng ai đó vang lên, “Mấy anh em, tôi khuyên các người chớ nên làm vậy, đừng đụng đến những người mình không nên đụng.”

Triệu Thủy Quang nghe tiếng nói liền quay đầu lại nhìn, thấy một chiếc xe Audi đậu cách đó không xa, trên biển số xe có khắc hai chữ WJ, nhìn mấy con số còn lại thì cũng đủ biết là quan lớn trong quân đội. Một người đàn ông đang đứng dựa vào xe, ăn mặc cũng hào hoa như Đàm Thư Mặc, nhưng dáng vẻ thì hai người lại không giống nhau, Đàm Thư Mặc toát ra sự quý phái lạnh lùng, mỗi cử chỉ hành động đều làm người ta si mê. Còn người đàn ông kia thì có đôi mắt phượng, còn đẹp hơn và quyến rũ hơn con gái rất nhiều, nói thế nào nhỉ — chính là yêu khí ngất trời.

Người đàn ông vừa ngang ngạnh nói vừa nhìn Triệu Thủy Quang, Triệu Thủy Quang “phụt” bật cười.

Đàm Thư Mặc lên xe, Triệu Thủy Quang cũng bước nhanh theo lên xe, ngồi ở băng ghế sau.

Triệu Thủy Quang vừa lên xe liền lễ phép nói, “Cảm ơn thầy Đàm, cảm ơn anh.”

Người đàn ông nghe xong liền cười to lên, “Đàm Thư Mặc, mình cứ nghĩ cậu khi nào lại thích ra tay nghĩa hiệp như vậy, thì ra là đã trở thành thầy giáo đầy nhiệt huyết nha.” Nhìn kiếng chiếu hậu cười cười với Triệu Thủy Quang, “Em gái, gọi anh là anh Sở là được rồi!”

Triệu Thủy Quang cũng mỉm cười, “Gọi em là Tiểu Quang!”. Giờ nghe ai gọi cô là em gái, cô thoáng rung mình, muốn buồn nôn.

Đàm Thư Mặc ngồi cạnh cô, mắt nhìn ra ngoài cửa kiếng, bỗng quay đầu lại, “Kêu anh ta là Sở Phi Phi là được.”

Người đàn ông kia, không, là Sở Phi Phi hú lên quái dị, nói, “Khỉ thật, ai cho phép gọi như vậy chứ, Đàm Thư Mặc, cậu cũng tốt quá chứ!”

Sở Phi Phi cứ ngồi lẩm bẩm một mình, gương mặt đẹp trai bị người nào đó nói móc giờ xụ xuống một đồng.

Triệu Thủy Quang bình tĩnh lại bỗng cảm thấy hối hận, vì sao cứ mỗi lần gặp Đàm Thư Mặc thì cô toàn gặp chuyện không hay, hết đồng tính luyến ở “Tô”, rồi lại đến màn hôn nhau, giờ lại thêm chuyện khuya lơ khuya lác lang thang ở ngoài đường một mình y như là một cô gái hư hỏng vậy. Trời ạ, chẳng lẽ ông trời đầy đọa cô vậy sao, đã năm cuối cấp mà còn gặp mấy chuyện xui rủi thế này, cô cũng có làm gì sai trái đâu, thế mà giờ lại bị Đàm Thư Mặc nhìn thấy hết, muốn giả bộ cũng không giả bộ được nữa.

Đang lúc đầu óc suy nghĩ mông lung thì xe đã chạy đến gần nhà cô, Triệu Thủy Quang nói, “Cảm ơn, cho em xuống đây được rồi.”

Đàm Thư Mặc nói, “Đến hoa viên Cảnh Di đi.”

Triệu Thủy Quang cũng không từ chối, cô vốn cũng sợ đi đường ban đêm, làm người đôi khi cũng không nên quá giả tạo.

Xe dừng dưới lầu nhà cô, Triệu Thủy Quang nhìn đồng hồ thì đã 10 giờ rưỡi, cô tranh thủ xuống xe, nhìn qua cửa kiếng khom người chào, “Cảm ơn thầy Đàm, cảm ơn anh Sở.”

Đang nghĩ sao xe vẫn chưa lặn bánh thì cửa kiếng đã hạ xuống, lộ ra khuôn mặt đẹp trai của Đàm Thư Mặc, anh nói, “Triệu Thủy Quang.”

Triệu Thủy Quang lo sợ không biết anh kêu cô làm gì, chẳng lẽ là vì chuyện lần trước ở “Tô” sao, chỉ trong giây lát mà đầu óc Triệu Thủy Quang xoay chuyển mông mông, hết nghĩ đủ lý do này đến lý do khác.

“Đản thát của em.” Đàm Thư Mặc nhìn cô nói, tay cầm hộp bánh đản thát.

Triệu Thủy Quang cầm lấy hộp bánh, nhìn chiếc xe lặn bánh đi xa, vầy vầy tay, ah, cứ tưởng là chuyện gì chứ.

Sở Phi Phi cười ha ha, nhìn Đàm Thư Mặc ngồi chống cằm suy nghĩ đằng sau, châm chọc, “Cô bé này quả thật rất hậu đậu, ta nói, vừa mới nhích xe một chút là bị ai kia kêu thẳng lại, tưởng là chuyện gì to tát lắm chứ, này, thầy Đàm, chỉ giáo mình tí xem, kiểm đâu ra cô bé thú vị vậy!”

Đàm Thư Mặc vốn đang nhàn nhã ngồi nhìn ra cửa sổ, bỗng ngồi nghiêng lại, nhìn người nào đó ngồi phía trước, Sở Phi Phi đang lái xe cũng quay đầu lại, ánh mắt dò xét nhìn Đàm Thư Mặc, phát hiện ánh mắt bạn anh ẩn chứa ý cười, Sở Phi Phi nhất thời ngây người, ngón trỏ Đàm Thư Mặc duỗi ra chỉ về phía trước, nói, “Tập trung lái xe.”

“Mẹ.” Sở Phi Phi bực dọc mắng.

Bên này, Triệu Thủy Quang đang đi lên lầu thì nhận được điện thoại của Hi Diệu, “Tiểu Quang, em đang ở đâu vậy?”

Triệu Thủy Quang mở đèn hành lang lên, không gian tối như mực lập tức sáng rực, “Em đang ở nhà, này định rủ chị đi chơi, nhưng chị không đến nên em đành phải về nhà.”

Hi Diệu mắng, “Điên hử? Đã trễ vậy mà tập thể dục gì chứ, chị còn tưởng em xảy ra chuyện nữa.”

Triệu Thủy Quang khẽ cười, “Không có, thôi, không làm phiền thể giới riêng của hai người nữa.”

Đầu dây bên kia, Hi Diệu đang tiếp tục trách móc, “Gì chứ!....” Lời phàn nàn nói mãi không hết. Triệu Thủy Quang vừa cười vừa nói, “Được rồi, bye bye.”, sau đó cúp điện thoại.

SAY IT'S CAROL SINGERS
WITH ANY LUCK BY NEXT YEAR
I 'LL BE GOING OUT WITH ONE OF THESE GIRLS...
(show picture up)
BUT FOR NOW LET ME SAY
WITHOUT HOPE AND AGENDA
JUST BECAUSE IT 'S CHRISTMAS
(AND AT CHRIS TMAS YOU TELL THE TRUTH)
TO ME YOU ARE PERFECAO TÂM (p*_*q)
AND MY WASTED HEART WILL LOVE YOU
UNTIL YOU LOOK LIKE THIS
(A OLD WOMAN)
MERRY CHRISTMAS! ! !

Đêm Thánh vô cùng
Nếu may mắn, thì năm sau
Anh sẽ hẹn hò với một trong những cô gái này...
(Đưa ra tấm hình)
Nhưng lúc này, hãy để anh nói
Mà không có hy vọng hay kế hoạch gì
Chỉ vì đêm nay là Giáng Sinh
(và đêm giáng sinh thì phải nói thật)
Với anh, em là cô gái hoàn hảo nhất !
Trái tim đau khổ của anh sẽ yêu em
Cho đến khi em trông thế này
(một phụ nữ già)
Giáng Sinh vui vẻ !!!

11. Chương 11: “em Còn Chưa Trưởng Thành “

Một tháng sau, cuối cùng cũng đã đến kì thi cuối kì, đây là kì thi mà học sinh cấp 3 mong chờ nhất nhưng cũng lo âu nhiều nhất. Mong chờ là vì sau khi thi xong tuy rằng phải học bù, nhưng trường cũng cho học sinh nghỉ dài hạn, rồi từ đây đến lúc năm mới cũng chẳng còn bao nhiêu ngày, còn lo âu vì kì thi này là “kì thi quyết định số phận chung thân” của toàn bộ học sinh.

Hôm nay là thi môn cuối cùng, Triệu Thủy Quang sáng sớm thức dậy đã thấy nhức đầu chóng mặt, mẹ cô nói chắc do cô bị tuột huyết áp, bắt cô ăn điểm tâm sáng rồi mới đi.

Ăn xong cô lập tức đến trường ngay, chỗ ngồi được sắp theo thành tích mỗi kì, Triệu Thủy Quang, Trần Tư Dương và Mễ Nỵ thi chung một phòng, Cao Tầm tuy thi ở phòng dưới lầu, nhưng cũng chạy lên đây kiểm tra Triệu Thủy Quang, thực tế là muốn tìm Trần Tư Dương nói chuyện phiếm.

Cao Tầm lớn tiếng hỏi, “Hôm nay ai gác thi mấy bạn vậy?”

Cả lớp đều cười rộ lên, Cao Tầm suy nghĩ một lúc sau đó liền đỏ mặt, giải thích, “Mình nói là giám thị gác thi chứ không phải nói nhà tù, mấy bạn suy nghĩ lung tung gì đâu không à.”

** Từ gốc của “giám thị” là đọc là jiān

** Từ gốc của “nhà tù” (nghĩa khác là gian ác) là , cũng đọc là jiān

Hai từ này đồng âm, cho nên khi Cao Tầm phát âm, người ta lại liên tưởng đến nghĩa khác là vậy!

Triệu Thủy Quang không có chút sức lực nào mà cười cả, Mễ Nỵ thấy vẻ mặt cô không giống ngày thường, hỏi cô bị làm sao vậy, Triệu Thủy Quang nằm ỉ trên bàn, đang định nói bụng mình rất đau thì chuông đã reo lên.

Triệu Thủy Quang đành phải nhận mệnh lấy bút viết từ cặp ra, tất cả mọi người tò mò không biết hôm nay là ai gác thi phòng mình, chừng vài phút sau thì đã thấy Đàm Thư Mặc cầm bài thi bước vào phòng.

Nhìn thấy anh, Triệu Thủy Quang nhận định ngay kì này mình thi rất chắc.

Sự xuất hiện của anh quả là một áp lực nặng nề, Đàm Thư Mặc mặc chiếc áo lông cừu cao cổ màu xám đen, hai hàng lông mày rậm đen càng làm nổi bật khuôn mặt nam tính của anh hơn. Cả đám con gái trong phòng từ lúc thấy anh xuất hiện cứ xì xào bán tán, Triệu Thủy Quang tự hỏi trường học danh tiếng đầu mất rồi, học trò ngoan ngoãn học giỏi thế mà cũng sớm mưa thất thường, đứng núi này trông núi nọ.

Đàm Thư Mặc cầm bài thi đứng ở giữa bục giảng nói, “Để cặp sách lên đây hết.” Cả lớp im lặng như tờ, ai nấy đều không nói gì, chỉ gói ghém cặp sách rồi đem lên trên.

Triệu Thủy Quang thật sự không còn khí lực mà đứng dậy, gật đầu ý bảo Trần Tư Dương giúp cô mang lên.

Đàm Thư Mặc nghiêm mặt nói, “Lúc tôi phát bài thi, các em hãy úp xuống bàn, đợi đến khi nào tôi bảo bắt đầu thi mới lật lên làm bài.” Nói xong, anh đi từng bàn phát bài thi.

Đây là lần đầu tiên Triệu Thủy Quang thấy một giáo viên chú trọng quy tắc như vậy, cả lớp không ai dám hó hé gì, ánh mắt kính nể nhìn Đàm Thư Mặc, bọn họ nào có biết vì Đàm Thư Mặc sống ở nước ngoài quá lâu, dần dà này cũng thành quen của anh.

Đàm Thư Mặc nói, “Cả lớp đã nhận hết bài thi chưa? Tốt, bắt đầu làm bài.” Giống như huyết còi ra hiệu xuất phát chạy, cả lớp đồng loạt lật bài thi lên bắt đầu làm bài.

Phòng thi cực kỳ im ắng, chỉ nghe được tiếng bút viết “roẹt roẹt trên giấy, tổng cộng có 40 học sinh trong phòng thi, ai nấy đều cố gắng làm tốt bài thi của mình.

Lúc này trong phòng chỉ có một người túa ra mồ hôi lạnh, mặc kệ sống chết ra sao toàn tâm toàn ý hoàn thành tốt bài thi, người nọ đương nhiên là Triệu Thủy Quang.

Triệu Thủy Quang trong lòng vô cùng hoảng sợ, mỗi người đều chăm chú làm bài của mình, còn cô thì ôm bụng đang quặn thắt từng cơn, đầu óc choáng váng, cô không tài nào chú tâm vào bài thi được, cô đã định không làm, nói là mình bị đau bụng nhưng như vậy thì quá mất mặt, huống chi hôm nay người gác thi lại là Đàm Thư Mặc nữa chứ, cô không thể để chuyện này xảy ra được.

Đàm Thư Mặc đứng cạnh cửa sổ, lúc sau đi một vòng quanh phòng thi, Triệu Thủy Quang thấy anh đến gần liền khẩn trương như là cái chết đang cận kề vậy, cô ngồi thẳng người lên, lấy tay che bài làm mình lại. Đàm Thư Mặc cũng chỉ đi qua bàn cô mà thôi, Triệu Thủy Quang từ trước đến nay cho dù giáo viên có đứng cạnh mình thì vẫn làm bài ngon ơ, nhưng hôm nay cuối cùng cô cũng biết cảm giác hồi hộp lo sợ như ai rồi.

Đàm Thư Mặc đột nhiên ra khỏi phòng thi, cả lớp hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh mọi người tiếp tục làm bài, không lâu sau Đàm Thư Mặc trở lại, đứng bên cạnh cửa sổ, lâu lâu lại nhìn điện thoại.

Qua một lúc, hiệu trưởng hấp tấp đi tới, thấy ông, Đàm Thư Mặc liền ra khỏi phòng, toàn lớp náo động cả lên, vì hai người đang ở ngoài phòng thi cho nên đoạn đối thoại cũng mơ hồ nghe không rõ, loáng thoáng biết rõ gì đó rồi không có việc gì đó, không khỏe, gác thi gì đó. Hiệu trưởng bước vào lớp, đập bàn nói, “Yên lặng, tiếp tục làm bài.”

Đàm Thư Mặc từ cửa sau tiến vào, đi đến bàn của Triệu Thủy Quang, hơi cúi người, nhỏ giọng hỏi, “Đứng lên được không?” Sau đó vươn tay ôm lấy cô.

Triệu Thủy Quang nhẹ gật đầu, tay phải khư khư ôm bụng, tay trái thì níu lấy tay anh từ từ đứng lên, cô không dám nhìn thẳng Đàm Thư Mặc, cũng không dám nhìn ai trong lớp hết, mặt mũi biết để đâu được nữa chứ.

Đàm Thư Mặc dìu cô đến phòng y tế, vừa ngồi xuống thì đã thấy nhân viên y tế đã chờ sẵn, kiểm tra nhiệt độ cơ thể cho Triệu Thủy Quang, cô sốt cao, sau đó hỏi cô có chỗ nào không khỏe không, Triệu Thủy Quang nói bụng mình rất đau, nhân viên kia nghe thế liền quay sang nói với Đàm Thư Mặc, “Cái này là phải đi bệnh viện kiểm tra, rồi vô nước biển.”

Triệu Thủy Quang không muốn đi bệnh viện tí nào, cô cả năm có khi không bị bệnh lần nào, nào ngờ một lần đổ bệnh mà đã phải đi bệnh viện.

“Em muốn tiếp tục thi hay là đến bệnh viện?” Triệu Thủy Quang nghe anh hỏi liền ngẩng đầu, thấy Đàm Thư Mặc đang đứng dựa vào cửa cách cô chừng hai bước.

Trước kia người lớn đều bắt cô phải làm cái này không được làm cái kia, nhưng giờ nhìn đôi mắt sâu đen của Đàm Thư Mặc, lần đầu tiên cô cảm giác mình đang trong tình huống khẩn cấp, được xem như một người lớn, được tự mình quyết định, trong lòng đột nhiên cảm thấy xao động.

Triệu Thủy Quang biết dù có quay về phòng thi thì cô cũng không làm bài được, cô không phải là vận động viên marathon, uống thuốc xong là khỏe lại liền, mà cô cũng chẳng còn mặt mũi mà về phòng thi, cô nhìn Đàm Thư Mặc nhỏ giọng nói, “Thầy Đàm, em muốn về nhà nghỉ ngơi.”

Nhân viên y tế chen ngang, “Chắc là bị viêm ruột thừa rồi, về nhà cũng vô dụng à, đi bệnh viện kiểm tra xem sao.”

Đàm Thư Mặc dịu dàng nói, “Tôi đưa em ấy đến bệnh viện.” Nói xong, anh liền đi đến dìu Triệu Thủy Quang, cô cũng không thể cãi lại, đành làm theo ý anh.

Nhân viên y tế bất ngờ đứng dậy, nói, “Không cần đâu, tôi kiếm người đưa em ấy đi là được rồi.”

Đàm Thư Mặc nghe thế liền giải thích, “Không sao cả, em ấy là học trò của tôi.”

Triệu Thủy Quang đau đến không còn tí sức lực nào, mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm.

Cảm giác một đôi tay rắn chắc đỡ cô đứng dậy, bên tai văng vẳng tiếng người đó, “Leo lên nào.” Cô mơ hồ lên leo tằm lưng nóng ấm của Đàm Thư Mặc, dựa hẳn vào lưng anh, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại thì cô đã nằm trên ghế dài ngoài hành lang, cô vừa mở mắt ra thì đã thấy y tá và mấy cô gái đi ngang qua đều nhìn cô, thắc mắc tại sao bọn họ đều nhìn mắt bằng ánh mắt ngưỡng mộ thế, bỗng cô nghiêng đầu nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Đàm Thư Mặc, hèn chi.

Đàm Thư Mặc cúi đầu, đây là lần thứ ba Triệu Thủy Quang nhìn Đàm Thư Mặc ở khoảng cách gần như vậy, cho dù là đang bệnh nhưng cô vẫn cảm thấy người đàn ông này đẹp trai đến lạ thường, ai nấy đều chết mê chết mệt vì khuôn mặt này. Trong ánh hào quang của ánh nắng chói chang chiếu trên hành lang, anh mỉm cười nhìn Triệu Thủy Quang, “Đợi một chút, truyền nước biển nữa là xong.” Thành thật, nụ cười anh như nhất tiến xuyên tâm.

Phòng truyền dịch đông nghẹt kín hết chỗ, Đàm Thư Mặc đáng người cao ráo giờ cao chai nước biển, nắm tay Triệu Thủy Quang đi đến bên kia tìm chỗ ngồi, nhìn chiếc ghế vô cùng bẩn, Đàm Thư Mặc nhú mày,

không nói hai lời liền lấy áo khoác ngoài trải lên ghế, Triệu Thủy Quang nhìn nhãn hiệu DKNY trên chiếc áo mà đau lòng không nói nên lời, nhưng ai kia cũng đã ngồi xuống rồi, cô cũng phải nên ngồi theo.

Mặc cho cả phòng ồn ào không thôi, Triệu Thủy Quang quá mệt mỏi vừa ngồi xuống thì đã ngủ ngay.

Một lúc sau khi tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên người Đàm Thư Mặc, áo lông của anh rất ấm áp, Triệu Thủy Quang bỗng cảm thấy ngượng ngùng, cũng may chỉ là áo lông mà thôi.

Đàm Thư Mặc đang ngồi đọc báo, nằm trên đùi anh, cô không kiềm chế được đảo mắt đánh giá người đàn ông này.

Từ góc độ của Triệu Thủy Quang, vừa tầm nhìn thấy đôi tay đang cầm báo của anh, ngón tay thon dài, móng tay gọn gàng sạch sẽ, đốt ngón tay nổi lên cộm cộm, cô nhìn đến ngây ngất, mấy tiếng trước đôi tay rắn chắc này đã dìu cô ra khỏi phòng thi, mấy ngày hôm trước còn đưa cô hộp bánh dân thất, mấy tháng trước còn đưa khăn giấy cho cô lau nước miếng, là đôi tay đã đỡ cô khi cô té xuống cầu thang ở “Tô”.

Triệu Thủy Quang cảm thấy là lạ, thái độ của Đàm Thư Mặc đối với mình không giống với những nữ sinh khác, nhưng anh là người đàn ông xuất chúng, con đường phía trước trải đầy thử thách, có khó khăn gì mà chưa gặp qua, làm sao có thể thích cô được chứ, không có khả năng, hoàn toàn không thể.

Đừng thấy tuổi Triệu Thủy Quang còn nhỏ, bình thường không so đo tính toán với ai, bạn bè ai cũng thấy cô là người hoạt bát thân thiện, kỳ thật trong lòng cô cái gì cũng đều nhìn thấu, cô biết rõ mình muốn gì, nên làm gì, đi con đường nào, cô nguyện ý thay đổi chính mình để phù hợp với người khác, hài lòng với cuộc sống của mình, chỉ vì cô muốn mau chóng trưởng thành, không muốn làm một đứa con nít nữa, hơn hết cô không muốn để ai tổn thương mình lần nữa.

Nhưng Đàm Thư Mặc không phải tuýp người cô có thể mơ tưởng được, hết lần này đến lần khác cô bị anh mê hoặc, anh lại là thầy giáo của cô, cô không thể nào phớt lờ điều này được, huống hồ Triệu Thủy Quang cũng tin tưởng vào trực giác của mình, nhưng ở trước mặt Đàm Thư Mặc, cô không tài nào che dấu cảm xúc được, mà đã không che dấu được thì cần chi phải giả tạo.

Phòng truyền dịch tấp nập người ra vào, mùi thuốc tràn ngập trong không gian nhỏ này.

Cô nhẹ nhàng nói, “Thầy Đàm.”

Anh bỏ tờ báo sang một bên, ừ một tiếng.

Cô nói, “Em là học trò của thầy.”

Anh im lặng, tay cầm lên tờ báo, tiếp tục đọc.

Cô nói, “Em đã thích người khác.”

Người kia vẫn án binh bất động.

Cô sốt ruột, thốt ra, “Em còn chưa trưởng thành.”

Người kia đột nhiên bật cười, lúc sau bỏ tờ báo xuống, thò tay vỗ vỗ đầu cô, nói, “Biết rồi, ngủ đi.”

Y tá phía trước quay đầu lại, nhìn trộm người đàn ông cả người toát ra khí chất cao quý đang ngồi ở góc tường, nhìn thấy anh nở nụ cười nhìn cô gái đang nằm trên người mình, còn cô gái kia nhắm chặt hai mắt lại, mặt đỏ bừng bừng.

Qua một lúc, mẹ Triệu Thủy Quang đã đến bệnh viện, liên tục cảm ơn Đàm Thư Mặc, sau đó gõ đầu Triệu Thủy Quang một cái, “Đứa nhỏ này, thần thờ cái gì chứ, mau cảm ơn thầy đi.”

Triệu Thủy Quang vâng lời, nói, “Cảm ơn thầy Đàm.”

Đàm Thư Mặc hòa nhã nói, “Không có gì đâu, về nhà ráng nghỉ ngơi cho khỏe.” Sau đó anh lái xe đi ra.

Mẹ Triệu ngồi trên xe taxi, phấn khích nói, “Thầy của con tuổi còn trẻ mà tài giỏi như vậy, sao lại đến trường con làm giáo viên chứ!” Triệu Thủy Quang không nói chuyện, cô nhắm mắt tựa vào xe ngủ.

Gió trưa nhẹ nhàng len lỏi qua khe cửa, trang tạp chí bị gió thổi tung bay văng lên mấy tiếng “xoành xoạch”, ánh nắng vàng rực phản phát trên mặt Triệu Thủy Quang, ai có thể nói cô biết, đây có phải là tình yêu không?

12. Chương 12: Vậy Thì Không Nên Quên!

Năm nay Ủy Ban Giáo Dục tỉnh quy định cấp ba không được học bù, nghe nói là có học sinh quậy phá gọi điện thoại đến đài truyền hình khiếu nại, làm ồn chuyện này lên, cái này chỉ tội cho bố mẹ học sinh ấy lại có một đứa con nghịch ngợm đến vậy, mà thôi, giờ có gì mà quan trọng hơn lễ mừng năm mới được chứ.

Đầu năm, Đan Dương mời ăn cơm, đương nhiên là không thể thiếu phần của Triệu Thủy Quang rồi, dù sao mọi người cũng quen với nhau, Triệu Thủy Quang cũng không thể nào từ chối được, lúc đến nơi thì mới biết nhà hàng Đan Dương mời dùng cơm là “Đường Triều Thịnh Thế”, nhà hàng chuyên món Quảng Đông nổi tiếng nhất thành phố.

Ăn uống xong thì cũng đã xế chiều, mọi người nói là muốn đi tục quán (nơi bài bạc), Triệu Thủy Quang bắt đầu đi theo bọn họ, một người mẫu mực như cô thì làm sao dám đến mấy chỗ ăn chơi như vậy, Hi Diệu đi ở phía trước nói, “Lúc đi học thì mọi người thường cúp học đến đó chơi lắm, em đừng lo, có gì mọi người chịu trách nhiệm cho!” Nói nhảm, cô thì làm sao có thể so với mấy sinh viên “mẫu mực” hệ diện ảnh chứ, mà còn Đan Dương thì khỏi nói, đúng thiệt là vô địch mà, bình thường thì nói là không việc làm, nghèo rớt mòng tơi, thế mà lúc cầm chìa khóa xe thì xe nào xe nấy đều bóng loáng. Đùng là người chọc người tức chết mà!

“Em gái Tiểu Quang!” Triệu Thủy Quang đang đi lon ton thì chợt nghe có người gọi mình, chưa kịp nhìn xem là ai thì đã bị người ta kéo tay, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một người đàn ông ba phần đẹp trai bảy phần tà khí, hai phần mùi rượu, không phải Sở Phi Phi đó sao.

Nạo Lam đi cạnh Triệu Thủy Quang cũng là bạn trong nhóm Đan Dương, thấy có người kéo Triệu Thủy Quang liền đứng chắn phía trước, đám Đan Dương đang đi cũng dừng lại, Triệu Thủy Quang thấy thế vội nói, “Nạo Lam, không sao đâu, người quen của em đó.” Không khí lúc này cũng bớt căng thẳng đi.

Có người đàn ông trung niên từ phòng bên cạnh bước ra, “Sở thiếu gia, có chuyện gì sao, à à, không việc gì không việc gì, mọi người đều quen biết nhau, từ từ nói từ từ nói.” Người này dường như cũng nhận ra bọn họ, vội vàng giải thích.

Sở Phi Phi không để ý tới người nọ, cũng không chịu buông tha Triệu Thủy Quang, nói, “Em gái Tiểu Quang, qua bên đây chơi với anh Sở đi, có thầy Đàm của em ở đây nữa nè.”

Triệu Thủy Quang nghe nhắc đến Đàm Thư Mặc thì có cho cô mười lá gan cô cũng không dám đi, đang nghĩ cách từ chối khéo léo, Hi Diệu đã làm âm lên, “Này, cái anh này làm gì thế, buông tay ra.”

Đan Dương liền kéo Hi Diệu lại, “Nếu mọi người đều quen biết, đúng lúc chúng tôi chuẩn bị đi tục quán, hay là cùng đi đi?”

Đan Dương vừa nói xong thì cô đã thấy Đàm Thư Mặc đang nói chuyện điện thoại đi tới, Sở Phi Phi vui vẻ kéo Triệu Thủy Quang nói, “Xem đi, anh không có gạt em, có thầy Đàm em ở đây nữa nè.”

(ở đây thiếu 1 câu, ta chưa edit kịp, vì k hiểu cặn kẽ, sẽ chỉnh lại và thêm vào sau, không liên quan gì tới phần sau, chỉ đơn giản là triết lý thôi)

Triệu Thủy Quang e dè kêu, “Thầy Đàm!”

Điều này khiến Đan Dương và những người còn lại sửng sốt một chút, ai cũng không dám tin người đàn ông đáng vẻ không phú tức quý này lại là giáo viên, thật sự không biết là anh ta bôi bác hình tượng giáo viên hay là hình tượng giáo viên bôi nhọ anh ta.

Đàm Thư Mặc cúp điện thoại, ánh mắt trong veo nhìn Sở Phi Phi đang nắm tay Triệu Thủy Quang, anh đi lướt qua người Triệu Thủy Quang, nói, “Em cũng vào chơi đi.” Triệu đồng học của chúng ta đành phải vò vò áo khoác, lễ mễ bước đi theo sau Đàm Thư Mặc vào phòng, vừa đi vừa quay đầu lại cầu cứu Hi Diệu, Hi Diệu ôm chầm lấy Đan Dương, nói, “Tiểu Quang, thì ra là thầy của em à, sao không nói sớm, làm chị hiểu lắm thấy chưa, thầy, vậy Tiểu Quang của em xin làm phiền thầy rồi.”

Triệu Thủy Quang thật muốn la lên rằng: Hi Diệu, em hận chị.

Triệu Thủy Quang đi theo Đàm Thư Mặc, Sở Phỉ Phỉ đi phía trước đẩy cửa vào, được lắm, tuần nam mỹ nữ ngồi đầy hai bàn, cửa vừa mở mọi người liền nhìn ra, có người la toáng lên, “YAAA... Phỉ Phỉ, mới đi một vòng mà đã bắt cóc được một em rồi nhá.”

Sở Phỉ Phỉ liền cười nói, “Bây bạ, người anh em, nếu mình mà bắt cóc trẻ em thì chỉ có con đường chết thôi.”

Sở Phỉ Phỉ vừa nói vừa kéo ghế, khoát tay Triệu Thủy Quang, “Ngồi xuống đi.” Triệu Thủy Quang nhìn qua thì thấy Đàm Thư Mặc đã sớm ngồi vào chỗ của mình, người nào đó chột lên tiếng, “Em gái này nhìn quen lắm.”

Triệu Thủy Quang cả kinh, cô đột nhiên sực nhớ cũng đã từng gặp mấy người này rồi, lúc mà cô và Hi Diệu diễn trò đồng tính luyến ái ở “Tô”, cô nhìn Sở Phỉ Phỉ, anh ta đang đùa giỡn với mọi người, cũng không chú ý câu này, Triệu Thủy Quang toát cả mồ hôi lạnh, cô bắt đầu cảm thấy giống như Sở Phỉ Phỉ đang lấy mình ra làm trò đùa vậy, mà chắc Đàm Thư Mặc cũng nhìn ra được.

Cô nghiêm trang nói, “Vài bạn học của em cũng nói vậy, chắc tại em lớn lên trông xinh đẹp quá!” Tất cả mọi người nghe xong đều cười rộ lên, thì ra vẫn là một đứa học sinh ham chơi thôi.

“Mình thấy chiếc xe Passat cậu mới đổi, đừng nói là cậu lấy chiếc xe ra dụ cô bé này đó nha?” Người nọ chọc ghẹo, cả người nho nhả như làn gió, làm người ta cứ tưởng câu nói trêu chọc lúc này không phải thốt ra từ miệng chị ta.

“Tôn Tiện, đừng có chọc nữa, em ấy là học trò của Thư Mặc đó.” Sở Phỉ Phỉ kéo ghế cho Triệu Thủy Quang ngồi xuống, cô ngồi giữa Sở Phỉ Phỉ và Đàm Thư Mặc.

Một bàn người vui vẻ hòa thuận đánh bài, Triệu Thủy Quang hôm nay đúng là mở rộng tầm mắt, cô nhìn chăm chăm Đàm Thư Mặc, ánh mắt anh uể oải, ngón tay mảnh mai cẩn thận xào bài, ra bài, anh quăng một con bài ra, nói, “Giang”, tay xoa xoa nắn nắn làm anh càng thêm ưu nhã lạ thường.

Triệu Thủy Quang cũng từng xem qua người lớn đánh bài, chướng khí mù mịt đấy, người thắng la làng đòi lấy tiền, kẻ thua cũng hùng hùng hổ hổ, nhưng lời nói thốt ra từ miệng họ không hề tục tĩu tí nào.

Lúc ấy khi mọi người nói chuyện phiếm, Triệu Thủy Quang và Hi Vọng cũng bị mọi người trêu chọc, khi đó cả đám vẫn còn là mấy đứa học trò choai choai nghịch ngợm, mọi lời nói đều rất trẻ con, nhưng tình bạn cũng không thua gì Sở Phỉ Phỉ, Đàm Thư Mặc, Tôn Tiện và những người khác, thì ra cho dù thời gian có trôi qua nhanh thế nào thì tình bạn cứ giống như hủ rượu vậy, ủ càng lâu thì càng ngon, càng gần bó bao nhiêu càng khăng khít bấy nhiêu.

Qua một lúc, điện thoại Đàm Thư Mặc reo, anh vội đứng dậy ra ngoài nghe, Tôn Tiện thấy thế liền la lên, “Không cho đi, khẳng định là đi đón Hi Hi nè, cậu nhìn đi, học trò của cậu còn ở đây đó.”

Đàm Thư Mặc nói, “Vậy thì để học trò mình chơi đi.” Anh kéo Triệu Thủy Quang qua chỗ mình ngồi, cúi đầu nói với cô, “Thắng em lấy, thua chia theo bình thường, nhớ không được thua.” Triệu Thủy Quang không dám nhúc nhích, chỉ ngồi đó nhìn cổ áo màu vàng hồ hững của anh, mặt bỗng nhiên đỏ bừng gật đầu nhận nhiệm vụ. Đàm Thư Mặc nói xong liền cầm áo khoác đi ra ngoài.

Triệu Thủy Quang cũng có biết đánh bài đâu, đành phải ráng nhớ lúc này mọi người chơi thế nào, may mắn là quy tắc chơi mạt chược cũng không khó mấy, ba quân bài, hai đôi*, cũng không khó nhớ lắm, Sở Phỉ Phỉ lên tiếng, “Này này, không chơi ăn tiền nữa, chẳng vui gì cả, luật chơi mới, người thắng được quyền hỏi người thua một câu và người thua nhất định phải nói thật.”

Triệu Thủy Quang nghe là biết mình xong đời rồi, Sở Phỉ Phỉ tuyệt đối có thù với cô mà, bởi thế cô mỗi khi ra bài cũng cẩn trọng hơn, nhưng mà nhìn một hồi lâu cũng không có bài để ra, đang buồn bực thì lại nghe Sở Phỉ Phỉ la lên, “A, ù rồi, haha, cô bé ngốc”

Triệu Thủy Quang thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng là mình thua đậm, không ngờ lại thắng, thì ra chơi gian lận lại đơn giản như vậy, khó trách nhiều người lại chơi gian lận.

Chơi hết một vòng**, người thua thảm nhất là Tôn Tiện, Tôn Tiện hất bài nói, “Mình biết ngay cậu chẳng tốt lành gì đâu, hỏi đi.”

Sở Phi Phi cười, khuôn mặt càng thêm đẹp trai, anh nói, “Vậy thì xin mời hai vị đây thành khẩn khai ra tình sử của mình đi.”

Tôn Tiện nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Sở Phi Phi, cậu sống tời từng tuổi này mà giả bộ khách sáo cái gì nữa,”

Sở Phi Phi cũng giả bộ nghiêm mặt, liếc mắt nhìn Triệu Thủy Quang, nói, “Tốt nhất cậu trả lời đi, phải làm gương cho em gái đây noi theo chứ.”

Tôn Tiện lúc này mới biết Sở Phi Phi “ý của Túc Ông không phải ở rượu” (có dụng ý khác), tức giận nói, “Tuần trước, đã chia tay.”

Triệu Thủy Quang nghĩ thầm, mẹ ơi, chả lẽ muốn cô trước mặt đám người ăn tươi nuốt sống này nói ra hết hay sao, cho dù nói ra cũng chẳng ai tin cả, nhưng cô đã thua thì đành phải chịu trận thôi, “Cấp 2, đã chia tay.”

Cô gái ngồi cạnh Tôn Tiện nói, “Trời, con nít giờ lớn nhanh thật, mấy tình yêu trẻ con ấy thì tính cái gì chứ.”

Sở Phi Phi trừng mắt nhìn cô gái ấy, Triệu Thủy Quang cũng thừa nhận yêu nhau ở cấp hai là quá sớm, nhưng cô cũng bất đắc dĩ mới nói ra trước mặt mọi người, mà không phải vì vậy mà họ có quyền phê phán xem thường tình cảm của cô và Hi Vọng, đó là hồi ức đẹp đẽ nhất trong đời của cô, cho dù là con nít thì sao, tuyệt đối không ai được phép khinh miệt, những điều này người lớn không bao giờ hiểu được cả.

Triệu Thủy Quang ngẩng đầu nghiêm túc nói, “Dì à, không tính cái gì, chỉ sợ cả đời này khó có thể yêu người khác, có nhiều người đã trưởng thành nhưng vẫn không biết tình yêu là thế nào.”

Cô gái kia sững sốt, vừa rồi còn tưởng cô bé này dễ dàng bị bắt nạt nhưng giờ thì sự thật đã nói lên không phải, rõ ràng nữ sinh tóc ngắn vểnh vểnh lên kia từ nãy đến giờ yên lặng cúi đầu đánh bài, lúc ngẩng đầu trả lời thì mặt mày lại hung dữ, làm cô sợ chết điếng.

“Sao vậy? Gì mà ai nấy đều ngẩn ra hết?” Cửa mở, một đại mỹ nữ bước vào, mái tóc dài uốn lượn gọn sóng, trên lỗ tai còn đeo hai khuyên tai to lủng lẳng, cả người toát ra sự cao quý, quần áo đẹp đẽ còn tôn thêm vẻ đẹp và khí chất của cô. Đàm Thư Mặc cũng bước theo vào, tay thọc vào túi quần, ánh mắt sâu xa nhìn Triệu Thủy Quang.

Sở Phi Phi vội trả lời, “A, Hi Hi tới rồi à, không có gì đâu, chỉ là mọi người giống với học trò của thầy Đàm thôi mà.”

Hi Hi cười bước đến chỗ Triệu Thủy Quang, duỗi tay nói, “Xin chào, chị là Hàn Hi Hi, là người đang đeo đuổi thầy Đàm của em.”

Nhìn gần, khuôn mặt trang điểm Hàn Hi Hi mịn màng đến nỗi không thấy cả lỗ chân lông, không có tí vết gì cả, đôi môi đỏ mọng, nụ cười mê người, giọng nói lại vô cùng quyến rũ.

Triệu Thủy Quang ngẩn người một lúc, sau đó lập tức đứng dậy bắt tay Hàn Hi Hi, cô chỉ cảm thấy bàn tay người nọ rất là mềm mại, “Em là Triệu Thủy Quang, chị gọi em là Tiểu Quang đi.”

Cô nhớ Hi Diệu đã từng nói, muốn biết một cô gái có biết cách đối nhân xử thế, có phải là người đẹp toàn diện hay không thì chỉ cần xem tay chân là biết ngay.

Bất luận hai cô gái nào gặp nhau thì cũng âm thầm đánh giá đối phương, xem thử người ta hơn mình ở điểm, nhưng sự so sánh này chỉ nằm trong phạm vi cho phép. Hàn Hi Hi là người phụ nữ trưởng thành, hơn hẳn Triệu Thủy Quang về mọi mặt, bởi thế trong mắt Hàn Hi Hi, Triệu Thủy Quang không phải là mối lo, nhưng là học trò của Đàm Thư Mặc thì tất nhiên cô phải tạo quan hệ tốt.

Lúc Triệu Thủy Quang định thần lại thì phát hiện cô gái lúc nãy ngồi cạnh Tôn Tiện đã rời khỏi từ lúc nào, cô cũng sớm mất hứng nói muốn đi về, thì bị Sở Phi Phi kéo lại, “Nán lại thêm tí nữa đi, lát nữa anh đưa em về.” Cô đành phải ở lại xem bọn họ tiếp tục chơi mạt chược.

Đàm Thư Mặc ngồi vào vị trí cũ của mình, cười nói, “Tiếp tục chơi đi”, cũng không có ai nhắc đến chuyện thắng thua nói thật lúc này, ngược lại sau vài vòng đánh, Tôn Tiện và Sở Phỉ Phỉ đều thua rất thê thảm, hai người đành phải chung tiền cho Đàm Thư Mặc. Hàn Hi Hi an vị ngồi bên cạnh Đàm Thư Mặc xem bài, thỉnh thoảng đưa trái cây và nước cho anh uống, còn Triệu Thủy Quang thì như đứng đồng lửa, ngồi đồng than vậy (nôn nóng). Cuối cùng Tôn Tiện và Sở Phỉ Phỉ phải mời cơm tối.

Tối 8 giờ, mọi người tan cuộc, ai nấy đều về nhà người đó, Sở Phỉ Phỉ vốn muốn đưa Triệu Thủy Quang về nhưng chỉ vì ba chữ “Không thuận đường” của Đàm Thư Mặc thì đã biến thành Đàm Thư Mặc đưa Hàn Hi Hi và Triệu Thủy Quang về nhà, Triệu Thủy Quang rất xấu hổ bắt đắc dĩ phải làm kì đà cản mũi.

Trên đường đi, Hàn Hi Hi hỏi Triệu Thủy Quang, “Sắp hết cấp ba rồi, khi nào thì tụi em thi tốt nghiệp? Có sợ không?” Mấy câu hỏi này Triệu Thủy Quang đều nhanh nhẩu trả lời, kiên nhẫn ngồi nói chuyện với Hàn Hi Hi, trong lòng thì nghĩ thầm Đàm Thư Mặc bộ bị bệnh hay sao mà một người đẹp như siêu mẫu thế này mà không thích, cô nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao.

Hàn Hi Hi nói, “Thư Mặc, anh chở Tiểu Quang về nhà trước đi.”

Đàm Thư Mặc vẫn nhìn thẳng phía trước, không quay đầu lại, nói, “Đã chạy qua khỏi nhà rồi, anh đưa em về trước.”

Hàn Hi Hi cũng không nói gì, trong xe nhất thời yên tĩnh.

Xe đến nhà, Hàn Hi Hi quay đầu lại, hôn lên má Đàm Thư Mặc, nói, “Về rồi gọi cho em.” Sau đó cô khom người nói với Triệu Thủy Quang đang ngồi trong xe, “Tiểu Quang, có rảnh thì cùng đi chơi nữa nha.”

Hàn Hi Hi ưu nhã đứng trên bên đường, vẫy vẫy tay, nhìn xe đi xa dần.

Hàn Hi Hi quay người đi vào nhà, cười chính mình lo lắng gì chứ, đối phương chỉ là đứa con nít 17, 18 tuổi thôi mà, cần gì phải sợ chứ, cô hiểu trong tình yêu thì phải tranh thủ nắm bắt cơ hội, ba năm trước gặp Đàm Thư Mặc ở Luân Đôn, từ đó đến nay cô một mực yêu anh, cô biết khi yêu ai thì không nhất định phải có đáp trả, nhưng cô là người thông minh, cô tin tưởng vào điều kiện của mình, 26 tuổi, đây là độ tuổi chín muồi cho sự nghiệp lẫn tình yêu.

Cô cũng đã từng ở cái tuổi như Triệu Thủy Quang, người ta thường nói cô gái ở độ tuổi 17, 18 là rất đáng yêu, đôi khi cũng bướng bỉnh và làm nũng. Người đàn ông khi qua 24 tuổi thì sẽ có suy nghĩ “Đáng yêu thì có thể làm cơm ăn sao?” Không phải bọn họ cố chấp, mà vì những va chạm trong cuộc sống, bọn họ không còn là những đứa con trai mười tám đôi mươi thấy bạn gái bịu môi làm nũng mà cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc. Đàn ông khi đã qua cái ngưỡng 24 thì trong lòng cũng bắt đầu tính toán kế hoạch lập gia đình, cất lực làm việc, cái bọn họ muốn chính là một người phụ nữ hiểu chuyện để bọn họ có thể an tâm lo làm việc bên ngoài, một người luôn ở cạnh giúp họ vượt qua khó khăn, một người sẽ chia buồn vui với họ và là một người vợ đảm đang, bọn họ nguyện ý trả giá mọi thứ để có một gia đình như thế. Một nữ sinh 17, 18 tuổi mỗi ngày suy nghĩ đeo dây chuyền, kẹp tóc nào, phối đồ thế nào cho đẹp vĩnh viễn không thể nào bước vào thế giới những người đàn ông đó được.

Cô nhìn đi nhìn lại mình trong gương, bật cười vì mình suy nghĩ quá nhiều, không phải cô đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi ư!

Ở bên kia, Đàm Thư Mặc không lái xe về nhà Triệu Thủy Quang, ngược lại đỗ xe trên cầu lớn, Đàm Thư Mặc xuống xe, Triệu Thủy Quang đành yên lặng xuống xe theo anh, cô quay qua quay lại nghiên cứu địa hình, tốt lắm, trời tối như mực, người đi đường cũng không nhiều lắm, hai bên đều là sông nước, đường cùng!

“Xoẹt” Đàm Thư Mặc rút một điều thuốc từ bao thuốc ra, chẳng lẽ hôm nay là ngày phá hủy hình tượng giáo viên sao, lúc chiều thì đánh mặc chược, giờ thì hút thuốc, chuyện gì làm hư hình tượng giáo viên Đàm Thư Mặc cũng làm hết rồi, giờ mà Đàm Thư Mặc nhảy điệu múa nhân gian trước mặt cô, cô chắc ngạc nhiên chết mất, rất muốn cười nhưng cô vẫn cố gắng lễ phép nói, “Thầy Đàm...”

Khuôn mặt Đàm Thư Mặc ẩn hiện trong bóng tối, chỉ có ánh sáng lốm đốm của tàn thuốc, không mùi không vị, khói nhàn nhạt bay trong gió.

Đàm Thư Mặc hỏi, “Triệu Thủy Quang, em nghĩ đời người dài bao lâu?” Giọng điệu không thay đổi, ngữ khí cũng không thay đổi, vẫn như thường ngày giảng bài Anh văn trên lớp, anh nói tiếp, “Triệu Thủy Quang, em có biết định nghĩa thì quá khứ hoàn thành là gì không?”

Triệu Thủy Quang ngây ngẩn cả người, Đàm Thư Mặc không đợi cô trả lời đã hỏi tiếp, “Đời người rất dài, đừng cứ luôn miệng lấy đó làm cái cớ.”

Triệu Thủy Quang giờ mới hiểu thì ra lúc nãy Đàm Thư Mặc đã nghe cô nói “Chỉ sợ cả đời này khó có thể yêu người khác”.

Thì ra anh đã nghe được!

Triệu Thủy Quang không biết phải làm sao, y như cô mới làm chuyện xấu, nhưng lại không biết mình sai ở chỗ nào, cô quay đầu nhìn thoáng qua chiếc xe, rồi lại nhìn dòng người thưa thớt, nói, “Thầy, em không biết, em chỉ biết em không thể nào quên được người đó.”

Cả đời này e rằng cô khó có thể quên người đó, một người giúp cô trưởng thành, một người cô luôn quý trọng, cũng vì người đó mà nước mắt cô chảy bao đêm, người mang đến cho cô niềm vui lẫn nỗi buồn day dứt, nhưng bây giờ mọi thứ đã là quá khứ rồi, không còn quan trọng nữa, chỉ còn lại những kỷ niệm đẹp đáng quý trọng mà thôi, cô chưa từng quên và cũng không thể nào quên được.

Giọng nói trầm thấp của Đàm Thư Mặc hòa lẫn trong tiếng gió, “Vậy thì không nên quên.”

Triệu Thủy Quang kinh ngạc nhìn anh, mọi người đều không công nhận tình yêu đó của cô, ai nấy đều chối bỏ đều nói đó chỉ là tình yêu con nít, đều khuyên cô phải dừng cảm tiến về phía trước, sau này sẽ kiếm được người khác yêu mình hơn, đôi lúc cô ngẫm nghĩ có thật là tình yêu ngây thơ lắm không, vì cái gì cô lại cố chấp nhớ mãi một người trong lòng, không ngờ lúc này lại có người nói với cô: không sao, em cứ mang những niềm vui những nỗi niềm ấy cùng đi về phía trước, không cần phải quên.

Gió sông lồng lộng thổi khiến mắt Triệu Thủy Quang cay xè, Đàm Thư Mặc giã điều thuốc, quay qua nhìn Triệu Thủy Quang, một người ngày thường lạnh lùng xa cách như vậy trong phút chốc lại tạo cho người ta cảm giác ấm áp, anh vòng tay qua chiếc nón rộng vành của Triệu Thủy Quang, tự tay thắt lại sợi dây trên nón thành nơ bướm, cô chỉ cảm thấy mũi mình đều đặn hương chanh của nước rửa tay.

Thấy tay nghề thất nơ của mình cũng không tệ, Đàm Thư Mặc nhoẻn miệng cười, bàn tay to ấm áp áp vào má Thủy Quang, mặt cô vì mắc cỡ mà đỏ bừng cả lên.

Anh cười rạng rỡ, nụ cười sâu đến tận mang tai, đôi mắt sáng như tinh châu, anh nói, “Chính bởi vì có mối tình thứ hai, thứ ba, mối tình đầu mới có thể đẹp mãi trong lòng con người ta.”

Rút tay lại, anh lên xe nổ máy, quay cửa kính xe xuống, nói với người đang đứng hóa đá trên cầu, “Lên xe.”

Triệu Thủy Quang kéo kéo mũ, che mặt, trốn vào trong xe.

** 3 quân bài, hai đôi: Trò chơi mạt chược khi thắng, hay tới được gọi là Ủ (win). Thường là bốn người ngồi đánh với nhau, kẹt lắm thì ba người, dĩ nhiên là phải bỏ bớt một số quân cờ.

Mục tiêu khi đánh mạt chược là sắp xếp các quân cờ sao cho thành bốn Nhóm và một Đôi (tròn bài). Mỗi người có trong tay là 13 quân cộng với quân bài Ủ là 14. Cứ hai quân bài giống y nhau là một Đôi, Nhóm có thể tạo thành do: ba quân cùng hàng VẠN, hay hàng VẤN, hay hàng SÁCH đi liền nhau như Nhất Nhị Tam VẠN, hay Nhị Tam Tứ VẠN, hay Tứ Ngũ Lục SÁCH chẳng hạn, không được đem hàng này kết với hàng khác. hoặc do ba quân bài giống y nhau, còn được gọi là PHỔNG (Pung, Pong) như ba quân TỬ VẠN, ba quân gió Đông, bà quân rồng Trung chẳng hạn. Phỗng có thể tự bốc lấy, hoặc ăn từ bất kỳ ai đánh ra. nếu đã có sẵn ba quân giống nhau trong tay (Phỗng), nếu người nào đánh ra quân thứ tư, hay tự bốc, thì có thể lập thành nhóm bốn quân CHIẾU (Kong).

*** 1 vòng: ta k nhớ chính xác lắm, nhưng 1 vòng hình như là 4 ván hay sao ấy T____T

13. Chương 13: Quán Chè Đường Thủy

Sắp đến ngày đi học, Hi Diệu lại khuyến khích Triệu Thủy Quang đi tập Yoga, Hi Diệu nói, “Tiểu Quang, ai bảo người em dẻo quá làm chi, không đi tập Yoga thiệt là uổng.”

Triệu Thủy Quang vốn chẳng muốn đi tập, thấy bài tập ở trường cũng không nhiều lắm, mà cũng không cần cô bỏ tiền ra nên đi tập thử cũng chẳng mất mát gì.

Nào có ai biết ngày đầu tiên đi tập cứ như là cực hình vậy, Yoga có quá nhiều động tác tưởng chừng như đơn giản nhưng lại vô cùng rắc rối, Hi Diệu người này có cơ hội lười biếng thì chắc chắn sẽ lười biếng, rõ ràng tập Yoga để thư giãn gân cốt, chỉ cần tập một chút xíu là cũng khỏe người rồi, nhưng mà tập Yoga lại cần dẻo dai, chỉ tội cho Triệu Thủy Quang nửa năm chẳng có rở đến thể dục thể thao gì cả, tay chân cứng đơ cứng ngắc, đành phải ráng tập theo giáo viên, vận qua bề lại, hết giờ tập mà cô cảm thấy cơ thể mình như bị phanh thây ngũ mãnh vậy.

Đi ra khỏi tòa nhà Thế Kỷ Mới, chân cô mỏi nhừ, Hi Diệu thì lại oang oáng la lên, “Này, đó không phải là anh chàng đẹp trai hôm trước sao? Tiểu Quang, nhìn kia, thấy của em ở đằng kia kia.” Cái mà Triệu Thủy Quang đang quan tâm chính là đôi chân mềm nhũn của cô, giờ nghe Hi Diệu nói, cô lập tức ngắc đầu, quả thật là Đàm Thư Mặc, anh mặc áo khoác sọc ca rô đang đi ra từ tòa nhà bên cạnh, phong cách ăn mặc mang hơi hướng Châu Âu càng tôn lên sự sang trọng của anh.

Triệu Thủy Quang ngẩng nhìn chưa xong thì đã nghe Hi Diệu hô to, “Thầy”, Triệu Thủy Quang rất muốn bóp chết Hi Diệu, hơn hử cái gì chứ, từ lúc nào mà Đàm Thư Mặc thành thầy chị ấy rồi.

Đàm Thư Mặc cho tới bây giờ cũng chưa quen việc người người khác gọi anh là “Thầy” khi ở ngoài đường, vì vậy anh cứ ngỡ mình nghe lộn, tiếp tục đi thẳng đến xe, Hi Diệu thấy Đàm Thư Mặc không có phản ứng, liền kéo Triệu Thủy Quang cùng đi qua. Triệu Thủy Quang hai chân mỏi nhừ chẳng thể nào đi nhanh được, đành phải khập khểnh đi theo sau Hi Diệu, Hi Diệu chạy tới gần Đàm Thư Mặc kêu, “Thầy”, Đàm Thư Mặc lúc này mới quay đầu lại, Triệu Thủy Quang cũng đã đến gần, nói, “Thầy Đàm.” Trong sắc trời mùa đông ánh nắng nhàn nhạt chiếu, chỉ thấy được mái tóc ngắn đuôi vĩnh lên của cô.

Triệu Thủy Quang từ lần trước ở trên cầu đến nay gặp Đàm Thư Mặc cô đều cảm thấy mắc cỡ, nhưng tốt nhất vẫn phải lễ phép chào hỏi, cô ngắc đầu nói, “Thầy Đàm, đây là bạn của em, Hi Diệu.”

“Hi Diệu đây là thầy Đàm.” Theo như người ta nói, lúc giới thiệu hai người với nhau, thường thì phải giới thiệu người lớn cho người nhỏ trước, hiện tại cương vị giới thiệu lại bị hoán đổi, Triệu Thủy Quang vẫn điềm tĩnh như không.

Đàm Thư Mặc gật đầu chào Hi Diệu, “Xin chào.”

Kính xe trượt xuống, nhìn đôi mắt phượng kia không cần nói cô cũng biết là ai, Sở Phi Phi mỉm cười vui vẻ nhìn Triệu Thủy Quang, mới vừa rồi còn thầm trách Đàm Thư Mặc dẫn anh chỗ nhầm chán này, giờ thì lại vui mừng hơn hử ra mặt, nói, “Em gái Tiểu Quang, thật là có duyên nha, sao em lại ở đây?”

Triệu Thủy Quang nói, “Chào anh Sở, em đến tập Yoga.”

Sở Phi Phi nói, “À, vậy là chân em có thể chạm mặt rồi.”

Triệu Thủy Quang đáp, “Không thể.” Nghĩ tới mấy động tác lằng nhằng rắc rối kia, cô đột nhiên rùng mình.

Hi Diệu nói, “Tiểu Quang, khó có thể gặp bạn của em ở đây, hai người có rảnh không? Chúng ta kiếm chỗ nào ngồi nói chuyện nha?”

Triệu Thủy Quang biết bệnh nghề nghiệp của Hi Diệu lại tái phát, Hi Diệu học biên kịch đấy, suốt ngày thích nhất là làm quen với mọi người, và khi đã làm quen người nào rồi Hi Diệu cứ như nhà văn một khi đã viết thì viết không ngừng, đã quen thì phải quen “cho tới nơi tới chốn”, muốn cản cũng cản không được. Sở Phi Phi nghe thế cũng phần khích nhận lời, “Được, buổi tối anh mới có việc, em Tiểu Quang đã mời thì anh làm sao từ chối được.”

Triệu Thủy Quang ghen ngào không nói nên lời, cô mời khách khi nào thế? Cô len lén nhìn Đàm Thư Mặc, nghĩ thầm trong bụng nào giờ có giáo viên nào đi chơi với học trò đâu, mà cũng có giáo viên để học trò mời

bao giờ, thầy ấy nhất định sẽ không đi.

Đàm Thư Mặc mở cửa xe, thấy ánh mắt niềm nở của Triệu Thủy Quang, lắp lững nói, “Chuyện này...” Tay anh để trên mui xe, ngón tay gõ nhịp nhịp, dáng vẻ trông rất vui sướng, “Vậy đi thôi.”

Triệu Thủy Quang sững sờ mặt mày trắng bệch bị Hi Diệu kéo lên xe, Sở Phỉ Phỉ nổ máy xe, hỏi, “Em gái Tiểu Quang, chúng ta đi đâu đây?”

Đầu óc cô trống rỗng, mây đen che kín đầu, nghĩ cũng không nghĩ ra được chỗ nào để đi, đi nhà hàng 5 sao thì thà là đem cô bán lấy tiền còn hơn, cô nhớ trong mấy cuốn tiểu thuyết từng nói mọi người thường hay đến mấy quán lẻ đường để ăn, mà nữ nhân vật chính đi đâu, nam nhân vật chính đi đó, rồi lại nhìn hai người ngồi phía trước quần áo bóng bẩy, khí chất cao quý. Mặc kệ, họ để cho cô quyết định thì cũng đừng trách cô, “Đường Hồ Nam.”

Trên đường đi đều là Hi Diệu cùng Sở Phỉ Phỉ huyền thoại nói chuyện, Hi Diệu vừa nói vừa bấm bấm điện thoại, sau đó đưa di động cho Triệu Thủy Quang, Triệu Thủy Quang nhìn trên màn hình: chị nghe Đan Dương nói họ Sở này là thiếu tướng bộ tư lệnh, hèn chi hôm ấy ông kia gọi anh ta là Sở thiếu gia. Triệu Thủy Quang cũng sớm đoán được Đàm Thư Mặc và Sở Phỉ Phỉ không phú túc quý, nhưng cô cũng chẳng biết gì nhiều về quân hàm, nên cũng lười tám chuyện với Hi Diệu.

“Đằng trước là đường dành riêng cho người đi bộ, anh ngừng ở bên đường đi.” Triệu Thủy Quang nói xong xe liền dừng lại, bốn người xuống xe chậm chậm băng qua đường, ai nấy trên đường cũng đều ngoảnh lại nhìn bốn người họ, Triệu Thủy Quang bắt đầu hối hận về quyết định của mình. Dọc đường đi đàn ông không mặc áo khoác da thì cũng áo lông, hoặc là quần khăn len, nhưng không ai có khí chất hào hoa như Đàm Thư Mặc cả, mà Sở Phỉ Phỉ thì khỏi phải nói, tướng tá cao ráo, dáng vẻ lịch thiệp, lại thêm hai người này vô cùng đẹp trai, con gái thì nhìn đến mê mẩn, đàn ông thì tức giận trừng mắt nhưng lại chẳng làm được gì, chỉ có thể cố gắng an ủi bản thân rằng hai người này nhất định là đang có chức nghiệp đặc thù.

“Đến rồi, Triệu Thủy Quang dừng lại tại ngôi nhà có tám biển màu sắc sắc sỡ, Sở Phỉ Phỉ lui về sau hai bước nhìn tám biển cửa hiệu: Quán chè Đường Thủy, sau đó ngoắc ngoắc Triệu Thủy Quang, “Em gái Tiểu Quang, em xác định là đúng chỗ chứ?”

Triệu Thủy Quang cười cười, mặc cho Hi Diệu đứng đằng sau nhéo mình một cái, cô cười càng tươi hơn, “Ở đây bán chè ngon lắm!” Nói một đằng nhưng trong bụng lại suy nghĩ một nẻo: nói mau lên, nói là không vô đi, rồi đi về.

Đàm Thư Mặc hai tay thọc vào túi quần, nhìn Triệu Thủy Quang thay đổi thái độ nhanh như chớp, cũng lơ mơ đoán được cô bé này đang giở trò, anh cười tươi như hoa nói với cô, “Đến rồi thì vào đi.” Nhìn ai đó dáng người cao ráo, mặt mày điển trai, hào khí bức người nhắc chân đi vào trong, Triệu Thủy Quang chắc chắn Đàm Thư Mặc đã tu luyện thành tinh rồi!

Quán chè cũng không lớn lắm, bày trí lịch sự tao nhã, ghế mây, khăn trải bàn màu trắng, ở góc có đặt một cái kệ đầy ắp tạp chí, khách trong quán cũng không đông mấy, đa phần đều mua mang về, chỉ có mấy cặp tình nhân ngồi lại vừa ăn vừa tâm tình, lác đác chỉ vài ba bàn là có người ngồi.

Đàm Thư Mặc cởi áo khoác ngoài máng lên ghế, anh mặc áo len cổ chữ V bên trong, cổ áo cũng không hở lớn mấy nhưng lại thấp thoáng lộ ra xương quai xanh cứng cáp, cổ áo khoét vừa sâu tinh tường lộ ra cơ ngực rắn chắc, cử động nhẹ nhàng thanh tao thoát tục, chiếc áo vừa vặn ôm sát người tản mát ra vẻ gợi cảm mê hoặc chứng sinh.

Bốn người cùng ngồi xuống bắt đầu chọn món, Triệu Thủy Quang và Hi Diệu là khách quen ở đây, hai người gọi một chén hạnh nhân đậu hủ, một chén cao quy linh (ai ăn ở quán chè Thanh Tâm ở Nguyễn Trãi thì chắc biết món này, y như sương sa, có màu đen, thường hơi đắng, ăn chung với sữa or mật ong), Triệu Thủy Quang đề cử, “Thầy Đàm, anh Sở, chè mè đen ở đây rất nổi tiếng, tự họ làm đó, cũng không ngọt lắm đâu.” Cô nói vậy là vì phần lớn con trai đều không thích ăn đồ ngọt, còn có dụng ý khác là Triệu Thủy Quang biết rõ sau khi ăn chè mè đen thì sẽ dính mấy xơ mè trên răng, để xem lúc đó Đàm Thư Mặc còn có thể uu nhã nữa không.

Sở Phỉ Phỉ gọi trà sữa uyên ương, Đàm Thư Mặc nói, “Vậy gọi chè mè đen đi.”

Chốc lát sau chè được bưng lên, chén chè mè đen nức ních hạt mè đặt trước mặt Đàm Thư Mặc, anh cũng không nhú mảy, ngón tay thon dài cầm cái muỗng trắng phau múc từng ngụm lên ăn, Triệu Thủy Quang có chút lo lắng, cứ tưởng là anh không thích ăn, vì thế cô đưa chén hạnh nhân đậu hũ của mình cho anh, nói, “Thầy Đàm, thầy thử món này đi, em chưa có ăn qua, thầy không ăn chè đó được thì đổi món này với em.”

Ngày thường cô và bạn bè cũng hay như thế, người ăn thử của ta, ta ăn thử của người, không thích ăn thì đổi món cho nhau, trong lúc nhất thời cô cũng cảm thấy chuyện này bình thường.

Đàm Thư Mặc thấy miếng hạnh nhân đậu hũ tròn vo u na u nức lấm tấm mấy hạt mè, anh có chút buồn cười, Triệu Thủy Quang thoát nhìn vô tư nhưng tâm tư lại cẩn thận quan sát nhất cử nhất động người khác, so với những bạn bè đồng trang lứa cô đặc biệt nhạy cảm hơn nhiều, bản tính lạnh lẽo nhưng đôi khi cũng bộp chộp.

Thật ra Triệu Thủy Quang không biết Đàm Thư Mặc dị ứng café, uống café là người nổi mẩn đỏ, lúc ở Anh quốc toàn uống hồng trà, nào ngờ cô không chọn đến quán café nào đó để nói chuyện mà lại đến quán chè, lúc ở nước ngoài anh cũng đã quen ăn món ngọt, mấy bánh bích quy còn ngọt hơn chè này gấp nhiều lần, chè mè đen này có thắm thắp gì đâu.

Đàm Thư Mặc múc một miếng hạnh nhân đậu hũ trắng trẻo mềm mềm bỏ vào miệng ăn, Triệu Thủy Quang vốn cũng không thấy gì bất ổn, nhưng thấy ánh mắt dò xét của Hi Diệu, cô ngấm lại hành động vừa rồi của mình chợt cảm thấy ngượng ngùng.

Người sững sốt nhất phải là Sở Phi Phi, anh ngồi bên cạnh tận mắt thấy Đàm Thư Mặc múc một miếng hạnh nhân đậu hũ bỏ vào miệng, cảm thấy Đàm Thư Mặc này chắc chắn là hư não rồi, hai người bọn họ chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, ấn tượng sâu sắc nhất giữa hai người là khi còn bé, anh đến nhà Đàm Thư Mặc chơi, nhất thời khát nước, cầm ly của Đàm Thư Mặc lên uống, kể từ đó về sau, Đàm Thư Mặc không hề đụng đến cái ly đó, ngược lại còn trở thành cái ly uống nước chuyên dụng của Sở Phi Phi.

Sở Phi Phi không hiểu tại sao, về sau mới biết rõ thì ra Đàm Thư Mặc đối với ai cũng như vậy, sau khi lớn lên bọn họ chơi bóng rổ với mấy người bạn cùng lớp, cánh đàn ông truyền tay uống chung một chai nước thì chẳng có vấn đề gì, nhưng chỉ duy nhất Đàm Thư Mặc là tuyệt nhiên không uống, nước của Đàm Thư Mặc cũng có người mang đến tận tay.

Sở Phi Phi cầm ly trà sữa uyên ương của mình, tươi cười vui vẻ nói chuyện với Thư Mặc, “Này, người anh em, uống thử của mình đi.” Đàm Thư Mặc quay đầu, lạnh lùng trừng mắt nhìn, đôi mắt giống như cười mà không phải cười, Sở Phi Phi không nói hai lời liền cầm ly trà sữa tự mình uống.

Bầu không khí nhất thời ngượng ngập, Đàm Thư Mặc vươn tay lấy quyển tạp chí thời trang trên kệ bên cạnh Triệu Thủy Quang, trong tiếng nhạc du dương, mỹ nam ngồi trên ghế mây cạnh cửa sổ, một tay chống đầu, tay kia tao nhã lật giở từng trang báo, đôi mắt híp lại lười nhác xem, Triệu Thủy Quang và Hi Diệu bỗng cảm thấy tạp chí “Minna” đã trở thành tạp chí thời trang có khí chất nhất.

Sở Phi Phi quét mắt nhìn qua cuốn tạp chí, nói, “Ai nha, mấy cô gái này chẳng đẹp bằng Tiểu Quang của anh.”

Hi Diệu cười đến híp cả mắt, trong bụng nghĩ thầm sắp có kịch hay để xem, Triệu Thủy Quang vội nói, “Không dám đâu, em lại cảm thấy mấy cô gái đó rất đẹp.” Thân thể ngồi cách bàn chồm qua, chỉ chỉ người mẫu trên tạp chí, Đàm Thư Mặc thấy ngón tay mềm mại trắng nõn của ai kia cố gắng đưa qua.

Sở Phi Phi đứng dậy đi vòng qua kệ đằng sau Triệu Thủy Quang, cầm tạp chí “ELLE” lên, ấn Triệu Thủy Quang ngồi xuống lại ghế, xoay người chỉ vào hình bìa nói, “Anh biết thầy Đàm của em là thích mấy cô gái dạng này đây nè.” Triệu Thủy Quang nhìn cô gái Châu Âu khuôn mặt sắc sảo, dáng người nóng bỏng quyến rũ đến từng centimet, gật gật đầu, à, thì ra Đàm Thư Mặc thích con gái dạng này. Sở Phi Phi hào hứng cùng Triệu Thủy Quang thảo luận, một bên khoác tay lên vai cô, cúi đầu kẻ sát mái tóc ngắn củn của Triệu Thủy Quang.

Đàm Thư Mặc buông tạp chí xuống, yên lặng nhìn hai người đằng kia đang trò chuyện rôm rả, hai người này từ lúc nào trở nên thân thiết vậy?

Hi Diệu vừa ăn ly cao quy linh của mình, vừa liếc bên này ngó bên kia, rất thú vị nha!

Rốt cuộc, Đàm Thư Mặc nhú lông mày, cái nhú này Triệu Thủy Quang không thấy được, Sở Phỉ Phỉ càng không thấy được, Đàm Thư Mặc chính mình cũng không biết, chỉ duy nhất Hi Diệu thấy được mà thôi, Đàm Thư Mặc quảng cuốn tập chỉ sang một bên, đứng lên, thản nhiên nói, “Đi thôi.”

Sở Phỉ Phỉ ngạc nhiên, cũng nhanh chóng cười cầm áo khoác đuổi theo Đàm Thư Mặc.

Đi được năm bước, Đàm Thư Mặc quay đầu lại, miễn cưỡng kêu, “Triệu Thủy Quang.”

Triệu Thủy Quang nghe được, lập tức nghiêm chỉnh đứng dậy, Đàm Thư Mặc cười cười, hàm răng trắng noãn có thể lên làm quảng cáo rồi, nào ngờ lại dính chút xơ mề, Triệu Thủy Quang vô cùng rầu rĩ.

“Viết thêm 4 trang luận văn, viết tay, chép trong tập bài tập, mỗi dòng 20 chữ, dòng trống không được tính, khai giảng nộp.” Nói xong, anh quay người rời đi, lúc xuống đến dưới lầu, anh nói, “Sở Phỉ Phỉ, trả tiền.” Sở Phỉ Phỉ nhận mệnh lập tức tính tiền.

Triệu Thủy Quang khóc không ra nước mắt, cách ngày khai giảng còn có vài ngày à, Hi Diệu ở một bên cười đến độ bao nhiêu cao quy linh đang ăn trong miệng cũng đầu phun ra hết.

Bên này, Sở Phỉ Phỉ lái xe, vừa nhìn đường vừa liếc mắt nhìn ai đó lạnh lùng ngồi bên cạnh, anh không biết tại sao cảm thấy Đàm Thư Mặc rất để ý Triệu Thủy Quang.

Nói đến Đàm Thư Mặc, Sở Phỉ Phỉ liền bốc hỏa, anh Sở Phỉ Phỉ từ nhỏ cũng được cho là đẹp trai một quả đấm, Đàm Thư Mặc lớn lên cũng đẹp trai, Sở Phỉ Phỉ lớn lên cũng điển trai không kém, đáng tiếc từ lúc nhỏ Đàm Thư Mặc luôn đứng nhất, anh chỉ có thể nhận thứ hai, giáo viên đều thích Đàm Thư Mặc, bạn học thì chịu thua, thật vất vả đến lúc học cấp 3, Đàm Thư Mặc nói là muốn xuất ngoại, điều này làm anh rất vui, cơ hội cuối cùng cũng đã đến, đợi đến khi tiểu tử họ Đàm này đi rồi thì cuộc đời lại lần nữa rộng mở, trời trong xanh quang đãng, rồi khi Đàm Thư Mặc lon ton kéo hành lý về nước, anh lại trở về vị trí thứ hai của mình, không có biện pháp, ai bảo Đàm Thư Mặc có khí thế bức người, tài hoa xuất chúng chứ.

Anh cũng chẳng có hứng thú hơn thua với Đàm Thư Mặc, cả hai đều là đàn ông, anh cũng thua tâm phục khẩu phục, nhưng người như vậy thật có thể thích một đứa nhỏ 17, 18 hay sao? Không thể nào!

Sở Phỉ Phỉ nghĩ đi nghĩ lại định hỏi Đàm Thư Mặc, nhưng chưa kịp hỏi thì Đàm Thư Mặc trừng mắt nhìn anh, sau đó xoay mặt ra ngoài cửa sổ, hai hàng cây bên đường cuối đông khăng khiu trở cảnh trụ lá, lúc lái xe ngang qua cũng có thể thấy mấy nhánh cây non yếu ớt trồi lên trên khối lớp tuyết dày đặc.

Đàm Thư Mặc kéo cửa kiếng xe xuống, gió lạnh ngày đông lùa vào, anh để tay lên bệ cửa sổ, đầu ngón tay đón lấy từng đợt gió, giọng nói anh trầm ấm lại mang chút chân thành, “Một chồi cây nào đó vừa nảy mầm, chỉ cần có ánh mặt trời cùng ngày đêm tưới nước thì nó sẽ đâm chồi nảy lộc, nở thành một đóa hoa đẹp rực rỡ, và nó rất cuộc có nở hoa hay không hoặc là có kết quả như thế nào thì cũng chẳng sao, vì điều đó không quan trọng.”

Đến ngưỡng tuổi này, Đàm Thư Mặc cũng biết rõ cảm giác tò mò quan tâm là khởi đầu của mọi thứ, từ trước đến nay anh đều không gò ép bản thân mình, cũng không cho phép bản thân trốn tránh sự thật, cứ thuận theo tự nhiên thôi.

“Phanh”, xe bất chợt dừng lại, vẻ mặt kinh ngạc của Sở Phỉ Phỉ trông rất buồn cười, Đàm Thư Mặc nhoen miệng cười nói, “Sở Phỉ Phỉ, xuống xe.” Sở Phỉ Phỉ ngơ ngác tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe, Đàm Thư Mặc đổi sang ngồi lái, quay kiếng xe xuống nói với Sở Phỉ Phỉ còn hóa đá đứng ngoài, “Sở Phỉ Phỉ, nãy cậu nói cái gì thế, sao mình không biết mình thích gái Tây nhỉ! Cậu tự mà về nhà đi!” Nói xong, anh nổ máy một đường chạy thẳng.

Chỉ đáng thương cho thiếu tướng Sở Phỉ Phỉ, đứng trong gió rét mùa đông nhìn chiếc xe Audi càng ngày càng mất hút.

***Câu DTM nói, ý rằng, khi người ta trồng hoa tươi cây, cái mà họ mong muốn chính là hoa sẽ nở rực rỡ, cây lá xum xuê, và cái họ chờ mong là kết quả cuối cùng, nhưng khi hoa k nở, cây trụ lá thì họ là buồn rầu ủ rũ, cái DTM quan tâm ở đây chính là cảm giác khi vun trồng chứ k phải khi hoa nở, nói nôm na là cảm

giác khi đi theo đuổi cái mà mình yêu thích, dù có kết quả thế nào thì mình cũng đã từng cố gắng, từng tìm được niềm vui, mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên, k gò ép, k níu kéo.

14. Chương 14

Cây lá xung quanh trường bỗng chốc ngả xanh, thời cấp ba đã qua hai phần ba chặng đường rồi.

Sau khai giảng, lớp Triệu Thủy Quang ngoại trừ học mấy môn toán, lý, hóa, văn, ngoại ngữ thì chẳng học thêm môn gì khác, giáo viên nhìn qua nhìn lại cũng mấy khuôn mặt quen thuộc đó, ngoài tiết học của Đàm Thư Mặc rất thú vị thì cũng chẳng có chuyện gì đặc biệt cả. Người lớn thì cứ nói kì thi cấp ba rất quan trọng, mà học trò như các cô thì cứ thảnh thơi như không, chẳng biết mình phải khẩn trương vì cái gì, chỉ biết là bị thầy cô trả bài suốt ngày.

Cuộc sống chính là như vậy, người ta không biết họ đang ở đâu, cũng chẳng biết mình đang đối mặt với những gì, nhưng khi họ cất bước vào đời và ngoảnh lại thì mọi thứ đã sang một trang mới.

Tuần này đến phiên Triệu Thủy Quang trực nhật đồ rác, người khác thì cứ đùn đẩy việc cho kẻ khác, còn cô thì lại vui vẻ tiếp nhận. Triệu Thủy Quang chẳng thấy đồ rác có gì không tốt, chẳng cần phải thức sớm đến trường, lại không cần phải quét dọn, nhiều lắm là tan học ở lại muộn một chút, chỉ cần đem túi nhựa đem bỏ thùng rác là xong.

Đợi mọi người trong lớp về hết, Triệu Thủy Quang cất kỹ túi sách, lúc cô kéo túi rác đi trên hành lang thì chợt nghe tiếng huýt sáo du dương vọng lại, lúc trầm lúc bổng, cô đột nhiên nhớ đến bài văn lúc này học trên lớp, “Đại châu Tiểu Châu rơi khay ngọc.”

Cầm túi đi xuống vài bước, cô thấy một bóng người mảnh khảnh ngồi trên cầu thang, đầu ngẩng cao, hai tay chống trên bậc thang sau lưng, khủy tay cong thành một vòng cung nhàn nhã. Hành lang vắng lặng, gió thổi tung vạt áo học sinh, tiếng huýt sáo cứ nhẹ nhàng cuốn theo cùng gió.

“Trần Tư Dương.” Triệu Thủy Quang kêu lên, hai người đều học chung một lớp, vừa mới nhập học thì hai người được xếp vào chung một lớp, xem như cũng là bạn bè rồi, Trần Tư Dương vốn là người thận trọng vững vàng, mà Triệu Thủy Quang thì lại chẳng có tí gì giống như Trần Tư Dương, cô toàn thu hút mấy người điên điên khùng khùng như Hi Diệu, hay là Cao Tầm, và còn cả khối người khác nữa.

Người nọ quay đầu nhìn cô, đúng thật là Trần Tư Dương, “Triệu Thủy Quang, bạn chưa về nhà à ? ”

“Mình phải đồ rác.” Triệu Thủy Quang chỉ chỉ các túi màu đen, “Bạn đang làm gì ở đây vậy ? ” Cô đi xuống ngồi cạnh Trần Tư Dương.

“Không có gì, à đúng rồi, bạn ghi nguyện vọng vào trường nào thế ? ” Trần Tư Dương ngược nhìn hỏi Triệu Thủy Quang.

Trần Tư Dương cũng là một người đẹp trai, tuy nhiên ở cái tuổi này con trai vẫn chưa trở mã hết, đương nhiên là không có khí thế của một người đàn ông trưởng thành như Đàm Thư Mặc.

Triệu Thủy Quang nhìn tờ nguyện vọng trong túi sách của Trần Tư Dương, nói, “Mình còn chưa điền, còn bạn thì sao ? ”

Trần Tư Dương quay mặt đi, nét mặt ẩn hiện trong ánh chiều tà mờ ảo, nói, “Mình không muốn điền, không muốn học đại học.”

Triệu Thủy Quang nhất thời sửng sốt, cô nghĩ Trần Tư Dương chắc bị bệnh rồi, điểm cũng Trần Tư Dương rất cao, muốn vào trường nào cũng không phải là khó, Triệu Thủy Quang nghe mà đầu óc muốn nổ tung.

Trần Tư Dương thấy Triệu Thủy Quang im lặng, liền xoay qua nhìn cô thì thấy mặt cô ngơ ngác ngác, cười nói, “Mình nói là mình không học đại học, dù sao hai năm nữa mình cũng cùng gia đình đi dân sang Úc rồi, đến lúc thì cũng có học được nữa đâu.”

Triệu Thủy Quang giờ mới hiểu, Trần Tư Dương nói tiếp, “ Tuy là gia đình nói mình là cứ thi vào trường nào trong nước rồi chuyển tiếp qua đó, nhưng mình tin những lời thầy Đàm nói, phải dừng cảm làm những điều mình muốn, còn 2 năm nữa là mình đi rồi, còn rất nhiều nơi trong nước mình vẫn còn chưa đi, mình không muốn lãng phí thời gian như thế. ”

Một thiếu niên 17 tuổi nói đến ước mơ của mình hai mắt liền lóe sáng.

Triệu Thủy Quang nhớ đến hôm Đàm Thư Mặc diễn thuyết, hèn chi lúc ấy Trần Tư Dương nghe xong lại kích động vỗ tay rần rần, Đàm Thư Mặc quả thật là kẻ hủy diệt không chớp mắt mà !

Triệu Thủy Quang vẫn thấy Trần Tư Dương là một học sinh xuất sắc, năng lực có thừa, không biết vì cái gì mà Trần Tư Dương lại xúc động như vậy, can đảm theo đuổi lý tưởng của mình, đúng thật là làm người ta khâm phục.

Trần Tư Dương nhìn ánh mắt sùng bái của Triệu Thủy Quang liền bật cười, đứng dậy nói, “ Đưa đây, mình giúp bạn đỡ rác. ”

Một bên Trần Tư Dương đeo túi sách, một bên kéo túi lớn đi xuống lầu.

Mấy ngày sau đó, Triệu Thủy Quang phát hiện cứ đi ngang hành lang phía tây thì thế nào cũng gặp Trần Tư Dương ở đó, hai người trò chuyện cùng nhau, Trần Tư Dương nói đã xin làm tình nguyện viên cho tổ chức quốc tế IVPVA (International Volunteer Programs Association – Hiệp hội chương trình tình nguyện viên quốc tế), Trần Tư Dương bảo nơi đầu tiên muốn đi là Tây Tạng, và từ từ sẽ đi những nơi khác, và rồi bạn ấy sẽ trưởng thành hơn ; rất kì quái, hơn hai năm là bạn học nhưng lại không bằng vài ngày hàn huyên tâm sự.

Kỳ thật còn có một nguyên do, Triệu Thủy Quang mỗi khi nhìn thấy Trần Tư Dương thì lại nhớ đã một người cố hương, người đó cũng đã từng nói không muốn đi, nhưng lại không thể nào cãi lời cha mẹ, nếu như người đó có thể có thời gian như vậy, phải chăng cũng sẽ hồ hởi kể cô nghe về lý tưởng của người đó, nếu quả thật vậy thì tốt biết mấy, Triệu Thủy Quang trong lòng lại nỉ non muốn khóc.

Mấy ngày tiếp theo, có một nam sinh chạy tới hỏi Triệu Thủy Quang, “ Triệu Thủy Quang, bạn thấy Trần Tư Dương như thế nào ? ” Triệu Thủy Quang đang thu bài tập tiếng Anh, không nghĩ ngợi liền nói, “ Rất tốt. ” Người nọ cười đến quỵ dị, xoay người chạy đi.

Vì vậy, lúc chiều, một tin đồn nóng hổi được truyền miệng, “ Lớp trưởng ban 3 cấp 3 cùng lớp phó học tập đang “ cảm ” nhau”, “ cảm ” là từ thông dụng năm đó, nói dễ nghe là tay trong tay, nói trắng ra là đang thích nhau.

Triệu Thủy Quang quả thật không hiểu, dù rằng chuyện này thật sự chấn động, mà hai người lại vô cùng xứng đôi, lớp phó học tập phối với lớp trưởng, chính cô ngấm lại cũng cảm thấy đây đúng là mối tình học trò, nhưng mấu chốt là cô Triệu Thủy Quang và Trần Tư Dương chẳng hề có tí tình cảm gì với nhau, thế thì ở đâu ra vụ thích nhau, ngay cả cô cũng không hề biết.

Trần Tư Dương và Triệu Thủy Quang đều là người cao ngạo, đương nhiên sẽ không quan tâm mấy lời đồn đại đó, vẫn ngày ngày đến trường, ngày ngày học hành.

Triệu Thủy Quang biết có câu nói “ lời đồn đãi dừng ở trí giả ”, sự thật chứng minh cô và trí giả không hợp, đã qua mấy ngày, lời đồn đãi đã biến thành : Triệu Thủy Quang ban 3 và một anh học lớp lớn “cảm” nhau từ khi học cấp 2. Triệu Thủy Quang cực kỳ bội phục, mấy chuyện xưa này mà cũng bị moi móc ra mà nói.

Ngay cả Cao Tầm cũng chạy tới hỏi cô, “ Tiểu Quang, chuyện tình của bạn so với XXX ban một còn nóng hơn nha. ”

Triệu Thủy Quang lần này quả thực cười không nổi, vì lời đồn đúng là sự thật. Nhớ tới trước kia, mỗi khi đi đến đâu cũng nghe người ta nói, “ Nhìn kia, Triệu Thủy Quang, Hi Vọng xxx”, mà người đang ở tận Bắc Băng Dương kia, nếu biết tên anh và cô bị người ta gán ghép với nhau thì sẽ có cảm thấy thế nào ?

Người ta thường nói cuộc sống là của mình, ai nói gì mặc kệ họ, Triệu Thủy Quang cũng tin tưởng như vậy, cứ xem như mình bị điếc, giáo viên dạy chính trị đã từng nói, chúng ta là phần tử của xã hội loài người, vì vậy chúng ta không thể không học cách thích ứng với xã hội này.

Rốt cuộc, vào một buổi chiều trời trong xanh nắng ấm, bạn Triệu Thủy Quang và bạn Trần Tư Dương được mời lên văn phòng giáo viên, hai người ngày thường ra vào với tư cách học sinh xuất sắc, đây là lần đầu tiên vì tin đồn tể nhị trong trường mà bị mời lên.

Vương Lị Lị cũng rất ái ngại, “ Trần Tư Dương, Triệu Thủy Quang, cô tin tưởng hai em. ”

Triệu Thủy Quang mếu máo cười, nếu như tin tưởng thì kêu cô lên đây làm gì, nhưng vẫn cúi đầu nghe.

Vương Lị Lị nói tiếp, “ Hai em đều là học sinh xuất sắc, luôn tự giác học hành so với những học sinh khác, sao lại... ”

Tiếng đập cửa bỗng vang lên, Đàm Thư Mặc đi vào, anh mặc chiếc áo màu xanh da trời vải len cashmere, thoảng chốc mang sắc xuân đến cả phòng, Vương Lị Lị liền đứng dậy, Đàm Thư Mặc mỉm cười nói, “ Xin lỗi, tôi đến tìm bài thi thôi. ” Quét mắt nhìn Triệu Thủy Quang, sau đó đi đến tủ đựng hồ sơ.

Vương Lị Lị phát giác trong phòng còn hai học trò của mình, liền ngồi xuống, cố gắng thu hồi ánh mắt lưu luyến, tận tình khuyên bảo khích lệ, “ Mấy tháng nữa là các em lên đại học rồi, khi đó muốn làm gì cũng được, các em suy nghĩ thật kỹ đi. ”

Triệu Thủy Quang thiếu chút nữa là bật cười ta tiếng, thật sự đến đại học thì muốn làm cái gì cũng được ư, sao ai cũng thích nói như thế nhỉ, chỉ có Hi Diệu là néo lỗ tai cô mà mắng nhiếc, “ Xạo, đừng tưởng lên đại học rồi thì muốn làm gì thì làm, chỉ khác là đổi chỗ tiếp tục lăn lộn mà thôi, toàn bộ gặt người ! ”

Đến cùng là ai mới nói thật đây, tại sao mỗi người đều chen chúc luôn luôn muốn lên đại học ?

Lúc này đây, Triệu Thủy Quang đột nhiên rất hâm mộ Trần Tư Dương đã thực hiện lý tưởng của mình, vùng vằng tiến về phía trước, còn cô thì sao ?

Vì sao lúc này ở trong phòng giáo viên cô còn cảm thấy bọn họ đang đứng chung một chiến tuyến, hiện tại chỉ chính mình một người không biết tương lai đi về đâu ? Lòng cô hoang mang không xác định rõ phương hướng của mình.

Vương Lị Lị nói, “ Triệu Thủy Quang em về trước đi, cố gắng lên, Trần Tư Dương em ở lại. ” Triệu Thủy Quang thấy Vương Lị Lị lấy ra tờ nguyện vọng trống không.

Triệu Thủy Quang gật đầu đi ngoài, lúc đóng cửa lại, cô trông thấy thân ảnh Đàm Thư Mặc đứng ở giá sách cũ kỹ đang lật bài thi.

Triệu Thủy Quang không có rời đi, chỉ đóng cửa phòng đứng đợi ở ngoài, “ két... ”, trong chốc lát tiếng cửa mở vang lên, Đàm Thư Mặc bước ra ngoài.

Triệu Thủy Quang bỗng thấy như mình làm chuyện gì có lỗi, cúi đầu, vô cùng xấu hổ, Đàm Thư Mặc đi vài bước, cô liền hô lên, “ Chào thầy Đàm. ”

Đàm Thư Mặc dừng lại, đứng bên cạnh cô.

Triệu Thủy Quang ấp úng nhỏ giọng nói, “ Người đó không phải Trần Tư Dương. ”

Cô nói lí nhí trong miệng mà anh cũng nghe được, anh nhẹ nhàng nói, “ Tôi biết. ” Về mặt ẩn ẩn vui sướng.

Anh nhớ rõ khi đó cô nói đã từng thích một người, nếu quả thật là nam sinh kia, thì đứa nhỏ này đã không phiền não như vậy, cho nên anh biết là không phải.

Triệu Thủy Quang nhất thời không biết nói gì, cô biết Đàm Thư Mặc là người trưởng thành, đã trải qua bao nhiêu thăng trầm, theo như tuổi đời cùng kinh nghiệm của anh hẳn là không quan tâm những chuyện nhảm nhí này, sẽ không giống như cô vì mấy lời đồn đãi lảm nhảm đó mà phiền não ỉ ôi.

Đàm Thư Mặc nghe được những lời cô nói, nhưng lại không quá ngạc nhiên, anh tin tưởng sự đau khổ hiện giờ của cô chính là tài sản quý giá sau này, tất cả mọi người đều là như thế.

Nhưng Đàm Thư Mặc biết rõ Triệu Thủy Quang không suy nghĩ sâu xa như vậy, cô luôn hoài niệm về quá khứ, người ta đau một thì cô lại đau gấp bội lần.

Đàm Thư Mặc quay người đi, nói, “ Tôi không coi khuyết điểm người khác là lợi thế ỉnh, và cũng không lấy ưu điểm người khác tổn thương bản thân mình. ”

Anh cũng chỉ có thể nói như vậy với cô, chỉ còn ba tháng nữa thôi, sau này không còn Đàm Thư Mặc ở bên cạnh cô, tất cả những điều anh có thể làm là cho cô một lời khuyên, mọi chuyện phải dựa vào chính bản thân cô.

Triệu Thủy Quang hiểu ý anh muốn nói gì, cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, thì ra lá cây trong sân trường đã ngả xanh hết, thò đầu ra nhìn, ngó nghiêng ngó ngửa trên hành lang, gió thổi hiu hiu, tiếng lá cây đung đưa trong gió vang lên xào xạc, ngày ấy trời đầy nắng, tán cây hắt bóng trên lưng Đàm Thư Mặc, hào khí bức người, hình ảnh ấy thoáng chốc khắc sâu trong tim cô.

Đàm Thư Mặc xoay đầu nhìn những tán cây tràn trề sức sống, anh mỉm cười, thân ảnh phút chốc biến mất tại góc hành lang.

Ít phút sau, Trần Tư Dương đi ra ngoài, tràn ngập áy náy nói với Triệu Thủy Quang, “ Xin lỗi, là mình liên lụy bạn, từ tuần sau mình sẽ không đến trường nữa. ”

Triệu Thủy Quang lắc đầu, “ Không sao đâu. ”

Trần Tư Dương sóng vai cùng đi với cô, nói, “ Tuần sau mình sẽ không đến trường, gia đình cũng cho phép rồi, ý nguyện đi Nam Phi của mình cũng được chấp nhận luôn rồi. ”

Trần Tư Dương gãi gãi đầu, ngữ khí kiên quyết, “ Đương nhiên là bị mẹ mình mắng xối xả, nhưng mình vẫn muốn đi, mình điều tra rồi, ở nước ngoài cũng có nhiều người bằng tuổi chúng ta tham gia mấy chiến dịch này, cũng có rất nhiều người Nhật Bản đều đi làm. ”

Triệu Thủy Quang dừng lại, chân thành nói, “ Cố gắng lên. ”

Trần Tư Dương cười nói, “ Bạn cũng thế, mình đi trước nha. ”

Triệu Thủy Quang nhìn bóng lưng thẳng tắp của Trần Tư Dương, rất nhiều năm sau đó, cô sẽ nhớ ở một góc cầu thang có một thiếu niên trẻ tuổi tràn đầy nhiệt huyết sáo trong buổi chiều tà.

Trẻ sống không lý tưởng, phí hoài tuổi thanh xuân.

Trần Tư Dương dần dần đi. Xa dần. Mọi thứ im ả vắng lặng.

15. Chương 15: Ngày Xuân Bình Yên

Mấy ngày sau đó, Triệu Thủy Quan lúc nào cũng bàng hoàng bối rối, cô nói Trần Tư Dương cố gắng, kỳ thật cũng là nói với chính mình phải cố gắng lên.

Những ngày cuối cấp ngược lại không hề căng thẳng, chỉ còn hơn một tháng nữa thôi, cái gì nên làm cũng đã tận lực làm hết rồi, có gấp cũng vô ích mà thôi.

Mỗi khi làm bài tập ở nhà xong, cô thường vén màn nhìn nhà nhà lên đèn, nghe bé gái hàng xóm học cấp hai đang tập thổi sáo, nhìn hai ông bà lão ở đối diện nhà ngồi trên ghế sofa xem TV, hay là nghe tiếng người lớn đang la trẻ nhỏ, ban ngày thì lại rất yên tĩnh, yên tĩnh đến lạ thường, cô tự hỏi mình muốn một cuộc sống như thế nào, mọi đau khổ lúc này đây về sau sẽ đáng giá sao?

Từ nhỏ đến lớn, người lớn đều nói phải lên cấp hai, học xong cấp hai thì lên cấp 3, rồi tốt nghiệp cấp 3 thì mới có thể học đại học.

Vậy sau khi đại học rồi như thế nào nữa ? Thời gian cứ như vậy mà trôi qua, đối mặt với tương lai phía trước, Triệu Thủy Quang vẫn chỉ là một thiếu nữ 18 lòng tràn đầy hoang mang lo lắng.

Trước kia cô rất hiểu rõ bản thân mình phải làm gì, cô biết khi trưởng thành rồi thì con người ta sẽ chín chắn hơn. Nhưng cô lại phát hiện ra trưởng thành cũng có cái giá của nó, Triệu Thủy Quang cảm thấy cuộc

sống của mình trôi qua rất buồn tẻ, nhưng cô tự nói với bản thân không được phép gục ngã, bởi nếu có một ngày ngay cả cảm giác buồn tẻ cũng không cảm thấy được thì mới thật đáng buồn.

Cô nhớ Đàm Thư Mặc nói : không coi khuyết điểm của người khác là lợi thế ỉnh, lúc Trần Tư Dương nói ra lý tưởng trước mặt cô, cô cảm thấy mình như một sợi dây, càng rút càng chặt. Đối với chuyện tình cảm, cô cứ lòng vòng lẫn quẩn. Còn về cuộc sống thì cô lại không hình dung được.

Mà thời gian thì lại cứ như dây kéo vậy, kéo “ rẹt ” một cái là xong.

Triệu Thủy Quang ngồi trong phòng học chuẩn bị thi nói tiếng Anh, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hoa nở rực rỡ, thời cấp 3 đã sắp qua rồi.

Mế Ny đứng dậy, vỗ vai Triệu Thủy Quang, nói, “ Mình lên lầu thi đây, lát nữa mình chờ bạn ở trước cổng trường. ”

Triệu Thủy Quang quay đầu tí từng cười, “ Goodluck. ”, cố ý phát âm K thành KO, bị Mế Ny đánh ột cái.

Thứ tự thi được sắp theo số báo danh, bạn học của Triệu Thủy Quang lần lượt vào phòng thi, cô tận dụng thời gian ngồi đọc thuộc lòng bài thi nói.

Tới lượt số 48, Triệu Thủy Quang đứng dậy rút thăm, bài thi hôm nay của cô là “ Talking about today’s weather ” (Hãy nói về thời tiết hôm nay). Trúng tủ, cô vừa mới học thuộc đề này.

Sau 15 phút, Triệu Thủy Quang ôm cặp đi lên lầu, đứng chờ ở cửa, hành lang vô cùng yên ắng, vì muốn khu vực thi được đảm bảo, nhà trường không cho phép ai lên đây cả, một lát sau cô nghe giọng nói lạnh lùng hô to, “ Kế tiếp, vào đi. ”

Triệu Thủy Quang nghe giọng nói này thì biết mình lành ít dữ nhiều, cô vững vàng đi vào trong, quả thật là Đàm Thư Mặc.

Bàn ghế trong lớp học được sắp xếp lại, trống trơn chỉ chừa một cái bàn ở giữa, Đàm Thư Mặc cúi đầu ngồi một bên bàn, bên phía bàn bên kia có một cái ghế dài, Triệu Thủy Quang để cặp xuống đất ngay cửa ra vào, tiến lên kéo ghế, ngồi ngay ngắn, hai tay trên đùi.

Đàm Thư Mặc không biết từ lúc nào đã ngẩng đầu lên, một tay xoay bút đỏ, một tay chống đầu, đôi mắt đen láy trong trẻo tĩnh lặng như bầu trời đêm.

Phòng họp bỗng rơi vào tĩnh lặng, dưới lầu tiếng học trò đùa giỡn xa xa vọng lại.

“ How are you ? ” Đàm Thư Mặc mở miệng, khẩu âm tiếng Anh mạnh mẽ lại biểu cảm.

Triệu Thủy Quang ngạc nhiên, bài mẫu không có câu này, nhưng cô vẫn trả lời, “ Good, thanks. ”

Đàm Thư Mặc bấm bút đỏ và ghi chú vào giấy, tiếng bút hí hoáy viết, Triệu Thủy Quang hồi hộp càng thêm hồi hộp.

Chốc lát sau, Đàm Thư Mặc bỏ bút xuống, cười cười, nói, “ Triệu Thủy Quang, tôi thấy em không good tí nào, phải là not too bad. ”

Triệu Thủy Quang kinh ngạc, nâng đầu nhìn, nắng vàng trong suốt chiếu rọi người anh, áo sơ mi sạch sẽ, khuy cài áo màu vàng, gương mặt nghiêm trang, một người như vậy, gần một năm nay lại không có tí gì thay đổi cả.

Triệu Thủy Quang cười nói, “ Thầy, em không có gì, thật mà. ” Nếu như nói cho anh biết phiền muộn trong lòng mình, chắc là cô sẽ bị anh cười cho.

Triệu Thủy Quang có thói quen luôn làm một học trò gương mẫu trước mặt giáo viên.

Đàm Thư Mặc biết rõ Triệu Thủy Quang hồi hộp đấy, nhưng anh ngoài việc yên lặng dõi theo cô, anh cũng không thể làm gì khác hơn, đây là chặng đường mà ai cũng đều phải trải qua, bất luận có ai cản đường hay chê trách mình. Nhiều năm sau, khi bạn nghĩ đến những khi hoang mang lo âu như lúc này, chắc rằng bạn cũng không nhớ được tại sao mình lại như vậy, thời thanh xuân mang đến cho bạn nhiều niềm vui nhưng cũng lắm đau thương.

Đàm Thư Mặc nhìn tay cô đang bầu chặt vào nhau, quay đầu nhìn ra cửa sổ, nói, “ Hãy làm tốt mọi việc xung quanh mình trước đã. ” Giọng nói tuy rằng thản nhiên nhưng ai biết được trong lòng anh lại rối rắm.

Anh vẫn không yên lòng về cô, cũng cười nhạo chính bản thân mình. Thật không ngờ Đàm Thư Mặc anh giờ đây lại làm việc dần đo suy nghĩ, nhưng riêng đối với Triệu Thủy Quang, anh luôn nhớ đến dáng người bồi hồi cúi đầu, khiến anh muốn đuổi tay ra kéo cô vào lòng.

Đúng vậy, con đường tương lai còn rất dài, khó tránh khỏi phiền muộn lo âu, phải làm tốt mọi chuyện hiện tại, vững bước tiến về phía trước.

Chỉ một câu đơn giản mà đã trấn an được Triệu Thủy Quang, bởi thế ở gần những người lớn tuổi vĩnh viễn rất có lợi.

Nếu như nói diện mạo Đàm Thư Mặc khiến người ta hâm mộ, phong thái của anh làm người ta ghen ghét, nhưng phong thái ấy được đúc kết theo năm tháng, bao nhiêu người muốn cũng không được, một học trò như Triệu Thủy Quang chỉ có thể ngưỡng mộ và học hỏi theo.

Triệu Thủy Quang cũng sờ nhìn gương mặt lạnh lùng nhưng sáng lán của Đàm Thư Mặc, mấy ngày nữa trường chính thức tổ chức kì thi, có lẽ đây là lần cuối cùng cô ngồi nói chuyện với anh.

Nhìn nét mặt anh ẩn hiện trong nắng vàng, cô bỗng buồn rầu, mà nỗi buồn ấy lại không hề giống bạn bè đồng trang lứa, những điều mà Đàm Thư Mặc dạy cho cô tuyệt đối nhiều hơn những gì mấy giáo viên khác dạy, đời này có một người tốt với bạn như vậy thì còn mong gì hơn, đúng lúc này gặp được một người như thế, Triệu Thủy Quang cô đúng là tốt số.

Triệu Thủy Quang chân thành nói, “ Thầy Đàm, cảm ơn thầy. ” Cô đứng lên chăm chú nhìn Đàm Thư Mặc, thành tâm cúi đầu chào.

Đàm Thư Mặc ngồi bên kia bàn, nheo mắt nhìn cô, khom lưng, cúi đầu, lộ ra xương quai xanh mảnh khảnh, anh đột nhiên muốn vươn tay ôm chầm lấy cô, tay trái nắm chặt rồi lại buông ra.

Cô đứng thẳng người, cuộc thi lần này xem như đã xong, mọi việc cũng đã xong, không hiểu sao trong lòng cô man mác nỗi chua xót.

Lúc xoay người đi, bất chợt có ai đó nắm tay cô, một vật mềm mềm ẩm ẩm dán lên môi, Triệu Thủy Quang chỉ có thể đỡ người đứng sát vào bàn, Đàm Thư Mặc chồm qua bàn, cô trừng lớn mắt, khuôn mặt anh thật gần cô, đến nỗi cô có thể thấy nhìn thấy hàng lông mi dày nhẹ nhàng phe phẩy, như tinh thể màu mật ong phát ra ánh sáng óng ánh.

Thời khắc này, gió xuân hiu hiu thổi, tiếng thanh thiếu niên chơi đá banh trong sân tập huyền ảo xa xa, bên ngoài cửa sổ cây long não già tỏa hương ngào ngạt đung đưa trong gió, đọng lại bên mũi cô mùi thuốc lá pha lẫn vị nam tính trên người anh khiến người ta phải nín thở.

Phiếu điểm đánh giá bị gió thổi bay toán loạn.

Talking about today's weather, ngày ấy, một ngày xuân yên ả.

Triệu Thủy Quang cho tới bây giờ cũng không biết một người đàn ông mặt mày lạnh lùng lại có đôi môi nóng bỏng, như muốn thiêu đốt lấy cả mạng cô vậy.

Cô sợ tới mức đẩy anh ra, cũng không dám quay đầu nhìn, một mạch chạy ra khỏi phòng học.

Triệu Thủy Quang đã rõ sức mạnh của Đàm Thư Mặc, càng biết rõ hơn là cuộc sống của cô cho đến bây giờ chưa gặp qua một người đàn ông như vậy, thoát nhìn rất lạnh lùng, kì thực lại quan tâm người khác, tính tình cổ chấp, nhưng lại thông minh tài trí, lên kế hoạch ọi thứ, nhìn anh không nói không rằng nhưng thời điểm quan trọng thì cứ như con báo đen dưng mãnh hổ nhào về phía trước,.

Triệu Thủy Quang cũng không ngốc, dù còn nhỏ nhưng cô biết người nào nên gần gũi, người nào không nên trêu vào. Không thể trêu vào, cô chỉ có thể trốn.

Đàm Thư Mặc thu tay lại, nhìn cô gái y như con chuột nhỏ hoảng loạn bỏ chạy thực mạng, anh thừa nhận chính mình quá nóng vội, nhưng anh Đàm Thư Mặc làm việc cho tới bây giờ không hối hận, anh gần đây

cũng chẳng ôm tâm tư làm thầy cô, anh vốn không phải dạng người thích làm việc thiện, cũng không che dấu điểm này.

Chậm rãi đi ra phòng học, cúi đầu nhìn chiếc cặp nằm ở góc tường, cũng ử rử quần què ở đó như chủ nhân của nó, anh bỗng nhoẻn miệng cười, tay thọc vào túi quần, anh cúi người cầm cặp vác lên vai, đi xuống lầu.

Triệu Thủy Quang chạy ra khỏi phòng học mới phát hiện mình đã để quên cặp trong phòng thi, cô rất hối hận, ai bảo mình bị sắc đẹp làm mê mẩn làm chi!

Ôm khuôn mặt đỏ bừng, đi qua đi lại trên hành lang, chỉ chờ lát nữa ai đó đi rồi, cô sẽ lên đến lấy lại cặp.

“Triệu Thủy Quang.” Đàm Thư Mặc đứng tại cầu thang gọi, dáng người dong dỏng cao, cầm chiếc cặp màu đỏ nhiều ngăn, đương nhiên chẳng ảnh hưởng gì đến khí chất cao quý của anh cả, chỉ là làm sự lạnh lùng kia vơi đi mà thôi.

Triệu Thủy Quang do dự cả buổi, thấy anh dựa vào lan can, ánh mắt thiếu kiên nhẫn, “Nếu không qua đây, tôi ném xuống.”

Triệu Thủy Quang lúc này mới chậm chậm bước qua, cầm cặp từ đôi tay ngọc ngà kia, cô nói, “Cám ơn, thầy Đàm.”

Đàm Thư Mặc tự giễu cười cười, nhắc chân đi lên lầu.

Triệu Thủy Quang ngẫm lại, liền nói, “Trước kia em không tin vào khoảng cách không gian, nhưng giờ thì sao em lại tin khoảng cách thời gian?” Giọng điệu cứng rắn ẩn dấu sự quật cường. (trước đây Triệu Thủy Quang không tin vào khoảng cách tình yêu, vì thế mới chia tay HI VỌNG, còn giờ thì cô cảm thấy hai người tuổi tác chênh lệch quá nhiều, sợ rằng cũng không đến được với nhau)

Anh quay đầu, cô gái ấy gương mặt nhìn anh, đôi mắt to tròn lạnh lợi sáng sửa.

Cây lá bên ngoài từng mảng xanh mướt, gió hiu hiu thổi, tiếng lá cây xào xạc đung đưa trong gió.

Về sau, một đêm cô mơ thấy Hi Vọng, lúc tỉnh dậy thì lại không nhớ mình đã mơ thấy gì, cô ngồi trên giường, ôm mền nghĩ nửa ngày cũng không ra.

Ngày 23 tháng 5 là sinh nhật của Hi Vọng, cô nhớ rõ ngày ấy, muốn gọi điện thoại qua đó cho anh nhưng lại không dám, sau này mỗi năm vào ngày này đều có người chúc mừng sinh nhật anh đầu tiên, nhưng người đó không phải là cô Triệu Thủy Quang.

Gần sáng, điện thoại cô reng chuông, Triệu Thủy Quang ngồi trên giường, thấy đèn báo điện thoại, dấy số lạ dài ngoằng, cô bấm nút trả lời, tò mò không biết là ai, thì đã nghe đầu dây bên kia “Alo”, vừa nghe thế cô đã biết rõ người đó là ai, trong nháy mắt điện thoại nóng đến phỏng cả tai.

Hi Vọng nói, “Tiểu Quang, em khỏe không?” Triệu Thủy Quang “ừ”, hai bên đều im lặng một lúc lâu, anh đã không còn tồn tại trong cuộc sống của cô, thì còn chuyện gì để nói.

Hi Vọng im lặng nửa ngày mới nói, “Không có gì, chỉ là muốn gọi điện cho em thôi, anh cúp đây.”

Triệu Thủy Quang lòng nhẹ nhõm hẳn, cô nói, “Khoan đã, Hi Vọng, sinh nhật vui vẻ.”

Hi Vọng khi đó đứng dựa vào cửa sổ phòng bếp, thấy bà lão người nước ngoài dẫn khách trọ đi ngang qua cửa sổ, hôm đó tiết trời Vancouver hiem khi đẹp như vậy, ánh mắt trời ảm áp hắt vào mắt, Hi Vọng nhắm mắt lại nghe giọng nói quen thuộc ấy.

Anh cười nói, “Ừ.” Triệu Thủy Quang ngồi sát mép giường vén màn lên, bên ngoài trời vẫn tối đen như mực, cô nói, “Hi Vọng, xin lỗi.”

Xin lỗi, cô đã từng không kiên trì, xin lỗi, cô từng cho rằng những kỷ niệm sẽ chìm vào quên lãng. Xin lỗi, cô từng tin rằng trên đời này không có một tình yêu không khoảng cách, nhưng giờ chính cô lại dao động.

Giọng nói Hi Vọng truyền ra từ điện thoại, “Anh biết, không sao, à”, từ “à” cuối cùng lên cao, như yêu thương cùng dỗ dành trẻ nhỏ.

Anh vội nói tiếp, “Anh định nói là cố gắng thi tốt.” Không đợi Triệu Thủy Quang nói gì, anh liền cúp máy.

Anh mong cô sống hạnh phúc, đó là mong ước thật sự của anh, nhưng hiện tại anh không thể nào chân thành chúc phúc cô được, không muốn chấp nhận người tạo hạnh phúc cho cô giờ đây không còn là anh, cho nên thà là không nói chuyện, còn hơn không biết nói gì.

Ở bên này, Triệu Thủy Quang nghe giọng anh văng vẳng bên tai, nhưng vì sao giờ đây hai người lại xa xôi vụn vặt.

16. Chương 16: Nỗi Niềm Biệt Ly

Triệu Thủy Quang cuối cùng quyết định nghe theo lời Đàm Thư Mặc nói, trước hết phải làm tốt mọi chuyện hiện tại đã, có gấp cũng vô dụng.

Kỳ thi Đại học, cái được gọi là kỳ thi quan trọng của đời người cuối cùng cũng đã đến.

Đêm trước khi thi, Triệu Thủy Quang đặc biệt ngủ sớm, sáng thức dậy cô cảm thấy tinh thần rất sảng khoái, mẹ Triệu nâng nặc đòi đưa cô đi thi, nhưng cô thì lại nói không cần, nhưng cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn lên xe để mẹ chở đi, vốn cũng không căng thẳng gì, thể mà bây giờ càng thêm hồi hộp.

Càng đến gần địa điểm thi, cô càng hồi hộp hơn.

Chỗ thi không nằm trong Mười Trung, nhưng cách nhà Triệu Thủy Quang không xa, lúc xuống xe cô chợt nhìn thấy chiếc xe BMW 530 LI quen thuộc, người nọ thanh thần đứng tựa vào xe, anh mặc chiếc áo cổ hình chữ V màu xám nhạt vải len cashmere, tay bỏ vào túi quần màu tro than vải poplin, giữa trời xanh mây trắng, tiết trời se se lạnh, khung cảnh nhảy mắt trở thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Ở đây đa số là học sinh Mười Trung thi, ai nấy đi ngang đều chào hỏi Đàm Thư Mặc cả, mẹ Triệu nói, “Đó không phải là thầy Đàm của con sao? Qua chào hỏi đi, thầy con đúng là có trách nhiệm, đến tận trường thi tiễn học sinh.”

Triệu Thủy Quang nghĩ thầm hôm nay chắc chắn Đàm Thư Mặc uống lộn thuốc rồi, tự dưng không đâu lại đến đây, lòng cô rối rắm, quyết định đi về phía anh, từ ngày hôm đó, Đàm Thư Mặc vẫn đối xử Triệu Thủy Quang như một người học trò bình thường, còn Triệu Thủy Quang thì không cần nói cũng biết cô đạo hạnh kém một bậc, luôn lúng túng mỗi khi thấy anh.

“Chào thầy Đàm.” Cô nhỏ nhẹ nói.

Đàm Thư Mặc quay lại, thấy bóng Triệu Thủy Quang che trước mặt anh, ánh mắt ngưng ngung, nhìn có chút buồn cười, anh còn tưởng cô bé con này sẽ không căng thẳng đấy.

Anh mỉm cười, rất muốn đưa tay xoa xoa đầu cô, nhưng chỉ nói, “Triệu Thủy Quang, vào thi đi.”

Đôi mắt anh sáng trong, ánh nhìn lấp lánh tựa như pha lê.

Cũng chẳng cần nhiều lời, chỉ vồn vện một câu như thế, mà lòng Triệu Thủy Quang hình như có một động lực khổng lồ bình tâm lại.

“Chào thầy Đàm.” Nữ sinh lớp bên cạnh dừng lại chào, Đàm Thư Mặc chuyển ánh nhìn, nhoẻn miệng cười, nói với nữ sinh kia, “Chào, cố gắng lên.”

Sau đó anh ngồi vào xe, nổ máy rời đi.

Nhìn hình bóng nữ sinh trong kính ngày càng xa dần, anh không bảo cô cố gắng lên, vì với một cô bé luôn cố gắng phấn đấu vươn lên thì không cần phải nói cố gắng lên nữa, anh hiểu điều đó, cô đã tự tạo quá nhiều áp lực ình, với một cô bé như vậy thì không cần phải nói cố gắng lên làm chi.

Ba ngày diễn ra kì thi Đại học, buổi sáng trời se se lạnh, trưa thì nóng bức, tối là ẩm thấp khiến người ta chẳng chịu được.

Ngày thi cuối cùng, tiếng chuông vừa reng lên cũng là lúc tuổi học trò ngây thơ hồn nhiên chấm dứt, cũng là khởi đầu ột trang đời mới.

Triệu Thủy Quang thông thả gom vật dụng bỏ vào cặp, lòng chột thẳng thốt một nỗi buồn man man vô có không rõ lý do.

Mấy học sinh trong phòng thì hô hào la to, toàn bộ sân trường nhốn nháo hẳn lên, cô bước ra khỏi lớp, ngẩng đầu nhìn bầu trời, cổ họng bỗng nghẹn ngào, không biết con đường phía trước phải đi thế nào, thế nhưng lại sốt sắng không thôi.

Cao Tầm đẩy Triệu Thủy Quang một cái, nói, “Thi xong rồi, định làm gì đây?”

Triệu Thủy Quang nói, “Không biết nữa, bạn thì sao?”

Cao Tầm lớn tiếng nói, “Aiz, mình nghĩ có nên đốt sách hay không, nhưng mà suy đi nghĩ lại tốt nhất là đem bán, còn được khối tiền.”

Triệu Thủy Quang nhớ đến chồng sách tham khảo cao chồng nhồng lúc cả lớp xúm lại học thi, lúc đó mọi người còn bàn tính sau khi thi xong xử lý đồng sách đó thế nào, người nói châm lửa đốt hết, người thì kêu nên cất giữ cẩn thận, tương lai đem ra khoe với con cái: xem này, cha con năm đó học hành rất chăm chỉ, người thì nói:chất hết lên xe rồi ném xuống nước. Lúc ấy sách như kẻ thù muôn kiếp của họ, hiện tại lại lưu luyến không nỡ vứt đi.

Một năm nay, tuổi trẻ chúng ta không hề vô nghĩa và buồn tẻ tí nào.

Lúc gần sắp thi xong, cô dự định sẽ đi chơi khắp nơi, nhưng giờ đây thi xong lại không biết mình nên đi đâu chơi, chơi cái gì, chơi như thế nào, cảm giác thật vô vị.

Vài ngày sau đó phải trở về trường học dự lễ phát bằng tốt nghiệp, Triệu Thủy Quang vừa vào trường liền sững sốt bàng hoàng, ba năm học chung vậy mà giờ sao trong lớp lại có nhiều người lạ hoắc thế, nhìn kỹ đều là mấy gương mặt quen thuộc, thì ra là nữ sinh sau khi thi xong người thì duỗi tóc thẳng bằng, người thì uốn tóc quăn rất mô đen, tất cả mọi người đều cố chứng tỏ mình đã trưởng thành, kỳ thật vẫn chỉ là đứa trẻ miệng còn hôi sữa mà thôi, vừa thấy nhau thì đã tùm năm tùm bảy lại giỡn hớt.

“Được rồi được rồi, các em mau đến hội trường đi.” Vương Lệ Lệ đi vào nói, sau một năm lao tâm lao lực làm chủ nhiệm lớp, gương mặt cô giáo cũng hẳn lên dấu vết thời gian, vẫn tận tâm với mấy học trò, dù sao cũng đã bỏ ra nhiều công sức dạy dỗ mà.

Y theo lệ cũ, vẫn là hiệu trưởng phát biểu trước, ôm cái bụng phê to hùng lên khán đài.

Sau đó tới lượt đại diện giáo viên lên phát biểu, không biết có phải nhà trường sợ Đàm Thư Mặc hay không mà sắp xếp thầy giáo già dạy Vật Lý lên phát biểu, đó là người thầy giảng bài chuyển động tròn là nước bọt lại chuyển động tròn đều văng tung tóe, thầy cười cười, trên mặt đầy nếp nhăn, sửa sửa cái micro, bộ dạng có chút căng thẳng.

Thầy nói, “Các em học sinh thân mến, chúc mừng các em đã tốt nghiệp, giờ thì các em hãy gia tốc chạy nhanh vào tương lai đang chào đón các em phía trước.”

Một câu thấm nhuần vật lý, toàn bộ học sinh phía dưới đều cười ồ lên.

Cao Tầm quay đầu lại, chớp chớp mắt nói với Triệu Thủy Quang, “Uổng thật, Trần Tư Dương không ở đây chứng kiến cảnh này.”

Trần Tư Dương là học trò cưng của thầy ấy, động một chút là nói, « Trần Tư Dương tam ban lần này lại thi cao điểm nhất », “Cái bài này Trần Tư Dương tam ban chỉ cần năm phút là giải được”.

Thầy chắc cũng không ngờ Trần Tư Dương hiện đang ở Châu Phi chạy đua với linh dương trên thảo nguyên đây này.

Thầy xoa xoa tay, lấy một tờ giấy từ túi áo ra.

Người học ngành này quả thật rất thận trọng, đến nỗi chuẩn bị cả bài phát biểu nữa.

Thầy hăng giọng, nói, “Các em học sinh, chúc mừng các em, đây chính là bước ngoặt cuộc đời của các em, cuộc sống các em đã bước sang một trang mới, tương lai là của chính các em, thầy hiện tại chỉ muốn nói cho dù sau này các em trở thành người thế nào, bất kể ước mơ có thành hiện thực hay không, có thể trong các em sẽ có người sống một cuộc sống thịnh vượng, cũng có người phải nai lưng bươn chải kiếm tiền, các thầy cô cũng không tức giận. Chỉ hy vọng các em nhớ kỹ, cho dù cuộc sống tương lai của các em như thế nào, phải tự hỏi bản thân mình đã sống tốt hay chưa, không nên lừa gạt người khác, không để ai hạ gục mình, kiên trì giữ vững lòng tin, thầy cũng hy vọng các em sẽ khắc ghi những lời ngày hôm nay, thầy tin các em sẽ làm được.”

Thầy nghẹn ngào nở nụ cười, năm tháng trôi qua nếp nhăn trên mặt đã hiện lên rất nhiều.

Dưới khán đài mọi người vỗ tay tán thưởng rần rần.

Cao Tầm nhỏ giọng nói, “Thầy giáo già này chắc là vì Trần Tư Dương đi rồi cho nên mới kích động vậy đó.”, ngoài miệng thì nói vậy còn tay thì đập đồ cả lên.

Triệu Thủy Quang cảm thấy biết ơn ông trời đã cho cô gặp được nhiều giáo viên tốt như vậy, đối với mấy thầy cô mà nói học trò cả đời đếm không xuể. Đối với học trò mà nói, nhớ ơn thầy cô trọn đời. Cô đột nhiên tự hỏi, không biết vì sao Đàm Thư Mặc lại muốn trở thành giáo viên.

Thầy nhanh chóng xuống đài, đang đi nửa chừng bỗng nghĩ tới điều gì, quay lại nói tiếp, “Sau khi tốt nghiệp nếu các em có cơ hội trở về thăm trường, mấy thầy cô ai cũng lớn tuổi hết rồi, trí nhớ cũng thuyên giảm đi nhiều, nếu như không nhớ rõ tên các em thì mong các em nhắc chúng tôi nhớ, vĩnh viễn đây vẫn là trường học của các em.”

Mắt Triệu Thủy Quang đỏ hoe, xúc động đến nói không nên lời.

Trí nhớ con người cũng giống như quả nho vậy, từng chùm dính trên cây, óng ánh sáng long lanh, bỗng “phụt” một cái liền rơi xuống đất, khiến người trở tay không kịp! (ý rằng trí nhớ con người chỉ tựa như kích cỡ quả nho, và từng quả ghép lại thành một chùm nho dính trên cây, nhưng đến mùa thì nó sẽ rụng xuống, giống như trí nhớ con người, không quá to lớn, trí nhớ ấy được người ta tích góp lại, nhưng đạt đến một ngưỡng tuổi nhất định, trí nhớ đột nhiên giảm đi, có thể hôm nay còn nhớ, nhưng giây lát sau thì lại quên bống đi hết, khiến người ta bàng hoàng không biết phải làm sao)

Đây là lần đầu tiên cô biết cảm giác tốt nghiệp là như thế nào, tuy ba năm trước đây cô cũng đã từng tốt nghiệp một lần, nhưng lại không thấy nhớ nhung luyến tiếc như bây giờ, mọi kỷ niệm thời cấp ba cứ như phim chiếu chậm trong đầu cô, mỗi đầu tuần họp lớp, trốn tiết ra bãi cỏ ngủ trưa, nhớ phòng học hàng ngày lên lớp, nhớ hành lang mỗi ngày đi qua, nhớ đến ai đã ở cầu thang hô to: “Trực nhật vệ sinh đâu rồi, trời à, lại chuẩn nữa!”, nhớ đến ai vỗ vai cô và nói, “Tan học cùng về nha!”, nhớ những khi hoàng hôn buông xuống sánh vai nhau cùng đi.

Triệu Thủy Quang miên man chìm đắm trong hồi tưởng, mãi cho đến khi buổi lễ kết thúc, mãi cho đến khi cả biển người như thủy triều tuôn ra, cô trông thấy Đàm Thư Mặc đứng ở cửa ra vào trong hội trường, dù rằng anh đứng cùng những giáo viên khác, nhưng chỉ liếc sơ qua thì đã bắt gặp dáng người cao lớn mạnh mẽ rắn rỏi của anh, toàn thân tràn ngập nắng vàng nóng cả mắt.

Học trò đều chạy đến bên giáo viên của mình hàn huyên vài câu, xung quanh Đàm Thư Mặc cũng đầy học trò, người này cũng thật kỳ lạ, không thể nói anh là giáo viên có trách nhiệm, cũng không thể nói anh quan tâm học trò, cái gì nên làm thì lại không làm, trừ khi điều đó thật sự cần thiết và quan trọng, thế mà ai nấy đều bị anh hấp hồn.

Triệu Thủy Quang cùng Cao Tầm, Mễ Nỵ tán gẫu với nhau, liếc thấy học trò chung quanh Đàm Thư Mặc đã đi bớt, Triệu Thủy Quang nói, “Chúng ta có qua chào thầy Đàm không?”

Cao Tầm tất nhiên là mong còn không được, tức thì kéo tay hai cô chạy đến chỗ Đàm Thư Mặc, lớn tiếng hô, “Thầy Đàm!”

Triệu Thủy Quang bỗng bật cười, nhớ tới lần đầu tiên Đàm Thư Mặc lên lớp, cũng Cao Tầm hào khí bừng bừng hô to “Anh chàng đẹp trai”.

Đàm Thư Mặc quay lại, nở nụ cười, khuôn mặt đẹp trai càng thêm quyến rũ, “Chúc mừng các em tốt nghiệp.”

Mế Ny nói, “Cám ơn thầy Đàm.” Cao Tầm háo sắc đến nỗi cứ nhìn Đàm Thư Mặc không chớp mắt, trong đầu cô chỉ cảm thấy nụ cười của người đàn ông này làm cuộc sống thêm tươi đẹp và nhiệm mầu.

Đàm Thư Mặc vươn tay, Cao Tầm lập tức nắm lấy, rồi lại mắc cỡ buông tay ra, Mế Ny cũng đỏ mặt bắt tay Đàm Thư Mặc.

Có thể bắt tay với người như Đàm Thư Mặc thì ai mà không muốn chứ, được một người đàn ông hoàn mỹ đề nghị bắt tay thì còn gì bằng.

Đàm Thư Mặc bắt tay mọi người xong, nghiêng người, duỗi bàn tay thon dài đến trước mặt Triệu Thủy Quang, nở nụ cười mê hồn, nói, “Giờ tới lượt em.” Giọng nói anh gợi cảm rất cuốn hút.

Triệu Thủy Quang thờ người nhìn anh, một người đàn ông cuồng ngạo như vậy lại vì cô mà bằng lòng bắt tay với học trò, Triệu Thủy Quang cô đúng là may mắn biết bao.

Cô vươn tay ra, cầm chặt bàn tay anh, ngón tay ôn nhuận, không nhám không bẩn, không hề có mồ hôi, cứng cáp vững chắc như tự tin của anh vậy.

Triệu Thủy Quang biết rõ, cái nắm tay này chính là lời tạm biệt, anh Đàm Thư Mặc đã dạy cho cô Triệu Thủy Quang rất nhiều điều quý giá, nói chính xác hơn là đã cứu cô không bị chìm xuống đại dương mênh mông bao la.

Hội trường huyền ảo dường như đã lắng đọng chỉ còn lại hai người bọn họ, thẫn thiết nhìn nhau.

Đàm Thư Mặc buông tay ra, người khác không biết cứ tưởng cái nắm tay ấy rất ngắn ngủi, nhưng ai mà biết được hai người như du hành qua mấy thế kỷ, tìm nghe nao nao trong lòng.

Đàm Thư Mặc thấp giọng nói, “Triệu Thủy Quang, chúc mừng em tốt nghiệp.” Ánh mắt ôn nhu trìu mến hòa tan nét mặt lạnh lùng thường ngày.

Triệu Thủy Quang chuyển ánh nhìn si mê lưu luyến, nghiêm túc nói, “Thầy Đàm, em muốn học đại học, muốn khám phá thế giới này, muốn có một tình yêu khắc cốt ghi tâm.”

Đây chính là những điều anh đã dạy cô, cả đời này vĩnh viễn cô không bao giờ quên, Triệu Thủy Quang nghĩ rằng ân tình của Đàm Thư Mặc cô không cách nào báo đáp được, chỉ là không phụ lòng chờ mong của anh, sẽ vững vàng hiên ngang bước vào đời, có lẽ cái này chính là điều anh chờ đợi ở cô.

Đàm Thư Mặc nghiêng đầu nhìn cô gái trước mặt mình, một năm rồi, tóc của cô cũng không dài ra lắm, nhưng nét mặt đã kiên định hơn, lúc mới gặp, chỉ cảm thấy cô là một đứa học trò không hiểu chuyện, nhưng tiếp xúc lâu dần thì mới phát hiện cô không hề như thế, Đàm Thư Mặc tự hỏi trong lòng từ lúc nào mà cô học trò giỏi ngụy trang đã trở nên cứng rắn hơn, dám nghĩ dám làm, từ lúc nào mà chồi non chớm nở kia đã thành một đóa hoa thanh lệ, đối mặt với cô, anh không biết phải nói gì nữa, chỉ muốn lặng yên thưởng thức hương hoa ngào ngạt.

Đàm Thư Mặc bỏ tay vào túi quần, xoay người đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại vẫy chào, bóng người khoan thai dần biến mất trong ánh chiều tà.

Mỗi khi gặp cô, con người anh tràn đầy mâu thuẫn, liệu giờ đây anh có đủ sức giữ chặt cô gái trẻ ấp ủ rất nhiều dự định và hoài bão kia không, cuộc sống của cô không phải vừa mới bắt đầu sao?

Vì thế không cần nói tạm biệt làm chi, tôi không đủ can đảm để gặp lại em, nếu như cuộc sống của em đã không có tôi, thì tốt nhất không nên gặp lại nhau.

Đàm Thư Mặc chợt nhận ra khi thật lòng yêu ai đó, cho dù vì cô ấy làm bao nhiêu chuyện vẫn cảm thấy không đủ, thậm chí còn muốn dùng cả đời này săn sóc cô ấy. Anh cứ như vậy ngồi ở trong xe, trượt kiếng xe xuống, đưa tay che khuất bầu trời xanh thẳm, tự cười bản thân mình, “Này Đàm Thư Mặc, mày đúng là đồ điên, thì ra mày cũng biết vì người quên mình đấy chứ!”, sau đó anh nổ máy xe, dứt khoát rời đi.

Triệu Thủy Quang đứng trong hội trường, nhìn bàn tay vừa nẩy nắm lấy tay anh, nắm rồi lại buông, buông rồi lại nắm, nghĩ đến cô đã từng nói, “Gặp được Đàm Thư Mặc chính là phúc lớn nhất của cô Triệu Thủy Quang”, từ nay về sau đã không còn được nữa rồi!

Người ta thường định ninh rằng, ly biệt hôm nay tựa như chia ly cả đời.

17. Chương 17: Ai Là Ai Cũng Không Quan Trọng

Nháy mắt tốt nghiệp cũng đã được một tháng, Triệu Thủy Quang đột nhiên phát hiện cô đã biến thành người nhàn rỗi, không có bài tập về nhà, chỉ biết ăn uống no say, nhìn người này đến người kia bận rộn công việc.

Hôm nay cô và Hi Diệu hẹn nhau đi chơi, hai người vừa đi dạo vừa ăn kem, lâu lâu lại nhao nhao cãi nhau, lúc thì chậm chậm thả bước trên đường.

“Tiểu Quang, sao thi xong mà em không đi ra ngoài chơi, đi du lịch một chuyến đi, tối ngày thấy em lên mạng không à.”, Hi Diệu hí hửng xoay qua hỏi Triệu Thủy Quang, “Cái này đẹp không?”

Triệu Thủy Quang cắn miếng kem, ngẩng đầu nhìn nhìn, ừ, rất quái rất lạ, hợp với phong cách của Hi Diệu, nói, “Đẹp lắm, ở nhà cũng tốt mà, khỏi phải làm gì, nằm ì một chỗ, trời nóng thì phơi nắng.”

Hi Diệu cầm kẹp tóc trả giá với ông chủ, Triệu Thủy Quang vừa đứng một bên ăn kem vừa hứng thú xem, trả giá chính là sở trường của Hi Diệu đấy.

Quả nhiên sau hai phút trả giá, Hi Diệu cũng thành công mua được với giá hời, khấp khởi kẹp lên tóc, liếc nhìn Triệu Thủy Quang chán chường đứng bên cạnh, nói, “Em làm gì mà chán nản vậy, còn nhỏ mà tối ngày cứ ỉu xiu.”

Triệu Thủy Quang cũng muốn tươi cười vui vẻ, nhưng mà lại cười không nổi, cũng có thể là do trời nắng nóng tâm trạng phiền não, hoặc cũng có thể vì không có kế hoạch gì cho tương lai, và có khi chỉ là một nỗi buồn vô cớ.

“Nghe nói Hi Vọng có bạn gái rồi, chính là con bé xinh xắn răng khểnh lần trước ấy, em cũng đã gặp qua rồi.” Hi Diệu vừa liếm kem vừa nói, về mặt vô tư nhìn Triệu Thủy Quang.

Triệu Thủy Quang vô ý đụng vào người qua đường, liền ngẩng đầu nói, “Xin lỗi.” Ánh mắt cô trống rỗng vô hồn.

Hi Diệu lắc đầu, vòng tay ôm vai Triệu Thủy Quang.

Triệu Thủy Quang cúi đầu còn miên man nghĩ đến những lời nói vừa rồi, cô biết sẽ có một ngày người nào đó nói cho cô biết kết quả này, cô cũng biết không ai thiếu ai mà sống không được, cô biết dù cho vết thương có sâu đến cỡ nào thì một ngày nào đó nó cũng sẽ lành lặn, chỉ là không ngờ ngày ấy lại đến quá nhanh.

Cô cố gắng tưởng tượng khuôn mặt của Hi Vọng, mỗi khi anh cười đều lộ ra răng khểnh, mỗi khi xấu hổ thì lại vò đầu bứt tóc, bỗng nhiên cô phát hiện không biết đã bao lâu cô không còn hồi tưởng lại kỷ niệm của hai người.

Được rồi, cô thừa nhận trong lòng lúc này có chút không cam lòng, vì sao đàn ông luôn nhanh như vậy quên hết mọi chuyện, nhanh như vậy mở lòng chào đón một tình yêu khác, chẳng lẽ cấu tạo não của nam và nữ thật sự khác nhau sao? Tại sao chỉ có mình cô quanh quẩn trong cái vòng tròn đó, cô không hiểu.

Hi Diệu nắm tay Triệu Thủy Quang, nói, “Tiểu Quang, đôi khi chị cảm thấy tình cảm cả đời của con người như một ly nước, em phải rót từng chút từng chút một thì ly nước mới đầy được, em chính là cái ly đó, còn nước chính là tình cảm, em muốn cuộc sống của mình càng ngày càng phong phú, càng tươi đẹp hơn thì em phải tự mình thêm tình cảm thêm hương vị vào cuộc sống của mình. Mà tình cảm đó chính là nằm ở đây nè!”

Hi Diệu vỗ vỗ lên ngực mình, “Tiểu Quang, em còn rất nhỏ, ly nước còn rất rất lâu nữa mới đầy, còn cả chặng đường dài phải đi, em phải nhìn sang một hướng khác, đừng mãi nhìn vào quá khứ héo úa của mình nữa, có chuyện gì mà không thể làm lại từ đầu chứ.”

Triệu Thủy Quang ngẩng đầu nhìn Hi Diệu, cô hiểu Hi Diệu muốn nói gì, cô trả lời, “Không có gì, em chỉ cảm thấy như bây giờ cũng rất tốt, toàn tâm toàn ý làm tốt mọi chuyện hiện tại.”

Hi Diệu ngẫm nghĩ, “Cũng đúng, em sắp lên đại học rồi, tương lai đàn ông đẹp trai còn nhiều mà.” Nói còn chưa dứt lời thì Hi Diệu đã la toáng lên, “A, đi, đi Hàn Phục Hưng đi, họ mới bán bánh phồng chiên giòn đó.”

Triệu Thủy Quang nhìn Hi Diệu hăng hái chạy phía trước, kêu Hi Diệu chuyên tâm nói chuyện còn khó hơn lên trời, mấu chốt là chính bản thân Hi Diệu nói gì cũng đã quên.

Hi Diệu quay lại nói, “Này, Tiểu Quang, nhanh lên, chị em chúng ta từ từ tâm sự nào.”

Vì vậy, tình huống hiện tại trở thành hai người ngồi trong quán chè, trên bàn là một túi bánh phồng chiên giòn rụm.

Hi Diệu cầm lấy cái bánh lên ăn, ánh mắt sáng rỡ, “Tiểu Quang, nói cho em biết điều này, thật ra người chị yêu đầu tiên không phải là Đan Dương đâu.”

Triệu Thủy Quang giật mình hoảng hốt, cô còn cho rằng tình cảm của Hi Diệu và Đan Dương rất tốt, không có người nào có thể chen ngang phá vỡ tình cảm của họ được.

Hi Diệu đưa tay véo mặt Triệu Thủy Quang, “Về mặt gì thế hả, chị đây không có nói dối em đâu.”

Sau đó liền thu tay lại nói tiếp, “Hồi cấp hai chị có thích một anh chàng ngồi cùng bàn, suốt ba năm học chị không dám tỏ tình với anh ta.”

Triệu Thủy Quang nghe xong cảm thiếu chút nữa là rớt xuống đất, cô chưa từng nghĩ người như Hi Diệu cũng biết thăm mền người khác.

Hi Diệu hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Thủy Quang, nói, “Làm quái gì vậy hả, nghe kể tiếp nè, cuối cùng chị cũng thổ lộ với anh ta, dù lúc đó anh ta đã có bạn gái rồi... nhưng mà sau đó anh ta cũng hẹn chị ra nói rõ ràng mọi chuyện.”

Triệu Thủy Quang muốn cười nhưng thấy ánh mắt Hi Diệu lườm mình, cô ráng nhịn xuống, Hi Diệu nói tiếp, “Mà thiếu gì trai đẹp ở Bắc Kinh này chứ, còn rất nhiều cơ hội để lựa chọn mà.”

Triệu Thủy Quang tuy là cười nhưng mà trong lòng cũng có chút cảm động, Hi Diệu dừng cảm ở trước mặt cô thành thật kể lại quá khứ, chỉ vì muốn giúp cô cởi bỏ khúc mắc trong lòng mà thôi, trước đây Triệu Thủy Quang cô cũng đã từng như Hi Diệu khuyên răn người khác, trên thực tế, nói thì luôn dễ hơn làm, nỗi đau trong lòng sâu đến cỡ nào chỉ có tự mình biết.

Triệu Thủy Quang ngậm ngùi nói với Hi Diệu, “Em biết rõ, chỉ là không nghĩ nó đến nhanh như vậy, em không sao đâu, thật ra em nghĩ Hi Vọng quen với người đó cũng là chuyện tốt, em cũng mong hai người họ sẽ hạnh phúc.”

Cô hiểu việc Hi Vọng quen bạn gái mới là chuyện thường tình, và anh cũng chưa từng gạt cô điều gì, khoảng thời gian hai người quen nhau luôn tràn ngập tiếng cười, và cũng là kỷ niệm đẹp trong cuộc đời cô.

Cho nên, đây là những lời chúc phúc thật lòng của cô...

Cám ơn anh đã cho em cơ hội yêu anh, cám ơn anh cùng em trải qua bao niềm vui nỗi buồn của tuổi trẻ, bởi vì là anh, em mới có thể thành tâm chúc phúc, bởi vì là anh, em mới tin vào tình yêu, học được cách thật lòng yêu người khác, làm sao quý trọng một người, chính bởi vì là anh, mới có em của hôm nay. So với nỗi đau khi chia ly, lòng biết ơn càng lớn lao hơn.

Hai người thoáng chốc im lặng, một lúc sau, Hi Diệu nói tiếp, “Tiểu Quang, chị thấy thầy của em rất tốt với em đó.”

Triệu Thủy Quang ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Hi Diệu, y như nhìn một người bệnh tâm thần vậy.

Cô quay đầu nhìn về một góc trong quán, đó là nơi mùa đông năm đó Đàm Thư Mặc đã ngồi, nhưng mọi thứ giờ đã xa rồi.

Hi Diệu nỗ lực khuyên bảo, “Triệu Thủy Quang, trên thế giới này, có rất nhiều người ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã tìm được một nửa của mình, một số thì không, một ngày nào đó cũng sẽ xuất hiện một người dành cho em, một người có thể thay thế được Hi Vọng và làm em vui vẻ hạnh phúc hơn, lúc đó em sẽ cảm thấy mọi chuyện với Hi Vọng chỉ còn là quá khứ.”

Triệu Thủy Quang nhú mày, cô nghĩ đến Đàm Thư Mặc, cô biết đa số mọi người đều nghĩ như thế, khi tình yêu đã mất đi, chỉ cần xuất hiện một người tốt với mình, mang đến hạnh phúc ỉnh, dù người đó có còn là người trước đây mình yêu hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Nhưng trong lòng Triệu Thủy Quang, Đàm Thư Mặc là người rất quan trọng, cô có thể khẳng định điều đó, bất chợt khuôn mặt lạnh lùng cương quyết của Đàm Thư Mặc hiện lên trước mặt cô.

Đàm Thư Mặc không chỉ một lần dang đôi tay vững vàng giúp cô, còn tạo cho cô cảm giác an toàn và ấm áp.

Khi em khát khao một nụ cười xua đi muôn ngàn nỗi buồn, mong chờ một tình yêu gắn kết bền lâu, anh bất ngờ xuất hiện, không sớm không muộn vừa đúng lúc, lặng yên đến bên cạnh em. Đó mới chính là hạnh phúc.

Trong quán vang lên tiếng hát ngân nga trầm ấm, cô đã từng nghe qua bài hát này, đó là bài “Tâm tư người con gái”, cô tha thiết hát theo, “Tôi đã từng đau, đã từng oán than, cũng đã từng buông lời mọi thứ, chính tại trong căn phòng này, hạnh phúc đã bỏ tôi mà đi, nếu như không có sự phản bội, nếu như không có chia ly, thì làm sao biết được đâu là tình yêu đích thực, hãy tin và hãy yêu một lần nữa, đừng bao giờ buông xuôi tất cả, đừng sợ hãi khi tuổi xuân qua đi, cũng đừng tin vào mộng đẹp hảo huyền, tôi sẽ đứng đây đợi theo bạn, hãy kiên trì theo đuổi cảm xúc của mình, một ngày nào đó bạn sẽ tìm được hạnh phúc của riêng mình.” (Link bài hát)

Thực ra khởi đầu chuyện tình của cô rất đẹp, bởi vì có Hi Vọng.

Nhưng hạnh phúc quả thực chưa từng bỏ cô đi.

Cô đã giấu nó ở một góc nào đó trong cuộc đời mình, đợi đến lúc cô lơ đãng, nó sẽ bất thành linh chạy đến khiến cô nhảy dựng lên.

Triệu Thủy Quang ôn tồn nói, “Thầy ấy, là người rất quan trọng.”

Ánh nắng đầu hè cuối chiều chiếu rọi mọi ngõ ngách, nhưng người nọ đã không còn ở đây nữa.

Sau ngày đó, Triệu Thủy Quang cũng thử đi tìm hình bóng cao ngạo của ai kia, cô khoan thai dạo chung quanh trường học, bây giờ đang là nghỉ hè, sân trường vắng vẻ không một bóng người, “Chắc là lỡ cơ hội rồi.” cô tự nói với mình, cõi lòng trống rỗng đau xót.

Ngày hôm đó, Triệu Thủy Quang đến nhà em họ Thần Thần chơi, vì lúc cải cách gia đình Thần Thần lập được công, cho nên cả gia đình được ở trong Học Viên Cảnh Quan, ra vào canh phòng nghiêm ngặt.

Triệu Thủy Quang ở cổng học viện đợi sĩ quan gác cổng gọi báo cho Thần Thần, cô dựa vào cổng ra vào nhìn mấy quân nhân mình đồng da sắt đang luyện tập, trời đang rất nóng, thế mà không ai đổ mồ hôi cả, thật lợi hại.

Loáng thoáng nghe ai đó gọi tên mình, Triệu Thủy Quang quay đầu lại thì thấy có người đang đứng dưới tàng cây, mặc quân phục, cô bật cười, chắc là nghe nhầm rồi, cô Triệu Thủy Quang lúc nào có vinh hạnh quen một anh giải phóng quân chứ.

Người đó đến gần, quân phục trên người trắng phiu, bước đi vững chãi, khí thế hào hùng, đôi mắt phượng biết cười.

Sĩ quan gác cổng liền chạy đến, đứng nghiêm, chào theo nghi thức quân đội, hô, “Xin chào Sở viện trưởng.”

Sở Phỉ Phỉ gật đầu, tay chỉ vào Triệu Thủy Quang nói, “Cô bé đó là tôi dẫn đến.”

Vì vậy, bạn học Triệu Thủy Quang ngênh ngang theo Sở Phỉ Phỉ đi vào sân nhỏ bên trong học viện, cảm giác của cô lúc này như chó cặ gần nhà, gà cặ gần chuồng.

Đi được một đoạn, Sở Phỉ Phỉ quay người lại, Triệu Thủy Quang nhìn Sở Phỉ Phỉ từ đầu tới chân, cảm thấy có gì đó kỳ lạ, à, đúng rồi, quân phục, anh ta khoác quân phục lên người khiến dáng vấp lẫm tởm đi phân nữa, ngược lại còn làm người ta cảm thấy rất ưu việt, quân phục quả thật đáng sợ thật, che cả mắt thánh.

Sở Phỉ Phỉ đứng thẳng chào cô, Triệu Thủy Quang đột nhiên cảm thấy anh ta rất là bất phàm.

Sở Phỉ Phỉ trừng mắt nhìn, nói. “Em Tiểu Quang, thế nào, thấy anh có đẹp trai không?”

Triệu Thủy Quang thất thần gật đầu, một bụng nghi hoặc, người như vậy sao lại có thể thành quân nhân, chẳng lẽ là sắp đánh giặc à, anh ta nhập ngũ chắc là vì muốn bảo vệ đất nước đây mà.

Sở Phỉ Phỉ xoa đầu Triệu Thủy Quang, “Em Tiểu Quang, đừng nhìn mặt mà bắt hình dong, làm quan không nhất định phải đánh giặc, anh là phó viện trưởng của Học Viện Cảnh Quan, dạy Quân Sự đấy, so với thầy Đàm của em cũng không thua kém gì đâu.”

Học Viện Cảnh Quan được xây theo lối kiến trúc cổ xưa, cây lá xanh tươi um tùm khiến người ta phải tặc lưỡi tán thưởng, Sở Phỉ Phỉ kéo Triệu Thủy Quang tới một cây đại thụ che nắng và nói chuyện phiếm.

Triệu Thủy Quang nói, “Em giờ tốt nghiệp rồi, thầy Đàm không còn dạy em nữa.”

Sở Phỉ Phỉ giật nhẹ cổ áo, nói, “À, thảo nào thầy Đàm của em tháng trước đã về nước Anh rồi.”

Triệu Thủy Quang kinh ngạc, trong lòng bỗng nhói lên một nỗi đau khó tả, “Đúng vậy, chắc là thầy về bên đó luôn.”

Sở Phỉ Phỉ quay đầu lại nói, “Ừa em không biết à? Đàm Thư Mặc chỉ đi họp thôi mà.”

Triệu Thủy Quang có cảm giác như mình vừa bị người ta ném lên cao rồi rớt xuống đất, lén ngẩng đầu oán hận nhìn Sở Phỉ Phỉ, Sở Phỉ Phỉ chỉ cười nói, “Nhưng mà Đàm Thư Mặc hẳn sẽ không trở lại dạy trường em đâu.”

Triệu Thủy Quang hỏi tại sao.

Sở Phỉ Phỉ nhìn Triệu Thủy Quang chằm chằm, “Em không biết thiệt sao? Anh nhớ thầy Đàm của em đã từng nói, vừa mới về nước liền bị kêu đến trường em dạy học, do chị dâu Thư Mặc là giáo viên đã nghỉ hưu đích thân lên tiếng, nếu không thì với cái bằng Thạc Sĩ tài chính của Anh còn đáng giá hơn nhiều.”

Sở Phỉ Phỉ vò tóc, nói tiếp, “Được rồi, việc này em tự đi mà hỏi anh ta đi.”

Triệu Thủy Quang phát giác mình biết rất ít về Đàm Thư Mặc, toàn là nghe được từ người khác kể lại.

Triệu Thủy Quang ngẩng đầu nhìn nắng vàng óng ả xuyên qua từng kẽ lá, cô nhớ tới khuôn mặt lạnh lùng của ai kia, hồ hững nói, “Em nghĩ chắc cũng không còn cơ hội gặp thầy ấy đâu.”

Sở Phỉ Phỉ xoay qua nhíu mày nhìn cô, “Anh còn tưởng rằng...” Nhìn sườn mặt bình thản điềm tĩnh của cô bé này, anh cũng không biết nên nói gì nữa.

Một lúc sau, Triệu Thủy Quang đứng dậy, “Anh Sở, cảm ơn anh, phiền anh nói cảm ơn với thầy Đàm dùm em, chúc thầy ấy luôn khỏe mạnh và hạnh phúc, em có việc, em đi trước đây, hẹn gặp lại.” Nói xong, cô liền cất bước đi.

Sở Phỉ Phỉ ngày thường tuy nhiên bất cần đời, nhưng cũng đã lăn lộn quan trường nhiều năm, thấy đủ dạng người, sớm đã luyện được một đôi mắt tinh anh, anh rất thích ở chung với Triệu Thủy Quang, anh biết cô bé này tuy cư xử lễ phép với mọi người, nhưng thật ra lại rất phòng bị đấy, có chút tính khí trẻ con.

Hôm nay thấy vẻ mặt chân thành của Triệu Thủy Quang, trong lòng anh cũng cảm thấy xót xa thay.

Nhìn bóng dáng mềm mại thướt tha như mùa xuân của người thiếu nữ đi thẳng về phía trước, anh muốn nói gì đó, nhưng lại không biết làm thế nào mở miệng.

Chỉ có thể đứng dưới tàng cây nhìn dáng người mảnh khảnh ấy dần đi xa.

Năm nay Triệu Thủy Quang 18 tuổi, cái tuổi đẹp nhất, đánh dấu bước ngoặt cuộc đời, đời người nhìn như có rất nhiều duyên kỳ ngộ, nhưng chỉ cần bỏ lỡ cơ hội của đời mình thì bất kể cố gắng thế nào cũng khó tìm lại được, giống như khi đứng trước ngã rẽ cuộc đời, chúng ta thường do dự và đắn đo suy nghĩ, có những ngã rẽ êm ái, rộng rãi, thênh thang, cũng có những ngã rẽ quanh co, gập ghềnh, khúc khuỷu, và lúc chúng ta chọn ngã rẽ bên trái, quay đầu lại nhìn thì mọi thứ đã khác hẳn rồi.

18. Chương 18: Ánh Trăng Nhiều Lòng

Trường đại học Essex, nằm ở thị trấn phía nam Colchester, nước Anh, là một trong những viện học thuật hàng đầu nước Anh, vẫn giữ được nguyên vẹn lối kiến trúc cổ điển thời Trung cổ. (Viện Học Thuật: nghiên cứu và giảng dạy)

“Hello!” Đàm Thư Mặc trả lời điện thoại, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào báo cáo luận văn trên màn hình laptop.

“Hi —” Sở Phỉ Phỉ kéo dài âm cuối, quả nhiên nghe xong Đàm Thư Mặc bất giác rung mình, lạnh lùng nói, “Có gì thì nói, không thì cúp máy.”

Sở Phỉ Phỉ bên đây vừa mở cửa vừa nói, “Đừng vậy mà người anh em, mình mới về nhà liền gọi cho cậu, thăm hỏi cậu một tí ấy mà.”

Đàm Thư Mặc cầm ly trong tay, nói, “Mình rất khỏe, thăm hỏi kết thúc.” Mùi hương hồng trà Darjeeling nồng nàn thoang thoảng quanh mũi, anh thanh thần dựa vào ghế, chuẩn bị ngắt điện thoại.

“Đúng rồi, mấy hôm trước mình có gặp cô bạn nhỏ của cậu đấy.” Sở Phỉ Phỉ đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh lấy nước chai nước suối uống, hài lòng thấy đầu dây bên kia im lặng.

Một lúc sau, tiếng ly vỡ vang lên, giọng nói lạnh lùng của Đàm Thư Mặc truyền đến, “Nói.”

Sở Phỉ Phỉ mỉm cười, biết thế nào Đàm Thư Mặc cũng không yên lòng về cô bé đó, nhưng anh không dám cười ra tiếng, hắng giọng nói tiếp, “Haiz, mới có mấy tháng không gặp mà Tiểu Quang từ một cô bé giản dị đã trở thành một thiếu nữ xinh xắn, em ấy còn kêu mình gửi lời cảm ơn cậu, chúc cậu luôn khỏe mạnh và hạnh phúc.”

Đàm Thư Mặc cầm điện thoại, đi đến cửa sổ khách sạn, cái gì mà luôn khỏe mạnh luôn hạnh phúc chứ, nghĩ đến hình ảnh cô bé ấy nói những lời này, anh chau mày.

Sở Phỉ Phỉ tiếp tục trêu chọc, “Người anh em, sao mình lại không biết thì ra thầy giáo như cậu cũng có người tôn kính đấy.”

“Phải.” Đàm Thư Mặc lơ đãng trả lời.

“Bịch”, Sở Phỉ Phỉ ném cái chai vào thùng rác, đáp, “Đàm Thư Mặc, người khác thì không hiểu cậu, nhưng Sở Phỉ Phỉ mình sao mà không hiểu chứ, đạo đức khỉ gù, chênh lệch tuổi tác cái quái gì, mẹ kiếp, cậu đúng thật là đồ điên, cậu sợ cái gì hả?”

Đàm Thư Mặc cười ra tiếng, nói, “Sở viện trưởng, chú ý hình tượng.”

“Mẹ.” Sở Phỉ Phỉ mắng, nói, “Người anh em, ba của cậu gần đây có gọi ình, hỏi...”

Một lúc sau, Đàm Thư Mặc cúp điện thoại, mở cửa sổ ra, tiết trời phía nam nước Anh rất dễ chịu, bầu trời đêm ở đây cũng không tối tăm mịt mờ như ở Trung Quốc, những vì sao lấp lánh trên bầu trời đen thẫm thẫm, bầu không khí yên tĩnh đến lạ thường, đứng dưới bầu trời đầy sao lung linh và rực rỡ, con người ta cũng nhẹ nhõm hẳn.

Về nước Anh đã hai tháng, toàn bộ thời gian của anh đều bị công việc chiếm hết, không còn thời gian để suy nghĩ đến chuyện khác.

Sở Phỉ Phỉ nói rất đúng, anh sợ cái gì chứ, quan tâm tới đạo đức tuổi tác gì chứ, từ trước đến nay đối với những thứ anh muốn, anh đều lên kế hoạch từng bước, không vồ vẽ, không hấp tấp, cứ thuận theo tự nhiên, nhưng chỉ riêng Triệu Thủy Quang, đến phút cuối anh lại do dự. Đàm Thư Mặc biết rõ, tất cả cô gái ở cái tuổi 18 này đều có vô vàn ước mơ cho tương lai, cũng mơ mộng về tình yêu, sau khi lên đại học, có thể cô sẽ tìm được một người con trai cùng tuổi, sẽ có một cuộc sống hoàn hảo, một tình yêu sâu sắc như cô mong chờ, nhưng mà một tình yêu như vậy, chẳng lẽ anh Đàm Thư Mặc 27 tuổi không thể mang đến cho cô sao? Anh đã không nghĩ đến điều này.

Anh Đàm Thư Mặc chưa từng đau đầu vì chuyện tình cảm như lúc này, dù đã có vài mối tình dẫu vai, nhưng cảm giác lúc ấy chỉ là thoáng quá, anh hiểu rất rõ đó không phải là tình yêu.

Huống chi ở lứa tuổi 27 này, chính là lúc đàn ông bộc lộ tài năng của mình, Đàm Thư Mặc vừa vặn là cực phẩm trong số đàn ông, bằng cấp cao, năng lực ưu việt, gia thế vững vàng, tướng mạo lại xuất chúng, hội tụ tất cả những gì mà một người đàn ông muốn có, con đường phía trước trải đầy thảm đỏ, bề ngoài thì anh luôn hòa nhã, thật ra đối với chuyện gì cũng kén cá chọn canh. Đương nhiên không ai nghĩ anh lại thích một nữ sinh 18 tuổi.

Đáp án thật ra rất đơn giản, Đàm Thư Mặc đã từng gặp qua nhiều cô gái, xinh đẹp, tài năng, có cá tính, kể cả những cô gái hẹp hòi lắm mưu nhiều kế, nhiều không kể xiết. Tuy nhiên, đến cuối cùng chẳng để mắt đến ai cả, Triệu Thủy Quang thì ngược lại làm anh rất hứng thú, so với bạn bè đồng trang lứa cô thông minh lanh lợi hơn một chút, so với những cô gái mà anh đã gặp qua, có phần hiền hậu hơn, có đủ loại đặc điểm mà anh cảm thấy đáng quý.

Cũng bởi vì càng thích mới càng để ý, lúc nào cũng nghĩ đến cô, vì cô lo chu toàn mọi thứ, làm những điều hoàn toàn trái ngược với con người anh.

Đã đến cái tuổi này, Đàm Thư Mặc đương nhiên cũng hiểu có những chuyện mình phải học cách buông tay, nhưng anh tự hỏi bản thân mình thật sự dễ dàng buông tay vậy sao?

Anh đã sớm bỏ ra quá nhiều cho cô bé ấy, cái gì mà yêu một người thì phải học cách buông tay, mấy thứ này đối với anh toàn bộ đều là đồ bỏ, yêu một người là phải bắt chấp tất cả đeo đuổi đến cùng.

Đối với Triệu Thủy Quang, anh luôn luyến tiếc cô, muốn trở thành một phần trong cuộc sống của cô, muốn dang đôi tay bảo bọc cô cả đời này.

Thời tiết Nam Kinh vào cuối tháng 8 đã mát mẻ hơn, nhất là buổi tối, rất khoan khoái dễ chịu.

“Tiểu Quang, ăn cơm xong thì ra ngoài mua ẹ trái dưa hấu.” Vì một câu của mẹ Triệu làm Triệu Thủy Quang đang định trở về ổ của mình lướt net phải mang giày xăng đan đi ra ngoài.

Cầm trái dưa hấu đi về cư xá, cô bỗng thấy một dáng người quen thuộc đang đứng dưới cây sơn tra, thông dong cúi đầu chơi bát lửa, cảnh vật xung quanh lơ mơ, chỉ có ánh lửa lập lòe trong đêm tối, cô không dám tin vào mắt mình, khẽ gọi, “Thầy Đàm.” Xưng hô này đã bao lâu rồi cô không được gọi.

Giọng nói nhỏ nhẹ truyền đến, người nọ quay đầu lại, đôi mắt đen sáng nhìn về phía cô.

Triệu Thủy Quang chậm chậm đi qua, lúc đến gần cô mới phát hiện Đàm Thư Mặc hôm nay đẹp trai cực kỳ, áo sơ mi lụa màu trắng, đường may tỉ mỉ ôm sát cánh tay, cà vạt sẫm màu nổi lộng ra, trên tay còn cầm áo khoác.

Hay đúng hơn phải nói là Đàm Thư Mặc vốn đã rất đẹp trai, Triệu Thủy Quang chờ đến nhìn mãi không thôi.

Thấy Đàm Thư Mặc mỉm cười cô mới định thần lại, bèn lên hỏi, “Thầy Đàm, thầy về rồi à?”

Hỏi xong cô thật muốn đánh chính mình, không về rồi đứng đây làm gì!

Đàm Thư Mặc nhướn miệng cười, cũng không trả lời câu hỏi ngốc nghếch của cô, duỗi ra bàn tay ngọc ngà, nói, “Triệu Thủy Quang, đưa đây.”

Triệu Thủy Quang sững sờ đưa trái dưa hấu cho anh, hỏi, “Thầy Đàm, thầy muốn lên nhà anh dưa hấu sao?”

Đàm Thư Mặc phớt lời câu hỏi thứ hai của cô, cầm đĩa hẩu đi về phía trước, một người đàn ông có thân hình như người mẫu, mặc quần áo hàng hiệu, vai trái vắt áo khoác tơ tằm, tay phải cầm túi nhựa màu trắng, cảnh tượng vô cùng quý dị.

Đàm Thư Mặc nghiêng đầu nhìn Triệu Thủy Quang đang hóa đá, quả thật đối với cô bé con này, anh luôn không biết phải làm sao, thở dài nói, “Triệu Thủy Quang, chúng ta nói chuyện đi.”

Triệu Thủy Quang sớm đã quên cô bây giờ không còn là học trò của Đàm Thư Mặc nữa, bởi thế lúc anh nói “chúng ta nói chuyện đi”, tựa như kêu, “Triệu Thủy Quang, tan học đem bài tập đến văn phòng tôi.” Cô trước giờ đều luôn tuân theo, thế nên lập tức lon ton đuổi theo anh.

Đi được một đoạn, đến bờ sông gần công viên, cô dựa vào lan can, nhìn cảnh vật ban đêm xung quanh mình, xa xa là nhà nhà đèn đuốc sáng trưng, cạnh cô là gương mặt đẹp trai mờ ảo trong đêm tối.

Không gian tĩnh lặng càng làm cô thêm bất an, chắc là anh đến nói lời tạm biệt đây, hay là muốn nói gì khác, cô khẩn trương cả lên.

Đàm Thư Mặc thản nhiên nói, “ Triệu Thủy Quang, em từng nói không tin khoảng cách thời gian, anh lớn hơn em 9 tuổi thì sao chứ, có gì không tốt ? Mọi niềm vui anh sẽ sẻ chia cùng em, mọi đau khổ khó khăn anh sẽ gánh vác thay em. 50 tuổi anh sẽ giúp em chọn ghế massage thật tốt, 60 tuổi anh sẽ dạy em cách chà rửa răng giả, 70 tuổi anh sẽ giúp em chọn gậy chống. Mấy thứ này anh đều trải nghiệm trước, cho nên em đừng lo sợ tương lai không biết gì, anh sẽ chỉ dẫn toàn bộ cho em. Anh đều làm trước mọi việc cho em, có cái gì không tốt? ”

Anh nói “ Có cái gì không tốt ” mà giọng điệu lại rất nhẹ nhàng, đầy ấp tình cảm, cô còn có thể nói cái gì không tốt chứ, hai mắt cô đã đỏ hoe, khóe mắt ngấn nước, không ngờ anh thật sự tìm đủ lý do để làm cô vui.

Thật ra Đàm Thư Mặc còn muốn nói, nếu như năm 18 tuổi Đàm Thư Mặc biết mười năm sau sẽ gặp được Triệu Thủy Quang thì anh muốn quay trở về quá khứ xem thử lúc cô 8 tuổi ra sao mà giờ lại bướng bỉnh như vậy, anh muốn tận mắt thăm dò trước.

Nhưng anh biết rõ mọi thứ đã qua rồi, anh nâng cằm cô lên, bên bờ sông gió thổi hiu hiu mang theo hơi thở của cuối mùa thu, mùi hương hoa quế thoang thoảng đâu đây, anh nhìn vào đôi mắt nho nhỏ của cô, trêu mếu nói, “when you look ahead to future changes, or think about how the past used to be . Don ‘t forget to look beside you, because that ‘s where you ‘ll find me, loving you with all my heart.”

(khi em băn khoăn về tương lai cận kề, hay vẫn đang chìm đắm trong quá khứ đã qua, thì hãy nhìn sang bên cạnh, nơi mà anh luôn đợi em, yêu em bằng cả trái tim anh.)

Người đàn ông này quả thật biết tận dụng tối đa lợi thế của mình, giọng nói gợi cảm, đôi mắt quyến rũ, ai nói chỉ có con gái mới khiến người ta động lòng, rất nhiều đàn ông nghiêm trang thế này cũng đã giết chết bao nhiêu trái tim con gái.

Triệu Thủy Quang cười nhìn Đàm Thư Mặc, anh từ từ cúi xuống hôn môi cô, lần này hai mắt cô nhắm nghiền không mở toang quác quác như lần trước nữa, môi anh chỉ mới vừa chạm nhẹ vào môi cô mà mặt cô đã nóng như lửa đốt.

Lần này thì cô đã biết rõ, đàn ông chính là kẻ thù truyền kiếp của con gái, chỉ toàn muốn lấy mạng người khác, trước mặt người đàn ông mạnh mẽ thế này cô cũng chỉ có thể đầu hàng.

Cô choàng tay ôm eo anh, đầu áp sát vào khuôn ngực rắn chắc kia, sát đến nỗi cô có thể nghe được tiếng tim anh đập phồng phập, cô thâm nói, “Em là học trò của anh đó.”

Đàm Thư Mặc cười rộ lên, lồng ngực cũng vì thế mà rung mạnh, giọng nói vang bên tai cô, “Thì sao?”

Cô ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai cùng đường nét thanh tao, đôi mắt nhu huyền của anh.

Anh nói, “Hình như là người nào đó trước đây đã cưỡng hôn anh rồi thì phải.”

Cô nghĩ nghĩ, mới sực nhớ anh ám chỉ cái lần ở bar “Tô”, thì ra anh vẫn còn nhớ lần ấy!

Triệu Thủy Quang luống cuống, vội vàng giải thích, “Cái đó không tính.”

Anh không nói gì chỉ yên lặng cười nhìn cô, thật không ngờ một người ngày thường lạnh lùng cao ngạo như anh mà lại có ánh mắt nồng ấm như vậy.

Anh sớm đã nhận ra người lúc đó ở “Tô” chính là cô, vì sao vẫn một mực ở lại trường học làm một thầy giáo ưu tú, còn giúp đỡ cô rất nhiều, một người phóng khoáng như anh, không phải từ trước đến nay không thích gò bó chính bản thân ư?

Cô hỏi, “Vậy tại sao...” Chỉ mới nói được nửa câu thì cô đã im bặt, không biết mở miệng thế nào.

Lát sau, như biết cô đang suy nghĩ gì, Đàm Thư Mặc đưa tay vén lọn tóc bay lất phất trên trán cô ra sau tai, dịu dàng nói, “Bởi vì anh quan tâm em.” Anh nhìn hai má đỏ ửng của cô, chốc lát lại nhú mày, tóc cô bé con này thật lâu dài, nhưng rất hợp với gương mặt nồn nà kia.

Triệu Thủy Quang ngơ ngác cảm nhận đầu ngón tay âm ấm vuốt mặt mình, đúng vậy, với Đàm Thư Mặc mà nói, anh sẽ không để ý mấy chuyện con con này, nhưng Triệu Thủy Quang từ trước đến nay chỉ muốn làm một học trò gương mẫu, an phận thủ thường mà sống, anh hiểu điều đó, cho nên anh bằng lòng chiều theo ý sống của cô, đơn giản chỉ vì quan tâm cô.

Anh buông cô ra, tay bỏ vào túi quần, tay trái vắt áo khoác, cúi người cầm túi nhựa trên đất, lúc đứng dậy thấy vẻ mặt si ngốc của cô, anh bật cười, nụ cười ngọt ngào đến mê hồn, nhẹ nhàng duỗi bàn tay thon dài từ túi quần ra.

Ngày đó, trong đêm thu tình yêu trào dâng, cô kiên định nắm lấy bàn tay to vững chãi ấm áp của Đàm Thư Mặc.

Hi Vọng này, thì ra trên đời này có rất nhiều người, nhiều đến nỗi mỗi ngày chúng ta đều đối diện với những gương mặt khác nhau, thế mà em đã từng cho rằng sẽ không còn đôi tay nào ấm áp như tay anh, sẽ không còn ai đáng để em quý trọng, cũng sẽ không ai trân trọng em như anh đã từng, thì ra trái tim em vẫn sẽ rung động vì một đôi tay ấm áp khác, thì ra từ trong đáy lòng em vẫn luôn khao khát được ai đó chở che, thì ra cho dù có trốn tránh thế nào thì tình yêu cũng sẽ tìm được anh đây.

Lúc này đây, em quyết định dừng cảm tiến bước về phía trước, cảm ơn mày nhé sự lựa chọn mới, cũng cảm ơn anh đã cho em cơ hội được lựa chọn lần nữa, em thành tâm chúc phúc cho anh.

Trên đường về, Triệu Thủy Quang vui vẻ ra mặt, nhìn mãi mà cô vẫn thấy Đàm Thư Mặc thật sự đúng là đẹp trai.

Đột nhiên, cô “A” một tiếng, nhảy cẫng lên, “Em đã tốt nghiệp rồi, không còn là học trò anh nữa, anh cũng không còn là thầy của em.”

Mừng rỡ y như trúng độc đắc, đắc chí nhìn vào mắt Đàm Thư Mặc, bị anh áp chế lâu rồi, xem tí nữa cô đã quên mình cũng có một ngày vùng dậy.

Đàm Thư Mặc cười nhưng không nói gì, đưa tay thưởng cho cô một cái cốc đầu.

Thế là đã về đến nhà, dưới ánh đèn đường loe loe, Triệu Thủy Quang mới phát hiện đôi mắt đẹp của anh có chút mệt mỏi.

Cô kinh ngạc, này giờ cũng không thấy chiếc xe 530LI của anh, lại cẩn thận xem xét áo sơ mi nhăn nhúm, mở miệng hỏi, “Anh không phải là vừa xuống máy bay chứ?”

Đàm Thư Mặc không nói chuyện, sờ đầu cô, ánh mắt ôn nhu trong trẻo như mặt hồ mùa thu, đưa cái túi đang cầm trên tay cho cô, nói, “Vào nhà đi.”

Anh sao có thể nói cho cô biết, sau khi diễn thuyết ở hội nghị xong, anh lập tức ra thẳng sân bay, máy bay vừa hạ cánh, anh về nhà cất hành lý sau đó liền đến đây, chuyến bay dài khiến anh mệt lả người, chuyện lỗ mãng như vậy anh đời này rất ít khi làm, một người cao ngạo như anh tuyệt đối nói không nên lời.

Triệu Thủy Quang gật đầu, cầm cái túi, vòng tay ôm anh, đêm nay cô rất rất rất cảm động, đến nỗi không biết dùng từ gì để diễn tả.

Anh nhắm mắt lại, cảm nhận cơ thể nhỏ nhắn nồng ấm của cô, mọi mệt mỏi trong lòng đều tan biến hết, cảm giác rất yên bình rất hạnh phúc.

Anh cũng vô số lần đưa con gái về nhà, đa số họ không phải là hôn môi, cũng ngờ ý muốn anh lên lầu ngồi chơi một chút, cô thì lại hoàn toàn khác hẳn, dùng hành động đơn thuần này để biểu lộ tình cảm của mình, anh muốn ôm cô thật lâu.

Triệu Thủy Quang xoay người, háo hức lên lầu, tâm trạng cực kỳ phấn khích.

“Triệu Thủy Quang.” Nghe anh gọi, cô quay đầu lại, người nọ bỏ tay vào túi quần, ánh đèn đường loe loét hắt vào mặt anh càng khiến gương mặt tuấn tú ấy đảo điên lòng người hơn cả ánh trăng lung linh sáng chói trên cao.

Anh khẽ cười, nói, “Anh quên nói với em, sau khi khai giảng, anh sẽ dạy ở đại học J.”

Cười mê hoặc đầy bí hiểm, Đàm Thư Mặc xoay người bước đi, tâm trạng đặc biệt vui.

Cái gì, Triệu Thủy Quang nhìn người nào đó nghênh ngang đi, thiếu chút nữa đã làm rớt dưa hấu xuống đất, hình như trường đại học cô trúng tuyển cũng gọi là J.

Hì hục chạy lên lầu, giọng mẹ Triệu sau lưng quát lên, “Đứa nhỏ này, mua dưa hấu gì mà cả buổi vậy hả, vừa về là chạy vào phòng lên mạng ngay à.”

Cô vào trang web trường đại học J, mở danh sách giáo sư vừa được công bố, đầu óc cô nhất thời choáng váng, “Đàm Thư Mặc, khoa quản trị kinh doanh.”

Trời ạ, cô thật không muốn sống nữa, sớm biết như vậy thì đã thi vô đại học Nam Kinh rồi.

Trên xe taxi, Đàm Thư Mặc xoa xoa thái dương mỗi một, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ lại vẻ mặt của cô bé con kia, anh bất chợt mỉm cười.

19. Chương 19: Vào Đại Học

Tháng Chín, tại trường đại học J, nắng gắt như lửa.

Triệu Thủy Quang bước xuống xe, lấy tay che ánh nắng mặt trời chiếu vào mắt, trường đại học J được xây theo lối kiến trúc hiện đại, cây cối mới được trồng lúp xúp, chẳng có tí gì hình ảnh sân trường đầy ắp cây xanh cả như lời đồn thổi, rồi tiếng kèn xe đình tại nhức óc, tiếng còi huýt của bảo vệ hướng dẫn đậu xe, ấn tượng về ngôi trường mơ ước của cô đã giảm đi phân nửa.

Trong khi chờ ba Triệu đi đỗ xe, mẹ Triệu kéo Triệu Thủy Quang đi thẳng đến sân vận động đăng ký nhập học, bà vừa đi vừa nói, “Đứa nhỏ này, lên đại học phải thông minh lanh lợi một chút chứ.”

Kể cả lúc Triệu Thủy Quang nhận được giấy báo trúng tuyển cũng không thoát khỏi vòng kim cô của mẹ, vẫn bị quản thúc như thường, ba mẹ Triệu tuy rằng rất bận rộn, nhưng cũng quan tâm chăm sóc con gái, hai người đều nhận thức được đứa con gái bé bỏng suốt ngày quanh quẩn bên họ giờ đã lớn, sắp phải đi xa, đều muốn dành thật nhiều thời gian ít ỏi này ở bên cạnh Triệu Thủy Quang, mấy ngày trước họ còn tất bật hỏi thăm người quen, xem thử lên thành phố lớn học thì cần phải chuẩn bị gì.

Triệu Thủy Quang ảo não nhìn đồng hành lý mới lấy ra từ cốp xe, cô chỉ học ra ngoại ô học thôi mà, có đi đâu xa xôi đâu mà gói gém cả đồng hành lý cứ như thể cô một đi không trở lại vậy, đến nỗi bây giờ cô còn không biết mai một đi xe về nhà thì đồng hành lý này phải bỏ ở đâu cho vừa nữa, đúng thật là cam go!

Sau này, cô mới hiểu ra, đối với cha mẹ, con cái dù lớn đến chừng nào thì trong mắt họ, những người con ấy luôn bé bỏng và cần được săn sóc chu đáo.

Chỗ ghi danh chẳng có anh nào đẹp trai cả, Triệu Thủy Quang cảm thấy bản thân như bị người ta gạt, có trách thì trách cô lạm tiểu thuyết tình cảm quá, mà nghĩ lại cũng phải thôi, mấy anh chàng đẹp trai ắt hẳn đều bị người ta giành hết rồi, mới vừa khai giảng mà nhà trường đã phát ổi sinh viên một bảng nội quy dài ngoằng, cuộc sống sinh viên sau này sẽ cực khổ lắm đây.

Người hướng dẫn cô là một chị năm hai, mặt chị ta lạnh tanh, chẳng cười tẹo nào cả, Triệu Thuỷ Quang bỗng cảm thấy mình đến đây làm ô sin đúng hơn là làm sinh viên, cô được phát nào là mền, gối, cả ra giường, cái nào cái nấy cũng đều là được may vải hình ô vuông, mỗi người còn có một thau rửa mặt riêng. Nhìn ba chữ “Triệu Thuỷ Quang” to đùng trên bình thủy màu đỏ, cô nhận ra rằng cuộc sống sinh viên của mình đã chính thức bắt đầu.

Ký túc xá này cũng không to lắm, cô ở trong căn phòng dành cho bốn người, giường giống nhau, bàn cũng giống nhau, cái nào cái nấy đều được sắp xếp rất ngăn nắp, cô xách hành lý đi theo phía sau mẹ, lúc đi đến gần phòng của mình thì đã thấy một cô gái đang đứng ở trước cửa.

Cô gái có dáng người nhỏ nhắn, cột tóc đuôi ngựa, giọng nói nhỏ nhẹ của người địa phương, làn da trắng bóc, đang mỉm cười với Triệu Thuỷ Quang.

Mà cũng phải nhắc lại là Triệu Thuỷ Quang là người rất biết ngại ngùng, tùy trường hợp tùy người mà cư xử, ai nói chuyện với cô sao thì cô cũng nói chuyện thế đấy với họ, nhỏ nhẹ vui vẻ thì cô cũng vui vẻ thân thiện với họ, không phải gặp ai cô cũng hùng hùng hổ hổ như Hi Diệu cả, cô cười bắt chuyện, “Xin chào, mình là Triệu Thuỷ Quang.”

Mẹ Triệu rất hài lòng với thái độ của con gái, để cô làm quen bạn mới, bà với ba Triệu dọn dẹp phòng ốc và thu xếp hành lý cho Triệu Thuỷ Quang.

Cô gái kia nói, “Xin chào, mình tên là Bành Hiểu Hiểu, mình là người Vô Tích, còn bạn thì sao?”

Triệu Thuỷ Quang nghe cô gái giới thiệu tên xong cũng hào hứng trả lời, “Mình đến từ Nam Kinh, mình có thể gọi bạn là Bành Bành không? Bạn cũng gọi mình là Tiểu Quang đi.”

Triệu Thuỷ Quang đề nghị như thế vì nhìn của Bành Hiểu Hiểu cô bỗng nhiên liên tưởng đến mái tóc xù như bờm sư tử, rất thú vị.

Bành Hiểu Hiểu cười duyên, “Được chứ, hồi trước cũng có người gọi mình vậy đó, có mái tóc dài xù như bờm sư tử vậy đó.”

Triệu Thuỷ Quang thấy Bành Hiểu Hiểu nói chuyện không câu nệ, cũng không rào trước đón sau, là người cực kỳ chất phác, cô lập tức có ấn tượng về cô bạn mới này.

Bành Hiểu Hiểu lúc sau cũng đi thu dọn đồ đạc của mình, chỉ còn mình Triệu Thuỷ Quang đứng ở cửa dòm qua ngõ lại, ba mẹ Triệu cũng đang bận rộn thu xếp hành lý cho cô.

Lấy điện thoại di động ra xem, màn hình báo vài tin nhắn chưa đọc, cô đi đến ngồi xuống băng ghế trên hành lang.

Tin nhắn của Cao Tầm, “Trời ạ, ưưưư, đúng là ông trời đùa mình mà, cả buổi mà chẳng thấy được anh chàng đẹp trai nào cả, mình muốn về Nam Kinh cơ, bên bạn sao rồi hả?”

Một người tính khí bướng bỉnh, được cứng như trứng mỏng như Cao Tầm lại bị mẹ bắt vào học một trường rất danh tiếng ở Thường Châu, đoán chừng giờ này chắc bạn ấy đang gào thét điên cuồng, đau lòng không thôi.

Tin nhắn của Mã Ny, “Ký túc xá của trường Phổ Đông đúng thật ngộp chết người mà, mình bị xếp vào phòng 8 người, mẹ mình nói biết vậy đi học trường dân lập cho rồi.”

Tin nhắn của Lý Giai Nhiên, “Tiểu Quang, mình học ở đại học D, bạn học ở đại học J phải hông, vậy là gần nhau rồi, rảnh thì hẹn ra đi chơi nha.”

Tin nhắn của Hi Diệu, “Cô nhóc, hôm nay đi đăng ký nhập học hả, có gặp chuyện gì gay cấn không hả, kể chị nghe với nào, nhớ là cuối tuần phải về đây chơi đấy.”

Triệu Thuỷ Quang bật cười thành tiếng, bấm xuống phía dưới coi nốt những tin nhắn còn lại, đa phần đều là bạn học cũ nhắn tin thông báo đổi số điện thoại mới.

Ngồi ở băng ghế trước cửa ra vào, nhìn mọi người đi tới đi lui, lòng cô bỗng nhiên cảm thấy ảm áp lạ kỳ, mọi người sau này đều sống cùng nhau như người một nhà trong ký túc xá này, thật vui biết mấy!

Một lúc sau, chuông báo tin nhắn thành linh vang lên, “Ồ Bắc Kinh, mai sẽ về.” Người gửi là “Mặc”. Triệu Thuỷ Quang thật sự cũng không hiểu tại sao cô không dám viết thẳng tên anh ra, y như là bản thân làm chuyện gì mờ ám, không dám ghi đầy đủ tên họ của anh, cô cứ cầm di động nhìn chăm chăm 6 chữ trên màn hình tin nhắn, cứ tắt rồi lại mở ra xem lần nữa.

Lúc chiều, mọi người đều đã đến ký túc xá đông đủ, một bạn gái tên là Hứa Oánh đến từ Hàng Châu, nhưng cá tính tuyệt nhiên không hề Hàng Châu tí nào, tóc ngắn chạm vai, nói với người nhà: Đừng lo, con biết tự lo inh mà. Con sẽ cố gắng học thật giỏi, đạt thành tích tốt.

Lời Hứa Oánh khiến mẹ cô tấm tắc khen ngợi, mà Triệu Thuỷ Quang cũng nhìn lại bản thân mình, thăm ngưỡng mộ Hứa Oánh, cũng tự nhủ bản thân cũng phải làm được như thế để ba mẹ vui lòng.

Nữ sinh đến từ Tứ Xuyên tên là Dương Dương, tính tình phóng khoáng, cởi mở, ăn to nói lớn, nói: ba mình họ Dương, mẹ mình cũng họ Dương, cho nên đặt tên mình là Dương Dương.

Mọi người trong phòng nghe xong đều bật cười, Triệu Thuỷ Quang đột nhiên nhớ tới cách nói chuyện dở dở ương ương của mình, thì ra bạn bè chung quanh không phải không có người điên điên khùng khùng như cô, chẳng qua là càng điên hơn mà thôi!

Trời chập tối, ba mẹ cũng đã trở về nhà, Triệu Thuỷ Quang và Hứa Oánh ôm quần áo và giỏ xà bông đến nhà tắm, vừa mới bước vào nhà tắm mà hai người đã choáng váng xém tí là bật ngã, thì ra nhà tắm này không ngăn ra từng phòng nhỏ, cũng chẳng có gì che chắn cả, hai người mò mẫm đi trong nhà tắm hơi nước bốc lên dày đặc, vừa đến bên trong đã thấy người với người trần như nhộng, không một mảnh vải che thân.

Ngay lúc đó, Triệu Thuỷ Quang lập tức nghĩ đến cụm từ: tửu trì – nhục lâm. (rừng thịt ao rượu)

Vì là mùa hè nắng nóng, cho nên người đến tắm rửa cũng nhiều hơn ngày thường, Triệu Thuỷ Quang đang cởi quần áo thì bị một cô gái cả người trần trụi đụng phải, cô sững sờ bàng hoàng xoay qua hỏi Hứa Oánh, “Phải tắm thật hả?”

Hứa Oánh cắn môi, vẻ mặt bất đắc dĩ nói, “Tắm đi.”

Hai người bắt đầu cởi quần áo, Triệu Thuỷ Quang có cảm giác như mình là một kỹ nữ bị cưỡng ép bán thân vậy, nhưng mà hôm nay nếu như mà không tắm thì chắc chắn cả người sẽ bốc mùi rất hôi.

Lần đầu tiên trong 18 năm sống trên đời này, Triệu Thuỷ Quang phải đối mặt với một chuyện cam go thế này, đỏ mặt cúi đầu cởi quần áo, cả cô và Hứa Oánh đều ngượng ngùng không ai dám nhìn ai, cầm giỏ xà bông, khúm núm co ro tìm vòi sen, cả nhìn cũng chẳng dám nhìn dáo dác, dùng tốc độ nhanh nhất tắm rửa cho xong.

Hơn mười phút sau, hai người đứng ở trước gương bên ngoài nhà tắm, nhìn khuôn mặt đỏ như trái gấc trong gương, cả hai cùng cười sảng khoái vui vẻ.

Kể từ ngày đó, khoảng mấy tháng sau, hai người cũng quen với việc cởi quần áo trước thanh thiên bạch nhật, có khi còn vừa tắm vừa nói chuyện phiếm nữa.

Có thể miêu tả nhà tắm của trường đại học J như thế này, sinh viên năm 1 thẹn thùng không dám ngó nghiêng ngó ngửa, sinh viên năm 2 len lén nhìn trộm, sinh viên năm 3 tự nhiên nhìn ngó chung quanh chẳng sợ gì cả, sinh viên năm 4 quá đỗi quen thuộc với những chuyện này, cũng chẳng hứng thú gì mà nhìn ngấm cả.

Người kế tục sự nghiệp mang đến vinh quang cho đất nước trong tương lai như Triệu Thuỷ Quang quả thật bội phục sắt đá.

Từ nhà tắm về phòng thì đã bị Dương Dương nhét bút vở vào tay, nói, “Lại đây, lại đây, chúng ta trao đổi cách liên lạc với nhau.” Triệu Thuỷ Quang ngăn người, ngoan ngoãn ngồi xuống viết, một hồi cô cũng tìm cuốn sổ nhỏ sạch sẽ bắt chước làm theo, kết quả là bốn người cuối cùng đều có một cuốn riêng ính, cũng không hiểu tại sao mọi người đều chỉ ghi số điện thoại nhà, mà không ghi số điện thoại di động, chắc có lẽ vì điện thoại di động thích thì xài, không thích thì đổi số khác, nhưng còn số điện thoại nhà thì không dễ dàng đổi được, bốn cô sinh viên viết số điện thoại cho nhau như thế khẳng định tình bạn của họ mãi mãi bền lâu, luôn luôn gắn kết.

Nhiều năm sau đó, trong lúc Triệu Thuỷ Quang lúc dọn dẹp đồ đạc, một quyển sổ nhỏ vô tình rơi ra, ở ngoài bìa cuốn sổ không ghi gì cả, bên trong thì đầy chữ viết và số, nào là địa chỉ nhà, mã bưu điện, số điện thoại nhà, Triệu Thuỷ Quang nhìn nét chữ nguệch ngoạc trẻ con kia đột nhiên nhớ đến ngày đầu nhập học, hoài niệm quãng thời gian vui vẻ xưa kia.

Thì ra, có những chuyện tưởng chừng như rất nhỏ nhặt, dễ dàng bị lãng quên đôi khi lại khiến trái tim chúng ta ngậm ngùi, man mác một nỗi niềm thổn thức tận sâu trong đáy lòng.

Vào buổi tối khoảng 10h thì cả ký túc xá đều tắt đèn đi ngủ, mấy chị ở trên lầu thì cầm thau gõ đùng đùng ì xèo phản đối, thế mà cô giám thị hô một tiếng là im phăng phắc hết.

Triệu Thuỷ Quang nằm cười một mình trên giường, mọi người mới ngày đầu quen biết cho nên cũng không nói nhiều với nhau, vả lại cả ngày hôm nay ai nấy đều rất mệt mỏi, vừa ngã xuống giường liền ngủ ngay.

Chỉ khổ cho con cú đêm Triệu Thuỷ Quang, nằm trên giường hai mắt mở trâng trâng, bình thường giờ này là cô đang ở nhà lên mạng, giờ muốn ngủ cũng không ngủ được, cô lấy điện thoại ra đọc lại những tin nhắn nhận được trong hôm nay, nhìn chăm chăm vào tên người nọ thật lâu, điện thoại thỉnh thoảng rung lên, người gọi đến cùng là một người, cô bối rối, nhanh chóng bấm nghe, trong ký túc xá giờ rất yên tĩnh, cô cũng không dám nói lớn tiếng, lí nhí “alo”, giọng nói êm dịu bên kia cất lên, “Sao còn chưa ngủ?”

Cô “ừ” một tiếng rồi nói, “Đợi một chút.” Triệu Thuỷ Quang ngồi dậy mặc áo khoác vào, rón ra rón rén leo xuống giường, Bành Hiểu Hiểu đang ngáy khò khò ngủ say ở giường dưới, nhìn đáng ngủ ngon lành của Bành Hiểu Hiểu cô nở nụ cười, “kết...” sau đó nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Hành lang bên ngoài cũng rất yên tĩnh, bầu trời đêm vùng ngoại ô đầy sao, còn có ánh trăng hình lưỡi liềm y như hình mặt cười vậy.

“Đang ở bên ngoài à?” Anh hỏi.

“Ừ, còn anh?” Cô chậm chậm bước đi, dọc đường đi còn nghe loáng thoáng tiếng chuyện trò trong ký túc xá.

“Đang ăn cơm ở bên ngoài, vào phòng đi, bên ngoài trời rất lạnh.” Giọng nói êm dịu ngọt ngào của anh truyền qua vỏ điện thoại kim loại lạnh như băng, chợt làm cả người cô râm ran nóng lên.

Cô đáp, “Không sao, không lạnh lắm, Nam Kinh rất nóng.”

Cô nghe được tiếng cười của anh, lỗ tai bỗng dưng nóng hừng hực, mặt cũng đỏ bừng, chợt nhớ tới lần trước gặp mặt cũng là ban đêm như lúc này đây, nghe giọng nói triu mến của anh bên tai như thể anh đang ở ngay bên cạnh cô.

Cô thẹn thùng, nhanh chóng chuyển đề tài, “Em kể cho anh nghe nè, trường học rất là to, toàn bộ đều sơn màu đỏ hết, thế mà cây cối ở đây...”

Cô lần lượt kể hết chuyện này rồi đến chuyện khác, miêu tả trường học thế này thế kia, nghĩ rằng người nọ chưa từng đến đây bao giờ, muốn thay anh ngắm nghía mọi thứ trước, rồi từ từ kể cho anh nghe, thật đáng yêu!

Kỳ thật cô lại không biết rằng, người nọ tháng trước đã mua một căn nhà gần trường học, đã lái xe ngang qua ngôi trường này không dưới mười lần.

Nhưng anh vẫn lặng lẽ nghe cô nói liên miên luôn miệng, tưởng tượng về mặt hớn hỏ của cô, nụ cười trên mặt anh ngày càng tươi hơn.

Trời đêm Bắc Kinh gió rất mạnh, Đàm Thư Mặc cùng đám bạn cũ hẹn nhau gặp mặt, nhâm nhi vài ly rượu, canh giờ rồi mới gọi điện thoại cho cô, lòng thấp thỏm không biết ngày đầu tiên cô nhập học thế nào rồi.

Đứng trước cửa ra vào, dựa vào cây cột, anh bấm số điện thoại của cô, nghe giọng nói ầm ập “alo”, anh bất giác mỉm cười, cảm giác vui sướng khó tả.

Mỗi người đều có cách trả lời điện thoại khác nhau, mà cô bé con Triệu Thuỷ Quang này, mỗi khi bắt máy alo đều không kéo dài âm cuối, giọng nói cũng không nhừa nhựa, làm người ta nghe mà tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Anh chú tâm nghe từng lời từng chữ cô nói, nghĩ đến cô vừa nói vừa hươ tay múa chân, anh ngẩng đầu bầu trời đêm, ánh trăng hình lưỡi liềm nhìn cứ như hình mặt cười, đang cười toe toét với anh, từng đợt gió lùa qua thổi bay men rượu trong người anh, trí óc càng thêm minh mẫn thoải mái.

Ngày ấy, tiết trời Bắc Kinh không được tốt lắm, tại một khách sạn được xây dựng rất kiên cố, giữa vô vàn dòng xe ngược xuôi trên đường, có một người đang đứng ở đó, một tay bỏ vào túi quần, tay kia cầm điện thoại nghe, dựa vào cây cột trước cửa khách sạn xa hoa lộng lẫy, cũng không màng ánh mắt tò mò của mọi người, vẫn thong dong đứng tại nơi đó, mỉm cười rất vui vẻ, từng lời nói nhẹ nhàng như làn gió, một người đàn ông nhìn rất lạnh lùng thế mà gương mặt lại toát lên niềm hạnh phúc khó tả.

**** Tửu Trì – Nhục Lâm (rừng thịt ao rượu): ám chỉ kiểu ăn không giống kiểu tiệc “rừng thịt ao rượu – nhục lâm, tửu trì” của Trữ Vương với nàng Đắc Kỷ. Trữ Vương cho đào những cái hồ nhỏ rồi đổ đầy rượu trong đó gọi là Tửu Trì (suối rượu), lại sai người nướng thịt các loại thú rừng rồi treo đầy trên cây trong hoa viên, dày đặc đến nỗi ánh mặt trời không xuyên qua các cây thịt xuống mặt đất, được gọi là Nhục Lâm (rừng thịt). Trữ Vương và Đắc Kỷ ngày đêm vui chơi ở đây đến mức không còn biết thời gian và thế giới bên ngoài.

20. Chương 20: Năng Chiêu Chan Hoà Khấp Phòng

Lúc còn học cấp 3, thầy giáo thường hay nói rằng: đến khi các em học đại học rồi thì tha hồ mà hưởng thụ. Triệu Thuỷ Quang mỗi lần nhớ đến câu nói ấy, cô luôn thầm nghĩ trong đầu: thầy ơi, thầy đúng là kẻ lừa đảo mà.

Đại học chỉ là một trải nghiệm khác trong cuộc đời của con người, việc học thì đúng thật là nhẹ gánh hơn nhẹ, nhưng mọi gánh nặng lại chuyển sang cuộc sống thường nhật. Mỗi ngày khi giặt quần áo, Triệu Thuỷ Quang lại vô cùng thương nhớ cái máy giặt ở nhà mình. Rồi cứ cách hai ngày cô lại bị Hứa Ông Ánh tóm lấy bắt phải đi giặt đồ, cô đành phải đầu hàng chèn chúc với mọi người mà giặt đồ. Trong một ký túc xá người người chung sống thì có người chăm chỉ siêng năng, đương nhiên cũng có người lười biếng. Hứa Ông Ánh chính là loại người thứ nhất, đến quần jeans cũng muốn tự tay mình giặt. Mà Triệu Thuỷ Quang thì thuộc loại người thứ hai, chịu đựng không được nữa, cô đành nhét hết quần áo dơ vào túi, lỉnh khỉnh xách về nhà, hiểu kính máy giặt nhà mình.

Thức ăn ở trường cũng không thể so với tay nghề của mẹ Triệu được, quan trọng chính là thức ăn ở trường không giàu protein, phòng của các cô nằm tuốt trên lầu năm, cô mỗi ngày vác cái bụng đói meo đến căn tin, ăn no trở về thì phải lội bộ lên tuốt lầu năm, đến nơi thì ngồi phịch xuống ghế mà thở hồng hộc, ăn no cũng như không ăn vậy, toàn bộ đều tiêu hao hết sạch.

Mẹ Triệu cũng lấy làm lạ, con gái bà mỗi tuần về nhà là cứ y như châu chấu đổ bộ, máy giặt trong nhà hoạt động không ngừng nghỉ, rồi còn chén sạch hết toàn bộ thức ăn, mà ăn xong còn gói lại, nói là đem về ký túc xá để dành ăn, trước khi đi còn quanh quẩn trong nhà một vòng, gom luôn cả đồ ăn vặt, bánh trái, sữa bò, toàn bộ đều mang về ký túc xá hết.

Người mẹ nào nhìn con mình thế mà không xót chứ, may mắn là bà không để đứa nhỏ này đi quá xa nhà.

Trong lòng Triệu Thuỷ Quang cũng tính toán sâu xa, cô nói, “Con nhớ canh mẹ nấu, không có con gái bên cạnh, mẹ già đi nhiều lắm.”

Mẹ Triệu cũng không biết nên nói gì nữa, cười khổ vì thừa biết cô đang nghĩ gì trong lòng, nói cô trưởng thành thì không phải, mà nói cô suy nghĩ quá nhiều càng không phải, nhưng mà người có người mẹ nào mà không muốn được con cái quan tâm chứ.

Bốn cô sinh viên nhanh chóng quen thân với nhau, nhưng lại có vấn đề nảy sinh, Triệu Thuỷ Quang cảm thấy rất bất công, mọi người trong phòng lúc nói chuyện điện thoại đều dùng tiếng địa phương, chỉ choa chỉ choé nói, Triệu Thuỷ Quang nghe mà không hiểu mô tê gì cả, cứ y như vịt nghe sấm, cô nghĩ tất cả mọi người đều là người Trung Quốc, thế mà lại nghe không hiểu họ đang nói gì, mà thôi cũng cho qua đi, thế mà hết lần này tới lần khác chỉ có một mình cô nói giọng Nam Kinh ai nghe cũng hiểu, bí mật gì cũng bị

nghe hết, cô nói: giọng Nam Kinh của mình phổ biến lắm. Dương Dương còn định bắt chước học theo giọng Nam Kinh của cô, hỏi Triệu Thuỷ Quang, “Vậy mình học có thể học ở đâu?” Triệu Thuỷ Quang trả lời, “À, được, đến trung tâm học ấy.”

Dương Dương vui vẻ nói, “Thật à, trung tâm nào thế?” Triệu Thuỷ Quang ngẫm nghĩ xa xôi nói, “Trạm 3, khoa thần kinh bệnh viện.”

Dương Dương tra, bệnh viện tâm thần, lập tức liếc ngang liếc dọc Triệu Thuỷ Quang.

Nhiều năm sau đó, Triệu Thuỷ Quang ngồi trên xe lửa đi ngang qua Vô Tích, có hai cô gái người Vô Tích ngồi đằng sau cô, Triệu Thuỷ Quang phát hiện đoạn đối thoại của hai người đó nghe được hết cả, ngẫm lại cũng lạ, chẳng lẽ cô là thiên tài ngôn ngữ sao, cô đột nhiên nghĩ đến giọng địa phương của Bành Hiểu Hiểu, rốt cuộc cũng hiểu rõ ngọn ngành.

Có những việc chính là như vậy, không biết cuối cùng là người thay đổi ta, hay là ta thay đổi người.

Các bạn yêu dấu, những năm tháng kia tôi sẽ nhớ mãi không quên.

Đứng trước cửa căn tin, các cô thơ thẩn nhìn đám người đông như kiến đang chen nhau trước cửa sổ nhà bếp, cho dù đã đi học hơn một tuần, nhưng các cô quả thật không chịu nổi chuyện này, mà cái bụng thì đã đói đến sôi sùng sục, buổi chiều còn có tiết, bởi thế cũng kiên trì xông pha lên phía trước.

Vọt tới một nửa thì mới phát hiện chỉ còn mình cô và Hứa Óng Ánh là con gái, chung quanh toàn là con trai, nhìn y như nai vàng lọt vào hang sói vậy, hai mắt bọn con trai đều sáng rực, Triệu Thuỷ Quang thiết bội phục bọn họ ngày nào cũng chen nhau giành đồ ăn, cô cũng đi theo Hứa Óng Ánh “đấu tranh đẫm máu”.

Vọt đến cửa sổ rồi, nhìn thấy đầu bếp đang khua muối, đúng thật là may mắn mà, Hứa Óng Ánh đang định mở miệng, thì đã bị một nam sinh viên khác giành trước, đặt khay để xuống, nói, “Hai bánh nướng loại to, mì xào rau,...”

Hứa Óng Ánh là người có tính cách mạnh mẽ, bị người khác phồng tay trên, lại thêm Hứa Óng Ánh không chịu thua ai, ngang ngạnh nói, “Cái người này, bị sao vậy hả, không biết xếp hàng hay sao thế? Một chút lịch sự cũng không có.”

Nam sinh viên kia cũng không phải dạng vừa, lớn tiếng cãi lại, “Cô nói cái gì? Lặp lại thử xem.”

Triệu Thuỷ Quang biết không nên gây chuyện, tuy chính cô cũng thấy nam sinh viên này thô lỗ, trong lòng thầm mắng nhiếc hỏi thăm tổ tông mấy đời của anh ta, nhưng nghĩ kỹ lại, cô bèn giật nhẹ tay áo của Hứa Óng Ánh bảo đừng cãi cò ở chỗ này, dù sao cũng chỉ mới đi học có vài ngày mà thôi, với lại người kia bị mắng mà mặt không hề đổi sắc, nhìn là biết không phải tân sinh viên, hơn nữa lúc này còn là giờ cao điểm ăn cơm, có nhiều đang người nhìn.

Hứa Óng Ánh giận đến tái mặt, cũng không chịu thua, hai người cứ thế mà trừng mắt nhìn nhau.

Bỗng một sinh viên từ đám đông bước ra nói, “Được rồi, con trai thì nhường nhịn chút đi, ai bảo con gái là trên hết chứ.”

Nam sinh viên này đứng ra giảng hoà, kéo người lúc nãy đi, cũng không quên quay đầu nhìn bọn cô cười cười, nam sinh viên này mày rậm mắt to rất điển trai đấy, nhìn rất chất phác.

Thế nên việc này cũng kết thúc tại đây.

Triệu Thuỷ Quang cầm chén đĩa, cùng Hứa Óng Ánh ngồi xuống ghế, cô tỉnh ranh chọc ghẹo Hứa Óng Ánh, “Đừng bực nữa... con trai ăn nhiều như vậy, sớm muộn gì cũng mắc bệnh phù thũng mà thôi.”

Hứa Óng Ánh bật cười, mây đen bỗng dưng tan biến hết.

Một lát sau Bành Hiểu Hiểu và Dương Dương cũng lấy cơm xong đi tới, Dương Dương “đầu cơ phá giá thất bại” đặt khay lên bàn, chù ụ nói, “Cái người bới cơm trong trường này nhất định là bị bệnh run tay, thế nên cầm cái muối bới cơm cũng run tay, run run lại bới run run, trời ạ, toàn là run.”

Mọi người nhìn vào chén Dương Dương chỉ có chút xíu cơm, cả đám liền cười một tràng rất vui vẻ.

Đúng vậy, con gái thời buổi này lúc nào cũng so bì tị nạnh như thế.

Ăn được một nửa, Dương Dương lên tiếng, “Buổi chiều chúng ta cùng đi đăng kí môn học tự chọn đi.”

Bành Hiểu Hiểu miệng đang nhai đồ ăn nói, “Không thể không đăng kí hả?”

Dương Dương nói, “Ai nói là đi đăng môn học chứ, ý mình là chúng ta đi ngắm thầy giáo ấy, nghe nói học kỳ này trường chúng ta có một thầy giáo cực kì đẹp trai, còn tốt nghiệp thạc sĩ ở một trường đại học Anh quốc nổi tiếng nữa!”

Hứa Ông Ánh này giờ buồn bực uống canh, cũng ngẩng đầu lên nhiều chuyện, “Đúng đúng, mình cũng nghe mọi người nói thế, nhưng mà đăng môn học hình như là dành cho sinh viên năm hai mà, mà thôi, đăng ký đại hết luôn đi.”

Triệu Thuỷ Quang đang lựa mấy miếng cà rốt bỏ sang một bên, đây là món ăn mà cô ghét nhất, nghe thế bỗng nhiên rung mình lạnh cả xương sống, lập tức ngừng tay lại, ngẩng đầu nói, “Có đi cũng không được chọn bây giờ, đừng đi làm gì.”

Nghĩ lại thì Đàm Thư Mặc mấy ngày trước đã về rồi, cô không muốn nhanh như vậy lại làm học trò của anh, tuyệt đối không để chuyện này xảy ra.

Dương Dương cố gắng nài nỉ, “Đi đi, cùng đi xem thôi cũng được mà.”

Bành Hiểu Hiểu cũng thẳng thắn gật đầu tán thành, vừa cầm muỗng gõ lên bàn chỗ Triệu Thuỷ Quang đang ngồi vừa nói, “Mặc kệ bạn ấy đi, chúng ta mà đi thì thế nào bạn ấy cũng phải đi thôi.”

Triệu Thuỷ Quang nghiêng răng nghiêng lợi suy nghĩ, Hứa Ông Ánh thế mà lại rất hiểu cô, mấy ngày hôm nay bốn người đã kết thân với nhau, đi đâu cũng đi cùng cả, dính nhau như sam.

Lúc Triệu Thuỷ Quang ôm laptop đi vào từ cửa sau phòng học, nhìn chỗ ngồi trong phòng được xếp theo hình bậc thang đã đầy người, nói đúng hơn là toàn sinh viên nữ không, cô bỗng linh tính hôm nay có thể sẽ là ngày xui xẻo. Dương Dương thấy một đồng khăn giấy nằm rải rác trên bàn, cầm lên và nói, “Giờ có cái chiêu dùng khăn giấy dành chỗ đấy.” Dương Dương không chút do dự ném đi, kéo cả đám cùng ngồi xuống. Triệu Thuỷ Quang càng cảm thấy hôm nay là chắc là ngày xui của cô. Ngay lúc cô đưa mắt nhìn Đàm Thư Mặc từ cửa bước vào, nghe được chung quanh rì rào bàn luận xôn xao, cô đã biết rõ hôm nay mình nhất định xui xẻo rồi.

Đàm Thư Mặc bước lên bục giảng, đứng dựa người phía trước bàn giáo viên, anh mặc chiếc áo len màu trắng sọc caro kiểu xưa của Anh, cổ áo len rộng để lộ cổ áo sơ mi màu xanh da trời, anh vận chiếc quần tây màu xám tro, uớm một đôi giày đen mũi nhọn, ăn mặc đơn giản kết hợp với khuôn mặt điển trai như một kiệt tác của tạo hoá càng tôn thêm sự lịch lãm sang trọng của anh, điều làm mọi người bang hoàng hơn chính là người đàn ông này đã tiếp thêm sinh khí cho học viện khô khan buồn tẻ này, khiến nó trở nên đầy sức sống.

Đây là lần đầu tiên sau khi khai giảng Triệu Thuỷ Quang gặp Đàm Thư Mặc, tuy là cô đã nghiệm qua sức hấp dẫn chết người này của anh, nhưng đến hôm nay cô vẫn thất điên bát đảo, cô ngồi yên trong đám người lòng tràn đầy thích thú dõi theo nhất cử nhất động của anh.

Đàm Thư Mặc cũng không quan tâm phía dưới ồn ào thế nào, tay trái cầm một tờ danh sách, tay phải để vào túi quần, thông dong tựa vào bàn giáo viên, sau đó ngẩng mặt nhìn một vòng phòng học, Triệu Thuỷ Quang chỉ cần nhìn thấy ánh mắt anh đảo quanh nhìn, cô chợt hoảng sợ, cả người co ro rúc sát vào cửa sổ phòng học.

Đối với Triệu Thuỷ Quang, cô không muốn quan hệ của mình và Đàm Thư Mặc bị mọi người biết được, nói đúng hơn là Triệu Thuỷ Quang không chắc chắn lắm về quan hệ của hai người. Thứ hai nữa là cô không muốn người khác gán ghép tên mình với Đàm Thư Mặc suốt mấy năm học đại học này, anh là Đàm Thư Mặc, anh có cuộc sống riêng của anh, cô là Triệu Thuỷ Quang, cô có cuộc sống riêng của cô, Triệu Thuỷ Quang cảm thấy như vậy rất tốt.

Đàm Thư Mặc cũng không cảm thấy có vấn đề gì, nghĩ lại cho dù công khai quan hệ, thì anh cũng không thể làm gì cho cô được, cuộc sống là như thế, cứ thuận theo tự nhiên thôi. Nói gì thì nói, đây cũng là lần đầu tiên trong đời có cảm giác bị người khác ghét bỏ, anh vừa bực mình lại vừa cảm thấy buồn cười, cô bé này thật cho rằng bản thân không nói thì sau này không ai phát hiện ư?

Đàm Thư Mặc cắt lời nói, “Môn học này phần lớn là tham khảo trong sách, tôi cũng sẽ giảng thêm một số kiến thức cho các bạn, không muốn nghe giảng thì không cần đến lớp, đến lúc thi thì xin tự mình đoán đề. Hoan nghênh mọi người dự thính, chỉ hi vọng các bạn giữ yên lặng, đương nhiên tôi biết rõ các bạn sẽ không thể yên lặng được.”

Anh vui vẻ nở nụ cười, phía dưới tiếng cười cũng rộ lên.

Anh nghiêm mặt nói, “Tôi không thích điểm danh, tuy nhiên nhà trường lại yêu cầu như thế, hôm nay mượn điểm danh để biết mặt các bạn, không cần khẩn trương, đây là lần điểm danh cuối cùng, nếu tôi có gọi sai tên ai, thì hãy nói tôi biết.” Anh bắt đầu đọc to tên từng người, không có ai bị sai tên cả.

Anh cũng thật không có cảm bút đánh dấu điểm danh, lúc người bị gọi tên nói “Có”, anh ngược mắt nhìn một chút.

Triệu Thuỷ Quang cũng đã quen với phong cách dạy học nước ngoài của Đàm Thư Mặc, còn mọi người thì chỉ biết rằng giáo sư của họ không chỉ là rất đẹp trai.

Đọc đến cuối danh sách, anh mới cầm lấy bút viết lên giấy, Triệu Thuỷ Quang không thấy rõ, cũng tò mò không biết anh viết cái gì, người nọ bỗng ngẩng đầu, gọi tên, “Triệu Thuỷ Quang.”

Triệu Thuỷ Quang phản xạ có điều kiện, lập tức giơ tay lên, nói “Có”.

Đàm Thư Mặc xoay người, bỏ tờ danh sách xuống bàn giáo viên, lúc xoay lại thì miệng đã cười toe toét, cô cho là anh sẽ không thấy được cô à? Lại co ro rúc vào một góc.

Anh là Đàm Thư Mặc, làm sao lại không phát hiện ra cô Triệu Thuỷ Quang chứ, anh cũng chẳng bị mù!

Tên cuối cùng trong danh sách hoàn toàn được viết bằng tay, không hề đánh máy như tất cả tên phía trên, “Kinh tế quốc dân 1, Triệu Thuỷ Quang.”

Triệu Thuỷ Quang bỏ tay xuống, cô cảm thấy hơi lạ, giờ cũng không phải đang học cấp 3, mà hơn nữa cô cũng chưa từng đăng kí học lớp này, lúc xoay qua mới phát hiện ánh mắt tức giận của Dương Dương, “Triệu Thuỷ Quang, đạo hành cậu cao thâm lắm, còn dám nói là không có đăng kí!”

Triệu Thuỷ Quang giờ có giải thích thì cũng chẳng ai thèm tin, nhìn Đàm Thư Mặc ung dung giảng bài, trong lòng cô ầm ục vô cùng, quá xấu xa, cái người này!!!

Triệu Thuỷ Quang đành phải nói, “Mình cũng không biết mà, mình thật không có đăng ký, có thể do nhà trường nhầm lẫn rồi đó!”

Hứa Óng Ánh ngấm lại Triệu Thuỷ Quang cũng không có gan làm chuyện này, nói, “Cũng có thể lắm!”

Bành Hiểu Hiểu nói lí nhí, “Giáo sư Đàm đã được liệt vào danh sách những anh chàng đẹp trai của mình, nếu là mình, bất chấp mọi giá cũng muốn học lớp này, Tiểu Quang, cũng khó trách bạn lắm.”

Đừng tưởng Bành Hiểu Hiểu là người hiền dịu gì, mỗi ngày trước khi ngủ đều ngồi liệt kê vanh vách mấy anh chàng đẹp trai mà bạn ấy hâm mộ đấy, nào là Cổ Thiên Lạc, rồi Lâm Phong, Hoắc Kiến Hoa, Bảo Kiếm Phong, bla bla bla, khoan đã, hôm nay lại kết nạp thêm Đàm Thư Mặc nữa.

Dương Dương thò tay xuống phía dưới nắm tay Triệu Thuỷ Quang, điệu bộ hy sinh vì nghĩa, nói, “Tiểu Quang, đừng sợ, sau này mỗi lần có tiết mình sẽ đi học cùng bạn!”

Triệu Thuỷ Quang nhìn đôi mắt háo sắc của họ, rồi lại nhìn vẻ mặt hồ hởi của Đàm Thư Mặc trên bục giảng, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Sau giờ học, Triệu Thuỷ Quang vợ lấy sách vở, đi theo sau Đàm Thư Mặc, đi được một đoạn dài, Đàm Thư Mặc vẫn để tay trong túi quần, quay đầu mỉm cười nói, “Bạn học Triệu Thuỷ Quang, nhớ phải đi học đầy đủ.”

Khai giảng cũng đã được mấy tháng, văn phòng của giáo sư thường là hai người một phòng, mà giáo sư cùng văn phòng với Đàm Thư Mặc đã nghỉ phép rồi, bởi thế anh nghiêm nhiên một mình một phòng làm việc. Triệu Thuỷ Quang cũng bắt đầu thường xuyên lui tới văn phòng của Đàm Thư Mặc.

Mà giáo sư trong trường cũng ít khi ở văn phòng, nhất là khoa Quản Trị Kinh Doanh, ai nấy cũng đều làm thêm công việc khác, Đàm Thư Mặc cũng như thế, anh làm cố vấn đầu tư tài chính cho các công ty, đồng thời nghiên cứu viết luận văn tiến sĩ. Nhưng chiều nay anh lại ở văn phòng làm việc.

Triệu Thuỷ Quang cũng từng nghĩ đến nếu cùng một người như Đàm Thư Mặc yêu nhau rồi sẽ như thế nào, thật ra phần lớn thời gian hai người đều ở cùng với nhau, nhưng mỗi người làm việc riêng của mình.

Sau buổi trưa, Đàm Thư Mặc đeo mắt kiếng ngồi tại bàn làm việc, xem bản fax luận văn học thuật từ nước Mỹ gửi đến, Triệu Thuỷ Quang ngồi bẹp trên đất cạnh bàn làm việc của anh, ôm laptop của anh mà lên mạng.

Hương hoa hoè thơm ngát hoà quyện trong làn gió nhẹ cùng nắng vàng lùa vào phòng, thổi tung màn cửa sổ trắng toát vang lên sột soạt, căn phòng như tách biệt với thế giới bên ngoài, không gian yên ắng bình lặng vô cùng.

Triệu Thuỷ Quang hơi buồn ngủ, Đàm Thư Mặc đứng lúc nhìn thấy cái đầu cô gật gù lên xuống, anh bật cười trong trẻo, Triệu Thuỷ Quang thoáng cái bị đánh thức.

Ngẩng đầu trông thấy đôi mắt biết cười của anh, cô ngây ngô gãi gãi đầu, đột nhiên phát hiện có chuyện để chọc anh rồi, hào hứng ngẩng cao đầu nói, “Thầy Đàm à, anh nổi tiếng rồi nha, anh nhìn nè, hình của anh được đăng trên forum trường này.”

Đàm Thư Mặc lơ đãng ngó qua trang web, quả thật có mấy tấm hình của anh đăng trên đó, đều là hình chụp lên lúc anh đang dạy học, anh hơi cau mày, nhất định là do mấy sinh viên tự chụp rồi đăng lên.

Anh đó giờ cũng không quan tâm mấy chuyện vặt vãnh này, có thể là do đã trưởng thành rồi nên không xem trọng mấy chuyện thế này, vả lại cũng chỉ là vài tấm hình, hơn nữa đăng thì cũng đã đăng rồi, anh có nói gì thì cũng vậy mà thôi, thế nên anh tiếp tục cúi đầu xem tiếp bài luận văn.

Xem được một chút anh lại nghiêng đầu nhìn, phát giác cô bé kia vẫn mãi miết coi, anh tự dưng cảm thấy hơi giận, những người khác ngược lại thì không sao cả, nhưng cô đã ngồi xem này giờ rồi.

Triệu Thuỷ Quang ngẩng đầu, nhe răng cười với anh, để lộ hai lúm đồng tiền rất đáng yêu, cô bắt đầu giọng bình phẩm, “Tấm này không đẹp lắm. Mũi của anh còn đẹp hơn so với trong hình nữa!” Cô cứ y như là mới phát hiện chuyện động trời nào đó, khí thế phấn chấn, chỉ vào một tấm hình khác trong đó, nghiêm túc nói, “Tấm này là đẹp nhất!”

Anh mỉm cười, cô bé này, ngay ở trước mặt anh mà cô cũng có thể như vậy, anh đã phớt lờ, nhưng cô lại chăm chú ngồi xem.

Anh dứt khoát bỏ bút xuống, ngồi xuống bên cạnh cô, cùng cô xem hình, ừm, thật ra anh thấy cũng giống nhau cả thôi, cùng là một người.

Một lát sau cô mở một trang blog rực rỡ đầy ắp hình chụp của con gái, chỉ vào một tấm hình và hỏi, “Cô gái này đẹp không?”

Anh nhìn vào, mắt tròn to, mặt nhỏ nhắn, còn gơ hai ngón tay hình chữ V, anh lắc đầu, anh sớm đã qua cái tuổi thích con gái đáng yêu rồi.

Cô nhăn mặt nói, “Em cảm thấy đẹp mà, Dương Dương nói rất đúng, ánh mắt của con trai và con gái không giống nhau.”

Cô chưa từ bỏ ý định, lại tìm một tấm hình khác hỏi anh, anh vẫn lắc đầu, vì người trong ảnh trang điểm quá lòe loẹt.

Cô lại tiếp tục tìm, đơn giản chỉ muốn tìm hình mẫu con gái anh ưa thích, thế mà anh vẫn kiên trì lắc đầu.

Triệu Thuỷ Quang ảo não nói, “Vậy anh thích dạng con gái thế nào, anh tự chỉ đi.”

Anh đảo mắt nhìn, nhiều hình như vậy, anh làm sao có thể nhìn hình rồi nói đây là hình mẫu con gái anh thích chứ, hình nào hình nấy đều giống nhau, lại kêu anh phải nhìn hình mà chọn ra dạng con gái mình ưa thích, đúng thật là tính khí trẻ con !

Anh đóng laptop lại, tay chống ra đằng sau, ngẩng đầu nói, “Triệu Thuỷ Quang, anh sẽ không đánh giá một người nào có qua tướng mạo đâu, cũng giống như em vậy, sau này em sẽ trưởng thành, sẽ không là một cô bé ngây thơ như ngày nào nữa, nhưng em vẫn là em, tình cách, thói quen vẫn như thế, Đàm Thư Mặc anh vẫn sẽ yêu Triệu Thuỷ Quang là em thôi.”

Triệu Thuỷ Quang đỏ mặt đến không nói ra lời, chỉ thấy người nọ nghiêng đầu cười nhìn cô, nụ cười sáng chói như ánh mặt trời rực rỡ.

Đàm Thư Mặc nhìn cô há hốc mồm, bộ dạng thần thờ, anh tháo mắt kiếng xuống, cọ mũi vào mũi của cô, cười nói, “Bộ em nghĩ anh không cần tắm rửa, không cần đi toilet sao?”

Triệu Thuỷ Quang vừa nghe đến việc tắm rửa lại liên tưởng đến mấy chuyện bậy bạ, còn đi toilet thì chả có gì phải liên tưởng cả.

Đàm Thư Mặc thở dài, nhìn ánh mắt mông lung của cô anh thừa biết cô đang suy nghĩ lung tung, anh vươn tay phải, vuốt đôi má mềm mịn, đặt lên đó một nụ hôn thật sâu thật dài, hai đôi môi mềm mại chạm nhẹ vào nhau lịm trong vị thanh ngọt của những trái anh đào chín mọng mơn mớn đượm nắng vàng.

Ngày ấy, làn gió ấm áp thổi tung một góc màn cửa sổ, những tia nắng vàng của buổi chiều hoàng hôn len lỏi vào phòng, nơi ấy dưới bàn làm việc trên nền nhà trắng phau, đôi tình nhân trao nhau nụ hôn đắm thiết, nồng nàn đắm say hoà điệu cùng nắng chiều chan hoà khắp phòng.

21. Chương 21

Kỳ thi giữa kỳ cũng đã đến, thi cử ở đại học không quá khó, nhưng hầu hết giáo viên thì lại đặt nặng vấn đề điểm số, cho nên trước khi thi hai ngày, “nhóm kế tục sự nghiệp quốc gia” mới triển khai kế hoạch tác chiến lâm thời, thẳng tiến thư viện tự học.

Triệu Thuỷ Quang từ lúc khai giảng đến giờ chỉ toàn ăn chơi, dĩ nhiên hiện tại cũng lao đầu “mày mò kinh sử”, gia nhập “đại quân” nước tối chân mới nhảy.

Ngoại trừ lớp tiếng Anh hay kiểm tra này nọ, bình thường học những tiết khác cô đều ngồi nói chuyện phiếm, coi tạp chí, thỉnh thoảng có giáo viên nào kể chuyện cười thì cô cũng chỉ nghe một chút rồi thôi, trên cơ bản đối mà nói nếu muốn đậu kỳ thi thì cũng chẳng có gì khó khăn với cô, nhưng có cho cô cũng không dám cầm bảng điểm ngót nghét sáu mươi điểm mấy về nhà đưa ẹ, đoán chắc sau này cô đừng mơ mà về nhà nữa.

Ngày mai là thi Toán cao cấp, sau một đêm bàn tính kỹ lưỡng, mọi người trong phòng đều nhất quyết tối nay sẽ đến phòng tự học, huyết chiến đến cùng.

Vì thế, sinh viên Dương Dương sau giờ học sẽ đi lo vấn đề nước nôi, nửa tiếng sau vị đại tiểu thư này xách hai bình thủy mới lấy nước từ phòng nấu nước hùng hổ trở về phòng.

Dương Dương vừa vào cửa liền để hai chai lên bàn, xoa xoa cánh tay đã mỏi, “Chả biết loại người gì nữa, mình lấy nước xong hết rồi, thấy nhiều người để bình thủy ở đó mình cũng để theo, sau đó cùng Trương Đình Đình ở phòng kế bên đi mua cơm tối, ai ngờ vừa mới về tối thì đã thấy mất hết một cái nắp bình thủy, nước trong bình vẫn bốc lên ngùn ngụt, để mình biết được là ai, ...” Dương Dương bực tức mắng nhiếc xối xả.

Toàn bộ mọi người trong phòng đều cười ha hả, ký túc xá của bọn cô cấm sinh viên tự nấu nước, muốn uống nước thì phải đến phòng nấu nước, cho nên nhiều người cũng để bình thủy ở đó luôn, mắc công phải cầm tới cầm lui, cứ hễ đi ngang qua phòng nấu nước thì sẽ thấy một đồng bình thủy đủ màu sắc ngay cạnh cửa ra vào.

Mỗi bình thủy đều có tên trên đó, nên rất ít cơ hội bị lấy cắp, nhưng cũng hay nghe nói đôi khi có người bị mất nắp bình thủy, người bị mất thì cũng chỉ có thể mắng mỗ vài câu, coi như bản thân xui xẻo mà thôi, sau đó lấy 25 tệ ra quảng trường phía sau trường học mua một nắp bằng gỗ thay thế, bọn cô chỉ nghe loáng thoáng thế thôi, giờ tới phiên mình gặp tình huống này thì lại dở khóc dở cười.

Bành Hiếu Hiếu nhìn bình thủy vẫn đầy nắp, thắc mắc, “Rồi sao nữa, mà sao hai bình thủy này vẫn còn nguyên nắp nè?”

Dương Dương leo lên giường, vừa duỗi chân vừa nói, “Còn sao nữa, mình lanh trí lên lấy nắp bình thủy bên cạnh, nguy hiểm thật!”

Ai nấy đều sững sờ, rồi cả đám cùng cười nắc nẻ đến đau cả bụng, Hứa Ông Ánh nằm giường dưới dùng chân đá vào thành giường ở trên của Dương Dương, cô nói, “Thế mà ở đó mắng chửi người ta, chắc giờ này người bị bạn lấy trộm nắp bình thủy cũng đang rửa bạn đấy!”

Triệu Thủy Quang đang nằm trên giường coi tạp chí, nói một câu đầy sâu sắc, “Ôi, oan oan tương báo khi nào mới dứt!” Vừa dứt lời Dương Dương liền ném gối vào đầu!

Tối 7 giờ, cả đám dọn dẹp sách vở và laptop, khí thế cuồn cuộn xuất phát.

Vừa mới vào phòng tự học thì đã thấy rất nhiều người đang ngồi trong đó, có người còn mang theo cả áo khoác và bình thủy để trường kỳ kháng chiến nữa.

Mấy cô rón rén đi vào trong, tìm chỗ ngồi xuống, ai nấy đều nghiêm túc xem bài vở, lâu lâu lại quay sang chỉ bài cho nhau, rồi lâu lâu lại cười khúc khích, ríu ra ríu rít “nghiên cứu” mấy cặp tình nhân đang ngồi phía trên và mấy anh chàng sinh viên bên cạnh, cuối cùng không chịu đựng được nữa, Hứa Ông Ánh rống lên, “Không được nói chuyện, lo ôn bài đi!”

Bốn người vui đầu đọc sách, cả căn phòng hoàn toàn im ắng.

Một lúc sau, Dương Dương lên tiếng, “Các vị, ta đây chỉ muốn nói một câu, một câu mà thôi.”

Triệu Thủy Quang đang đau đầu với đồng lý thuyết, không ngẩng đầu, thuận miệng hỏi, “Một câu dài bao nhiêu chữ?”

Qua N lâu sau, Bành Hiếu Hiếu đồng ý, cho phép Dương Dương nói, “Dài 3 chữ thôi.” Cô nghĩ thầm không biết Dương Dương muốn nói cái gì để “thư giãn đầu óc” cho bọn cô đây.

Dương Dương hơi khó xử, đỏ mặt cả buổi mới chịu nói, “Mình muốn hỏi có ai muốn đi WC không?”

Triệu Thủy Quang nhất thời ngẩn người nhìn chằm chằm Dương Dương, sau đó liền cười bò lăn bò lê trên bàn, cả đám cười to đến nỗi những người ngồi phía trước đều quay lại nhìn, ảnh hưởng đến “tinh thần học tập vô bờ bến” cả phòng!

Khi ấy, chúng ta thường nói rằng, tuổi học trò là cái tuổi có thể coi là đẹp nhất trong cuộc đời của mỗi con người, ai mà có thể đoán được những trò quậy phá của tụi học trò cơ chứ, cứ mỗi lần lại một trò quậy phá cũng đủ để ghi vào sử sách rồi, sau khi đã tốt nghiệp, ai nấy đều bận rộn với cuộc sống riêng của mình, nhưng đôi khi nhớ đến những kỷ niệm ấy, dù rằng đang ở giữa chốn đông người, chúng ta như “bị điểm huyết” cười nắc nẻ mãi không ngừng.

Sau ngày thi, Triệu Thủy Quang xuất hiện ở văn phòng của Đàm Thư Mặc với đôi mắt quầng thâm, tiếc rằng, Đàm đại nhân đang vội sửa bài thi, người nào đó căn bản không được hưởng đãi ngộ của “báu vật quốc gia”.

Cô ngồi đó nhìn nhìn để ý anh một hồi lâu, Đàm Thư Mặc phê bài rất nhẹ nhàng, gạch gạch chéo chéo cực kì nhanh chóng, đáng thương cho các cô thức thâu đêm suốt sáng ôn bài, Triệu Thủy Quang tự nhiên cảm thấy hối hận vô cùng, hận không thể cầm cây quất vào người mình cho thông minh lên một tí, không phải ở đây đã có sẵn một gián điệp tình báo rồi ư!

Cô ton hót nịnh nọt anh, “Thầy Đàm, sớm biết vậy em đã để thầy ra tay rồi, thế nào cũng lấy đáp án thôi à.”

Ai kêu khoa Kinh tế quốc dân của cô từ giáo viên Kinh tế Mác – Lênin đến giáo viên Toán cao cấp đa số là giáo viên nữ hết, người nào đã kết hôn thì hễ gặp Đàm Thư Mặc lại tươi cười như hoa, còn chưa lập gia đình thì lại chủ động lả lơi trước mặt Đàm Thư Mặc, suy cho cùng thì ai mà chẳng thích cái đẹp chứ, huống chi trên người Đàm Thư Mặc còn có phong độ hấp dẫn đối phương nữa.

Đàm Thư Mặc bỏ bút đồ xuống, xoay người thấy khuôn mặt “ma lạnh” của Triệu Thuỷ Quang, anh đưa tay véo cằm cô, nói, “Được, vậy để lần sau anh sẽ nói ấy cô ấy biết, bạn gái của anh Đàm Thư Mặc đang học ở lớp của họ, phiền họ chiếu cô dùm một tí, được chứ?”

Triệu Thuỷ Quang lần đầu tiên nghe anh nói rõ ràng quan hệ của hai người, bị hai từ “bạn gái” làm sợ tới mức không biết phải trả lời sao, tim cứ đập loạn xạ lên, đỏ mặt chạy tới sofa ngồi phịch xuống.

Đàm Thư Mặc nhìn cô vùi đầu vào ghế sofa, mặt đỏ đến cả mang tai, anh cười cười tiếp tục sửa bài thi.

Anh biết cô bé này chỉ nói giỡn thể thôi, cô cũng biết rõ anh sẽ không bao giờ làm mấy chuyện không có nguyên tắc này.

Một lát sau, Triệu Thuỷ Quang trở mình nói, “Em không muốn, chỉ có dựa vào sức mình có được thứ mình muốn mới là thành công thực sự, mẹ em cũng nói là hay bày trò chọc phá người khác và rất ma lạnh, nhưng nếu dựa vào trò vật vãnh của mình để đạt được tất cả thì nhất định sẽ bị người khác ghen ghét, và họ sẽ không phục, em biết chỉ có cần cù, siêng năng chăm chỉ, cùng mọi người cố gắng phấn đấu mới thực sự gọi là thành công và cũng công bằng cho những người khác, hơn nữa cũng sẽ được mọi người tôn trọng.”

Đàm Thư Mặc biết Triệu Thuỷ Quang là kẻ hai mặt chính hiệu, phần lớn mọi người có ấn tượng đầu tiên rất tốt với cô, thật ra bọn họ đều bị cô bỏ bùa lừa gạt hết, cô bé này thích làm biếng, nghị lực cũng không cao, cũng không phải loại người biết nhẫn nhịn cắn răng chịu đựng, nhưng được cái cô rất thông minh và lanh lẹ, cũng biết được nắm bắt cơ hội thì con đường sau này mới suôn sẻ, xem ra cuộc sống ở đại học ít nhiều cũng làm cô hiểu chuyện và trưởng thành hơn.

Thật lâu sau, không nghe động tĩnh gì trong phòng, anh dừng bút lại, đi đến ghế sofa thì thấy cô bé này đã ngủ say, đôi môi đỏ au chút chút như em bé, làn da trắng nõn mềm mại mát lạnh như hương gió mùa xuân, hai mắt còn có quầng thâm, anh nhìn mà trong lòng chợt có chút vui mừng, cười lắc đầu vài cái, sau đó đi đến giá áo lấy áo khoác nhẹ nhàng đắp lên người cô, rồi đi đến bàn làm việc đóng cửa sổ, kéo rèm cửa lại, bật đèn bàn lên, trong ánh sáng dịu dịu toả ra từ chiếc đèn, không gian căn phòng trở nên ấm áp làm con người ta cảm thấy thư thái vô cùng.

Rất nhiều năm sau đó, mỗi khi nhớ đến dáng ngủ cuộn tròn như con mèo nhỏ của em, không hiểu sao anh chỉ nghe lòng dạt dào niềm vui, con tim xao xuyến, bồi hồi.

Nửa học kỳ sau có rất nhiều chuyện không tài nào đoán trước được xảy ra, nháy mắt đã đến cuối năm, Triệu Thuỷ Quang tình cờ quen được một quái nhân.

Nói chính xác hơn là Triệu Thuỷ Quang từ nhỏ cũng là một quái nhân, cô đó giờ không được giáo viên Toán ưa thích, nhưng cứ hết lần này đến lần khác lại bị giáo viên Ngữ văn và Anh văn để ý, tưởng chừng tốt nghiệp 3 rồi mọi chuyện sẽ khác đi, thế mà tới đại học chuyện xưa lặp lại lần nữa.

Nửa học kỳ sau, trường học vì muốn tăng cường khả năng tiếng Anh cho sinh viên, cho nên đã tổ chức bồi dưỡng Anh văn ở trung tâm, mỗi lớp Anh văn đều chọn ra 3 sinh viên xuất sắc nhất để đi học.

Triệu Thuỷ Quang đương nhiên là có tên trong “bảng vàng” ấy, Triệu Thuỷ Quang đương nhiên biết muốn học giỏi tiếng Anh không phải chỉ có đọc mấy bài văn, hay là nắm bắt ngữ pháp là được, nhưng việc bắt đi học thế này chính là đang chiếm dụng thời gian tự do nhàn rỗi của cô đó, nói thế cho nó oai, chứ thật ra “thời gian tự do nhàn rỗi” mà cô nói chính là hai ngày nghỉ hiếm hoi cuối tuần có thể “bắt chẹt lừa gạt miếng ăn thức uống” của Đàm Thư Mặc. Vì nể tình giáo viên tiếng Anh, cho nên Triệu Thuỷ Quang cũng bầm bụng ngoan ngoãn đi học.

Thầy giáo của cô tên là Peter, đến từ Montreal, Canada, lúc thầy đang giới thiệu về bản thân mình, Triệu Thuỷ Quang bất chợt nhớ đến một người.

Giờ học của thầy Peter cũng rất thú vị, không cần phải học mấy lý thuyết khô khan trong sách giáo khoa, thầy chủ yếu là kể chuyện cười, nếu không cũng là chơi trò chơi.

Hôm nay, thầy Peter mang một túi màu đen đến lớp, thần thần bí bí nói muốn chơi trò đoán câu đố, lớp tổng cộng có 40 sinh viên, theo chỗ ngồi mà phân thành hai đội, mỗi đội mỗi vòng chơi sẽ cử một người lên sờ vật ở trong túi, sau đó thì dùng tiếng Anh để miêu tả và không được phép dùng tiếng Hoa, cũng không

được phép nhắc đến tên của vật đó để mọi người tự đoán, đoán đúng thì sẽ được một điểm, thắng sẽ có thưởng.

Triệu Thuỷ Quang vốn không phải người thích mấy hoạt động vui chơi thể này, hơn nữa trò này cũng chẳng cho thêm điểm thành tích gì cả, cô cũng chán ngán không hào hứng mấy.

Mọi người dù thành tích tiếng Anh đều khá giỏi, nhưng suy cho cùng cũng là người Trung Quốc học tiếng Anh, cho nên khi phát âm tránh không khỏi lắp ba lắp bắp, ai mà biết được đội bên kia lại có một nam sinh viên rất bạo dạn và háo thắng, mỗi lần bên đội cô đưa ra gợi ý gì là người đó đều giành trả lời và đương nhiên lần nào cũng trúng cả.

Triệu Thuỷ Quang cũng tò mò nhìn xem người đó mặt mũi thế nào, người này mày rậm mắt to, đường nét khuôn mặt có gì đó quen quen, so ra cũng là người lanh mồm lẹ miệng, chắc hẳn từ nhỏ đến lớn đều thuận buồm xuôi gió hết đây, đang lúc nhìn trộm, cậu ta thỉnh thoảng quay đầu lại cười đội của cô, về mặt ra oai nhìn mà tức nổ đom đóm.

Thật ra thầy Peter không yêu cầu phải ngồi cố định chỗ nào, nhưng quy luật từ xưa đến nay thì con gái tự lại một chỗ, con trai tự lại một chỗ, con gái mạnh con gái, con trai mạnh con trai ngồi, vì thế điểm số của bọn con trai đã bỏ xa lơ xa lắc điểm của con gái tại cô, đám con trai còn hào hứng khơi mào chiến tranh, hùng hùng hổ hổ vẻ rất kênh kiệu.

Bản tính Triệu Thuỷ Quang không thích tham gia vào những chuyện không liên quan tới mình, nên cô vốn cũng chẳng hứng thú tranh đua làm gì, đến phiên cô lên, cô sờ được một cây dù nhỏ, vắt óc tìm từ nào đơn giản để miêu tả cho bên phe cô, mới nói vài câu mà nam sinh viên mắt to kia đã giành trả lời, ánh mắt người đó sáng trong vẻ đầy tự tin, nói, “I got it.” (Tôi biết là thứ gì rồi.)

Hiển nhiên lại một lần nữa cậu ta đáp đúng, đội cô lại thua, Triệu Thuỷ Quang đành phải trở về chỗ ngồi, thế nhưng nam sinh viên đó cứ nhìn cô cười đắc chí, Triệu Thuỷ Quang đời này ghét nhất kiểu cười vênh váo như thế, đến Phật cũng phải nổi giận rồi.

Như ăn nhầm thuốc nổ, cô bắt đầu chú tâm vào trò chơi, người kế tiếp lên sờ vừa mới nói “circle” (vòng tròn), “money” (tiền), Triệu Thuỷ Quang lập tức giơ tay trả lời, “coin” (đồng xu)

Đám con gái reo hò tung bừng, điểm số của bọn cô dần cải thiện, cứ tăng lên vùn vụt, bọn con trai chỉ biết tắc lưỡi cam chịu. Triệu Thuỷ Quang cũng không định tham gia đâu, nhưng nếu không cho bọn con trai biết thì họ lại cho rằng con gái tại cô không biết gì cả.

Vòng cuối, thầy Peter nói món đồ này rất khó đoán, nam sinh viên đó xung phong lên, cậu ta cau mày sờ lâu bao nhiêu thì Triệu Thuỷ Quang cũng chau mày thấp thỏm bấy nhiêu, cuối cùng cậu ta do dự nói, “one face” (1 khuôn mặt), vừa nghe câu đó xong ai nấy đều ngỡ ngàng không biết rốt cục là gì, mọi người phát huy trí tưởng tượng hết thứ này đến cả mấy thứ ghê rợn sờn cả gai ốc; nam sinh viên kia lại nói tiếp, “having nose, mouth without eyes” (có mũi, miệng nhưng không có mắt)

Triệu Thuỷ Quang nghĩ tới mấy bộ phim kinh dị, mấy con quái vật trong phim cũng là có mũi, có miệng nhưng không có mắt, chính xác là mấy bộ phim kinh dị cô thường coi lúc nghỉ hè, những bộ phim đó cứ chiếu đi chiếu lại trên TV nhằm chán chết đi được, diễn viên không hoá trang thì cũng toàn đeo mặt nạ như khủng bố vác dao vác búa chém người mà thôi.

Đầu óc nhanh nhạy đoán ra, cô lập tức hô to, “mask” (mặt nạ)

Nhìn vẻ mặt nam sinh viên như trút gánh nặng, thầy Peter mới thu lại cái túi, vừa khen Triệu Thuỷ Quang “smart” (thông minh), vừa lấy một cục kẹo thưởng cho cô.

Hết giờ học, Triệu Thuỷ Quang mở viên kẹo ra, bỏ vào miệng ăn, sau đó mang cặp sách đi ra ngoài.

Đột nhiên nghe có người gọi mình, cô quay đầu lại, thấy nam sinh viên mắt to lúc nãy nhe răng cười đến lộ cả răng khểnh bên phải đang đi về phía cô.

Đã từng có một người con trai cũng nhe răng cười tươi lộ răng khểnh như thế này trước mặt cô, kể từ cái ngày định mệnh ấy, cô đã mê nụ cười của người đó như điên đổ suốt ba năm trời, ký ức bị vùi sâu trong

quên lãng bồng dưng trôi dạt, từng kỉ niệm thốn thức tựa như vết răng cưa của vỏ trứng bị bể không thôi khứa sâu vào tim cô, đau đến tận xương tủy. Cô lặng người đi trong những xúc cảm miên man ulla về.

Nam sinh viên kia bước tới gần, nói, “Bạn còn chưa biết mình là ai, định làm gì mà đã hoảng sợ rồi sao.”

Cậu ta nhìn Triệu Thuỷ Quang thờ người đứng bất động, tự hỏi không biết đây có phải là người con gái tự tin thông minh lanh lợi lúc nãy không nữa?

Hươ hươ tay trước mặt vô, cậu ta nói, “Này, xin hỏi có ai ở đây không?”

Triệu Thuỷ Quang hoàn hồn, nhìn nụ cười nắc nẻ như em bé của nam sinh viên này, cậu ta cười toe toét đến híp cả mắt, cô bối rối, cười giả lả trả lời, “À không, lúc nãy mình đang suy nghĩ chút chuyện thôi.”

Vốn định đi về, thế mà nam sinh viên này kéo cô lại nói tiếp, “Thầy Anh văn nói ở khoa Kinh Tế Quốc Dân có một sinh viên nữ rất thông minh, giờ thì mình biết là ai rồi.”

Triệu Thuỷ Quang ngạc nhiên vì lời nói này của cậu ta, nhưng dù sao được người ta khen cũng lấy làm vinh hạnh lắm, dẫu là thế thì cô cũng không quen biết người này, mà trước giờ cô đều không thích nói chuyện với con trai, thế nên cô chỉ cảm ơn theo phép lịch sự, “Cảm ơn, lần sau gặp lại.” Sau đó liền xoay người đi tiếp.

Cúi đầu đi trong sân trường, chân giẫm lên xác lá khô trên mặt đất nghe loạt soạt khiến lòng cô như thất lại, đã thật lâu cô không nhớ đến cuộc sống nơi xứ người của anh, đất nước rộng lớn và xinh đẹp với biểu tượng lá phong đỏ nổi tiếng, cô tự hỏi không biết lặng lẽ bước trên con đường ngập lá khô giữa thành thị lưng chừng nơi xứ người anh sẽ cô đơn đến nhường nào.

Trong tim mỗi người ai cũng có hình bóng một người nào đó mà họ cất sâu tận đáy lòng, đó không phải là người yêu cũng không phải là bạn bè, nhưng khi thời gian thấm thoát thoi đưa, dù rằng người đó và họ có còn yêu nhau hay bạn bè gần bó keo sơn hay không, thì thoảng họ lại nhớ đến người đó chỉ như một thói quen, và lòng luôn thầm mong người đó mãi hạnh phúc.

Sân trường lác đác tiêu điều, trời gần cuối thu, gió se se lạnh, Triệu Thuỷ Quang kéo cao cổ áo, thì thầm, “Hi vọng anh sẽ hạnh phúc.”

Đưa tay nhìn đồng hồ, hôm nay tan học sớm, thời gian rảnh rỗi còn rất nhiều, cô vội vã chạy đến ký túc xá dành cho giáo viên.

22. Chương 22: Sao Vậy? Bé Ngốc

Triệu Thuỷ Quang bây giờ mới phát hiện trường học nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu đã quen một người nào đó thì chuyện đụng mặt nhau chỉ như cơm bữa.

Buổi trưa, vì vội vội vàng vàng làm cho xong bài tập phải nộp nên không kịp thời gian ăn cơm, Triệu Thuỷ Quang nhờ Dương Dương ra “Phố Sau” mua ình cái bánh trứng.

Phố Sau thật ra là một khu chợ nhỏ đằng sau trường học, cũng chẳng biết cái tên Phố Sau có từ lúc nào, chỉ biết rằng tất cả mọi người giờ đây đã quen gọi nó như thế rồi.

Sự thật rành rành chứng minh ý tưởng của con người quả là vô hạn !

Miệt mài kiên trì chiến đấu tới cùng rốt cục cũng nộp bài tập cho lớp trưởng trước khi tiết học kết thúc, bụng cô lúc này cũng đã sôi sùng sục, Triệu Thuỷ Quang và Hứa Oánh bước vào phòng học thì đã thấy Dương Dương và Bành Hiểu Hiểu giành chỗ trước rồi, Triệu Thuỷ Quang vừa thấy bánh trứng để trên bàn là bổ nhào tới ngay.

“Cảm ơn, bạn thân mến.” Triệu Thuỷ Quang vừa mở túi bánh vừa nói với Dương Dương.

“Đừng có cảm ơn suôn như thế, tối nay mời mình ăn cánh gà nướng là được rồi.” Dương Dương cũng không khách sáo.

“Không thành vấn đề.” Lúc này mà Dương Dương nói gì thì Triệu Thuỷ Quang cũng gật đầu đồng ý cả.

“Mình nữa, còn có Hiểu Hiểu nữa.” Hứa Oánh cũng giành phần.

Hứa Oánh liếc cô, “Mình đây giám sát bạn làm hết bài tập, Hiểu Hiểu thì tới trước giành chỗ, đương nhiên là bạn phải mời cả bọn mình!”

Triệu Thuỷ Quang phớt tỉnh lời của Hứa Oánh, vẫn tiếp tục ngồi gặm cái bánh, chuyện của buổi tối thì để tối tính.

Đang vui đầu ăn ngấu ăn nghiêng, vai đột nhiên bị ai đó vỗ một cái bốp, Triệu Thuỷ Quang giật mình xem tí nữa là mắc nghẹn, cô tự hỏi mình đã ngồi tuốt trong góc sao mà còn bị nhận ra nữa, cổ nuốt miếng bánh bị nghẹn trong cổ họng xuống, sau đó cô quay đầu lại xem là ai.

Người vỗ vai cô có cặp lông mày đậm và dài, đường nét gương mặt thanh tú, đôi mắt sáng trong, khi cười bên má phải còn hiện ra lúm đồng tiền, đúng, không ai khác chính là cậu sinh viên mắt to hôm nọ.

Lần trước đã nói Triệu Thuỷ Quang là kẻ hai mặt chính hiệu, thường hay lơ là, tính tình lười biếng, lại có mấy thói quen rất xấu, chỉ có người nào quen thân với cô lắm thì mới biết rõ, nói một cách khác, tức là chỉ có bạn bè thân thiết của Triệu Thuỷ Quang mới “may mắn” lĩnh giáo được mấy thứ này.

Mà nam sinh viên này cô lại không quen biết, Triệu Thuỷ Quang chỉ gật đầu chào theo lễ, mỉm cười nói, “Chào, bạn cũng học lớp này à?”

Thực ra là trưa nay loay hoay làm cho xong đồng bài tập kia, ngay cả hôm nay học tiết gì cô cũng đã quên mất tiêu.

Nam sinh viên mắt to cười rạng rỡ, cậu ta nói, “Phải, mình và bạn của mình đến dự thánh, nghe nói thầy giáo này dạy rất hay.”

Triệu Thuỷ Quang ngó xung quanh, quả nhiên là chỗ ngồi đã chật cứng hết, chắc có lẽ cậu ta ở cùng một ký túc xá với bọn cô, mà cô cũng chẳng biết nói gì với cậu ta, chỉ gật đầu sau đó tiếp tục ngồi ăn bánh trứng của mình, ở mà, chỉ há miệng cắn từng miếng nhỏ mà thôi.

Mới cắn được một miếng thì cô đã bị Dương Dương túm quần túm áo chụm đầu vào nhau, “Đồng chí Tiểu Quang, nào, thành khẩn khai báo với tổ chức Đảng muôn năm, rốt cục là chuyện gì thế hả?”

Triệu Thuỷ Quang cũng thuộc loại người nhiều chuyện, nhìn vẻ mặt cười nham nhở của Dương Dương cũng đủ hiểu cô nàng đang ám chỉ gì rồi, cô nhỏ giọng nói, “Được rồi được rồi, mấy hôm trước cậu ta và mình tình cờ học chung một tiết học, mình đây ngay cả tên cậu ta còn không biết nữa là.”

Hứa Oánh chen vào nói, “Mình biết nè, anh ta học cùng lớp Đảng với bọn mình đó, anh ta học năm hai khoa Tự Động Hoá, tên gì nè...” Hứa Oánh suy nghĩ một lúc rồi tự dung la lớn lên, “À, Đảng Dương.”

Triệu Thuỷ Quang xấu hổ muốn kiếm một cái lỗ mà chui xuống, cô vỗ lên đùi Hứa Oánh một cái bốp, người nọ ngồi đằng sau cũng cười ha hả.

Dương Dương vui vẻ nói, “Họ hàng xa của mình đây mà!”

Bành Hiểu Hiểu nói nhỏ, “Nhưng mà người ta mang họ Đảng!”

Dương Dương quay đầu kiên định nói, “Mẹ cậu ta chắc chắn họ Dương!” Cô còn gật đầu trả lời chắc nịch.

Cái người tên Đảng Dương cũng gật đầu tán thành, “Mẹ của tôi mang họ Dương đấy.”

Vì thế hai bàn trên dưới rất nhanh đã làm quen với nhau, Triệu Thuỷ Quang thầm nghĩ, sao mà người thời nay “dễ làm quen nhau” thế không biết !

Cuối cùng cô đành phải bắt đầu cúi thấp đầu để cho bọn họ trái một lời phải một câu, cảm giác như đám người này ăn nhằm thuốc kích thích vậy, cứ chí choé mãi không dứt.

Ai ngờ rằng chính người nào đó cũng không thể ngồi ngoài được, cuối cùng cũng nhập hội ba người kia, thậm chí còn hào hứng tám chuyện hơn mọi ngày.

Khi ấy, nếu trong phòng trọ có người đang yêu thì cũng tựa như cả phòng đang yêu vậy, mọi chuyện lớn nhỏ từ cái nhau đến làm hoà đều kể cho nhau nghe, có khi lại còn góp ý kiến cho đối phương nữa. Hay nếu có ai thất tình thì cả phòng cũng thất tình theo, suốt cả đêm mọi người sẽ đem tên con trai đáng ghét kia mắng cho tới khi máu chảy đầu rơi mới thôi!

Được một lát thì Đàm Thư Mặc cầm quyển sách bước vào, Triệu Thuỷ Quang biết mình coi như tiêu đời rồi, ngay cả tiết học của Đàm Thư Mặc cũng quên bống đi mất!

Trong tiết học của Đàm Thư Mặc cô cũng như mọi người đều học rất nghiêm chỉnh, cô đã quen như thế rồi, hơn nữa mỗi khi Đàm Thư Mặc lên lớp đều có cách giảng bài rất hay và cuốn hút, nhưng mà cả đám Dương Dương thì chỉ chú ý đến “nhan sắc” của anh mà thôi, mặc dù vậy lâu lâu cô khoái nghe bọn họ bàn luận lắm.

Một hồi lâu sau, Đằng Dương ngồi phía sau chột chột lưng cô, Triệu Thuỷ Quang không thích ai chột lưng mình, cô cảm thấy như thế là không tôn trọng người khác, hơn nữa hành động như thế cũng không phù hợp cho nam nữ, cô cũng chẳng làm thế với ai bao giờ, mà cho dù không thích thì cô vẫn xoay đầu xem chuyện gì.

Người kia cười lộ cả răng khểnh, nói, “Xin lỗi, bạn tên Triệu Thuỷ Quang phải không, bạn có số điện thoại không?”

Triệu Thuỷ Quang cảm thấy mối quan hệ này phát triển quá nhanh, nhưng nếu người ta đã hỏi thì nói không có điện thoại chắc chắn sẽ không ai tin, cô suy nghĩ một lúc rồi mới đáp lại, “Điện thoại tôi bị hư rồi.”

Đằng Dương cười cười, gương mặt trẻ thơ không ai có thể giận anh ta lâu được, “Không sao, bạn ỉnh số trước đi, có gì sau này dễ liên lạc hơn.”

Triệu Thuỷ Quang len lén nhìn Đàm Thư Mặc đang say sưa giảng bài, sau đó mới dám đọc số điện thoại của mình cho Đằng Dương nghe.

Nào ngờ không lâu sau điện thoại bắt đầu rung lên, quan trọng chính là cô đã quên tắt chuông, bài hát trong phim hoạt hình “Shin cậu bé bút chì” reo lên ầm ĩ.

Triệu Thuỷ Quang tay chân luống cuống bấm tắt, mọi người xung quanh đều đang bùm miệng cười.

Trong lớp đại học, việc sinh viên quên tắt điện thoại là chuyện thường ở chợ, coi như là trò tiêu khiển ọi người thôi, nhưng Triệu Thuỷ Quang không hề muốn bản thân rơi vào tình huống này ngay trong tiết học của Đàm Thư Mặc!

Quả nhiên đôi mắt trong veo như suối nhưng lạnh lùng lập tức nhìn về phía cô, Triệu Thuỷ Quang nằm sấp giả chết trên bàn, không dám nhìn thẳng anh, cũng không thể không thừa nhận đây chính là lần đầu tiên cô hạn khoa học kỹ thuật tiên tiến, chế tạo ra điện thoại làm quái gì chứ!

Đàm Thư Mặc chẳng thấy thân mình người nào đó mà chỉ thấy được cái đầu lấp ló, anh nhếch miệng cười nói, “Nohara Shinnosuke đâu ra thế? Cũng tới đây đi học chung với mọi người à?” (Nohara Shinnosuke chính là Shin)

Tất cả mọi người đều không ngờ một giáo sư vừa tài giỏi, lại thêm khí chất tao nhã như thế cũng coi phim hoạt hình, ai nấy đều sững sờ nhìn Triệu Thuỷ Quang đang nằm ườn trên bàn, mọi người bắt đầu cười rộ lên.

Triệu Thuỷ Quang biết rõ phải xin lỗi thì mới hết chuyện, nhưng cô chưa kịp làm gì thì đã có người đứng lên nói trước, “Xin lỗi, thưa giáo sư, sau này em sẽ không mang em nhỏ tới trường nữa.” Tất cả sinh viên trong phòng học đều cười rất sảng khoái, bầu không khí lúc này mới bớt căng thẳng.

Triệu Thuỷ Quang nghe tiếng Đằng Dương nhẹ nhàng phát ra từ phía sau mà cả tay lẫn chân cô toát mồ hôi lạnh, người khác nào biết Đàm Thư Mặc biết rõ chuông điện thoại của Triệu Thuỷ Quang, lúc ngồi trong xe của anh, cô còn bị anh cốc đầu một cái, bảo cô là đứa trẻ ngây thơ.

Đằng Dương thì chỉ nghĩ người gây ra chuyện này là cậu ta, hơn nữa Triệu Thuỷ Quang là con gái thì dễ dàng xấu hổ, bởi vậy mới đứng ra nhận lỗi về mình, muốn giúp cô giải vây.

Còn về giáo sư Đàm của chúng ta, nét mặt càng lúc càng đen khiến anh càng trở nên lạnh lùng hơn, có thể nói đây chính là khí chất riêng của anh, một giáo sư lạnh lùng nhưng đôi khi cũng thích nói đùa. Đằng Dương cũng không suy nghĩ gì nhiều, vừa ngồi xuống đã khều khều nói nhỏ với Triệu Thuỷ Quang, “Xin lỗi, hồi này là do tôi gọi”, còn Triệu Thuỷ Quang cũng không dám quay đầu lại.

Đến hết giờ học, Đàm Thư Mặc nói, “Luận văn giữa kỳ hạn chót là đến cuối tháng này, những sinh viên sau đây sẽ nộp vào cuối tuần này.”

Triệu Thuỷ Quang đã quá hiểu Đàm Thư Mặc, cô cũng biết rõ cuối tuần luôn là lúc bận tối tăm mặt mũi vật lộn với đồng bài tập, quả nhiên không ngoài dự đoán, Đàm Thư Mặc cầm danh sách sinh viên lên thông báo, “ Khoa Kinh Tế Quốc Dân, Triệu Thuỷ Quang.”

Triệu Thuỷ Quang ngậm bồ hòn thầm rơi lệ trong lòng !

Toàn bộ mọi người trong lớp đều phập phồng lo sợ chờ nghe anh thông báo tiếp, thế mà Đàm Thư Mặc gấp danh sách lại, híp mắt cười vui vẻ, anh nói, “Được rồi, tan học đi.”

Sau đó anh liền thu sách, xoay người ra khỏi phòng.

Cả lớp đều sững sờ, không phải là “những sinh viên sau đây” sao? Lát sau, cả phòng học huyền não hẳn lên, ai nấy đều tự cảm thấy mình may mắn vô cùng, đồng thời cũng nghe ngóng xem thử cái người xui xẻo tên Triệu Thuỷ Quang học khoa Kinh Tế Quốc Dân là ai.

Triệu Thuỷ Quang lại một lần nữa thành danh.

Triệu Thuỷ Quang bực bội chăm chăm đi nhanh ra khỏi lớp, cô cũng không dám đi tìm Đàm Thư Mặc, ngặt nỗi lại phải giải thích để anh hiểu, cô biết chắc thế nào cũng bị anh trách mắng cho xem.

Nhạc chuông Shin bút chì lại vang lên lần nữa, Triệu Thuỷ Quang nghe mà nhức cả đầu, cô nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình lập tức bắt máy ngay, đầu dây bên kia chưa nói gì thì cô đã lên tiếng trước, “Xin lỗi.”

Người nọ “Ừ” một tiếng, có tiếng mở cửa, chắc là anh đang đi vào văn phòng.

Triệu Thuỷ Quang tận lực giải thích, “Tiết học lúc này không phải em cố ý đâu, sinh viên nam đó tuần trước mới quen biết thôi.”

Tiếng ly nước đặt xuống bàn nghe cái “cốc”, anh nói, “Anh biết rồi.”

Triệu Thuỷ Quang an tâm thở phào nhẹ nhõm, đang định nhắc tới vụ luận văn thì đầu dây bên kia lại cất tiếng nói nghe rất vui vẻ, “Triệu Thuỷ Quang”.

Triệu Thuỷ Quang vẫn như mọi khi “vâng” một tiếng rất dịu dàng.

Giọng nói nhẹ nhàng của anh truyền qua ống tai nghe, “Nhớ rõ cuối tuần này phải nộp luận văn.” Nói xong anh liền cúp máy.

Tại Triệu Thuỷ Quang như bị ù đi, hận không thể đập tan tành cái điện thoại di động!

Ngày thứ sáu, Triệu Thuỷ Quang đến văn phòng của Đàm Thư Mặc trình diện, Triệu Thuỷ Quang cũng không phải kẻ ngốc, anh kêu cô làm luận văn mà, dù gì cũng phải kiếm tư liệu, thôi thì tìm người hướng dẫn luôn cho rồi.

Lúc cô tới văn phòng thì Đàm Thư Mặc đang ra ngoài để đi họp, anh cầm chìa khoá trong tay, nhìn Triệu Thuỷ Quang và nói, “Em đến nhà anh viết đi, rồi lát nữa anh sẽ đưa em về nhà luôn.” Anh lấy xe trước hết chở Triệu Thuỷ Quang đến nhà mình. (Cứ đến cuối tuần TTQ sẽ về nhà của cô)

Vì thế bạn học Triệu Thuỷ Quang của chúng ta đã tiến thêm được một bước!

Viết xong luận văn thì cũng đã hơn ba giờ chiều, Đàm Thư Mặc vẫn chưa về nhà, Triệu Thuỷ Quang quyết định tự mình tham quan căn nhà của anh một chuyến.

Nhà của Đàm Thư Mặc rất sạch sẽ, nhìn thôi cũng biết có người thường xuyên quét dọn, bố trí ánh sáng và thiết kế rất hài hoà, nhìn đồng sách trên kệ sách mà cô hái hùng, định tới tủ TV xem mấy đĩa DVD trong đó thì cửa ra vào vang lên tiếng mở khoá “rột rột”.

Triệu Thuỷ Quang vội chạy ngay tới đứng ngay cửa, thấy Đàm Thư Mặc đi vào nhà, cô ngoan ngoãn hô lên, “Chào thầy Đàm.”

Đàm Thư Mặc thấy chìa khoá vào giá đỡ cạnh cửa, dáo dác nhìn cả phòng rất ngăn nắp không bị hư hao bừa bộn gì cả, nhướn đôi lông mày đẹp của mình lên, anh hỏi, “Em viết luận văn xong chưa?”

Triệu Thuỷ Quang gật đầu rất chắc nịch, “Em mới vừa viết xong.”

Đàm Thư Mặc “Ừ”, sau đó thay giày ra, nghĩ một hồi anh mới nói tiếp, “Đi thôi, anh chở em về nhà.”

Triệu Thuỷ Quang khó lắm mới có cơ hội tới đây, cô làm sao dễ dàng đi về vậy được, còn chưa khám phá nhà anh xong mà, cô hấp tấp nói, “Còn sớm mà, giờ nhà em cũng không ai ở nhà hết, mà em cũng không có mang theo chìa khoá, em tự chơi 1 mình, anh làm gì thì làm đi.”

Đàm Thư Mặc nhìn cô, nói, “Có mấy cái đĩa trong tủ đấy.” Sau đó vào trong nhà lo làm chuyện của mình.

Triệu Thuỷ Quang tự mình lang thang khắp nhà anh, nhưng cô cũng biết có chừng mực, tới nhà người khác không thể lục lọi hay quấy phá được, nhìn đồng đĩa phần lớn là tiếng Anh, tiếng Pháp, còn có mấy đĩa chuyên đề nữa, rồi cả phim Nhật, vừa nhìn thấy cô phần khích không thôi, cuối cùng cũng bị cô tìm thấy, nhìn kỹ lại thì đây là bộ phim của đạo diễn Shunji Iwai, “All About Lily Chou-Chou”, cô hơi hiếu kỳ, thì ra Đàm Thư Mặc cũng thích mấy bộ phim điện ảnh kinh điển tinh tế thế này.

Cô chọn bộ phim “Lời nhẩn tình yêu”, tựa tiếng Anh là Love Note, trước kia cô cũng có xem qua bình luận phim này, thấy nhân vật nam chính rất đẹp trai.

Vừa mới để đĩa vô máy thì Đàm Thư Mặc đúng lúc đi ra, sự chú ý của Triệu Thuỷ Quang đối với nhân vật nam chính giờ đã chuyển sang Đàm Thư Mặc hết.

Đàm Thư Mặc mặc một cái áo thể thao màu xám có mũ trùm đầu, ở dưới thì mặc quần cotton màu trắng, nhìn cứ y như sinh viên vậy, Triệu Thuỷ Quang chưa từng thấy Đàm Thư Mặc ăn mặc giản dị thoải mái như vậy, khiến cô nhìn đến không chớp mắt.

Cô đâu biết rằng Đàm Thư Mặc vẫn giữ thói quen như khi còn học ở Anh quốc, thường xuyên bận đồ thể này ở nhà, không giống như phần lớn đàn ông không mặc áo ba lỗ thì cũng mặc pyjama.

Triệu Thuỷ Quang nhìn Đàm Thư Mặc cầm ly nước đi tới, bộ dáng bình dị vô cùng, cách ăn mặc lại giống thanh thiếu niên thời nay trông rất thoải mái.

Triệu Thuỷ Quang đi theo sau lưng Đàm Thư Mặc vào trong nhà bếp, thấy anh cầm dao gọt trái cây gọt táo, cả người dựa vào quầy rượu, đầu hơi cúi xuống, vẻ mặt rất chăm chú, vỏ táo đỏ thắm men theo ngón tay trắng dài đẹp đẽ của anh mà rơi xuống.

Lúc còn nhỏ Triệu Thuỷ Quang từng xem qua một bộ phim, cô không nhớ được tên bộ phim đó, nhưng điều cô nhớ nhất là cảnh nam chính gọt táo cho nữ chính, từ đó về sau cô luôn tin rằng một người đàn ông nếu như chịu đứng yên một chỗ, chịu bỏ thời gian thật lâu thật tỉ mỉ gọt táo ỉnh thì người đàn ông này sẽ bảo vệ mình cả đời.

Triệu Thuỷ Quang đứng ở cửa nhìn Đàm Thư Mặc, lòng cô ghen ngào, trào dâng một cảm xúc không thể diễn tả, rồi cô chợt nhận ra cảm xúc mơn man này chính do anh làm cô cảm động.

Cô bước đến, nhẹ nhàng vòng tay ôm lưng anh, lúc này đây cô chỉ cảm thấy lòng thoải mái, hạnh phúc vô vàn.

Đàm Thư Mặc cảm thấy có gì đó mềm mại tựa vào người mình, anh không nói gì chỉ khẽ mỉm cười, cứ tưởng rằng cô lại định tính kế mưu ma chước quỷ gì, anh thở dài nói, “Sao vậy? Anh thật sự không có giận, xem TV đi, được chưa nào?”

Anh cho rằng Triệu Thuỷ Quang vì tưởng anh còn giận chuyện điện thoại nên mới thế, có trời mới biết Đàm Thư Mặc chỉ muốn giở trò trên cô mà thôi, nói chứ nếu như hiện tại cô không bị anh hối thúc mà làm tốt bài luận văn, cuối tháng này thi cử lại nhiều, mà bản tính của người nào đó nước tới chân mới chịu nhảy, đến lúc đó khỏi nói cũng biết sẽ thức khuya đến biến thành gấu trúc, anh nghĩ đến thôi cũng đau lòng.

Theo bản tính ngạo mạn của anh thì tuyệt đối là không ghen tuông gì cả, được rồi, được rồi, anh thừa nhận là cũng có chút chút, nhưng anh tuyệt đối tin tưởng Triệu Thuỷ Quang, cũng như anh tin tưởng vào chính bản thân mình vậy.

Triệu Thuỷ Quang cạ mặt vào chiếc lưng mềm mại của anh sau đó chạy ra ngoài tiếp tục xem TV.

Đến khi Đàm Thư Mặc cầm đĩa trái cây đi ra thì cô cũng sớm quên mất chuyện xảy ra lúc nãy, cả hai cùng nói chuyện cười đùa rất vui vẻ.

Đàm Thư Mặc mỉm cười, cô bé này hẳn là làm chuyện gì đều rất hăng hái, cũng rất dễ dàng nhập tâm, anh liếc nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, quyết định ngồi xuống bên cạnh cùng cô xem phim.

Hai người có điểm chung chính là hẳn tập trung vào gì rồi thì rất chuyên tâm, suốt cả buổi đều im lặng xem cho tới khi phim kết thúc.

Kết cục là nam chính và nữ chính đều đã già, tay nắm tay cùng nhau chết trên giường bệnh. Nam chính đã nói một câu rất cảm động, vợ của ông ta bị mắc bệnh đãng trí người già, cả người sớm hôm đều gặp là ông ấy cũng không nhớ được, nhưng ông vẫn kiên trì ở lại bệnh viện chăm sóc bà ấy, con cái hết lòng khuyên ông nên về nhà, nhưng ông lại nói rằng: “She’s my home, your mother is home”. (Mẹ của các con chính là nhà của ba)

Triệu Thuỷ Quang nghe đến đó thì mắt đã ươn ướt muốn khóc.

Sau khi xem xong, Đàm Thư Mặc dọn dẹp bàn chuẩn bị chở cô về, nhìn bờ vai vững chãi của anh, cô thỉnh linh hỏi, “Tương lai anh nguyện chết sớm hơn em hay là chết sau em?”

Đàm Thư Mặc biết cô vẫn còn đang trong phim, quay sang búng vào trán cô một cái, vừa bực mình lại vừa thấy buồn cười, “Đồ ngốc, đây không phải là do anh quyết định, đừng suy nghĩ lung tung nữa, đi thu dọn đồ đi, không còn sớm nữa, anh chở em về nhà.” Cuối cùng suy nghĩ của một người lớn hơn cô chín tuổi vẫn chín chắn hơn.

Triệu Thuỷ Quang dọn dẹp đồ đạc, Đàm Thư Mặc đã đứng chờ sẵn ở cửa, Triệu Thuỷ Quang không thích để người khác đợi, thế nên cô lập tức nhanh chân chạy qua, trực tiếp xột chân vào giày trong tủ, dây giày không chịu cài, cũng không chịu cúi người xuống cài, đi được hai bước thế nào cũng té ngay.

Cô đã quen lười biếng như vậy rồi, Đàm Thư Mặc nhìn mà buồn cười, anh thấy lại chìa khoá lên kệ, cúi người giúp cô buộc dây giày.

Triệu Thuỷ Quang vẫn đeo cặp nặng trĩu trên vai đứng yên ở cửa, nhìn người nọ ngạo nghễ thật sự khom lưng, gấp gối buộc lại dây giày ỳnh, động tác buộc dây của anh rất nhanh, từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen mềm mại của anh, hàng lông mi cong vút rất tinh tế, ngón tay thon dài linh hoạt loáng cái đã buộc xong dây giày cho cô. Cảnh tượng thế này càng khiến cô điên đảo tâm hồn.

Đàm Thư Mặc đứng thẳng người, nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Triệu Thuỷ Quang, anh vuốt tóc cô, hỏi, “Sao vậy? Bé ngốc.”

“Một người tài giỏi lịch lãm như anh sao lại gặp em nhỉ.” Triệu Thuỷ Quang buột miệng thốt ra.

Đàm Thư Mặc không quan tâm mấy lời nói lung tung của cô, cầm chìa khoá đi ra ngoài, trời cũng đã sập tối, anh mở đèn hành lang lên, nghiêng đầu trừu mến nhìn cô và nói, “Đi nào.”

Triệu Thuỷ Quang ngây ngất nhìn bóng lưng anh trong ánh đèn vàng mờ ảo huyền diệu, cảm giác êm ái mà ấm áp.

Cô bước tới cầm chặt lòng bàn tay anh, cô chợt hiểu ra những câu chuyện cảm động trong phim có lẽ chỉ có thể xảy ra trong phim mà thôi, tuy rằng thế giới thực và phim ảnh khá khác nhau nhưng cũng sẽ xuất hiện một tình yêu chân thật mà rung động lòng người, cũng giống như bây giờ vậy, cô nhận ra rằng chỉ cần anh nắm chặt tay cô thì cả đời này hai người sẽ không bao giờ lìa xa, cùng nhau đi đến chân trời hạnh phúc.

Mấy ngày sau, mọi người trong phòng nói với cô rằng Đằng Dương muốn mời cả bọn ăn cơm, Triệu Thuỷ Quang gãi gãi đầu do dự nên đi hay không, cô tuy là thích ăn uống thật, bình thường cũng tham mấy lợi lộc được ăn chùa như thế này lắm chứ, nhưng tốt nhất chớ nên ăn của người lạ, bởi thế cô nói cô không muốn đi.

Dương Dương nói thẳng với cô, “Mình thấy Đằng Dương thích bạn đó!”

Triệu Thuỷ Quang đang nghe nhạc, cô vờ như không nghe thấy Dương Dương nói gì, liền bị Dương Dương giật phăng tai nghe và quát lên, “Đừng có giả bộ, nói đi, có phải bạn đã thích ai rồi phải không?”

Triệu Thuỷ Quang cũng thẳng thắn nói, “Có”, cô rất nhanh nghĩ đến Đàm Thư Mặc, lòng trào dâng niềm hạnh phúc ngọt ngào.

Hứa Oánh lên tiếng, “Bạn được lắm, có mà cũng không nói bạn bè biết, bình thường cũng không thấy nhắc tới.” Hứa Oánh bực bội nói ra một tràng.

Triệu Thuỷ Quang không biết phải giải thích thế nào, đành bịa đại lý do nào đó để qua chuyện, nếu không chắc cô sẽ bị ép cung đến chết mất.

Triệu Thuỷ Quang tuy nhiều chuyện, nhưng cô biết rõ chuyện tình cảm tốt nhất không nên thảo luận cùng người khác, cũng không có chuyện người ngoài cuộc sáng suốt hơn người trong cuộc, đã yêu nhau thì đều là hai người tự nguyện đến với nhau, giận hờn vui vẻ đều tự biết, nhưng càng nói với đám con gái nhiều bao nhiêu, thì càng dễ dàng để mất tính khách quan và trực giác mạnh bấy nhiêu, ví dụ như nói một hồi có thể biến người xấu thành người tốt, còn người tốt thì lại thành người xấu, bị huỷ hết hình tượng.

Bởi thế cả đám người chỉ biết Triệu Thuỷ Quang đang thầm thích ai đó nhưng “cách mạng chưa thành công” mà thôi.

Chuyện hẹn ăn cơm cũng không ai nhắc lại nữa.

Lại mấy ngày sau đó, Triệu Thuỷ Quang nhận được một cuộc điện thoại, giọng người gọi đến nhẹ nhàng hào sảng nói, “Xin chào, mình là Đằng Dương đây.”

Triệu Thuỷ Quang đang ở bên ngoài mua trái cây cùng Dương Dương, Dương Dương đang lựa quýt, cô nói “xin chào” sau đó liền tìm nơi yên tĩnh để nghe điện thoại.

Đằng Dương nói, “Chuyện lần trước mình xin lỗi, hại bạn phải nộp gấp luận văn.”

Triệu Thuỷ Quang nghĩ đến luận văn bị giục giờ cũng đã viết xong và nộp rồi, cô cũng không giận hờn gì, “Không sao, tôi đã nộp rồi.”

Đằng Dương lại nói tiếp, “Vậy thì tốt rồi, có rảnh mình mời bạn dùng cơm, thật sự ngại quá.”

Triệu Thuỷ Quang lơ mơ cảm thấy gì đó không đúng, vội trả lời, “Tôi thật sự không có để bụng chuyện đó, thật không có việc gì đâu mà, nếu như bạn áy náy thì tôi sẽ nhận lời xin lỗi của bạn, còn mời cơm thì không cần đâu, cũng không phải chuyện gì to tát.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, Triệu Thuỷ Quang đang nghĩ điện thoại có bị vấn đề gì không thì tiếng Đằng Dương thành linh cất lên, nghe giọng có chút vui mừng, “Triệu Thuỷ Quang, mình cũng đã chủ động đến vậy rồi, chẳng lẽ bạn nhìn không ra mình thích bạn sao.”

23. Chương 23: Từ Chối Thẳng Thừng

Cậu ta nói, “Chẳng lẽ bạn nhìn không ra mình thích bạn sao.”

Triệu Thuỷ Quang thật không biết phải trả lời thế nào, mà Đằng Dương cũng quá ranh mãnh rồi, nếu cậu ta mà không nói rõ ra thì cô có thể tiếp tục nói chuyện với cậu ta, còn có thể trò chuyện vui vẻ nữa, như thế không phải là tốt cho cô sao.

Đằng Dương cũng không đợi cô trả lời đã nói tiếp, “Triệu Thuỷ Quang, chúng ta gặp nhau nói chuyện đi, tối 8 giờ ở bãi đất trống sau thư viện, vậy đi nha.” Sau đó cậu ta liền cúp điện thoại.

Triệu Thuỷ Quang đứng sững tại chỗ mãi cho tới khi Dương Dương đến đánh vào lưng cô một cái, “Đang nghĩ gì vậy?”

Triệu Thuỷ Quang cất điện thoại, nói, “Không có gì”, chuyện của Đằng Dương cô nghĩ không biết có nên kể cho người khác biết hay không, nhưng theo như Triệu Thuỷ Quang biết thì với loại người hiểu thẳng như cậu ta, những chuyện thế này không nói thì tốt hơn.

Tám giờ tối, bãi đất trống phía sau thư viện là nơi nổi tiếng dành cho những cặp tình nhân, là nơi kinh điển trong trường đại học.

Triệu Thuỷ Quang ngoại trừ buổi sáng đi học phải đi ngang qua đây thì cô chưa từng đến đây bao giờ, trên đường tới đây có chút xấu hổ.

Đằng Dương đang ngồi trên lan can của bờ sông nhỏ Thạch Thế, vừa nhìn thấy Triệu Thuỷ Quang tới liền nhảy xuống đất, gương mặt non choẹt như đứa con nít cười rạng rỡ đến độ các vì sao đang toả sáng trên trời cũng không sánh kịp.

Triệu Thuỷ Quang thầm nghĩ sao trong năm học này cô chưa từng gặp qua người con trai đẹp như cậu ta, nhưng những đồ vật đẹp mắt thế này chỉ cần nhìn một cái là được rồi.

Cô nhỏ giọng nói, “Xin lỗi, tôi đã thích người khác rồi.”

Ánh mắt Đằng Dương sáng trong cười nhìn cô, cậu ta nói, “Mình biết bạn sẽ nói thế mà, nhưng người bạn cùng phòng trong ký túc xá của bạn không phải nói chưa từng thấy hai người đi cùng nhau sao? Mình đây không tin bạn đã có bạn trai.”

Triệu Thuỷ Quang thật muốn chạy ngay về ký túc xá đá vào cái miệng nhiều chuyện ấy cho thoả, tuy lòng bực bội cầu nhàu nhưng cô vẫn nói năng rất lịch sự, “Tôi đã nói tôi có bạn trai rồi, sao bạn biết hai chúng tôi không quen nhau? Nhưng mà dù có quen nhau hay không, hiện tại tôi không có ý định quen với bất cứ ai hết, thực xin lỗi.”

Cô cũng không thể nào nói bạn trai hiện tại của cô là Đàm Thư Mặc – thầy Đàm. Trong lòng cô mặc dù không thể chịu đựng được nữa muốn la lớn lên ọi người biết, nhưng ngấm lại đây chính là con đường mà cô đã chọn, cô chỉ có thể kiên trì mà thôi.

Đằng Dương cúi đầu, Triệu Thuỷ Quang đứng ngoài bờ sông bị gió thổi đến lạnh cả người, cô cho rằng mọi chuyện đã được giải quyết, đang định quay về ký túc xá thì Đằng Dương bỗng hô to ở phía sau, “Triệu Thuỷ Quang.”

Cô quay đầu lại, cậu ta cười lộ ra má lúm đồng tiền thật sâu đến say lòng người, ánh mắt quật cường và kiên định, cậu ta nói, “Mình không ngại bạn đã thích ai, ở tuổi chúng ta ai mà không có người mình thích chứ, tóm lại bạn hãy suy nghĩ lời của tôi đi.”

Sau đó cậu ta xoay người rời đi.

Triệu Thuỷ Quang sững sốt trợn má hốc mồm đứng nguyên tại chỗ, cô cũng đã nghe kể trong đại học có rất nhiều đôi tình nhân đang yêu nhau, mặc cho ở dưới quê họ đã có bạn trai hay bạn gái, nhưng cả hai bên đều không ngại, tuy nhiên Triệu Thuỷ Quang lại không thể chấp nhận điều đó, thích một người thì làm sao lại không ngại chuyện đó chứ, tình yêu vốn không phải là một hình tam giác!

Trở về ký túc xá, cô chỉ giữ chuyện này trong lòng không hề nói cho ai nghe.

Mấy ngày sau mới biết được người phản bội chính là Bành Hiểu Hiểu, ai bảo bạn trai của bạn ấy là bạn cùng phòng với Đằng Dương, nói ra cũng thật kỳ diệu, thì ra từ ngày gặp nhau ở giảng đường, hai người đã nảy sinh tình cảm với nhau,

Làm bất cứ chuyện gì thì câu cửa miệng của cô gái nông thôn đến từ Vô tích này luôn là: “Hứng thế nào”, “Mất hứng thế nào”.

Triệu Thuỷ Quang lúc đầu thật sự không hiểu sao lại nói như vậy, đoán loại như hỏi Bành Hiểu Hiểu, “Bành Bành, muốn đi ăn cơm không?”

Bành Hiểu Hiểu sẽ trả lời là, “Mới tan học, nhiều người lắm, hiện tại mất hứng đi.”

Người Nam Kinh như Triệu Thuỷ Quang tính tình thẳng thắn đã quen, thật sự không hiểu nổi ăn có một bữa cơm có gì mà có hứng hay không hứng chứ?

Ngay từ đầu cô cũng không thoải mái khi nghe như thế, nhưng lâu dần mọi thứ cũng thành thói quen, mới biết được thì ra cách nói chuyện của Bành Hiểu Hiểu là như thế rồi.

Ở tỉnh Giang Tô, mọi người nói chuyện lại hoàn toàn trái ngược đây, ví dụ nói hôm nay trời rất nóng, thì mỗi nơi lại có một cách nói khác:

Người Nam Kinh nói, “Mẹ ơi, trời hôm nay sao lại nóng quá vậy.” Nghe có vẻ như là câu hỏi.

Người Thường Châu thì nói, “Trời nóng quá nóng quá.” Nhấn mạnh nhiều lần.

Người Tô Châu lại nói, “Hôm nay nóng quá!” Giọng lên cao.

Chỉ có trong đại học mới có thể học được những điều này!

Mấy ngày hôm nay phòng ký túc xá của các cô nhện nhíp cứ như ăn Tết vậy, người mới nhậm chức bạn trai đương nhiệm của Bành Hiếu Hiếu phục vụ cả phòng hết bao ăn cơm rồi hát karaoke, rồi tối còn dẫn cả đám đi ăn khuya nữa. Triệu Thuỷ Quang đương nhiên là phải tham dự rồi, cô cũng cảm thấy xấu hổ nhưng Đàng Dương thì lại tỏ ra như không có chuyện gì, bề ngoài vẫn đối đãi đúng mực với Triệu Thuỷ Quang.

Luật bất thành danh, nữ sinh trong ký túc xá mỗi khi tắt đèn thì có đủ thứ chuyện để tám, có nói cũng không nói hết, Dương Dương lay lay Triệu Thuỷ Quang nói, “Triệu Thuỷ Quang, bạn mau mau giành lấy Đàng Dương đi.”

Hứa Oánh nói theo, “Bạn nhìn Bành Bành đi, ăn sáng có người mua cho, lấy nước thì có người xách dùm, tuyệt quá còn gì.”

Triệu Thuỷ Quang đáp lại, “Được rồi được rồi, mấy bạn lại muốn chiêu mộ osin mới chứ gì, thôi khỏi nói nữa. Đi ngủ.”

Trầm mèn kín mít, Triệu Thuỷ Quang đôi lúc cũng miên man nghĩ tới nếu như cấp 3 năm đó cô không gặp được Đàm Thư Mặc thì cuộc sống của cô giờ sẽ thế nào, nhưng nếu không có Đàm Thư Mặc thì không có Triệu Thuỷ Quang hiện tại, tự dưng cô thấy tưởng tượng như vậy lại si nhục Đàm Thư Mặc quá.

Mấy cặp tình nhân trong đại học không hề biết kín tiếng, lúc họ yêu nhau chỉ muốn thông báo cho cả thế giới này biết mà thôi, Triệu Thuỷ Quang cũng đã từng nhìn thấy các cặp nam nữ yêu nhau mặn nồng thế nào, cô cũng từng mừng tượng đến cảnh có người ăn cơm với mình ở căn tin, cùng mình đi lấy nước, cùng mình học đến khuya, cùng nhau tản bộ trong sân trường mặc cho ai nói gì, nhưng cô tự nói với mình một khi đã lựa chọn Đàm Thư Mặc rồi thì phải biết quý trọng tình cảm này, Đàm Thư Mặc lấy tư tưởng chín chắn của một người hơn cô chín tuổi để yêu cô, cô đương nhiên là mang tư tưởng khác với anh, nhưng cô cũng đã giữ vững được mối quan hệ này!

Yêu đương cũng giống như làm việc, quan trọng nhất chính là nhẫn nại và dần lòng !

Nhẫn nại của Triệu Thuỷ Quang đối với Đàng Dương có hạn, cuối cùng cũng bùng phát vào một buổi tối, hôm đó cũng rất kì lạ, điện thoại Triệu Thuỷ Quang hết tiền, Triệu Thuỷ Quang bực mình vô cùng, đúng là hoạ vô đơn chí! Nhưng mà nghĩ lại thì hai ngày nữa cũng sẽ về nhà rồi, có gì thì cô về xin tiền nạp điện thoại.

Qua một lúc, điện thoại bỗng rung lên, cô mở ra xem thì thấy một tin nhắn: Kính chào quý khách, (tính lược) đã nạp thành công 50 tệ.

Triệu Thuỷ Quang cảm thấy kì lạ, liền gửi tin nhắn cho Đàm Thư Mặc: vừa rồi anh nạp tiền điện thoại cho em sao?

Một lúc sau, Đàm Thư Mặc gửi tin nhắn lại: Không có, sao vậy?

Đạo gần đây cái người này gửi tin nhắn cực kỳ ngắn gọn, Triệu Thuỷ Quang biết không phải là anh nạp tiền cho cô, nên trả lời: Không có gì, hồi vậy thôi.

Triệu Thuỷ Quang biết rõ Đàm Thư Mặc có thể cho cô số tiền đó, nhưng với cá tính của Triệu Thuỷ Quang, cô không chủ động nhờ vả ai cả, cô từ trước đến nay luôn cho rằng Đàm Thư Mặc có tiền thì đó là tiền của Đàm Thư Mặc. Một khi tình cảm mà dính líu đến tiền bạc thì ý nghĩa sẽ đi theo một hướng khác.

Tuy nhiên Triệu Thuỷ Quang chưa từng gặp tình huống như thế, nhưng lúc này cô cũng không biết thực sự ai đã nạp tiền ỉn.

Triệu Thuỷ Quang gục đầu xuống bàn, cô nghĩ không biết có phải số tiền này là từ trên trời rơi xuống không nữa.

Một lúc sau, hung thủ đã tự chui đầu vào lưới: Có nhận được tin nhắn chưa? Đằng Dương.

Triệu Thuỷ Quang không nói hai lời, lập tức gọi điện lại, “Đằng Dương đó à? Năm phút nữa bạn gặp tôi ở dưới lầu, tôi có chút chuyện muốn nói với bạn.”

Rút 30 tệ trong ví tiền ra, rồi hỏi mượn Hứa Oánh 20 tệ, sau đó cô lao xuống lầu ngay.

Lần đầu tiên đứng chờ dưới ký túc xá nam, Triệu Thuỷ Quang hơi ngượng ngùng, mỗi người con trai đi qua đều ngoái đầu hiếu kỳ nhìn cô, đa số tình huống đều là con trai đứng dưới ký túc xá nữ đợi bạn gái, việc ngược lại thế này quả thật là rất hiếm.

Đợi chưa bao lâu thì Đằng Dương đã xuống, Triệu Thuỷ Quang cũng không mở miệng nói gì, hai người cùng đi bộ đến chỗ ít người.

Triệu Thuỷ Quang giờ mới quay đầu lại nói, đồng thời chìa tiền ra trước mặt cậu ta, “Đằng Dương, cảm ơn, nhưng tôi không thể nhận được.”

Đằng Dương tính khí trẻ con, cau mày gắt lên, “Mình không lấy, mình nạp cũng đã nạp tiền cho bạn rồi, bạn không cần đưa lại mình, nếu không thích thì bạn cứ vứt đi.” Bình thường thì miệng cười toe toét nhưng lúc nổi giận cũng rất ghê gớm.

Triệu Thuỷ Quang cũng phát bực, “Tiền này không phải là tiền à.” Cô cầm tay Đằng Dương lên, nhét tiền vào tay cậu ta.

Song đó cũng tận tình khuyên nhủ, “Đằng Dương, đáp án của tôi vẫn thế, tôi đã có bạn trai rồi, hơn nữa tôi và anh ấy cũng đang yêu nhau, đối với mấy chuyện tình cảm thì không cần phải đánh trống khua chiêng cho ai biết cả, tin hay không thì tùy bạn. Còn nữa, bạn hãy nghĩ kỹ lại đi, bạn thật sự thích tôi sao? Ngay từ đầu bạn đã biết tôi là người mạnh mẽ khó chinh phục, ừm, có lẽ bạn thấy tôi có chút thông minh nên mới chú ý đến tôi, nhưng tất cả điều đó là thích à? Ít nhất với tôi thì không phải.”

Nói đến thật buồn cười, có một số người thích bạn nhưng vì bạn không thích họ, họ lại cứ cho rằng thứ không chiếm được luôn là thứ tốt nhất. Thật ra cô hiểu rõ với tính cách hiếu thắng của Đằng Dương, cậu ta có khả năng chính là loại người đó.

Cũng có thể Đằng Dương không phải như cô nghĩ, nhưng Triệu Thuỷ Quang không thích là không thích, cuộc đời này cho cô gặp Đàm Thư Mặc thì cô chỉ yêu mình anh, những người con trai khác trong cuộc sống của cô chỉ là khách qua đường mà thôi.

Đằng Dương quay mặt lại nhìn cô gái kia, dưới ánh trăng vàng mờ ảo khuôn mặt cô trắng nõn, đường nét khuôn mặt không hắc sắc sảo, nhưng cũng rất hài hoà xinh xắn, đôi mắt linh hoạt như đôi minh châu rực rỡ, lúc ấy chẳng phải cậu ta cũng bị mê hoặc bởi ánh mắt này sao?

24. Chương 24: Aishiteiru

Ngày thứ sáu, Đàm Thư Mặc gọi điện thoại nói phải vào trong thành phố để họp, có thể không về kịp chỗ cô về nhà. Triệu Thuỷ Quang phải tự mình xách túi lớn túi nhỏ đến nhà ga.

Chiều thứ sáu, đúng vào giờ cao điểm của nhà ga, Triệu Thuỷ Quang đứng trong đoàn người đợi xe đến, nhìn mọi người chen lấn mà sợ, nói đến thì thói quen đúng là thứ cực kỳ đáng sợ, cô đã quen mỗi cuối tuần ngồi xe Đàm Thư Mặc cùng trở về thành phố, chuyện đứng xếp hàng chờ mỗi mòn thế này là chuyện xa vời, nghĩ đi nghĩ lại lại nghĩ đến Đàm Thư Mặc, nhớ đến từng lời nói của hai người mỗi khi trên xe, từng biểu lộ của người nọ, đang chen chúc trong đám đông nhốn nháo, thế mà tận sâu trong lòng cô lại dâng lên một cảm giác rất ngọt ngào.

Bị vỗ vai cái bốp, cô quay lại nhìn xem ai thì phát hiện là Đằng Dương, Triệu Thuỷ Quang cảm thấy cậu ta như âm hồn bất tán, chưa kịp phản ứng thì Đằng Dương đã lên tiếng trước, “Triệu Thuỷ Quang, bạn cũng ở đây chờ xe hả, thật là trùng hợp ghê!”

Triệu Thuỷ Quang quay đầu lại, tươi cười với đối phương, Đằng Dương đã cư xử bình thường với cô, thì cô cũng cư xử với cậu ta như bao người, cô nói, “Ừ, tôi về nhà.”

Đằng Dương liến thoắng, “Vừa đúng lúc, mình cũng đến nhà của dì ăn cơm.” Nhìn cái túi trong tay Triệu Thuỷ Quang, Đằng Dương nói tiếp, “Bạn mang được không, hay để mình giúp cho.”

Triệu Thuỷ Quang trả lời, “Không sao, đâu có nặng lắm.” Sau đó cũng không nói thêm lời nào.

Hai người len lỏi cả buổi mới lên xe được, đang ngồi trên xe, điện thoại bỗng rung lên, Triệu Thuỷ Quang moi móc cả nửa ngày mới lấy điện thoại ra được.

“Đi đường cẩn thận, buổi tối gọi điện thoại.” Là tin nhắn của Đàm Thư Mặc.

Triệu Thuỷ Quang hớn hở cười toe toét, duỗi bàn tay ra, năm ngón tay đã lên đạn bấm liên hồi, “Ừ, không có gì đâu, không sao cả, về rồi nói tiếp, anh hớp đi.”

Khi đó, Đàm Thư Mặc đang ngồi trong phòng họp sáng sủa sạch sẽ, lấy điện thoại di động ra thấy tin nhắn cô gửi tới, cô bé này rất thích nói không có gì, anh giờ đang tưởng tượng đến cái cảnh cô vừa chen lấn trên xe vừa nhắn tin, trong lòng vui vẻ đến độ ánh mắt tràn ngập âm áp.

Triệu Thuỷ Quang trầy trật đến nghệt thở ở trên xe không khác gì tra tấn, đã vào hè nên thời tiết cũng oi bức hơn, vì thế mọi người bị nhồi nhét gây nên cảm giác rất khó chịu, và cả cái cảm giác “say hơi người” trên xe khách nữa, may mắn cô tình cờ gặp được người quen là 1 sinh viên nữ ở lớp kế bên, quãng đường đi mới thoải mái và đỡ buồn tẻ.

Vào đến nội thành, dòng người nườm nượp xuống xe, Triệu Thuỷ Quang chuẩn bị đổi qua tàu điện ngầm, Đằng Dương cũng đi theo xuống, nhìn thấy mặt cô đỏ bừng, mồ hôi chảy ròng ròng, lập tức với tay cầm túi của cô, nói, “Để mình xách cho.”

Triệu Thuỷ Quang cũng tức đến lộn ruột, người này cứ lẻo đẻo theo cô mãi, sao cô lại khổ đến vậy, đã nói quá rõ ràng mà cậu ta cũng không chịu hiểu, đành phải từ chối, “Tôi cũng sắp về tới nhà rồi, cũng không tiện đường cho lắm, bạn nhanh về nhà đi.”

Cô biết nếu như đã không chấp nhận tình cảm của đối phương, thì cũng đừng gieo thêm bất cứ hi vọng nào cả, sự nhần tâm lúc này đối với cả hai mai sau lại chính là hạnh phúc.

Đang mải mê suy nghĩ, bỗng có giọng nói quen thuộc quát to tên cô, “Triệu Thuỷ Quang”, Triệu Thuỷ Quang giật bắn mình xoay người nhìn, quả nhiên là Đàm Thư Mặc, anh vận bộ vest màu cafe, một tay để trong túi quần, tay kia xách túi có nhãn hiệu Polo được mạ vàng, đang đứng kế bên cầu thành trong đại sảnh của cao ốc, cả người toát lên vẻ tinh anh rạng ngời.

Triệu Thuỷ Quang thoáng run sợ, cô nhìn Đằng Dương, sau đó đi chậm qua chỗ của Đàm Thư Mặc, Đằng Dương cũng thấy Đàm Thư Mặc rồi. Tuy cậu ta cảm thấy kì lạ sao thầy giáo lại có thể ở trên đường gọi học trò như thế, nhưng vẫn đi qua chào hỏi.

Triệu Thuỷ Quang gọi, “Chào thầy Đàm.”, Đằng Dương cũng đi và hô, “Chào thầy Đàm.”. Đàm Thư Mặc từ nãy giờ vẫn nhìn Triệu Thuỷ Quang, anh nheo mắt sau đó mới gật đầu chào.

“Thầy Đàm, thầy cũng ở đây à, thật là trùng hợp, em cũng tình cờ gặp Đằng Dương ở trên xe.” Một câu giải thích rất rõ ràng, nhưng nói xong cô tự dưng cảm thấy mình rất ngốc, đây không phải gọi là chưa đánh đã khai rồi sao.

Lúc này, cửa tự động ở đại sảnh mở ra, một vài người có đàn ông lẫn phụ nữ trong đó đi xuống, một người đàn ông hơn 40 tuổi, vẻ mặt nhiệt tình bước tới nói chuyện với Đàm Thư Mặc, “Cậu Đàm, mới vừa kết thúc hội nghị đã thấy cậu đi ra ngoài trước rồi, tối nay tôi là chủ, đừng khách sáo nha.” Vừa nói xong, ông ta mới chú ý có người đang ở đây, hỏi anh, “Hai người này là?”

Đàm Thư Mặc dời ánh mắt, anh trả lời, “Hai người này là học trò trong đại học của tôi.”

Hà tổng đánh giá hai học trò của anh, không thể nào ngờ một người có thể viết được bản kế hoạch sắc bén thấu triệt như thế lại là một giáo sư đại học, nghĩ vậy ông cũng phóng đại lên, “Học trò của cậu Đàm nhìn

rất thông minh lanh lợi, đúng thật là thầy giáo sao học trò này, hay là tối nay cùng tham gia với chúng tôi luôn đi?”

Ông ngỡ rằng tất cả giáo viên đều thích người khác khen học trò mình giỏi, ai ngờ Đàm Thư Mặc lại không phải dạng này, hơn nữa còn căm thù mấy bữa tiệc “thương nghiệp” này đến tận xương tủy.

Đàm Thư Mặc trả lời, “Ý tốt của Hà tổng tôi xin nhận, nhưng tối nay tôi đúng lúc có việc bận, hẹn ông lần sau vậy, sau này còn nhiều cơ hội hợp tác mà.”

Hà tổng nghĩ mấy người trẻ tuổi như anh thì tối cuối tuần bận rộn này nọ là chuyện đương nhiên, hơn nữa còn nghe anh nói sau này còn nhiều cơ hội hợp tác thì mặt mày liền hớn hở, gật gù đồng ý, “Được, được.”

Sau khi Hà tổng đi rồi, Đàm Thư Mặc mới quay sang hỏi Triệu Thuỷ Quang, “Đi đâu? Tôi đưa em đi.”

Triệu Thuỷ Quang nghe anh nói “đưa em đi”, không phải “đưa các em đi”, cô run như cầy sấy, “Thầy Đàm, thầy cứ đi đi, em cũng sắp tới nhà rồi, em đi đây, hẹn gặp lại.”

Cô quay đầu lại nói với Đằng Dương, “Tôi và bạn không tiện đường, tôi đi trước, bye bye.”

Cô bỏ của chạy lấy người.

Đằng Dương thấy có gì đó là lạ, cậu ta nhìn Đàm Thư Mặc đang đứng ở đằng kia, tay lắc lắc chìa khoá, vẻ mặt trầm tư như đang suy nghĩ gì đó, nhìn như rất thờ ơ nhưng lại mông lung cảm thấy có chút lạnh lẽo quây quanh người Đàm Thư Mặc.

Đằng Dương nhất thời rét run, vội nói, “Thầy Đàm, em cũng đi trước đây, hẹn gặp lại.” Tất nhiên cậu ta biết những người như Đàm Thư Mặc thì sẽ không trả lời cậu ta đâu, thế nên vừa chào tạm biệt xong cậu ta liền bước đi ngay.

Đàm Thư Mặc đi đến bãi đỗ xe, nghĩ đến vừa rồi cô gọi anh là “thầy”, cái từ này bao lâu rồi chưa nghe tới, cô cố ý giữ khoảng cách với anh, cô bé này chắc là lâu ngày người mình ngứa mảy rồi đây mà.

Triệu Thuỷ Quang về nhà, buổi tối nằm lăn qua lăn lại trên giường, mở điện thoại bấm rồi lại tắt, dần đó một hồi lo cô quyết định gọi cho anh, chuông reo chưa bao lâu thì anh bắt máy “Alo” một tiếng rất lạnh lùng.

Triệu Thuỷ Quang ngồi thẳng người, cười xoà, “Hắc hắc, hôm nay quả là trùng hợp.”

Đàm Thư Mặc vừa mới tắm xong, vừa lau tóc vừa nói, “Ừ, đúng lúc vừa bàn hợp đồng xong.” Anh tíc tắc nghĩ ngay đến bộ dạng tí tưng của cô.

Triệu Thuỷ Quang đoán chừng chắc liên quan IPO gì đó, kế hoạch đầu tư tài chính của một công ty tư nhân, cô trước giờ không có hứng thú với mấy thứ này, nhưng cô biết hôm nay mình có lỗi, nên biết thân biết phận hỏi han về công việc của Đàm Thư Mặc, kiếm đề tài để nói chuyện cho anh đừng giận.

Đàm Thư Mặc biết rõ tính cô hay suy nghĩ vẩn vơ, đôi lúc anh cũng rất bức mình nhưng cũng đành bó tay với cái tính này của cô, tuy nhiên anh vẫn nhẫn nại nghe cô “nấu cháo” điện thoại, người nói thì huyền tha huyền thuyên, người nghe thì chẳng giận cũng chẳng vui, dẫu thế anh vẫn cứ để Triệu Thuỷ Quang thao thao bất tuyệt ở đầu dây bên kia.

Triệu Thuỷ Quang ra sức cứu vãn, cố gắng kiếm chuyện vui để nói, ví dụ như hôm nay ở nhà có chuyện gì, cuối cùng lại kể việc gần đây bị Dương Dương rủ rê xem phim hoạt hình, thành ra giờ cô đã mê tít thể loại ấy.

Triệu Thuỷ Quang nằm trên giường, hỏi anh, “Thầy Đàm, anh có biết tiếng Nhật chào buổi sáng nói sao không?”

Đàm Thư Mặc theo phong cách Châu Âu, rất ít khi nào xem phim Nhật, làm sao mà biết được, anh cũng không trả lời: anh không biết, chỉ nhàn nhạt hỏi lại, “Nói thế nào?”

Triệu Thuỷ Quang lập tức la lên, “Là ‘ohayou gozaimasu’ !” Cô có chút đắc ý, thì ra cũng có cái Đàm Thư Mặc không biết.

Còn hỏi tiếp, “Vậy, anh có biết ‘xin lỗi’ nói thế nào không?”

Đàm Thư Mặc lấy đồ uống từ tủ lạnh ra, nghe cô hỏi thế, anh thầm nghĩ không biết cô lại muốn giở trò gì nữa, kiên nhẫn “Ừm” đáp, “Nói thế nào?”

Giọng nói thỏ thẻ của Triệu Thuỷ Quang truyền tới, “Sumimasen, sumimasen” Giọng điệu cũng rất chân thành.

Đàm Thư Mặc đang ngửa đầu uống nước, nghe giọng điệu của cô như thế cũng dừng lại động tác, anh bật cười, cô bé con này đang nói xin lỗi đây mà!

Vốn đang giận cô, thế mà lại để cô lanh trí làm trò khiến anh có muốn giận cũng không giận được nữa.

Triệu Thuỷ Quang chui vào trong mền, đợi một lúc lâu mới tiếp tục nói, “Aishiteiru.”

Đàm Thư Mặc bỏ cái chai xuống, hỏi lại ngay, “Cái gì? Lập lại lần nữa?”

Triệu Thuỷ Quang tưởng là sóng điện thoại yếu, nhưng nghĩ đến câu “Aishiteiru” lúc nãy của mình, cô ranh mãnh kêu, “Không biết nữa!” Bộ dạng cười tí tởn tiểu nhân đắc chí.

Đàm Thư Mặc ngồi trên ghế sa lon, miệng nở nụ cười tươi rói, ánh mắt mê hồn động lòng người, thốt lên, “Ừm, vậy có nghĩa là gì?” Anh cố tình dụ cô nói ra.

Triệu Thuỷ Quang cứ đắc ý từ nãy giờ, trả lời lại, “Đã nói là em không biết, không nói đâu, em đi ngủ đây, buồn ngủ rồi.”

Đàm Thư Mặc cười nói, “Ừ, ngủ đi.”

Triệu Thuỷ Quang đáp, “Vâng, ngủ ngon.”

Đàm Thư Mặc lại nói tiếp, “Triệu Thuỷ Quang, anh biết câu đó có nghĩa gì.”

Đang cười sung sướng, Triệu Thuỷ Quang chợt “À?” lên đầy bất ngờ, anh chúc cô “Ngủ ngon” sau đó cúp điện thoại, trong màn đêm yên tĩnh, giọng nói êm ái kia tưởng chừng đang thì thầm bên gối, tíc tắc tan vào trong đêm trăng sáng huyền ảo đến mơ màng.

Triệu Thuỷ Quang cúp máy, vui đầu trong mền cả buổi, cô giờ chỉ muốn độn thổ mà thôi, mắc cỡ chết đi được, Đàm Thư Mặc đã biết rõ “Aishiteiru” là “Em yêu Anh”, thế mà lại dụ cô nói tới hai lần, cô úp mặt xuống gối “a” lên thật to ! Không muốn sống nữa!!

Ở bên kia, có người lại thích thú, tay gối đầu, thanh thản ngồi trên ghế salon, vuốt vuốt điện thoại, miệng cười toe toét mãi không thôi !

Buổi tối thường là lúc các nữ sinh trong ký túc xá tán gẫu với nhau, và chủ đề bàn luận của họ thường rất riêng tư, rất thâm kín, cả đám người trong phòng Triệu Thuỷ Quang cả ngày nay cứ tít tít xoay quanh chủ đề “bắt gian tại giường”.

Bành Hiểu Hiểu phát biểu, “Thật là đau lòng mà, mình đây chắc chắn sẽ dọn đồ đi sau đó là ly hôn!”

Dương Dương lại khác, “Bạn làm vậy là có lợi cho đôi cầu nam nữ đó rồi, mình hả, mình nhất định đánh cho bọn họ mỗi người 10 bạt tai hả giận, cô ta còn muốn yêu anh ta à, được, mình sẽ vào nhà bếp lấy dao cắt cái đó của anh ta, triệt luôn đường sống!”

Mọi người đối với cái người điên này đều im lặng không nói gì, Triệu Thuỷ Quang đáp lời, “Không thể được, chồng bạn khi đó khẳng định sẽ cảm thấy có lỗi với bạn, hận không thể để bạn đánh anh ta, nhưng mà có đánh thì cũng không thay đổi được gì, người đau lòng hơn chính là bạn, coi như uống phỉ rồi! Mà nếu như bạn đánh “hồ ly tinh” thì chắc chắn anh ta sẽ che chở cho cô gái ấy, lúc đó bản thân càng thêm mất mặt nữa.”

Dương Dương nghĩ cũng phải, lúng túng nói, “Thế phải làm sao bây giờ?”

Triệu Thuỷ Quang kích động, ngồi dậy, huyền thuyên nói, “Lấy điện thoại ra chụp ảnh lại, để coi lúc đó họ còn dám yêu nữa không, phải chụp mũ họ, in ra nhiều bản, đưa cho đồng nghiệp rồi sếp của anh ta mỗi người một bản!” Nói xong lại nghĩ nếu mà Thư Mặc biết cô là kẻ hai mặt ở sau lưng anh nói mấy lời này, chắc chắn anh sẽ giảng đạo ột tràng dài thiệt dài!

Hứa Oánh thốt lên, “Chụp ảnh lại càng làm ô nhiễm mắt mà thôi, nhưng chụp thì phải chụp rồi, còn phải kêu anh ta kí cam kết giao hết tài sản ình, giữ lại ảnh để làm tin uy hiếp về sau nữa!”

Thì ra cái người vô tình nhấn tâm nhất chính là đây! Sinh viên Hứa Oánh của chúng ta ơi, chồng tương lai của cô sẽ khổ lắm đây!

Ngày hôm ấy, Triệu Thuỷ Quang phụng mệnh cùng Hi Diệu đi dạo phố, trời oi bức, cô lấy tay quạt phẩy phẩy cho đỡ nóng dưới cái nắng chói chang.

Triệu Thuỷ Quang đang cầm ly trà sữa trân châu uống, vừa ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc ở nhà hàng Nhật Bản đối diện, đó không phải là Đàm Thư Mặc ư, ai kêu Đàm Thư Mặc lúc nào cũng nổi bần bật như vậy chứ, anh đang đứng bên đường trong đoàn người tập nập, bên cạnh anh có một người đẹp.

Hi Diệu hỏi, “Bị sao vậy?” Triệu Thuỷ Quang nhìn chung quanh, vờ như không có chuyện gì, “Không có, nhiều người quá thôi.” Trong lòng lại nghĩ đến đề tài “bất gian tại giường” hôm qua, cô tự cười bản thân mình.

Mãi miết nghĩ đến sự mạnh mẽ cuối mình biến đâu rồi, chuông điện thoại Shin bút chì vang lên, Triệu Thuỷ Quang cầm điện thoại coi thì thấy nguyên chữ “Mặc” to hiện trên màn hình, cô nhìn bên cạnh thấy Hi Diệu đang nháy mắt ra hiệu, cười khổ ngáp ngừng nghe điện thoại.

Chưa kịp alo gì cả thì đã nghe người nọ lên tiếng trước, “Triệu Thuỷ Quang, lúc này em thấy anh rồi phải không?”

Triệu Thuỷ Quang biết cô có thể gạt anh, nhưng anh đã hỏi như thế thì tất nhiên cũng biết thế nào cô cũng làm bộ không thấy, Đàm Thư Mặc nói tiếp, “Em qua đây đi.”

Triệu Thuỷ Quang viện cớ, “Em và bạn đang đi dạo phố!”

Hi Diệu lại chẳng nể mặt cô, nhanh nhẩu nói thay, “Tiểu Quang, chị đột nhiên nhớ ra lát nữa chị có hẹn với Đan Dương rồi, không đi dạo phố với em được, chị phải đi hẹn hò rồi.” Sau đó liền lẩn lóc chạy đi xa.

Triệu Thuỷ Quang đành chịu, người nọ nhỏ giọng nói, “Qua đây đi, qua đường nhớ cẩn thận!”

Giải nghĩa:

Aishiteiru (đọc là ai shi tê ru) trong tiếng Nhật có nghĩa là Anh Yêu Em / Em Yêu Anh. Cách viết chính thống phải là aishiteimasu (đọc là ai shi tê mas), chữ aishiteiru là cách viết vắn tắt, nói đúng hơn là cách viết theo thể -RU trong tiếng Nhật, bạn nào học thì chắc biết rồi. Người Nhật thường chia ra hai cách nói là kính trọng và thân mật, và có rất nhiều thể, giống như trong tiếng Anh có nhiều thì vậy, thể -RU là thể thân mật người Nhật thường dùng để nói với người thân quen hoặc trong gia đình, còn đối với những người mới gặp lần đầu, chưa quen thân hoặc là trưởng bối, họ ít khi nào dùng thể này.

IPO là chữ viết tắt của Initial Public Offering, là việc bán cổ phần lần đầu tiên của một công ty hay doanh nghiệp nhà nước cho công chúng lần đầu. Những công ty này thường thường là những công ty nhỏ mới thành lập, đang cần vốn đầu tư để phát triển, nhưng cũng có thể là các công ty lớn của nhà nước muốn trở thành công ty cổ phần.

25. Chương 25: Trò Chơi Tình Ái

Hàn Hi Hi đi theo Đàm Thư Mặc ra tính tiền, thấy anh quạt thẻ xong, ngẩng đầu nhìn mông lung sau đó lại lấy điện thoại ra gọi.

Hàn Hi Hi không tiện đi qua, nhưng cũng cố gắng nghe xem anh đang nói cái gì, cuối cùng lúc anh đến gần rồi, cô mới nghe được anh nói, “Qua đường nhớ cẩn thận.”

Hàn Hi Hi phút chốc cảm thấy hoang mang bối rối, cô cùng Đàm Thư Mặc học ở Anh quốc nên từ lâu đã biết tính tình lạnh lùng của anh, cô từng nghe người lớn nói, con cái Đàm gia đều cực kỳ thông minh, lớn lên đều là anh tài xuất chúng. Cô biết anh là người kiêu ngạo, thể nhưng chưa bao giờ dám nghĩ sẽ có một ngày nghe anh lại nói năng nhỏ nhẹ, quan tâm con gái như thế.

Hàn Hi Hi đứng cạnh Đàm Thư Mặc, không hề hỏi hay dò xét bất cứ gì, cô là một phụ nữ thông minh, biết rõ nghi ngờ vô căn cứ và đổ kị ra mặt chỉ tổ rước lấy nhục, nhưng nhìn anh một tay để trên quầy bar, một tay bỏ vào trong túi quần, vẫn lạnh lùng như thuở nào, nhưng ánh mắt sáng trong đầy ắp nhìn dòng xe tấp nập trên đường, người người qua lại đến không chớp mắt của anh khiến lòng cô bồn chồn khó chịu lẫn lẫn như sóng biển.

Trước đó, Hàn Hi Hi nói mình không có lái xe, Sở Phỉ Phỉ nghe thế liền bảo, “Vừa đúng lúc, chúng tôi cũng đang ở gần đây, qua đón cô luôn.”

Trong lòng nhất thời hồi hộp, cô biết rõ Sở Phỉ Phỉ nói “chúng tôi” tức là có Đàm Thư Mặc trong đó, bình thường anh bận rộn ngất trời, hôm nay lại có thể gặp được anh, cô háng hái hẳn lên, lấy đồ trang điểm ra lên tô son dặm phấn, còn đi toilet nhiều lần chỉnh lại quần áo, vừa tới giờ tan sở cô liền ôm túi đi vào thang máy ngay, xuống tới sảnh, từ xa nhìn thấy chiếc xe 530LI của anh, cô bên lên vén tóc, bước nhỏ đi qua.

Mới vừa lên xe đã nghe Sở Phỉ Phỉ huýt sáo líu lo, cô đánh nhẹ vào vai anh ta một cái, cái người này lại muốn cô khen anh ta tài giỏi đây mà, Đàm Thư Mặc gật đầu chào cô qua kính chiếu hậu, sau đó tiếp tục lái xe, mọi người đã lâu không gặp, lại thêm miệng lưỡi của Sở Phỉ Phỉ, dĩ nhiên bầu không khí không hề tẻ nhạt tí nào, Sở Phỉ Phỉ huyền thuyên, “Người anh em, trong xe có mùi gì vậy? Xe của cậu từ khi nào lại thơm thế hả? Mùi này là mùi nước hoa, khai mau, tối qua đi nơi hoang vu nào dã ngoại vậy hả?”

Hàn Hi Hi biết rõ Sở Phỉ Phỉ hay ăn nói bậy bạ, cô chỉ cười nghe cậu ta đùa giỡn, thế nào cậu ta cũng bị Đàm Thư Mặc trả lời đến cứng họng cho xem, Sở Phỉ Phỉ ngồi phía trước mà cứ cục cựa không yên, anh mở ngăn che phía trước xe, lấy ra một bịch khăn giấy, cũng không biết là nhãn hiệu gì mà rất thơm, thì ra mùi thơm đó phát ra từ bịch khăn giấy này, Sở Phỉ Phỉ hào hứng hô, “Ta nói, quả nhiên là phụ nữ, mà mình không vội đâu, lát nữa ăn cơm từ từ nói cũng được.”

Đàm Thư Mặc đang lái xe, nghiêng đầu nhìn qua, là khăn giấy của Triệu Thuỷ Quang, chắc là bữa nào đó đã để quên trên xe anh, cô bé này dù hay thích đọc sách, xem truyện trên xe lẫn trong văn phòng của anh, nhưng cô rất biết chừng mực, tuyệt đối sẽ không ném đồ lung tung, gây phiền phức cho anh.

Hàn Hi Hi đang ngồi ở phía sau liền bật dậy, vẻ mặt trắng bệch nhìn chiếc bịch khăn giấy, khăn giấy có hình rất dễ thương, còn có hoa văn nữa, nhất định không phải của Đàm Thư Mặc, hơn nữa khăn giấy còn ngay ở ghế trên kế bên cạnh chỗ ngồi của anh, cô bỗng cau chặt mày.

Hàn Hi Hi ngẫm nghĩ lại tình cảnh lúc này càng cảm thấy khả năng theo lời Sở Phỉ Phỉ nói rất lớn, cô nhanh chóng giữ vững tinh thần, muốn xem thử người đó là ai.

Chỉ chốc lát, Đàm Thư Mặc đứng thẳng người, đi nhanh đến cửa ra vào, Hàn Hi Hi đứng ở một bên nhìn, thấy anh cúi đầu nói chuyện với ai đó, lát sau, xa xa thấy anh nắm tay một người đi tới, lúc tới gần thì mới nhìn rõ hơn, người này hơi thấp so với dáng người cao ráo của Đàm Thư Mặc, cô đã từng gặp cô gái này, cô gái hai mắt tròn to lộ vẻ xấu hổ, cứ cúi thấp đầu mãi, dần dần mới lúc mới ngẩng đầu lên ngại ngùng cười với cô.

Hàn Hi Hi nhất thời không nhớ ra cô gái này là ai, chỉ là trong tiềm thức lại thấy cô gái này trông rất quen mặt.

Triệu Thuỷ Quang tự nói bản thân sắp tiêu rồi, cứ cho rằng qua chào hỏi Đàm Thư Mặc xong rồi thì có thể đi, ai ngờ anh lại nói, “Vào đây, ngồi nói chuyện với bọn anh, lát nữa anh đưa em về.” Cô chưa kịp nói gì đã đã bị anh kéo vào đây, ngày thứ sáu đẹp để tự dừng mắt trắng, hơn nữa cô cũng chẳng giỏi xã giao, đáng thương, thật đáng thương mà.

Đàm Thư Mặc cũng không giới thiệu cho Hàn Hi Hi biết, trực tiếp dẫn Triệu Thuỷ Quang lên lầu, vừa mới mở cửa bước vào thì đã thấy căn phòng đầy người, Triệu Thuỷ Quang run lên bần bật, những người này nhìn rất quen, nhưng cũng không mấy thân quen cho lắm, mà cái người ngồi ngay cửa chính thì lại cực kỳ quen là đằng khác, người đó đang bưng chén sứ màu xanh uống rượu, đôi mắt phượng long lanh, mỉm cười bí hiểm nhìn cô, cô gượng chào, “Chào anh Sở.”

Sở Phỉ Phỉ cười rộ lên, gật đầu chào cô, buông ly xuống rồi nói, “Em Tiểu Quang, lại đây, ngồi đây nè.”

Triệu Thuỷ Quang cởi giày sau đó đi đến bàn ngồi, Đàm Thư Mặc cũng ngồi xuống theo cô, Hàn Hi Hi đi

theo vào phòng, im lặng tìm chỗ ngồi, Đàm Thư Mặc chỉ người ngồi kế Sở Phỉ Phỉ, giới thiệu cho Thuỷ Quang, “Người này em gặp rồi, là Tôn Tiệp.” Triệu Thuỷ Quang nhìn qua, đúng là anh chàng nho nhã đánh bài với Đàm Thư Mặc lần trước, hô lên, “Anh Tôn.” Tôn Tiệp gật đầu cười cười, Đàm Thư Mặc lại chỉ người ngồi bên trái, “Đây là Lâm Hàn.” Triệu Thuỷ Quang kỳ thật cũng không nhớ là ai, nhưng vẫn theo phép mỉm cười nói, “Anh Lâm.”

Đàm Thư Mặc vỗ đầu cô như khê dụ dằng vuốt lấy, sau đó kề sát bên cô, nói nhỏ, “Đồ ngốc, không cần phải chào từng người như thế.” Ở đây có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn mình, hơn nữa hơi thở anh phập phồng bên tai, hai tai Triệu Thuỷ Quang bỗng nhiên đỏ lên như nung.

Sở Phỉ Phỉ ngồi gần đó nên nghe được hết tất cả, thiếu chút nữa là phun hết nước ra.

Đàm Thư Mặc cảm thấy buồn cười, lần này không giống lúc chơi mạt chược lần trước, thứ nhất bởi vì anh đã xác định vị trí của cô trong lòng mình, anh mới kiên nhẫn giới thiệu từng người cho cô. Thứ hai, anh cũng không muốn thấy cô mất tự nhiên như thế, nói rõ với mọi người cô chính là bạn gái của Đàm Thư Mặc. Không ngờ cô bé này cứ làm như anh đang giới thiệu với trường bối, còn theo quy củ chào từng người, bạn gái Đàm Thư Mặc khi nào lại cần để ý mấy chuyện này!

Đàm Thư Mặc biết cô hảo ngọt, để sẵn mấy đĩa điểm tâm của Nhật trước mặt cô, Triệu Thuỷ Quang cúi đầu ăn, dù sao bọn họ nói chuyện với cô cũng như đàn gảy tay trâu thôi, mà mấy người này đều là người tinh anh tài giỏi, cô đâu không lại đâu, nói cái gì làm cái gì cũng đều bị mọi người nhìn thấu hết, thông minh bù ngu ngốc, nói ít sai ít.

Tất cả mọi người đang ngồi đây chơi thân từ nhỏ đến lớn, cùng nhau xuất ngoại du học, bọn họ làm việc từ Nam chí Bắc, lúc nào rảnh rồi thì sẽ tụ họp lại với nhau, ai nấy đều hiểu tính tình của Đàm Thư Mặc, anh đã giới thiệu như vậy rồi thì rất nhiên không ai dám trêu chọc cả.

Rượu vào cao hứng, mọi người hô hào, “Thuốc đâu rồi hả?” Tôn Tiệp lấy một cái hộp hình đàn violin ra, Triệu Thuỷ Quang ngẩn ngơ không hiểu, không phải nói là muốn hút thuốc sao, cô ló đầu hiếu kỳ nhìn chăm chăm cái hộp đó, Tôn Tiệp lấy một bình thuỷ tinh cao chừng một mét từ trong hộp ra, chiếc bình được thiết kế tinh xảo và kỳ công với các hoa văn rực rỡ, có hình cái hũ, thân bình còn có một cái ống hút gắn vòi, một người bỏ thuốc lá vào, nước trong bình bắt đầu bốc hơi ngùn ngụt, một mùi hương lan toả khắp căn phòng. Đàm Thư Mặc thấy vẻ mặt hiếu kỳ của cô, tới gần giải thích, “Cái này gọi là shisha, ở Châu Âu rất chuộng cái này.”

Tôn Tiệp cũng hồ hởi nói, “Nè, tới đây thử đi, A Mặc năm trước đi Anh quốc mang về đó.” Trên vòi có để một ống tẩu, Triệu Thuỷ Quang rất hứng thú, cái đó giống y hệt máy đo dung tích phổi hồi nhỏ cô hay thổi!

Đàm Thư Mặc cầm chiếc bình đưa tới gần đôi môi mỏng của mình, hít một hơi thật sâu, cổ áo sơ mi để hở có thể nhìn yết hầu của anh động đậy, anh ngửa mặt lên trần từ từ nhả ra những làn khói trắng đi kèm là ánh mắt lim dim như mơ ngủ, cực kỳ gợi cảm, hương thơm ngào ngạt vây quanh người anh khiến lòng người thêm mê say.

Sở Phỉ Phỉ thủng thảng, “Em Tiểu Quang, thử đi.” Triệu Thuỷ Quang kiên quyết không chịu, nói đùa hoà, thứ này mặc dù mọi người nói không sao, nhưng cũng là thuốc đó, hút vào là sặc chết, Sở Phỉ Phỉ khích lệ cô, “Không có gì đâu, em cũng đủ 18 tuổi rồi, không sao đâu.” Mọi người biết cô mới có mười tám tuổi đều cảm thấy kỳ lạ, con gái thì cứ xì xào bàn tán, không biết Đàm Thư Mặc nghĩ gì lại quen một người nhỏ tuổi như vậy. Đàm Thư Mặc cũng dỗ dành cô, “Không sao đâu, cứ thử đi, cái này không có ni cô tin.” Tôn Tiệp nghe thế cũng nói theo, “Thầy Đàm nói đúng đó, cái này là do anh ta năm ngoái đi khắp nước Pháp tìm mua đó, xã hội thượng lưu nước Pháp cũng sợ cái này muốn chết!” Mọi người cười rộ lên, điều đáng kinh ngạc hơn là cô gái này chính là học trò của Đàm Thư Mặc.

Triệu Thuỷ Quang giờ mới chịu hút thử, Đàm Thư Mặc cầm ống tẩu để cô hít một hơi, cô chẳng thấy gì ngon cả, chỉ bị sặc đến tận mũi, nhưng mùi vị đúng thật rất dịu và khoan khoái, không nặng mùi giống như thuốc lá bình thường. Đàm Thư Mặc vỗ vỗ lưng Triệu Thuỷ Quang, sau đó cầm ly nước đưa cho cô uống. Triệu Thuỷ Quang ngó thấy Sở Phỉ Phỉ đang thay ống tẩu khác, thì mới biết ống tẩu có thể thay được, rồi lại hậm hực nhìn Đàm Thư Mặc. Sở Phỉ Phỉ rõ ràng đã hãm hại cô và anh dùng chung một cái ống tẩu, lại còn cười tít mắt thế kia. Khỏi cần nói thì ai cũng biết quan hệ của hai người thân mật đến cỡ nào rồi.

Hàn Hi Hi ngay từ lúc biết tuổi Triệu Thuỷ Quang cứ mãi miết suy nghĩ cô bé đó là ai chứ, trong tiếng cười rộn rã của mọi người, cô chẳng thể nào cười nổi, lòng chua xót đau đớn, từ trước đến nay cô đều cho rằng Triệu Thuỷ Quang không hề cùng cấp bậc với mình, cũng chẳng thể nào sánh bằng mình cả, nếu như Đàm Thư Mặc dần tới là một phụ nữ xinh đẹp khí chất hơn người thì tốt rồi, nhưng người đàn ông cô mong nhớ ngày đêm lại bị một con bé cướp mất thì làm sao cô phục được?

Cô không biết rằng bất cứ người phụ nữ nào khi nói chuyện với bạn gái của người mình yêu thầm, ngoài miệng thì khách sáo, nhưng trong lòng lại cho rằng cô ta chẳng hề bằng mình, thậm chí còn miệt thị người đó trong lòng, cho dù đối phương là một cô gái mạnh mẽ hay tài giỏi thì cũng sẽ cố moi móc điều gì đó để bêu xấu, sau đó sẽ tự hỏi bản thân: tại sao một người đàn ông tốt như thế cuối cùng lại rơi vào tay kẻ khác?

Thực tế hai cô gái trong trường hợp này vĩnh viễn không thể kết thân hay gần gũi với nhau, cứ nhận xét đối phương tốt cái này không tốt cái kia, nhưng bất luận thế nào thì cũng chỉ là lời nhận xét phiến diện mà thôi.

Ưu điểm của em, anh không hề hiểu được, cô ấy tốt ở điểm nào, em chẳng thấy đâu cả. Em làm đủ mọi cách để cho bản thân cảm thấy dễ chịu hơn, cũng chỉ bởi vì quá yêu anh.

Đã qua thật lâu, mọi người uống rượu rất vui vẻ, mùi thuốc lá dày đặc, đàn ông ngồi một bên, con gái ngồi một bên nói tán dóc, Đàm Thư Mặc kéo cửa ra ngoài nhận điện thoại, Triệu Thuỷ Quang đành phải cầm chén trà uống, quả nhiên chuyện muốn đến rất cục cũng đã đến.

Cô gái ngồi kế bên nói, “Em thực sự là học trò của Đàm Thư Mặc hả? Em học đại học J à?”

Triệu Thuỷ Quang gật đầu nói “Vâng”.

Cô gái lại tiếp tục nói, “Lúc mình là học trò sao lại không gặp được thầy giáo mẫu mực như thế hả!” Đôi mắt đen huyền cứ chớp chớp mắt liên tục.

Cô gái thứ hai xen vào, “Thôi đi, bạn không thấy lần trước Tôn Tiện cũng dẫn theo bạn gái, lần này chẳng thấy đâu nữa hả, bạn cũng biết quá rõ đám bọn họ rồi còn gì.” Vừa nói lại vừa liếc liếc Triệu Thuỷ Quang.

Triệu Thuỷ Quang tiếp tục uống nước, mặc niệm: tôi cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe!

Hàn Hi Hi nói, “Thư Mặc không phải là người như thế, mình và anh ấy học chung với nhiều năm như vậy mà không biết sao, đừng suy nghĩ nhiều quá!” Cô nhìn Triệu Thuỷ Quang cười cười.

Triệu Thuỷ Quang đã hiểu thế nào gọi là ăn nói chua ngoa, đám con gái này đúng thiệt là ăn nói rất chua ngoa!

Người ta nói để cô yên bụng, người ta cũng biết nói là người ta và người ta đã quen biết nhau nhiều năm như vậy rồi.

Bực bội hết sức, cô buông ly xuống, thùng thỉng, “Không cần phải nói với em, em không là gì của anh ấy cả.” Mấy cô gái kia thoáng sửng sốt, đúng là chưa từng thấy bất cứ cô gái nào từ chối Đàm Thư Mặc, hơn nữa còn nói thẳng thắn đến như thế!

Có người đột nhiên nhìn ra cửa, không nói thêm câu nào, cả căn phòng bỗng im phăng phắc.

Triệu Thuỷ Quang ngẩng đầu lên thấy Đàm Thư Mặc dứt tay vào túi quần đứng ở ngay cửa, ánh mắt lạnh lùng lại có chút tức giận, cô thực rất sợ hãi, rụt rè, co người lại, mà Đàm Thư Mặc đang nổi giận, bước hai bước nắm lấy cổ tay của cô, kéo lên, rồi nói, “Chúng tôi đi trước.” Cũng không quay đầu lại đã kéo cô đi ra ngoài.

Triệu Thuỷ Quang nào dám lên tiếng, bị anh kéo đến góc khuất ở hành lang, Đàm Thư Mặc lúc này còn dọa người hơn cả hồi nãy nữa, ánh mắt lạnh tanh, khoé miệng mằn lén, cô mới hiểu lúc này là anh giữ thể diện ỳnh!

Triệu Thuỷ Quang bị ép sát vách tường, trời đã vào hạ, nhưng vách tường không hiểu sao lại lạnh như băng.

Đôi mắt Đàm Thư Mặc tràn ngập lửa giận, anh véo cằm Triệu Thuỷ Quang hỏi cô, “Lặp lại lần nữa, anh là gì của em!”

Cô chưa từng thấy anh như thế, lí nhí nói, “Thầy Đàm.”

Lời chưa nói hết, nụ hôn của anh đã chiếm lấy môi cô, một nụ hôn mạnh mẽ ngắt ngảy, chiếc lưỡi ngo ngoáy mãnh liệt như tròng phật, lửa tình hừng hực, Triệu Thuỷ Quang cho tới bây giờ chưa từng trải qua một nụ hôn như vậy, sợ đến nỗi không dám động đây, hai mắt chỉ có thể từ từ nhắm lại, đầu lưỡi như thiêu như đốt, cái gì cũng không nghe được, chỉ thấy lòng mình rộn rạo, tiếng tim đập thành thịch thật to, chấn động cả lồng ngực.

Chính cô cũng biết qua bao lâu anh mới kéo ra khoảng cách, cúi đầu xuống khẽ liếm vành tai cô, hà hơi, lại hỏi cô, “Triệu Thuỷ Quang, anh là ai?”

Triệu Thuỷ Quang chỉ nghe được mùi hương thoang thoảng trên người Đàm Thư Mặc, trong miệng thanh thanh mùi rượu trái cây ngọt lịm làm cô lâng lâng như say rượu, từ từ thấm vào tận tim gan, trí óc càng thêm mơ hồ.

Ngày mùa hè nên quần áo đều rất mỏng manh, tay hai người quần quýt vào nhau như thể sắp bốc lửa cháy rần rật.

Quần áo mùa hè của con gái lại ngắn, bàn tay nóng hổi của anh dính sát quần áo cô, từ từ tiến vào, đầu ngón tay lạnh như băng chạm vào cái eo thon tinh tế kia, dọc theo đường cong mi miều mà đi lên, ngón tay thon dài nóng như lửa như muốn đốt cháy làn da nhạy cảm của cô thiếu nữ, ngọn lửa lan toả khắp cơ thể như sắp nổ tung.

Chiếc lưỡi linh hoạt của anh quét quanh vành tai cô, giọng nói trầm bổng gợi cảm vô cùng, “Anh là gì của em, hả?”

Triệu Thuỷ Quang cảm thấy cơ thể này không còn là của mình nữa, mơ mơ màng màng, nhỏ giọng nói, “Ông xã.”

Động tác của Đàm Thư Mặc dừng lại, thu tay về, vỗ trán, dựa vào tường ôm bụng cười sặc sụa.

Triệu Thuỷ Quang giờ mới phát giác mình đã nói gì, cô hối hận không thể một tay giết chết mình cho rồi, ở trường học, việc học trò xưng ông xã bà xã là chuyện rất bình thường, ở trong phòng ký túc xá của cô cũng hay bảo với nhau: ông xã hôm nay làm gì, đi đâu. Triệu Thuỷ Quang cũng không suy nghĩ nhiều, vô thức nói ra, cẩn thận ngấm lại thì ở phương diện của Đàm Thư Mặc nghe thì lại mang một ý nghĩa khác, “ông xã” này và “ông xã” kia có gì khác biệt thì cô không rõ lắm, nhưng tóm lại là khác nhau. Cô muốn đập đầu vào tường cho xong!

Đàm Thư Mặc cũng biết từ này là từ phổ biến trong giới học trò, anh vốn không phải giận cô nói “không là gì của anh”, anh cũng hiểu Triệu Thuỷ Quang là người thế nào, chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì thì cô mới nói như vậy, nhưng cô bé này lại cố tình kéo xa khoảng cách giữa anh và cô khiến anh rất tức tối, anh biết rõ cô có lẽ không phải cố tình, nhưng trong tiềm thức lại cảm thấy anh và cô cũng có khoảng cách, cứ nghĩ đến điều này lại khiến anh giận điên lên. Bức cô nói ra chỉ vì muốn cô phải chuẩn bị, muốn cô phải ý thức được điều này, không ngờ rằng hiệu quả lại tốt đến thế!

Anh duỗi tay ra nắm lấy tay cô, nỗi hân hoan vui sướng trong lòng đã xua tan đi giá lạnh ngày đông lúc này, trêu mến nói, “Lặp lại lần nữa đi!”

Cô lại xấu hổ thẹn thùng, vùi mặt vào ngực anh, không thèm trả lời.

Hàn Hi Hi chạy ra tới lại phát hiện ở góc khuất ngay hành lang, có một người đàn ông đang ôm một cô gái trong lòng, ánh mắt nồng nàn yêu thương, miệng tươi cười vui vẻ, đến tận bây giờ cô cũng chưa từng thấy một người đàn ông kiêu ngạo lại có thể cười hạnh phúc đến thế.

Đúng vậy, đây chính là lời thật lòng của Hàn Hi Hi, cô quen anh đã biết bao nhiêu năm, cô hiểu rõ anh, nhưng trước đến nay chưa từng thấy anh cười dịu dàng đến vậy, hai người đứng ở nơi đó, ôm nhau sít sao, như thế trên đời này chỉ còn mỗi họ mà thôi.

26. Chương 26: Đau Răng Không Phải Bệnh

Triệu Thuỷ Quang cảm giác mình gần đây rất xui xẻo, ở trường bữa nào cúp học thì y như rằng bữa đó sẽ điểm danh, rồi lúc về nhà vào cuối tuần, điện thoại bị người ta lấy trộm, cuối cùng đi dạo phố cùng Hi Diệu lại gặp người không hề muốn gặp.

Trời tháng sáu, Nam Kinh rất nóng, Triệu Thuỷ Quang mua đậu đỏ đá xay, đứng ở đó tán dóc với Hi Diệu, bỗng nhiên có người ở sau lưng gọi cô, “Em Tiểu Quang”, Triệu Thuỷ Quang thật đúng là chưa từng bị cô gái nào kêu như vậy, bởi thế cả người rùng mình ớn lạnh, xoay lại xem là ai.

Cô thấy Hàn Hi Hi đứng phía sau, cô ta mặc chiếc áo sơ mi viền tơ cổ trễ, áo khoác ngoài màu đen già dặn, phối hợp với quần tây bó sát người, lộ ra đôi chân săn chắc thon dài, hiển nhiên rất ra dáng người đẹp thành thị. Triệu Thuỷ Quang ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang giữa trưa, thật sự cô ta rất bản lĩnh, trời nóng đến thế mà mặc vậy cũng không hề bị trúng nắng, quan trọng chính là gương mặt được trang điểm rất kỹ càng, đây mới gọi là chuyên nghiệp.

Triệu Thuỷ Quang có ấn tượng sâu sắc đối với Hàn Hi Hi, vì thế nhanh nhẩu đáp lời, “Chào chị”, ngấm lại thì nghĩ cần cười với cô ta, tuy nhiên cũng thắc mắc không biết cô ta tìm cô làm gì.

Hi Diệu nghiêng người, len lén hỏi nhỏ Triệu Thuỷ Quang, “Cô ta là ai thế?”

Triệu Thuỷ Quang nói nhỏ, “Bạn của thầy Đàm.”

Về phần là dạng bạn bè gì, cô cũng không rõ ràng lắm. Nhưng cô có mắt để nhìn, có tai để nghe, cô biết rõ Hàn Hi Hi có tình cảm với Đàm Thư Mặc, nhưng cô cũng biết rõ Đàm Thư Mặc và cô ta không hề có quan hệ gì.

Tình cảm và suy nghĩ của những cô thiếu nữ mười tám, mười chín tuổi khó tranh dao động, lo cái được cái mất, Triệu Thuỷ Quang cũng như vậy, trong lòng cũng có chút ghen tuông, nhưng cô biết Đàm Thư Mặc đối xử rất tốt với mình, một người đàn ông tốt như vậy, cô làm sao có thể nghi ngờ vô căn cứ chứ!

Hàn Hi Hi cười, công việc của cô đã quen với việc mỉm cười thế này, đối với loại người gì cười thế nào, dùng ánh mắt gì, cô đã sớm quen như lái xe chạy trên đường. Cô hỏi, “Giờ có bận gì không? Cùng đi uống nước nói chuyện gì đó chứ?” Vừa nói vừa chỉ qua quán cafe bên cạnh.

Triệu Thuỷ Quang ngạc nhiên, phong tục quả nhiên là phong tục, mấy tình tiết thế này ai ngờ lại giảng xuống người cô. Người phụ nữ như Hàn Hi Hi cực kỳ thông minh, không hề tỏ ra hung dữ, cũng chẳng dùng từ ngữ đe dọa, chỉ kêu “nói chuyện gì đó”. Tuy nhiên, Triệu Thuỷ Quang và cô ta có gì để mà nói đây này.

Hi Diệu vốn đứng ở bên cạnh ăn đá xay, ngẩng đầu lên, chỉ vào cửa hàng bên cạnh, lớn tiếng nói, “Tiểu Quang, lần trước đôi giày xăng đan mà chị nói với đó, cửa hàng Kim Ưng đang đại hạ giá, đi qua đó coi với chị chút đi.” Nói xong liền kéo Triệu Thuỷ Quang đi.

Triệu Thuỷ Quang buồn cười cực kỳ, Hi Diệu ngoài miệng hay mắng cô, nhưng cũng không để cô bị người ta ức hiếp.

Triệu Thuỷ Quang quay đầu nhìn Hàn Hi Hi, cười tỏ vẻ áy náy, “Xin lỗi, giờ em đang đi dạo phố với bạn rồi.”

Hàn Hi Hi cũng không ép buộc, dịu dàng nói, “Vậy cũng được, hôm khác chúng ta đi, chị làm sao liên lạc với em?” Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng không kém phần cứng cỏi.

Người thế này chắc hẳn trong công việc đã vượt mọi chông gai, không ai địch lại, Triệu Thuỷ Quang nghĩ thầm trong bụng, cô cho đến bây giờ cũng không học được khí thế như vậy.

Thở dài, cô trả lời, “Xin lỗi, chị Hàn, em nghĩ em và chị không có cơ hội nói chuyện với nhau đâu, nói là tâm sự cũng chưa chắc gì là tâm sự, chị muốn nói gì, em đây có thể đoán được, nhưng mấy lời đó em hoàn toàn không muốn nghe, thế thì tại sao phải ép bản thân mình nghe chứ.”

Cô nói ra từng suy nghĩ trong lòng mình, ánh mắt trong veo chân thật.

Khuôn mặt không hề trang điểm, hơi nắng đến đỏ bừng, tuy đáng vẻ còn non nớt, nhưng đó vốn là bản chất của tuổi trẻ.

Hàn Hi Hi không ngờ tới rằng một cô sinh viên như Triệu Thuỷ Quang lại có thể nói trắng ra như thế, cô hơi sững sốt, chờ người không biết phải trả lời thế nào.

Đọc sách, du học, làm việc, gặp qua nhiều người, cô đã quen phân tích từng lời nói của người khác, cân nhắc từng hành động bước đi của mình, để có được lợi ích tối đa trong tất cả mọi thứ.

Hàn Hi Hi đột nhiên cảm thấy rất ghét Triệu Thuỷ Quang, cô bé này có thể sống thoải mái thanh thản, được bạn bè quan tâm, được người mình yêu che chở, tuổi trẻ thông dong tự tại. Còn cô, không tin vào sự bền vững của tình bạn, cũng không tin lại có một tình yêu nồng cháy, một mực khát vọng đạt được ước mơ trong tương lai, vẻ đẹp con người trong cô dần dần nguội lạnh theo thời gian.

Lời của cô nghe chói tai, “Chuyện tình cảm lên lên xuống xuống, bây giờ đang ở cùng một người không có nghĩa sau này cũng sẽ sống bên cạnh họ, em gái à, tuổi chị lớn hơn em, tuổi đời cũng nhiều hơn em, có lòng tốt nhắc nhở em một câu, con người là động vật thay đổi vô thường. Yêu hay không yêu chỉ là trong chớp mắt, hướng chỉ các người lại cách nhau nhiều tuổi như vậy.”

Triệu Thuỷ Quang kéo Hi Diệu lại, biết Hi Diệu nổi điên muốn mắng người, nhưng đây là của chính mình, tốt nhất nên để bản thân tự giải quyết.

Triệu Thuỷ Quang gật đầu nói, “Cảm ơn, em biết rõ không thể nói trước được bất cứ điều gì, nếu đó là chuyện sau này mới xảy ra, thì lo sớm hay lo muộn cũng thế thôi, không bằng hiện tại cứ sống vui vẻ thoải mái, chuyện sau này thì để sau này lo. Hơn nữa, tầm nhìn của em rất ngắn, chỉ nhìn thấy được hạnh phúc trước mắt thôi, trân trọng giữ gìn là được rồi, sau này bất luận xảy ra chuyện gì thì nhớ lại cũng đẹp, mà đau lòng cũng thế, em đều cố gắng đón nhận cả.”

Hàn Hi Hi vẫn cho rằng Triệu Thuỷ Quang còn là một cô bé, tuổi đời chẳng bao nhiêu cả, lại không ngờ đôi khi số tuổi cũng là một sức mạnh, nhưng Hàn Hi Hi tuyệt đối sẽ không nhận thua, trên phương diện tình cảm cô luôn là người cố chấp, cô cười lạnh, “Hy vọng là thế, chị chóng mặt lên xem.” Nói xong liền quay người rời đi, thật nực cười, cô từ lâu đã không còn tin trên đời còn thứ tình cảm đơn thuần như vậy.

Triệu Thuỷ Quang ngẫm lại, nói vọng theo, “Chị Hàn, nếu như chị không thích gọi em Tiểu Quang, hay em Tiểu Quang, cứ gọi thẳng tên em là Triệu Thuỷ Quang đi.”

Không đợi Hàn Hi Hi nói gì, cô đã kéo Hi Diệu đi, đi thật xa.

Có những thứ dù chúng ta muốn hay không muốn thì nó cũng đã xảy ra, cuộc đời con người vốn đã như thế, đối với những chuyện bản thân có thể tự quyết định, sao không nghe theo tiếng nói trong tim mình mà hoàn thành, sống thì phải thẳng thắn thành khẩn, chí ít không để bản thân phải thất vọng.

Mấy ngày sau, Triệu Thuỷ Quang nhận được điện thoại của mẹ Triệu, “Đứa nhỏ này, gần đây bận cái gì thế, ở trường học tốt không hả, hôm qua mẹ nằm mơ, thấy dẫn con đi ra ngoài chơi, kết quả con lại chạy lung tung đi đâu mất, hại mẹ lo sợ, đi khắp nơi tìm con.”

Triệu Thuỷ Quang nghe xong phì cười, này là chuyện gì chứ, mẹ dẫn cô ra khỏi nhà, mẹ thì đi vòng quanh kiếm cô, còn cô thì lại chạy đâu mất tiêu, làm sao có thể chứ, nghĩ thì nghĩ thế, miệng vẫn khúm núm nói, “Mẹ à, không có gì đâu, con đang ở trường học mà, học hành bận quá thôi, nào có chạy đi đâu.”

Mẹ Triệu huyền thuyên một đồng chuyện, trước khi cúp điện thoại còn nói một câu, “Chỉ vì con bình thường cũng đã khiến mẹ lo lắng, cho nên mới nằm mơ như thế.”

Triệu Thuỷ Quang cười trừ, cô đột nhiên nhớ lại lúc còn ở chung với ba mẹ thì mẹ đâu có như thế.

Lúc còn bé, ba mẹ có nói gì thì chúng ta đều cho là đúng cả, bản thân mỗi người con luôn cho rằng ba mẹ mình không gì không làm được. Lúc trưởng thành, phát hiện ra ba mẹ cũng là người bình thường, cũng có lúc phạm sai lầm, có những chuyện lực bất tòng tâm, thế rồi những mộng tưởng về họ tan tành và sụp đổ, kèm theo đó là sự nổi loạn bên trong chính những người con ấy. Lúc lên đại học, bản thân dần tiếp nhận sự thật, không biết từ khi nào đã không còn đối chọi với ba mẹ nữa, và phát hiện rằng ba mẹ đã già rồi cũng

cần người chăm sóc, hiển nhiên lòng mỗi người đều cảm thấy ray rứt, ý thức trách nhiệm cũng được nâng cao.

Triệu Thuỷ Quang đột nhiên nhớ đến hôm nọ ăn cơm ở nhà, mẹ Triệu như vô ý hỏi thăm, “Ồ trường có thích ai không?”

Cô đang ăn cơm trong miệng, thiếu chút nữa ra phun ra hết, phải biết rằng, lúc cô và Hi Vọng quen nhau, hai người phải vất óc để đánh du kích, đột nhiên có một ngày lại được giải phóng, tiến lên làm địa chủ, trong người khoan khoái, đầu óc nhẹ nhàng, nhưng nếu mẹ mà biết rõ người cô “thích” chính là thầy Đàm, không biết có ngất đi không nữa.

Hồi đầu tuần, Hi Diệu mới thi bằng lái xe xong, khoe khoang lái chiếc Hummer của ba đến thẳng trường học đón cô, và từ đó râm ran lời đồn đãi về Triệu Thuỷ Quang, chúng truyền đi còn nhanh hơn cả chất xúc tác.

A: Triệu Thuỷ Quang khoa Kinh Tế Quốc Dân, mỗi tuần lại có mỗi xe khác nhau đưa đón, chảnh ghê.

B: Không phải đâu, hay là có ai bao rồi? Cô ta trông thế nào?

A: Không biết nữa, nghe nói cũng bình thường thôi à, nghe nói có lần còn thấy cô ta lên chiếc BMW nữa, y chang xe của thầy Đàm !

B: Không thể nào!

Triệu Thuỷ Quang cũng rất bất đắc dĩ, từ lúc cô đi xe buýt và bị mất điện thoại đến nay, bạn bè thân thích không ai là không lo cho cô, Hi Diệu thì sợ xảy ra thêm chuyện nên bắt Đan Dương đến chở cô về nhà, hoặc nếu Đàm Thư Mặc rảnh thì đương nhiên cô sẽ đi xe anh, nhưng khi Đàm Thư Mặc không rảnh, anh cũng không yên tâm liền kêu Sở Phi Phi lái xe Audi đến đón cô.

Cô đúng có “số hưởng” mà, lại dính mấy lời đồn ác độc này, cô biết mọi người có lòng tốt, lại không thể nào cự tuyệt được, mỗi khi ai tới đón mình, cô đều kêu ngừng ở bên ngoài, cách trường học một đoạn xa, nhưng lực lượng quần chúng quá mức vĩ đại rồi !

Trong ký túc xá, Dương Dương là người thẳng thắn, bởi thế hỏi cô ngay, “Triệu Thuỷ Quang, lời truyền tụng về ngài đạo gần đây rất nhộn nhịp nhé, tới đây, giải thích giải thích mau!”

Nghe nói như thế, cũng đủ biết cả ký túc xá đều biết chuyện của mình rồi, Triệu Thuỷ Quang trả lời qua loa, “Đều là xe của bạn mình hết”, cô biết những chuyện thế này càng giải thích càng khiến người ta thêm nghi ngờ mà thôi.

Hứa Oánh nâng cằm Triệu Thuỷ Quang lên, nói, “Cô gái, bạn cô làm gì có nhiều xe thế hả, chắc là nổi tiếng lắm nha, mau giới thiệu chút coi.”

Triệu Thuỷ Quang ôm Hứa Oánh nói, “Ôi, không chịu đâu, bạn thế mà lại nghi ngờ mình, mình nói thật mà!”

Những người khác tự dưng nổi hết da gà lẫn lóc trên da, sách vở hiển nhiên cũng tự động bay qua chỗ ai đó rồi.

Sau đó, những tin bóng gió về Triệu Thuỷ Quang cũng dần chìm vào quên lãng, cô cũng giảm bớt số lần về nhà cuối tuần, việc này sau một thời gian cũng không còn ai nhắc đến nữa.

Tục ngữ nói, đau răng không phải bệnh, nhưng một khi đã đau thì cứ như rằng muốn giết người vậy, Triệu Thuỷ Quang đối với câu tục ngữ này bây giờ đã thấm thía.

Gần đến thi cuối kỳ, cô không thể về nhà được, phải ở lại trường học ôn tập, từ đầu tuần, răng bên phải của cô đã đau nhức, cô chỉ cho rằng là đau răng bình thường nên không có quan tâm, qua mấy ngày sau, càng ngày càng đau hơn, cả người mỏi mệt, vào một buổi sáng, Dương Dương nói với cô, “Tiểu Quang, sao mặt bạn lại một bên to, một bên nhỏ thế?”

Triệu Thuỷ Quang cầm kiếng lên xem, quả nhiên nửa bên mặt bị sưng lên, cô bị Hứa Oánh kéo đến phòng y tế.

Ở phòng y tế, một người phụ nữ mập mạp hơn 40 tuổi đang ngồi nghe điện thoại, nhìn thấy Triệu Thuỷ Quang đi vô, miễn cưỡng cúp máy, hỏi, “Bệnh gì?”

Triệu Thuỷ Quang nghĩ mà buồn cười, giọng điệu này nói đúng hơn là mắng người chỉ đâu phải hỏi bệnh, nhưng rằng đau, cô nói không rõ ràng, vì thế Hứa Oánh trả lời thay, “Bạn ấy bị đau răng.”

Người phụ nữ kia chuẩn bị mang bao tay thì Đặng Dương đã đi vào, Triệu Thuỷ Quang mặc niệm trong lòng bản thân lại xui xẻo nữa.

Đặng Dương cười với cô, Triệu Thuỷ Quang mặt đã sưng lên, cũng không thể nào cười nổi, trong ánh mắt kinh ngạc của Đặng Dương, cô làm như không việc gì quay đầu đi, nhìn thấy ánh mắt thích thú của Hứa Oánh, cô biết rõ khuôn mặt này của mình có thể dọa chết người.

Nhân viên y tế mập mạp ấy hỏi Đặng Dương bị gì, Đặng Dương trả lời, “Không có gì, để bạn ấy khám trước đi.” Cậu ta chỉ chỉ Triệu Thuỷ Quang.

Nhân viên y tế cũng không mấy để ý đến lời cậu ta nói, Đặng Dương đành phải nói mình bị sốt, cảm nhiệt kể do một lúc, quả nhiên là bị cảm mạo, nằm một bên truyền nước biển.

Nhân viên y tế đeo bao tay vào, kéo miệng Triệu Thuỷ Quang thăm soi dưới đèn cả buổi, Triệu Thuỷ Quang len lén nhìn thấy ánh mắt dò xét của Đặng Dương, quả là mất mặt thật.

Một hồi, nhân viên y tế tháo bao tay ra, nói, “Răng khôn mọc lệch, nướu bị viêm rồi.”

Đã viết bệnh, vì thế liền hỏi cô, “Muốn đi vào bệnh viện thành phố khám hay là chỉ kê thuốc?”

Triệu Thuỷ Quang ngẫm lại còn một đồng sách đang chờ mình, cô ú ớ nói, “Kê đơn thuốc trước”, cô trở lại nội thành rồi đi khám sau cũng được.

Nhân viên y tế nhìn cô và nói, “Để tôi đi xem có thuốc không đã.” Phần lớn thuốc trong trường học đều là thuốc cảm, rất ít khi có thuốc trị đau răng.

Nhân viên y tế vừa đi ra khỏi cửa, Triệu Thuỷ Quang kéo Hứa Oánh tìm chỗ ngồi xuống, trong phòng chỉ có ba người, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng động nhỏ nhất, bầu không khí rất gượng gạo.

Đột nhiên, điện thoại Triệu Thuỷ Quang rung lên như vị cứu tinh cô, cũng không xem là ai gọi, cô trực tiếp bắt máy, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Đàm Thư Mặc truyền tới, “Đang làm gì vậy?”

Triệu Thuỷ Quang liếc nhìn Đặng Dương đang nằm ở kia, cô hơi căng thẳng, cúi đầu, mặt cô đã sưng lên như thế, chỉ có thể ô a nói, “Đang ở bên ngoài.”

Đàm Thư Mặc nghe giọng cô khang khác, hỏi, “Giọng em bị sao vậy, giờ đang ở đâu?”

Triệu Thuỷ Quang biết là không thể gạt anh được, cô lí nhí nói, “Ở phòng y tế.” Cô còn định nói là bị đau răng nhưng lại thôi, đột nhiên cách một tiếng, điện thoại đã bị ngắt.

27. Chương 27: Tình Yêu Răng Khôn

Ngày mùa hè, tiếng ve sầu râm ran cả một vùng trời, bầu không khí oi bức khiến người ta không thở nổi, Triệu Thuỷ Quang nghiêm chỉnh ngồi trong phòng y tế, đồng hồ treo tường tíc tắc kêu, mồ hôi trên người cô cũng tíc tắc chảy xuống, chốc chốc, trên mũi đã đập dờn mồ hôi.

Một lúc sau, nhân viên y tế mập mạp đã trở lại, đem thuốc tiêu viêm cho cô, Triệu Thuỷ Quang lập tức cầm chén giấy đồ nước vào uống.

Nhân viên y tế viết lên bệnh án của Triệu Thuỷ Quang, chữ viết ngoằn ngoè y như con rắn, Triệu Thuỷ Quang từ này đến giờ chưa từng cảm kích bà ta như lúc này.

Cầm bệnh án định đi ra khỏi phòng, vừa mới xoay người thì đã thấy một bóng người cao ráo chói loá như ánh mặt trời đi vào phòng.

Đàm Thư Mặc vận áo len màu xám nhạt cổ chữ V ngắn tay, để lộ hai cánh tay sáng bóng, quần cotton dài màu than vải popolin, lúc đi lại, những sợi vải ôm gọn đường cong trắng kiện quanh đùi, một sự quyến rũ nói không nên lời.

Chỉ mới mấy ngày không gặp Đàm Thư Mặc mà Triệu Thuỷ đã cảm thấy rất nhớ anh, nhưng nghĩ lại thì tai hoạ sắp xảy ra rồi, còn ở đó mà “phong hoa tuyết nguyệt”, cô lập tức cúi gầm đầu. Đàm Thư Mặc thấy cô cúi đầu, bộ dạng rụt rè, không khỏi mỉm cười, nghe cô nói đang ở phòng y tế, anh không còn tâm tư nào để tiếp tục làm việc, buông hết mọi thứ trong tay đến đây, thấy cô bình an vô sự, vẫn còn có thể nhìn anh trừng trừng, sự lo lắng trong anh cũng có thể trút bỏ xuống, được rồi, anh thừa nhận là bản thân cố ý đến đây, nhưng anh cũng không phải người có kiên nhẫn cùng cô dấu nhem tình cảm này mãi, Đàm Thư Mặc anh đây làm sao có thể từ bỏ cơ hội tốt như vậy chứ.

Nhân viên y tế hơn 40 tuổi ngạc nhiên khi thấy Đàm Thư Mặc xuất hiện ở đây, trong vài lần họp Đại Hội công nhân viên chức, bà ta ngẫu nhiên gặp được thầy Đàm mà mọi người hay nhắc đến, nhìn thấy một lần đã muốn la “A” lên thật to, xúc động không thôi.

Nhân viên y tế đi nhanh ra khỏi chỗ ngồi, hắng giọng, nhỏ nhẹ hỏi, “Thầy Đàm, có chuyện gì không? Cậu không khoẻ chỗ nào hả?”

Đàm Thư Mặc gật đầu, giọng điệu không nhiệt tình cũng chẳng lạnh nhạt, nở nụ cười tươi, “Cảm ơn, tôi đến đây tìm người.”

Triệu Thuỷ Quang đang cúi đầu, nghe anh nói thế, lòng lại nặng trĩu thêm, tức khắc ngẩng đầu lên hùng cầu xin anh tha thứ, thì đã thấy khoẻ miệng anh hơi nhếch lên đầy vui vẻ, lúc này thì cô đã biết mình trốn không thoát rồi.

Nhân viên y tế nhìn tay Đàm Thư Mặc bỏ ở trong túi quần, nghiêng người, mỉm cười mà tiến đến chỗ cô bé sinh viên nói chuyện ấp úng lúc nãy, bà cảm thấy rất kỳ quái, đành phải lên tiếng, “À, cô bé sinh viên này mọc răng khôn, nướu bị nhiễm trùng ấy mà.”

Đàm Thư Mặc nghe xong, tiến lên một bước, nâng cằm Triệu Thuỷ Quang lên, nhìn một bên má của cô sưng vù, nhú mào, hỏi, “Đau không?”

Triệu Thuỷ Quang bị anh kéo cằm, nhìn thấy đôi mắt đen láy của Đàm Thư Mặc, cứ như thể bị bỏ bùa mê hoặc, ngây ngẩn lắc đầu nói, “Không đau, không có gì.” Sợ anh lo lắng, cô cười cười, nhưng mới vừa nhồn miệng thì đã phải hít một hơi thật sâu, tổ tông nó ơi, răng đau sắp chết, gì mà không sao chứ.

Đàm Thư Mặc nghe cô nói “không có gì” riết đã quen tai, không tin là cô “không có gì”.

Anh quay đầu hỏi nhân viên y tế, “Có cần đi bệnh viện nhổ răng không?”

Nhân viên y tế đã ngăn người từ nãy giờ, bà làm sao có thể tưởng tượng được tình cảnh này, nhìn thấy Đàm Thư Mặc vẻ mặt nghiêm túc, lúc này mới định thần lại, nói, “Tốt nhất” giọng nói không vững vàng, bà hắng giọng rồi nói tiếp, “Tốt nhất phải đến bệnh viện.”

Triệu Thuỷ Quang vội vàng trả lời, “Thật sự không có gì, uống thuốc là được rồi, em không muốn đến bệnh viện.” Giỡn hoài, cô mà cùng anh đi ra ngoài, đến bãi đỗ xe trong khuôn viên trường học, Triệu Thuỷ Quang cô làm sao còn dám hiên ngang đi trong trường nữa.

Nhân viên y tế lau mồ hôi, rốt cục cũng đến chuyên ngành của bà rồi, bà đồng đặc nói, “Đó chỉ là thuốc tiêu viêm thôi, không thể trị tận gốc được.” Triệu Thuỷ Quang trong lòng nào nề không thôi. Bà y tế kia đúng là khiến người ta không sống nổi mà.

Đàm Thư Mặc là ai chứ, mấy tính toán vụn vặt này của Triệu Thuỷ Quang làm sao anh không biết được, anh nhú mào hỏi, “Triệu Thuỷ Quang, anh không rảnh dong dài với em, anh hỏi em, em có đi bệnh viện hay không?”

Triệu Thuỷ Quang tuy cố chấp, nhưng đứng giữa Đàm Thư Mặc lạm dụng uy quyền và thể diện sau này của mình, cô cân nhắc đôi chút, mặt mũi có giá trị bao nhiêu tiền chứ, Đàm Thư Mặc nếu nổi giận mới là đáng sợ nhất.

Bạn Triệu Thuỷ Quang đáp lại thần tốc, “Đi, đi.”, nói xong cô muốn tự đánh chính mình, gì mà uy vũ không khuất phục, nếu mà Triệu Thuỷ Quang đang trong thời kỳ kháng chiến chắc hẳn cô đã là quân bán nước rồi.

Rất tốt, Đàm Thư Mặc nắm tay Triệu Thuỷ Quang xoay người đi ra ngoài.

Triệu Thuỷ Quang đi theo sau anh, xoay người rồi mới phát hiện nãy đến giờ mình không để ý đến hai người ngồi cạnh đã hoá đá từ khi nào.

Nếu như lúc nãy Triệu Thuỷ Quang nhìn thấy ánh mắt bang hoàng của nhân viên y tế có thể đoán trước được giông tố sắp xảy ra, giờ nhìn thấy đôi mắt trợn lên to như mắt trâu của cô gái vùng Giang Nam này, cô thật là khóc không ra nước mắt, hai mắt hung ác của Hứa Oánh hiện rõ “Nhóc con, để lát nữa ta đây tính sổ với ngươi”.

Đằng Dương ở bên cạnh không biết đứng dậy từ lúc nào, vẻ mặt phải nó là rất ngoạn mục, không thể nào tin được? Thù địch khó tan?

Cô cũng không biết phải diễn tả thế nào, mà Triệu Thuỷ Quang cũng cảm thấy tính mạng bản thân khó bảo toàn, còn ở đó rảnh mà quan tâm tâm trạng của người ta!

Đàm Thư Mặc nắm tay Triệu Thuỷ Quang đi ngang qua người Đằng Dương, cậu ta liền hô lên, “Triệu Thuỷ Quang.”

Đàm Thư Mặc ngừng lại, Triệu Thuỷ Quang cũng dừng chân, lòng bồn chồn tim đập nhanh, Đằng Dương quả thật rất phiền phức.

Đằng Dương nhìn chằm chằm vào Triệu Thuỷ Quang nói, “Triệu Thuỷ Quang, mình rất thích bạn, nếu như mình và bạn nói chuyện với nhau, bạn không muốn trả lời cũng được, nếu như mình nhìn bạn, bạn cũng không cần phải nhìn mình, bạn cũng có thể không nghe điện thoại của mình, nhưng những lời mình nói đều là sự thật.”

Lúc đó, Đằng Dương nhìn Đàm Thư Mặc đi tới, nhìn thấy Đàm Thư Mặc nâng mặt Triệu Thuỷ Quang lên, thấy anh ta cầm chặt tay Triệu Thuỷ Quang không chịu buông, đáy lòng đã tự biết đây chính là sự thật, thật đến tê tái.

Nghe cậu ta nói thế, Triệu Thuỷ Quang nếu nói không cảm động thì gạt người ta rồi, cô cũng chỉ mới hai mươi tuổi, cũng rất thích sự ngọt ngào, một chàng trai dám đứng ở nơi đông người nói thích mình, cô thật sự rất cảm động.

Tuy nhiên, Triệu Thuỷ Quang cũng biết rõ rằng đau thì khổ như thế nào, tình yêu rằng khôn càng phải như vậy, để càng lâu thì càng đau buốt, đối với tất cả mọi người đều không hề tốt, mà để vết thương càng lâu trong miệng thì sẽ dễ bị nhiễm trùng, càng sớm nhổ đi càng tốt.

Triệu Thuỷ Quang len lén nhìn Đàm Thư Mặc, thấy anh neho mắt nhìn Đằng Dương, vẻ mặt lạnh lùng như băng.

Triệu Thuỷ Quang nắm chặt tay Đàm Thư Mặc, nói với Đằng Dương, “Thực xin lỗi, người mình thích là thầy Đàm” còn đưa tay chỉ qua Đàm Thư Mặc, cô nói tiếp, “Đằng Dương, bạn cũng biết rằng cho dù bạn và tôi có nói chuyện với nhau nhưng cũng không có khả năng để ý đến bạn, cũng không cách nào nhìn bạn, bởi vì chúng ta là bạn học, tôi coi bạn là bạn bè, nhưng bạn nói như vậy khiến tôi rất bối rối, miễn cưỡng không thể nào hạnh phúc, thích một người không phải như thế.”

Luôn có một dạng con trai như thế, thích bạn, đương nhiên cũng nghĩ rằng bạn thích cậu ta, và cậu ta cũng không biết rằng tình yêu không phải là sự bố thí, cũng không phải là sự ép buộc, mình thích người ta thì cũng không có nghĩa người ta cũng sẽ thích mình, tình cảm xuất phát từ hai phía mới gọi là tình yêu.

Triệu Thuỷ Quang nói xong, nhìn Đàm Thư Mặc, Đàm Thư Mặc cũng không nhìn cô, mà ngoảnh đầu nhìn ra phía hoa viên.

Triệu Thuỷ Quang thật sự bị oan, người này khẳng định đang tức giận, nhưng cô làm thế nào giải thích với anh rằng mình chỉ trùng hợp gặp Đằng Dương mà thôi!

Triệu Thuỷ Quang thở dài, kéo Đàm Thư Mặc đi ra cửa.

Đặng Dương hô, “Triệu Thuỷ Quang, mình không phải bại vì bạn, cũng không phải thua thầy ấy, mình thua chính là ở tuổi!”

Triệu Thuỷ Quang quay đầu lại, gương mặt như trẻ con của Đặng Dương ngày nào giờ đã hiện lên vẻ cứng đầu, cô rất muốn la lên rằng tình cảm không thể nói thắng hay bại được, nhưng đối với một người tự phụ như Đặng Dương, cô biết rõ có nói thế nào cậu ta cũng chẳng thèm nghe, thật ra Đặng Dương là một người thông minh, nhưng một người như vậy thường không chấp nhận thất bại, huống chi đối thủ lại cao hơn bản thân một bậc, cậu ta càng không muốn chấp nhận.

Đặng Dương vươn tay kéo bàn tay kia của Triệu Thuỷ Quang, vội vàng nói, “Mình không đủ trưởng thành sao? Qua vài năm nữa mình cũng sẽ như vậy.”

Triệu Thuỷ Quang cảm thấy buồn cười, Đặng Dương thật sự tưởng rằng bởi vì tuổi tác nên cô mới không thích cậu ta, nào có ai biết, năm đó chính vì cách biệt tuổi tác nên Triệu Thuỷ Quang sợ đầu sợ đuôi, thiếu chút nữa đã từ chối tình cảm đẹp đẽ này, chính bởi vì thân phận của hai người, cô mới nhẫn nại chấp nhận, đến bây giờ còn có thể sợ khoảng cách tuổi tác hay sao chứ.

Mọi người thường chỉ chú ý đoá hoa nở rộ xinh đẹp, lại chưa từng nghĩ đến những hạt giống nhỏ bé xù xì. Mọi người thường chỉ thích thú cũng như đổ kị khi thấy người khác thu hoạch đầy ắp, lại không nghĩ đến hình ảnh gieo hạt gian khổ. Tất cả những điều này chỉ là bề nổi đẹp đẽ mà thôi.

Đặng Dương lập tức nắm tay Triệu Thuỷ Quang, ánh mắt không che dấu được sự nồng nhiệt, mà bầu không khí ở “hiện trường” lại hết sức căng thẳng.

Một cánh tay rắn chắc, mạnh mẽ lập tức bắt lấy cổ tay Đặng Dương.

Đàm Thư Mặc nắm được tay Đặng Dương, ánh mắt giận dữ sắc như dao kiếm rút khỏi vỏ, dáng vẻ như muốn đánh nhau, Triệu Thuỷ Quang chưa từng thấy Đàm Thư Mặc như vậy, sợ có chuyện xảy ra, cô liền kéo góc áo của anh.

Đàm Thư Mặc hung hăng hất tay Đặng Dương ra, kéo bàn tay kia của Triệu Thuỷ Quang, nói, “Trưởng thành là phải biết chịu trách nhiệm cho hành động của mình.”

Thu hồi ánh mắt lạnh như băng, anh từ tốn nói, “Lúc tôi yêu Triệu Thuỷ Quang, em ấy chỉ là một cô bé, với tôi, em ấy với tôi mãi là một cô bé, trước đây, bây giờ, sau này và cả đến hết cuộc đời này.”

Đã có ai từng nói rằng nếu như một người yêu bạn, anh ta sẽ luôn coi bạn như một cô bé, cho rằng bạn luôn chưa trưởng thành và cần anh ta quan tâm chăm sóc, cần được bảo vệ, có khi cũng lớn tiếng trách mắng, nhưng tất cả đều vì muốn tốt cho bạn mà thôi.

Lúc Đàm Thư Mặc quen biết Triệu Thuỷ Quang, cô vẫn chỉ là một thiếu nữ 17 tuổi, vì người mình yêu mà thút thít nỉ non, vì mất đi tình cảm đầu đời mà tan nát cõi lòng, giả vờ như không có chuyện gì, thật ra anh hiểu, cô là một cô bé kiên cường.

Triệu Thuỷ Quang ngẩng đầu nhìn anh, anh đứng dưới ánh mắt trời chói lóa, gương mặt phản chiếu ánh sáng, vẻ mặt kiên nghị, một người bình tĩnh như vậy lại dành cho cô tình cảm lớn lao. Có thể gặp được một người như Đàm Thư Mặc chính là phúc phần ba đời của cô, Triệu Thuỷ Quang.

Triệu Thuỷ Quang quay đầu, chân thành nói với Đặng Dương, “Thực xin lỗi, bất luận bạn có là một người trưởng thành, trở thành một thiếu niên ưu tú thì bạn cũng không phải là thầy ấy, đối với mình mà nói, trên đời này chỉ có duy nhất một Đàm Thư Mặc mà thôi.”

Đúng vậy, trên đời này chỉ có duy nhất một người như vậy, một người dù nhú mảy vẫn rất điển trai, một người có nụ cười rạng rỡ, một người nồng nàn nhìn em mà cười, cho dù thời gian có trôi đi, cho dù dung mạo có thay đổi, anh vẫn mãi sống trong lòng em.

Đặng Dương im lặng đứng đó không nói năng gì, cứ y như khinh khí cầu đã xì hết khí, cậu ta vừa rồi thấy một Đàm Thư Mặc ngày thường lạnh lùng lại có khí thế bức người như vậy đã kinh hãi, cũng đã chuẩn bị tư thế đánh nhau, nhưng Đàm Thư Mặc vẫn giữ thái độ phong phạm của một giáo viên, khiến cậu ta mặc cảm, so về cách ứng xử trong cuộc sống này thì cậu ta đã hoàn toàn bại trước Đàm Thư Mặc.

Cậu ta vẫn cho rằng Triệu Thuỷ Quang vô cùng lạnh lùng, luôn thờ ơ, giả ngốc trước sự rào đón của cậu ta, thì ra không phải Triệu Thuỷ Quang không hiểu, cũng chẳng phải không biết tình yêu là gì, mà là người cô luôn quan tâm để ý chính là Đàm Thư Mặc.

Đột nhiên, Đằng Dương cảm thấy chán nản, vì sao bản thân mình lại không hề có sự can đảm và một tình cảm chân thành như thế?

Triệu Thuỷ Quang cùng Đàm Thư Mặc đi ra khỏi phòng y tế, Đàm Thư Mặc buông tay Triệu Thuỷ Quang ra, cô biết anh đang tức giận, mặc cho bao người đang qua lại, vội vàng nhét tay mình vào bàn tay to lớn của anh, nói, “Xin lỗi, em quả thật vừa mới gặp cậu ấy ở đó, cậu ấy đúng lúc xuống thuyền nước biển.”

Đàm Thư Mặc không đoái hoài đến cô, mặt vẫn hướng về phía trước, tay cũng không hề bỏ ra.

Triệu Thuỷ Quang liên tục nói, “Đừng giận mà!” Cô nín nọt, vẻ mặt cười tươi.

Trên đường đi thu hút không ít sự chú ý, cô cũng chẳng bận tâm đến, dù sao cuộc sống sau này cũng không được bình yên rồi, mau chóng xử lý chuyện trước mặt mới là quan trọng nhất.

Cứ như vậy, cả hai một đường đi thẳng đến bãi đỗ xe, Đàm Thư Mặc đóng cửa lại cái “rầm”, Triệu Thuỷ Quang vội vội vàng vàng thắt dây an toàn, anh khởi động xe, cô trườn cái đầu to của mình áng trước mặt anh, cười tí tưng, “Khà khà, thầy Đàm, anh ghen à!”

Một bên mặt điển trai của anh hơi đỏ lên, xoay mặt đi, gắt gỏng nói, “Triệu Thuỷ Quang, ngồi xuống, rằng em không đau sao?”

Triệu Thuỷ Quang lúc này mới phát giác mình nãy kích động quá mức, đến nỗi quên mất đang bị đau răng, cái mặt sưng chù vù, uống thuốc tiêu viêm rồi cơn đau cũng bớt đi nhiều, nhưng mặt vẫn còn sưng, nghĩ tới việc mình vác cái mặt sưng đỏ như quả lựu đi hết đường này đến ngõ khác, trong lòng cô chợt hoảng sợ, được rồi, dù sao việc cô quen Đàm Thư Mặc cũng đã bị lộ rồi, không muốn cũng thế thôi!

Đến bệnh viện, anh xếp hàng chờ đăng ký, cô đột nhiên thấy tình cảnh này rất quen, năm đó khi đang thi, cô bị viêm ruột thừa, anh cũng giống như hôm nay dẫn cô đến bệnh viện, chỉ là thời gian khác nhau mà thôi, nhưng vẫn đi đến cùng một bệnh viện.

Bác sĩ đeo khẩu trang, nhìn đôi mắt sắc bén của bác sĩ qua lăng kính, Triệu Thuỷ Quang rất sợ, quả nhiên, bác sĩ nói, “Răng này phải lập tức nhổ ngay.”

Triệu Thuỷ Quang thầm nghĩ mình tiêu đời rồi, nhanh chóng đẩy Đàm Thư Mặc ra khỏi phòng, nói, “Muốn em nhổ cũng được, nhưng anh không được nhìn!”

Giỡn hoài, cô làm sao có thể để Đàm Thư Mặc thấy cô mở miệng toang quác, để bác sĩ đảo qua đảo lại trong miệng chứ.

Lúc nhổ răng vì có chích thuốc tê nên cũng không đau mấy, cô ngậm bông gạc y tế trong miệng đi ra ngoài, nhìn thấy anh bỏ tay trong túi quần lẳng lặng ngồi yên trên ghế dài bên ngoài phòng khám, chiếc áo sơ mi màu xám nhạt phối cùng chiếc ghế dài màu trắng sữa, nhìn rất đẹp mắt, mấy y tá đi qua không ngừng chỉ trỏ, anh lại không phát hiện, cúi đầu, chỉ lộ ra một bên mặt lạnh lùng kiêu ngạo, thấy cô đi ra, anh mới đứng lên, chỉ lên miệng phình ra của cô mà hỏi, “Sao rồi?”

Cô ô a nói gì đó, anh nghe cũng không hiểu, chỉ cười thật tươi, vẻ rất sung sướng, Triệu Thuỷ Quang thấy Đàm Thư Mặc như đã quên chuyện của Đằng Dương, cô bỗng thở phào nhẹ nhõm.

Bốn mươi phút sau mới có thể lấy bông gạc ra, anh dìu cô đến ghế ngồi xuống, rồi đi đâu đó, một lúc sau quay lại thì Triệu Thuỷ Quang thấy anh cầm theo một chai nước suối, mới biết thì ra anh đến đại sảnh mua nước.

Anh vặn nút chai, sau đó đưa chai nước cho cô, còn mình thì ngồi xuống bên cạnh cô, Đàm Thư Mặc cũng không phải là người hay nói, Triệu Thuỷ Quang lại không biết phải nói gì, hai người đều im lặng ngồi bên nhau, cô rút bàn tay bỏ trong túi quần của anh ra, cầm tay mình so sánh lấy, tay của anh thật to, cô hết hồn, anh buồn cười vỗ đầu cô, dịu dàng nắm lấy bàn tay cô mà vuốt, Triệu Thuỷ Quang ngả đầu trên bờ vai vững chãi của anh, nhìn lông mi dày, đôi mắt đen huyền của Đàm Thư Mặc, lúc này đây anh nào còn

dáng vẻ của một thầy giáo, càng không còn sự lạnh lùng kiêu ngạo, cô chỉ cảm thấy trên người anh tản ra khí chất nho nhã, nụ cười ôn hoà, một cảm giác thoải mái yên bình khiến người ta phải mê say.

Lúc này đây, dù không ai nói gì, nhưng cô dường như đã cảm giác được hai chữ “hạnh phúc” mà người ta thường nhắc đến.

Bốn mươi phút sau, Đàm Thư Mặc dẫn Triệu Thuỷ Quang đi lấy bông gạc, nhưng lần này lại rất đau đớn.

Triệu Thuỷ Quang nửa bên mặt sưng lên, miệng cắn bản không thể nào mở lớn được, cô y tá phải lấy dụng cụ mở miệng cạy miệng cô ra, cô hít một ngụm hơi lạnh, Đàm Thư Mặc thấy không ổn, liền lên tiếng, “Để tôi giúp.” Y tá xấu hổ, đem bông gạc và dụng cụ đưa cho anh, u oán nhìn Triệu Thuỷ Quang, bạn học Triệu đúng là người vô tội chuyên lại rất hay gây ra tội.

Miệng Triệu Thuỷ Quang vốn không thể mở to được, Đàm Thư Mặc cũng không cần dụng cụ mở miệng, cầm bông gòn chấm nước, nhẹ nhàng lau bờ môi khô khốc của Triệu Thuỷ Quang, cầm bông gạc đưa tới miệng cô, từ từ lấy bông gạc kia ra, Triệu Thuỷ Quang cứ lo ngại, không muốn anh làm, thật là ác mà, trong miệng toàn là máu không chảy, tuy nhiên, nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của anh, cô ngoan ngoãn quay đầu lại.

Triệu Thuỷ Quang rũ mắt nhìn anh cẩn thận cầm bông gạc chấm chỗ máu, khoe miệng cong lên, đôi mắt xinh đẹp không hề chớp một cái nào, mà điều quan trọng nhất trần đời chính là cô y tá đứng bên cạnh đã ngăn người từ nãy giờ, tuyệt đối không dám tin một người đàn ông đẹp trai lại có thể ngồi xổm xuống đất kiên nhẫn làm chuyện này cho bạn gái.

Một hồi lâu, bông mới được anh lấy ra, anh cầm lấy ném vào thùng rác, sau đó mở nước rửa tay trong bồn, cô ngồi ở chỗ kia, mặt đã đỏ bừng, nhìn thoáng qua miếng bông đã muốn buồn nôn, toàn là máu không hơn nữa còn có nước bọt, thế mà anh lại có thể điềm nhiên như không việc gì.

Cô y tá bước đến, ôn nhu nói, “Nhớ mai phải đến truyền nước biển.” Lời nói thì nói với Triệu Thuỷ Quang, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Đàm Thư Mặc, Triệu Thuỷ Quang tự hỏi đây là chuyện gì thế hả.

Đàm Thư Mặc rửa tay sạch sẽ, nhận khăn giấy từ y tá, gật đầu nói, “Cảm ơn”, lau tay xong, anh vươn tay với Triệu Thuỷ Quang ngồi sưng sờ bên kia, “Sao thế, đi thôi!”

Cô vội nắm lấy tay anh trong ánh mắt ngưỡng mộ của y tá.

Lên xe, anh mở chai nước suối lúc nãy mua, đưa cho Triệu Thuỷ Quang uống, hỏi cô, “Bớt đau chút nào chưa?”

Triệu Thuỷ Quang cảm thấy mình rất mất mặt, nhìn cũng không dám nhìn anh, chỉ dám gật đầu mà thôi.

Đàm Thư Mặc nắm cầm cô, bộ mặt gian ác mê hoặc lòng người cười nói, “Triệu Thuỷ Quang, lúc nãy em không phải hỏi anh có phải ghen hay không sao?”

Triệu Thuỷ Quang ngơ ngác nhìn anh, đáp, “Miệng em đang sưng như mỗ heo!” Ý nói, anh không phải ngay cả mỗ heo cũng muốn hôn chứ!

Anh cười càng thêm gian tà, kẻ sát cô, “Anh biết.” Hơi thở từng đợt từng đợt phả lên mặt Triệu Thuỷ Quang, làm cô cảm thấy tê tê lại ngứa ngứa.

Qua thật lâu...

Trong xe vang lên một tiếng “A” thảm thiết, bạn học Triệu ôm ghì cầm của mình đang có thêm một dấu răng, người nào đó rất thoả mãn khởi động xe, chạy thẳng một đường.

Một số người suốt đời tìm kiếm một nửa đời mình, nhưng sao anh lại may mắn đến thế, sớm gặp được em trong cuộc sống bẽ bộn này, một món quà vô giá đối với anh!

28. Chương 28: Lời Đồn Nhảm Nhí

Triệu Thuỷ Quang về nhà ở cả đêm, sáng hôm sau mới quay lại trường học.

Sáng sớm, ký túc xá còn rất yên tĩnh, Triệu Thuỷ Quang mở cổng đi vào, dì lao công trong ký túc xá đang giặt quần áo ở sảnh trước, ngẩng đầu lên nhìn Triệu Thuỷ Quang, Triệu Thuỷ Quang lễ phép chào, “Chào dì!” Cũng không nhìn mặt bà ấy đã hấp tấp chạy lên lầu.

Mấy dì lao công lớn tuổi này rất khó tính, xếp mền cũng bắt phải gọn gàng, hồ nước cũng phải được giữ sạch sẽ, trưa thì lại không bao giờ ngủ đến hai giờ, cái gì cũng muốn trông nom quản lý, không có việc gì làm thì lại còn tám phét với mấy sinh viên trong ký túc xá.

Ánh nắng ban mai rọi chiếu khắp hành lang, Triệu Thuỷ Quang một đường đi thẳng về phòng, có người đã thức dậy bắt đầu rửa mặt, có người thì ôm mền ra phơi nắng ở lan can, có người thì ôm tập vở, chắc là đi học.

Triệu Thuỷ Quang đi đến trước cửa phòng ký túc xá của mình, đã nghe giọng Hứa Oánh cất lên, “Dương Dương, bạn đi cần tin phải không? Vậy mua dùm mình cái bánh bao đi, tiền để trên bàn mình đó.”

Triệu Thuỷ Quang thấy Dương Dương đang định đi ra ngoài, cô hỏi, “Đi sớm vậy, mua đồ ăn sáng hả?”

Dương Dương nói “Ừ”, gật đầu đại. Triệu Thuỷ Quang thấy vậy cũng lơ mơ đoán được có chuyện gì rồi, không nói thêm gì, đi vào trong phòng.

Bành Hiểu Hiểu đang ở trên giường đọc sách, ngẩng đầu thấy Triệu Thuỷ Quang, cười gượng gạo, “Về rồi à?”

Triệu Thuỷ Quang cười toe toét, “Ở nhà không có việc gì làm, nên tranh thủ về sớm.” Quay đầu lại thì thấy Hứa Oánh đang xếp mền, Hứa Oánh thấy cô liền hỏi thăm, “Răng hết đau rồi chứ?”

Triệu Thuỷ Quang gật đầu đáp, “Ừ, nhỏ rồi.” Cô ngồi xuống giường của mình, mọi người đều không biết nói cái gì, căn phòng bỗng chốc trở nên yên lặng lạ thường.

Triệu Thuỷ Quang biết rõ chuyện này không thể trách ai cả, mọi người ở chung một phòng đều đã rất thân nhau, cái gì cũng kể cho nhau nghe cả, như cô biết rõ bạn trai của Hứa Oánh học ở Ninh Ba, Dương Dương có một người bạn trai chơi từ nhỏ đến lớn, Bành Hiểu Hiểu tất nhiên không cần phải nói, bạn trai của bạn ấy là bạn cùng phòng với Đằng Dương.

Con gái nhờ việc trao đổi bí mật mà thân thiết và hiểu nhau hơn, đương nhiên tiêu chí hàng đầu chính là hiểu rõ chuyện tình cảm của nhau, chuyện này và việc con trai không đánh không quen biết thì khác nhau một trời một vực.

Triệu Thuỷ Quang thừa biết đã nghe được bí mật của người khác cũng đồng nghĩa mình phải trao đổi bí mật của mình, nhưng cô không phải muốn đi nghe, huống chi bí mật của cô còn là bí mật không thể nói ra được. Được rồi, cô tự mình an ủi bản thân, Triệu Thuỷ Quang, mọi thứ rồi sẽ ổn thôi!

Một lát sau, Dương Dương mua bữa sáng trở về, mọi người trong phòng tùm lại ở bàn, yên lặng ăn bữa sáng, còn cô lặng lẽ lấy quyển sách ra đọc.

Sau nửa ngày, Dương Dương thật sự không chịu được nữa, giật cuốn sách của Triệu Thuỷ Quang ném sang một bên, gào lên, “Mình nhịn hết nổi rồi, Tiểu Quang, rốt cục là chuyện gì hả?”

Hôm qua buổi chiều, Hứa Oánh đi với Triệu Thuỷ Quang đến phòng y tế, sau đó lại trở về một mình, các cô tò mò hỏi, “Người đâu rồi?” Hứa Oánh cũng thờ ơ trả lời, “Về nhà rồi.” Lúc tối, mấy sinh viên cùng ký túc xá đến chơi, còn nhắc đến chuyện này, còn hỏi, “Ừa, các bạn không biết sao, không phải chứ?”

Ban đầu Dương Dương không tin, cho rằng họ nói giỡn mà thôi, Triệu Thuỷ Quang tuy là không xinh đẹp bắt mắt, tính tình cũng rất tốt, nhưng tuyệt đối không có khả năng cặp kè với Đàm Thư Mặc tựa như thiên thần, nhưng thấy ánh mắt của Hứa Oánh thì bọn họ cũng đã hiểu hơn phân nửa.

Giận thì chắc chắn phải giận, mỗi ngày bốn người quần nhau như sam, chuyện tốt chuyện xấu cũng chẳng hề giấu diếm, các cô thật tình với người ta, mà người ta lại che giấu chuyện động trời như vậy, Dương Dương là người thẳng thắn, nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao.

Khi con gái ở cùng với nhau sẽ luôn tám hết chuyện này đến chuyện khác, nói chuyện trên trời dưới đất, bảy mồm tám miệng rất xôm tụ, đến nỗi từ một người tốt bụng cũng bị nói đến xấu không còn chỗ nào để xấu

hơn, từ chưa thân với nhau cũng dần dần cũng gần bó như keo sơn.

Triệu Thuỷ Quang đang coi sách tiếng Anh, nhìn tới nhìn lui, nhưng chẳng có chữ nào trong đầu cả, nghe Dương Dương nói thế, cô chợt sững sốt, thấy Dương Dương vẫn gọi mình là “Tiểu Quang”, cô thầm mừng trong bụng rằng mọi chuyện không tệ như mình nghĩ, vẫn còn cứu vãn được, cô vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, bất đắc dĩ nói, “Được rồi, được rồi, thưa các đại nhân, tội thần xin nhận tội của mình, được chưa nào?”

Vừa nói vậy, ba người bật cười khanh khách, Hứa Oánh chạy tới, đánh vào ót Triệu Thuỷ Quang một cái, “Không được cười tí tưng, nói mau.” Ánh mắt ai nấy đều hiện lên sự vui vẻ, nhưng vẻ mặt lại nghiêm trang.

Hứa Oánh là người kỹ tính, vào ngày đầu tiên khai giảng, cô chạy đông chạy tây chuẩn bị đồ đạc thì thấy Triệu Thuỷ Quang ngồi ở trước cửa nhẩn tẩn, khi đó cô còn nghĩ Triệu Thuỷ Quang vốn là người thành thị lại phải ra tận ngoại thành học đại học, chắc hẳn đang rất khốn đốn, nhất định là tiểu thư đài các không chịu được cực khổ.

Tuy nhiên, cô gái mười tám tuổi này lại chẳng hề như mình nghĩ, hai người cùng đi tắm, cùng cười giỡn với nhau, cô bỗng cảm thấy thì ra cô gái này cũng rất đáng yêu.

Sau này ở chung, mọi người từ từ thân nhau hơn, Triệu Thuỷ Quang mỗi lần về nhà đều mang tùm lum đồ ăn về ký túc xá, sau khi khai giảng được mấy tháng, Hứa Oánh và những người ăn đồ ăn do mẹ Triệu nấu còn nhiều hơn do chính mẹ các cô làm, nhớ đến suy nghĩ vợ của mình lúc đó mà Hứa Oánh cảm thấy xấu hổ.

Trong ký túc xá, ban đầu, Triệu Thuỷ Quang hay hỏi cô, “Hứa Oánh, ăn hạnh nhân không?” Một túi bánh hạnh nhân đưa đến trước mặt cô, lúc đầu thì Hứa Oánh cũng rất lịch sự chỉ ăn chừng mực, đều là Triệu Thuỷ Quang khuyến khích cô ăn nhiều vô cả thôi. Về sau lại đến lượt Hứa Oánh hỏi, “Triệu Thuỷ Quang, mình đói bụng, bánh hạnh nhân của bạn đâu rồi?” Mặt mo của cô đã chai lì rồi. Thế nhưng Triệu Thuỷ Quang cũng có qua có lại, sẽ hỏi cô, “Hứa Oánh, khoai tây chiên của bạn đâu, ỉnh ăn đi.”

Nếu có gì không bực bội thì chỉ có chuyện Triệu Thuỷ Quang rất lười, mượn đồ đạc của cô thì không vấn đề gì, nhưng nhất định phải để lại chỗ cũ cho cô, nếu không thì cô sẽ làm bầm lầy bầu cả buổi, quần áo cũng bắt Triệu Thuỷ Quang về nhà mà tự giặt.

Chính vì sống chung với nhau như thế, các cô mới không hiểu vì sao Triệu Thuỷ Quang lại giấu diếm chuyện ấy trong lòng, tất cả mọi người không phải thân thiết như chị em rồi sao?

Nhưng nghĩ đến mình cũng phải nghĩ cho người ta, Hứa Oánh biết nếu đặt mình vào trường hợp đó, cô cũng chẳng dễ dàng mở miệng kể cho bất cứ ai nghe.

Suốt cả một đêm, mọi người ngồi tùm lại, Triệu Thuỷ Quang đành phải đem hết mọi chuyện từ sau khi tốt nghiệp nghĩ hè quen Đàm Thư Mặc đến lúc bây giờ kể ọi người nghe, thật ra Triệu Thuỷ Quang cũng không muốn kể chuyện này ra làm gì, nhưng đâu còn cách nào khác.

Nghe xong, Dương Dương cầm chặt tay Triệu Thuỷ Quang, hùng hồn nói, “Bạn Tiểu Quang, ngài thật tài năng, chúng tôi sau này sẽ đồng cam cộng khổ cùng ngài.”

Triệu Thuỷ Quang nhìn vẻ mặt Bành Hiểu Hiểu cũng kích động không thôi, thật sự là hết biết nói gì luôn, dù sao cô bạn này của cô chẳng phải người thường, mà mọi người chung phòng cũng không phải người bình thường. Triệu Thuỷ Quang tuyệt đối tin tưởng vào điểm này.

Triệu Thuỷ Quang sau này vẫn nhớ như in buổi sáng hôm ấy, một buổi nắng sớm mai óng a óng ánh ảm áp chiếu rọi khắp phòng.

Đàm Thư Mặc và ban lãnh đạo trường phụ trách tiếp đón Ban Thanh Tra, và dẫn họ đi tham quan trường, lúc đi ngang sân vận động, vô tình nhìn xung quanh, đúng lúc nhìn thấy cô bé con kia mặc đồng phục thể dục màu trắng, đang tập Thái Cực cùng những người khác.

Anh nhớ đến lần trước, sau khi Triệu Thuỷ Quang học thể dục xong thì đến văn phòng anh chơi, nằm trên ghế sofa vừa bóp chân mình, vừa phàn nàn, “Sớm biết vậy em chẳng chọn học Thái Cực rồi, nói anh biết, thầy giáo ác độc lắm, mới vô đã bắt chạy tận 4 vòng, rồi còn bắt nhảy cóc nữa chứ! Nhìn nè, em bị thầy ấy huấn luyện đến nổi sắp biến thành Arnold Schwarzenegger rồi! Cả người đều cơ bắp không!”

Anh biết chỉ chạy marathon cự li dài thôi cô đã mệt bỏ hơi tai, nhìn cô ngồi xoa xoa hết vai đến chân, anh mỉm cười, đặt bút xuống và nói, “Chỗ nào có cơ bắp, đưa anh nhìn thử!” Sau đó đi đến trước mặt cô, giả bộ như muốn vén quần áo cô xem, Triệu Thuỷ Quang sợ tới mức vội nhảy dựng lên, hô, “Thầy Đàm, đây, em chỉ anh luyện Thái Cực.” Cô dang hai chân ra, “Vẽ trái dưa hấu”, cô vẽ một hình tròn trong không trung, lại lẩm bẩm nói, “Một nửa cho anh”, một tay đưa lên cắt thẳng xuống, đưa một nửa bên trái cho anh, còn nói tiếp, “Một nửa cho em.” Chưa làm xong đã la lên, “Thôi chết rồi, em đi tắm đây!” Y như con chuột khoét kho thốc chạy ù ra cửa.

Đàm Thư Mặc ngồi trên ghế sofa bụm mặt mà cười, cô bé con này thế mà lại nhát gan đến vậy, lại còn nghĩ không cố gắng hết sức, sợ sẽ tổn thương lòng tự trọng của anh sao? Đúng là buồn cười mà!

Dù chuyện đã qua, Đàm Thư Mặc giờ nhớ lại, trong lòng lại vui vẻ không thôi, anh đứng ở đằng xa, neho mắt, nhìn xem cô bé ra dáng vẽ trái dưa hấu trong không trung, bất chợt anh nở nụ cười rạng rỡ, giờ thì cô đã tập tốt hơn rất nhiều rồi.

Dù chuyện đã qua, Đàm Thư Mặc giờ nhớ lại, trong lòng lại vui vẻ không thôi, anh đứng ở đằng xa, neho mắt, nhìn xem cô bé ra dáng vẽ trái dưa hấu trong không trung, bất chợt anh nở nụ cười rạng rỡ, giờ thì cô đã tập tốt hơn rất nhiều rồi.

“Là cô bé đó sao?” Đàm Thư Mặc xoay đầu, nhìn thấy viện trưởng tướng tá mập mạp đang đứng ở phía sau, tùm tùm cười nhìn theo hướng sân vận động lúc nãy anh nhìn, Đàm Thư Mặc gật đầu chào, “Chú Tiên”, Tiên viện trưởng là bậc cha chú của anh, lúc không có ai, anh thường gọi ông ấy là “Chú Tiên”.

Tiên viện trưởng năm nay đã hơn năm mươi tuổi, có thể giữ được chức vị như ngày hôm nay, chứng tỏ ông cũng là người rất tài giỏi, trải qua bao sóng gió cuộc đời, kinh nghiệm tích lũy đầy mình, đáng vẻ ung dung tự tại.

Tiên viện trưởng lúc học ở Bắc Kinh, được ông nội của Đàm Thư Mặc là Đàm Trung Kỳ nhận làm học trò, có thể được làm học trò của một nhà văn hàng đầu giới văn học chính là phần phước của ông, cả đời Tiên viện trưởng mãi không quên công ơn đó.

Sau này biết được Đàm Thư Mặc là cháu của ông Đàm Trung Kỳ, Tiên viện trưởng không tiếc công sức đề bạt Đàm Thư Mặc, có ơn ắt phải đền đáp, lại không ngờ tới Đàm Thư Mặc rất cứng cỏi, báo cáo đề tài hay nghiên cứu luận văn đều dựa vào thực lực của chính bản thân, không nhờ vả bất cứ ai, ông bùi ngùi hiểu được rằng sinh ra trong hào môn thế gia là như thế nào, quả nhiên hổ phụ sinh hổ tử.

Tiên viện trưởng cũng không hấp tấp, một nhân tài như vậy nhất định phải chiêu nạp về học viện của ông, việc công thành danh toại chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, không ngoài dự đoán, Đàm Thư Mặc liên tiếp phát biểu luận văn ở nước ngoài, Tiên viện trưởng biết Đàm Thư Mặc cũng đang làm cố vấn cho các nhân vật quyền lực trong giới kinh doanh, người ta bảo Trường Giang sóng sau đè sóng trước quả nhiên chẳng sai.

Thật không ngờ, một người đỉnh đạc như thế lại có ngày khốn đốn vì những lời đồn thế này, Tiên viện trưởng vốn là không tin những lời đồn đó, nhưng ông là người từng trải, nhìn thấy ánh mắt Đàm Thư Mặc nồng nàn triu mến nhìn về nơi xa xa đó, ông thoáng sửng sốt.

Tiên viện trưởng nói, “Tiểu Mặc, con coi như chú nhiều chuyện đi, nhưng gần đây có nhiều lời đồn đãi không tốt về con.”

Ánh mắt Đàm Thư Mặc vẫn bình tĩnh trước sau như một, “Chú Tiên, con biết chừng mực.” Anh cười, nói tiếp, “Trường học không có quy định thầy giáo không thể yêu nhau với học trò mà?”

Tiên viện trưởng hắng giọng, nhìn xem khuôn mặt trẻ tuổi ranh mãnh của Đàm Thư Mặc, ông đáp, “Tiểu Mặc, chú cũng là người từng trải, con có gì phải làm vậy? Tương lai của con đang rộng mở, khi không để lại một vết nhơ, trở thành đề tài cho người ta bàn tán.”

Đàm Thư Mặc không hề do dự trả lời, “Chú Tiên, con hiểu ý chú muốn nói, con chỉ là một người bình thường có những lựa chọn cho chính bản thân mình, nếu quả thật như lời chú nói, thì cái mọi người thích xem chính là chuyện đời tư của con chứ không phải là học vấn hay bằng cấp, vậy thì tốt hơn khui ra hết bí mật để thỏa lòng họ.” Nghĩ lại, anh nói tiếp, “Chú Tiên, cảm ơn chú, con biết cái gì là đáng quý nhất.”

Đàm Thư Mặc ban đầu cũng không định trở thành giáo viên, nhưng lại luyện tiếc Triệu Thuỷ Quang, anh vốn là người ngạo mạn, chẳng sợ trời chẳng sợ đất, chuyện xảy ra ngày hôm nay chính anh cũng đã dự tính trước rồi, nếu như không thể trở thành giáo viên, với kinh nghiệm của anh, không sợ không tìm được công việc khác.

Tiền viện trưởng nhìn vẻ điềm tĩnh của Đàm Thư Mặc, ông nhúc nhích đầu không thôi, điều khó giải quyết nhất chính là gặp phải người không sợ vinh nhục, ông cũng chẳng biết phải nói gì hơn ngoài vỗ vai anh, ôn tồn nói, “Tiểu Mặc, chú cũng không phải có ý đó, nhưng đối phương chỉ là một cô bé, vậy đáng sao?”

Thời của Tiền viện trưởng là do cha mẹ quyết định chuyện kết hôn, có một người vợ đảm đang, chưa nói tới chuyện yêu hay không, nhưng đời người là thế, người ta bảo an cư thì lạc nghiệp, đàn ông có gia đình rồi thì khiến người ta cảm thấy bản thân có trách nhiệm hơn, sự nghiệp cũng theo đó mà phát triển vù vù, ông thật sự không hiểu giới trẻ hiện nay nghĩ gì, yêu hết người này đến người khác, ông vốn tưởng rằng Đàm Thư Mặc là người khôn ngoan sắc sảo, không nghĩ tới cũng lại như vậy, ông vốn định nói rằng một cô bé như thế biết cái gì chứ, nhưng nghe xong những lời của Đàm Thư Mặc, tất nhiên ông cũng hiểu rõ cô bé ấy có vị trí nhất định trong lòng của Đàm Thư Mặc.

Đàm Thư Mặc đứng hiên ngang, tay bỏ vào túi quần, nhìn Triệu Thuỷ Quang đang tập thể dục cách đó không xa, tiếng ồn ào trong sân thể dục dường như loãng đi, nắng vàng óng ả bịn rịn đổ dài trên những cành cây xanh mơn mớn, xuyên qua mái hiên và in trên mặt đất loang lổ những hoa nắng nhỏ li ti, tay của cô không ngừng vẽ vờ trong không trung, ánh nắng sặc sỡ toả sáng trên mái tóc mềm mại của cô, chiếu lên bàn tay xinh xắn đang múa may, khuôn mặt mịn màng non nớt, khiến cô trông thật thuần khiết và ấm áp. Ánh mắt đó, nụ cười đó đã khiến con tim anh rung động và liêu xiêu, hạnh phúc trào dâng ngày ngất.

Đàm Thư Mặc nhắm mắt lại, nói, “Chú Tiền, chú là tiền bối lão làng trong giới văn học, chú có nhớ nhà thơ Nhiếp Lễ Đạt từng nói rằng ‘Khi chiếc lá xanh mơn mớn héo úa, mới thấy cuộc sống đáng quý biết bao’”.

Anh chỉ về nơi xa kia, chậm rãi nói, “Cô bé ấy giống như những mầm cây ở phương Bắc, trưởng thành trong gió bão và mùa đông lạnh buốt, dù bị vùi dập vẫn kiên cường, hiên ngang ngẩng cao đầu.”

Rất nhiều đã từng hỏi anh tại sao yêu một đứa con nít, anh chỉ cười trừ.

Từ nhỏ anh lớn lên ở Bắc Kinh, sau đó thì đến Anh quốc học tập, trở về thì làm việc ở Giang Nam. Hai mươi tám năm vào Nam ra Bắc, chứng kiến biết bao đường đời trắc trở, trải qua bao sóng gió, anh cũng từng gặp gỡ nhiều cô gái, rất ít khi nào quan tâm đến bối cảnh hay diện mạo của họ, với anh mà nói chỉ cần yêu và hiểu nhau thế là đủ, nhưng anh là loại người khôn ngoan, cũng nhìn thấu được lòng người đa đoan thế nào. Anh rất mệt mỏi khi phải yêu nhau với những loại người như thế, chỉ cần kiếm một người để yêu thật lòng là đủ rồi. Đương nhiên anh cũng không phải trâu già gặm cỏ non, nếu thế thì lúc còn trẻ anh đã sớm lựa chọn rồi.

So với những bạn bè đồng trang lứa, Triệu Thuỷ Quang nhanh nhạy hơn rất nhiều, lúc đầu cô giống như những cái cây ở phương Nam đâm chồi nảy lộc, vui vẻ, yêu đời. Sau khi tiếp xúc, mới phát hiện thì ra cái cây trẻ trung, yêu đời này lại là một cô bé lại rất nhạy cảm nhưng cũng rất kiên cường mang đến những niềm vui cho người khác. Và khi yêu cô rồi, anh mới thể chạm vào thân cây mảnh mai ấy, để ý từng ánh mắt, cử chỉ, động tác nhỏ nhất của cô, lúc cô phấn khởi thì sẽ tươi cười rạng rỡ, hoa chân múa tay biểu lộ sự vui sướng của mình, còn lúc buồn bã thì lại ngồi yên lặng, cô cũng không nói nhiều để tránh tổn thương đến người khác, tất cả những điều này đều xuất phát từ sự quan tâm chân thành tận đáy lòng anh.

Yêu một người là luôn quan tâm tới người ấy, hình ảnh người đó luôn luôn hiện hữu trong tâm trí bạn và yêu một người là khi bạn nhận ra rằng người đó có ý nghĩa với bạn như một món quà của cuộc sống trao tặng. Anh nhìn cô, đột nhiên nhớ đến lúc nhỏ có lần ông nội dẫn anh ngồi xe lửa đến Thiên Tân, ngày ấy là một ngày đông giá rét, nhìn những cái cây lướt qua khung cửa sổ tàu hỏa, những đám trẻ vẫy vẫy tay, không hiểu sao lòng anh lại xúc động vô cùng.

Tuổi càng lớn càng biết che dấu chính mình, học được cách nghĩ một đằng, nói một nẻo, học được cách không ép bản thân làm những chuyện mình không thích, tâm niệm rằng cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, đôi khi còn tự khen bản thân mình quá giỏi nữa chứ, sau này khi gặp một người nào đó tính tình cổ chấp thì lại cho rằng họ không bình thường, cũng quên mất bản thân cũng từng có tuổi trẻ bồng bột.

Cuối cùng thì cái gì đáng quý, cái gì không đáng, anh chưa từng so đo cân nhắc qua, anh vẫn kiên trì quan điểm của mình, còn về chuyện của Triệu Thuỷ Quang, anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Đàm Thư Mặc đứng tự tin, vẫn nhìn chăm chăm vào nơi xa kia, rành rẽ trả lời, “Không có gì đáng hay không đáng, đối với cô bé đó, con bằng lòng cam chịu!”

Tiền viện trưởng không thêm gì, thở dài, chấp tay ra sau lưng, lững thững đi xa.

Đàm Thư Mặc đứng sững nơi đó, mỉm cười hạnh phúc, anh nghĩ, Triệu Thuỷ Quang à, Triệu Thuỷ Quang, vì em, ngay cả những lời nói sến súa nhất anh cũng có thể nói ra cả!

Buổi chiều có tiết của Đàm Thư Mặc, Triệu Thuỷ Quang vừa bước vào phòng đã mặt tròn mắt dẹt, há hốc mồm, bình thường phòng học ghế xếp theo hình bậc thang giờ đã chật cứng người, ai nấy phải chen chúc mới kiếm được chỗ ngồi, Dương Dương nháy mắt nhìn cô nói, “Thấy chưa, chuyện tốt không ai biết, chuyện xấu lại đồn xa, chuyện của các người y như bệnh cảm cúm lan truyền nhanh như tên lửa!” Mới nói hết, Dương Dương đã bị Hứa Oánh nhéo một cái, “Cái gì mà chuyện xấu, đừng có nói bậy.”

Triệu Thuỷ Quang cười lắc đầu, dưới ánh nhìn của mọi người, cô tìm chỗ rồi ngồi xuống.

Học kỳ này Đàm Thư Mặc đảm nhiệm môn Tài Chính Quốc Dân, không để ý có nhiều người đến học, anh cứ giảng theo bốn phần, cuối cùng nói, “Hai tuần nữa là thi cuối kỳ, nội dung là từ đầu khai giảng đến chương 9, bốn mươi câu trắc nghiệm, năm câu tự luận, có vấn đề gì thì thứ năm đến văn phòng tìm tôi.” Nói xong, thu dọn sách rời đi.

Đột nhiên, căn phòng ồn ào hẳn lên, tràn ngập tiếng oán than, Đàm Thư Mặc nổi danh là ra đề khó, không ai dám kêu anh rút ra trọng tâm, cũng không dám cò kè mặc cả.

Triệu Thuỷ Quang cầm sách đi ra ngoài, đi ở phía sau, nghe sinh viên nữ ở phía trước nói, “Hình như đó là Triệu Thuỷ Quang ban một.”

Triệu Thuỷ Quang vẽ mặt bình thản đi lướt qua hai sinh viên cùng ký túc xá, cô cảm giác như bản thân đã tôi luyện thành kim cương, cứng rắn vô cùng! Chỉ là không thể tránh khỏi buồn phiền, nhưng ngặt nỗi cuộc sống vốn là như thế rồi.

Sinh viên nữ phía sau nói vọng lên, “Ồ, cũng chẳng có gì đặc biệt cả.”

Hứa Oánh nghe xong liền xoay đầu hung hãn trừng mắt nhìn cô ta, Dương Dương và Bành Hiểu Hiểu cũng liếc cô ta đến nỗi tròng mắt xém tí lọt ra ngoài.

Hứa Oánh nhìn Triệu Thuỷ Quang, Triệu Thuỷ Quang đang cầm điện thoại coi tin nhắn, vẽ mặt thản nhiên không hề sợ hãi, nhưng cái kính bấm bàn phím liên tục đã bán đứng Triệu Thuỷ Quang, Hứa Oánh không hiểu tại sao, đám con gái đó đúng thật trông mặt mà bắt hình dong, xem ra, dù bọn họ có đẹp đến mấy nhưng lại không thể thành người đẹp được, bởi họ chỉ đẹp về bề ngoài mà bên trong lại mục rữa, chẳng hề đẹp đẽ tí nào. Nhưng có những cô gái không hẳn là xinh đẹp mỹ miều, nhưng lại rất có khí chất, có tâm lòng thiện lương, đó tuyệt đối mới được xem là đẹp.

Triệu Thuỷ Quang thuộc về loại cô gái thứ hai.

Một sinh viên nữ phía trước đúng lúc đang nói về Triệu Thuỷ Quang, “Bạn gái của Đàm Thư Mặc xem ra chắc khỏi lo vụ thi cử, khẳng định 100 điểm cho xem!”

Hứa Oánh thực sự tức giận, tức tối mắng, “Có một số người bản thân sợ thi không được, còn bày đặt viện cớ này nọ.” Sinh viên nữ phía trước sợ sệt quay đầu lại.

Triệu Thuỷ Quang kéo Hứa Oánh đi, cô không phải không màng đến những gì người khác nói, cũng bực tức muốn tát cho bọn họ vài cái, nhưng miệng là mọc trên người của người ta, cô càng để ý, thì họ càng mặc sức mà nói.

Nếu cô thi không tốt, có người sẽ nói bạn gái Đàm Thư Mặc sao lại học tệ thế, còn nếu cô thi tốt, thì người ta lại nói Đàm Thư Mặc thiên vị.

Ai quy định người quen thân thuộc gì với giáo viên nhất định phải học giỏi, ông nội nó chứ, bực mình thật! Cuối tuần này không thể rong chơi được, vì Đàm Thư Mặc, cô sẽ ngoan ngoãn đến thư viện.

Triệu Thuỷ Quang ra khỏi cổng trường, tách ra khỏi những lời nhảm nhí của mọi người trong ký túc xá, trong ánh mắt mở to như hạt châu của mọi người, cô leo lên xe 530LI của Đàm Thư Mặc.

Đàm Thư Mặc ngồi ở ghế lái hỏi cô, “Sao này lại đồng ý cho anh đến đón?”

Đàm Thư Mặc tới đón Triệu Thuỷ Quang đến bệnh viện truyền nước biển, anh đó giờ đều đứng cách trường rất xa để chờ cô, lúc này hết tiết học, anh gửi tin nhắn cho cô: Ở trước cổng trường chờ em.

Cứ tưởng rằng cô sẽ khước từ, ai ngờ cô nhắn tin lại: Ừ. Anh không hiểu tại sao nữa.

Triệu Thuỷ Quang bỏ túi sách ra băng ghế sau, nói, “Em ngồi xe anh thì cũng có người xầm xì bàn tán, không ngồi cũng sẽ nói này nói nọ, thôi thì tiết kiệm hơi sức đi bộ ngồi xe tốt hơn.” Hồn dỗi liếc anh một cái, mấy thứ này đều lại tại anh mà ra.

Đàm Thư Mặc để một tay lên tay lái, một tay gác lên cửa sổ xe, miệng nở nụ cười, Triệu Thuỷ Quang ảo não vô cùng, huych khuỷ tay vào anh, nào ngờ bị anh bắt được, còn nhướn mày thích thú hỏi, “Giận à?”

Triệu Thuỷ Quang rút tay về, thở dài nói, “Không có, người xưa thường nói tính soi mói nhiều chuyện là bản tính thiên bẩm của con người, em cũng tính trước cái ngày này rồi. Không sao cả!”

Cũng đâu phải là phim thần tượng gì, cô đâu có khờ khạo để ý đến lời người khác phán xét mình, mặc dù thế giới này rộng lớn, nhưng ngoại trừ người thân và bạn bè thân thiết thì có mấy ai thật sự quan tâm cô chu đáo như vậy chứ, họ muốn nhiều chuyện thì cứ để họ nhiều chuyện. Nói chứ, Triệu Thuỷ Quang cô có ngốc đến nỗi trần trở vì điều đó, đánh mất một người tốt như anh!

Sực nhớ điều gì, cô liền hỏi anh, “Anh không bị sao chứ?” Đàm Thư Mặc nghiêng đầu, cười nói, “Anh có thể bị sao chứ?”

Cô bé này, thế mà lại lo cho anh, anh thì có bị sao đâu nào.

Đàm Thư Mặc có thể lường trước được cô bé con này thế nào cũng sẽ chịu khổ, nhưng với tư cách một người bạn trai, và tư cách một người thầy, anh không thể vì cô mà lên tiếng được, có nhiều thứ chính cô phải tự đối mặt! Anh chỉ có thể ở bên cạnh ủng hộ.

Đối với cô, cái này xem như một sự rèn luyện, anh bằng lòng buông tay để cô ném trái, giờ thì tốt rồi, cô cuối cùng có thể tự mình ứng phó.

Nhìn đường nét điển trai trên khuôn mặt anh, Triệu Thuỷ Quang mỉm cười nói, “Ít ra bây giờ em có thể quang minh chính đại ngồi xe anh, sau này còn có thể trực tiếp đến văn phòng tìm anh, rảnh rỗi có thể cùng anh ăn trưa, anh có thời gian cũng có thể cùng em tản bộ trong sân trường, vậy cũng đủ rồi.”

Bằng lòng và chấp nhận thực tại, cô hiểu được đạo lý này. Thú thật, cô biết cô đã có rất nhiều rồi.

Đàm Thư Mặc nhìn vẻ mặt cười thoả mãn của cô, anh bỗng đỗ xe ở ven đường.

Anh chưa từng học qua đại học ở trong nước, cũng không hiểu rõ chuyện tình nam nữ ở đại học là như thế nào, hôm nay mới hiểu được thì ra cô muốn có một mối tình như thế, nhưng vì chuyện của cả hai, nên không nói ra mà thôi.

Hoá ra, chuyện mà các đôi tình nhân thường hay làm lại việc vô cùng xa xỉ đối với cô.

Trong lòng anh mang bao nuôi tiếc, vươn tay ra, khẽ nắm lấy mặt cô, ngón tay ấm áp tình tứ vuốt đôi má mềm mại của cô, làn da cô dưới bàn tay bỗng đỏ ửng lên, anh dịu dàng trìu mến vén mái tóc trên trán cô.

Triệu Thuỷ Quang nhìn thấy tình cảm thâm thiết trong mắt anh, tim cô đập thành thịch, xấu hổ muốn rúc vào một góc, nhìn đôi môi gợi cảm của anh hôn mình, cảm giác lạnh lạnh áp vào trán, giờ khắc này, cô chỉ cảm thấy trán mình bị ai kia in dấu nóng ran cả lên.

Trên con phố tấp nập người qua lại, những chiếc xe như lướt trên mặt đường, qua lớp cửa kính màu trà, đôi môi mỏng quyến rũ của anh nồng nàn hôn lên trán cô.

Trong ánh sáng chiều chiều rọi muôn nơi, chiếc xe màu bạc ngồn ngộn vàng ruộm trong niềm hạnh phúc ngập ngất.

29. Chương 29: Đạo Bước Trong Mưa

Mấy tuần sau đó, mặc dù mỗi khi rảnh rỗi, mọi người lại lấy chuyện của Triệu Thuỷ Quang ra tán dóc, nhưng thấy chuyện tình cảm của hai người yên ổn nên cuối cùng cũng không có gì giật gân để bàn luận cả.

Cũng như cô hay nói với mọi người cùng phòng ký túc xá, “Cũng đâu phải họ thương thầm mình, làm gì nhiều chuyện thế không biết.”

Tháng bảy đã đến, kỳ thi cuối kỳ cũng đã vào giai đoạn đấu tranh quyết liệt, mỗi người đều phải tự xoay sở, ngày ngày đến thư viện xếp hàng chờ lấy chỗ, còn có người uống công chờ đợi rất cực không thể vào thư viện được.

Trời tháng bảy nóng hừng hực, Triệu Thuỷ Quang nằm trên giường mở quạt để học bài, Đàm Thư Mặc gửi tin hỏi cô trưa nay có muốn cùng nhau ăn cơm không, cô đột nhiên nhớ mình từng nói qua với anh, “Sau này có rảnh thì anh cùng đi ăn cơm trưa với em.”

Triệu Thuỷ Quang không có tốt số như Bành Hiểu Hiểu, Bành Hiểu Hiểu cứ đến hè là lại chui rúc ở trong ký túc xá, ngay cả đi ăn cơm với bạn trai cũng làm biếng, mà hình như bạn trai của người ta đúng thật là một trong “nhị thập tứ hiếu*”, hễ Bành Hiểu Hiểu không ra ngoài ăn cơm, bạn trai Bành Hiểu Hiểu nhất định sẽ đội nắng che mưa mang cơm đến dưới lầu, Bành Hiểu Hiểu sẽ thả dây thừng xuống dưới, bạn trai của cô ấy sẽ buộc túi nhựa đựng hộp cơm vào dây thừng, Bành Hiểu Hiểu chỉ cần giơ ngón tay cái lên thì cơm đã dâng đến tận miệng, việc này khiến cho ba người nào đó cùng phòng hâm mộ vô vàn. Dương Dương mỗi lần thấy Bành Hiểu Hiểu vui đầu ăn thì lại nói móc cô ấy, “Bạn Bành Hiểu Hiểu, theo như mình thấy, bạn quen bạn trai hình như chỉ để có người đưa cơm thì phải!” Triệu Thuỷ Quang thì nói, “Bành Bành, bạn còn tiên phong làm việc này nữa, chắc mai một cứ đến trưa là mọi người đều mở cửa sổ ký túc xá để ném dây thừng ra ngoài hết quá, người ta không biết còn nghĩ rằng đội Phi Hổ** đang hành động nữa chứ!”

Đàm Thư Mặc gửi tin nhắn đến: Xuống đây đi, dẫn em đi ăn súp bánh bao***.

Triệu Thuỷ Quang cực kỳ phấn khích, quán súp bánh bao gần trường học rất nổi tiếng, đó là món yêu thích của cô, cô thường hay nhắc đến quán ăn này trước mặt Đàm Thư Mặc, cô vội vàng mang giày chạy xoành xoạch xuống lầu, lúc đi xuống phía dưới, cô thấy một người con trai đang đưa cơm cho bạn gái cậu ta, trường học vốn không cho phép nam sinh vào ký túc xá nữ, để cho an toàn, nhà trường còn cho lắp hàng rào chắn chung quanh, nam sinh kia luồn tay phía dưới hàng rào đưa hộp cơm cho cô gái đó, so với trại giam chẳng khác gì cả. Triệu Thuỷ Quang vừa thấy thế nhin không được liền bật cười, làm hai người đó quay lại trừng mắt liếc cô. Chắc họ là cặp tình nhân đang học năm nhất, cô gái đó ôm hộp cơm nói chuyện vui vẻ với bạn trai mình đến quên cả ăn.

Người đang yêu mỗi khi nhìn thấy cái cặp tình nhân khác làm gì thì đều mừng tượng đến người mình yêu, Triệu Thuỷ Quang nghĩ nếu như đối ngược lại Đàm Thư Mặc là người nam sinh đó thì không biết sẽ như thế nào, vừa ra khỏi cửa, thấy anh thông dong đứng dựa lưng vào cây đại thụ trước cổng ký túc xá, cô cười bước nhanh về phía anh.

Quán súp bánh bao tuy là có máy lạnh, nhưng cũng chẳng hề mát mẻ gì cả, hiện tại đang là giờ ăn cơm cao điểm, người ra vào nườm nượp, cửa hết đóng rồi lại mở, làm hơi lạnh đi ra ngoài hết.

Đàm Thư Mặc xem thực đơn, hỏi cô, “Muốn ăn gì?”

Triệu Thuỷ Quang đột nhiên hai mắt sáng ngời, cô đã đến quán ăn này biết bao nhiêu lần, đã nghe rất nhiều cặp tình nhân cầm thực đơn và hỏi: Muốn ăn gì?, nhưng cũng chưa từng nghĩ sẽ cùng Đàm Thư Mặc đến chỗ này. Nghe anh hỏi một câu đơn thuần như vậy, bỗng nhiên trong lòng cô cảm động, lằng lằng không thôi. Thì ra anh hiểu hết tất cả, không lái xe, không có đi nhà hàng cao cấp, anh đứng ở dưới ký túc xá chờ cô, hai người cứ như những đôi tình nhân bình thường ở đại học, trên đường đi nói chuyện cười đùa với nhau, từ từ đi bộ qua các quán ăn mà sinh viên đại học yêu thích.

Triệu Thuỷ Quang trả lời, “Gì cũng được.”

Đàm Thư Mặc nhướng mày, “Có món ‘gì cũng được’ sao?”

Triệu Thuỷ Quang đành phải nói, “Vậy một tô miến vịt và súp bánh bao.”

Đàm Thư Mặc chọn món, thấy Triệu Thuỷ Quang đứng lóng ngóng đằng sau anh, gõ đầu cô và nói, “Đi tìm chỗ ngồi đi.”

Triệu Thuỷ Quang vất vả lắm mới tìm được chỗ ngồi, lấy khăn tay lau bàn, thấy Đàm Thư Mặc cầm hoá đơn đứng xếp hàng trước cửa sổ nhà bếp. Ngón tay thon dài cầm khay màu xanh sẫm, gương mặt đẹp như tranh vẽ, đường nét khuôn mặt điển trai, lạnh lùng nhìn về phía trước, dáo dác như thể đang tìm gì đó, ánh mắt đúng lúc chạm phải ánh nhìn của cô, và nở nụ cười vô cùng ấm áp.

Triệu Thuỷ Quang chạy tới đứng bên cạnh Đàm Thư Mặc, anh cười hỏi, “Sao đến đây, không phải anh kêu em đi giành chỗ sao?”

Triệu Thuỷ Quang đáp, “Em kêu cô gái kế bên giữ chỗ dùm, không sao đâu.”

Xong lại nói tiếp, “Anh đứng một mình chán lắm.” Sau này nghĩ lại cô tự hỏi rằng Đàm Thư Mặc sẽ cảm thấy chán ư? Haiz, người chán là cô mới phải.

Đứng bên cạnh nói chuyện với anh, đây đều là những chuyện nhỏ nhoi giản đơn trong cuộc sống, trò chuyện rôm rả cùng nhau, lại thêm cô biết cách pha trò, lúc anh cười rộ lên sẽ cúi thấp đầu nhìn cô, ánh mắt sáng long lanh tựa ngàn vì sao đang toả sáng, hai người vừa nói chuyện vừa nhích lên từng bước.

Đến phiên hai người lấy thức ăn, Triệu Thuỷ Quang hô, “Đầu bếp, không lấy huyết vịt.” Đàm Thư Mặc thì nói, “Cảm ơn, không lấy huyết vịt, ruột vịt và gan vịt.”

Triệu Thuỷ Quang nghiêng đầu hỏi, “Thế anh ăn cái gì?” Đàm Thư Mặc nghiêm túc trả lời, “Nước và miến.”

Người nào đó cầm lấy tô của mình, quả nhiên toàn là miến và miến!

Hai người ngồi vào chỗ, Triệu Thuỷ Quang đang cầm muỗng húp nước, bỗng dưng bị vỗ vào lưng, tiếng Hứa Doanh cất lên, “Bị bắt quả tang rồi nha!” Triệu Thuỷ Quang sắc nước lên tận mũi.

Lại nói, Hứa Doanh hôm nay đi thư viện tự học, rủ đồng hương cùng đi ăn cơm trưa, vừa vào cửa đã thấy Triệu Thuỷ Quang, lập tức chạy đến chào hỏi.

Thấy một bàn tay rắn chắc đưa khăn tay cho Triệu Thuỷ Quang, Hứa Doanh còn muốn nói tay đàn ông nào mà đẹp thế, nhìn xuôi cánh tay lên trên, cô không khỏi hoảng hốt, gương mặt kia ba phần quyền rũ, bảy phần lạnh lùng chính là Đàm Thư Mặc, Hứa Doanh thần người ra, không ngờ hai người này cũng đến chỗ này ăn, cô tức thì chào, “Thầy Đàm”, Đàm Thư Mặc gật đầu, đúng lúc người bên cạnh đẩy ghế đứng lên, anh cười mỉm và nói, “Ngồi chung đi.”

Hứa Doanh nào dám không làm theo, lấy đồ ăn xong cô liền kéo đồng hương ngồi xuống cùng, đồng hương của cô đã nghe qua đại danh của Đàm Thư Mặc, có thể gặp anh ở đây cầu còn không được.

Triệu Thuỷ Quang lấy súp bánh bao cho các cô, Hứa Doanh ngồi kế bên Triệu Thuỷ Quang không dám hó hé gì, chỉ ngồi nhìn chăm chăm tô miến, âm thầm quan sát hai người, phát hiện Đàm Thư Mặc xịt tương ớt vào tô của Triệu Thuỷ Quang, Triệu Thuỷ Quang sau đó còn mở nắp xịt thêm vào. Cô nào giờ ăn cơm chung với Triệu Thuỷ Quang, hôm nay mới biết bạn cô là người thích ăn cay như thế. Cô lại thấy Đàm Thư Mặc gấp ruột vịt bỏ vào tô của Triệu Thuỷ Quang, còn Triệu Thuỷ Quang thì ăn lấy ăn để, rõ ràng cả hai hoàn toàn khác xa nhau, thế mà nhìn lại rất tự nhiên và hợp gờ.

Hứa Doanh len lén nhìn Đàm Thư Mặc, ấn tượng của cô về Đàm Thư Mặc chỉ là một người thầy có gương mặt lạnh, cô lấy hết can đảm hỏi, “Thầy Đàm, sao trong tô thầy toàn là miến không vậy?”

Triệu Thuỷ Quang cắn súp bánh bao, ô a nói, “Người này ăn kiêng, không ăn gan này nọ!”

Đàm Thư Mặc vắn chai nước suối và nói, “Triệu Thuỷ Quang, sau này em tự ăn cà rốt của mình đi.”

Triệu Thuỷ Quang vội im miệng, có trời mới biết cô ghét nhất là ăn cà rốt, mỗi lần có anh thì cô đều lựa ra rồi đưa anh ăn, Đàm Thư Mặc cuối cùng cũng nổi nóng, bắt đắc dĩ nói, “Triệu Thuỷ Quang, em lúc nào mới chịu nghe anh nói, anh nói anh không ghét ăn cà rốt, chứ không nói là anh thích ăn.”

Hai người đôi khi không chỉ nhớ những lời đối phương đã nói, mà còn cả những chuyện đã xảy ra giữa hai người.

Từ đó về sau, Triệu Thuỷ Quang mỗi lần ăn cà rốt tự nhiên sẽ nhớ đến Đàm Thư Mặc.

Thì ra, em còn nhớ anh nhiều hơn mình nghĩ.

*Nhị thập tứ hiếu:

(chữ Hán: 二十四孝) là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kinh, bính âm: Guō Jūjīng) vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu ẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuần Đế đến đời ông.

Hứa Doanh nhìn hai người đấu võ mồm, đây đúng là chuyện lạ, cô bỗng nhận ra Đàm Thư Mặc cũng giản dị như bao người, thế nên càng bạo gan hơn, “Thầy Đàm sao lại quen được Tiểu Quang vậy?” Dĩ nhiên cô đã từng nghe Triệu Thuỷ Quang kể qua, nhưng chỉ qua loa chung chung mà thôi, cộng thêm Triệu Thuỷ Quang thẹn thùng, không có kể tỉ mỉ gì cả.

Đàm Thư Mặc ngẩng đầu uống hớp nước, nhìn xem ai đó đang vui đầu ăn, lỗ tai đỏ hoét, anh cười và trả lời, “Tôi là thầy dạy cấp 3 của em ấy.”

Hứa Doanh và đồng hương cùng lúc nhìn nhau, tưởng bản thân mình nghe nhầm rồi, quan hệ hai người này không ngờ lại sâu xa như thế, Hứa Doanh lén luồn tay dưới bàn nhéo một cái vào đùi Triệu Thuỷ Quang, Triệu Thuỷ Quang la “A” một tiếng, thoáng nhìn thấy nụ cười đầy ẩn ý của Đàm Thư Mặc, hung hăng trừng mắt nhìn anh, người nọ còn cười vui vẻ hơn.

Hứa Doanh càng tò mò hơn, “Vậy hai người đã quen nhau từ lúc ở trường cấp 3 hả?”

Sau khi hỏi xong, cảm thấy mình hơi bị bà tám, nhưng lại không kiềm được cái miệng liền thoáng “buồn đưa”, cô hiếu kỳ muốn chết, mà chắc là Đàm Thư Mặc cũng chẳng trả lời cô đâu.

Thực tế, Đàm Thư Mặc còn cười, chân thành trả lời, “Không phải.”

Hứa Doanh hận không moi được hết thông tin từ miệng Đàm Thư Mặc, nhưng cô không có lá gan của cọp, đành phải lảng sang chuyện khác mà nói.

Triệu Thuỷ Quang tuy là im lặng, ngồi ăn phần miến của mình nhưng cái gì cô cũng nghe cũng thấy hết đấy, trước kia khi còn quen Hi Vọng, bạn bè cả hai đều quen biết nhau, cho nên rất gần gũi, nhưng mỗi khi cô cùng ăn cơm với bạn trai của bạn cô thì phần lớn con trai đều không được tự nhiên, hơn nữa câu hỏi của con gái đa phần đều chẳng có logic, cứ hỏi đầu đuôi, bởi thế bọn con trai nếu không kiểng cỡ chuẩn đi, thì mặt cũng vắn vẹo khó chịu.

Tuy nhiên, Đàm Thư Mặc từ đầu đến cuối đều không có tỏ ra khó chịu hay mất kiên nhẫn, mà còn rất ân cần, chịu lắng nghe, anh lặng lẽ ngồi đó nghe, trong nhà hàng ồn ào huyền não tiếng người, lâu lâu anh lại chòm người về phía trước để nghe rõ hơn, sau đó thì thật thà cười trả lời.

Điều này làm Triệu Thuỷ Quang rất cảm động, một người đàn ông yêu bạn thật lòng cũng sẽ tôn trọng người thân và bạn bè của bạn như tôn trọng chính bạn vậy.

Triệu Thuỷ Quang và Đàm Thư Mặc ăn xong đi trước, lúc ra cửa thì trời lất phất mưa, hai người cùng đi qua siêu thị kể bên mưa dầm. Căng cây dù trong suốt ra, hai người sánh vai nhau dạo bước trong mưa.

Chốc lát sau, điện thoại của Triệu Thuỷ Quang rung, mở ra coi thì ra là tin nhắn của Hứa Doanh: bạn yêu dấu, đánh giá hoàn tất, một người đàn ông tuyệt vời. PS: theo kinh nghiệm dày dặn của ta đây, ánh mắt người kia nhìn ai đó tình sâu ý nồng lắm đó nha ! Triệu Thuỷ Quang đỏ mặt, lẩm bẩm Hứa Doanh nhiều chuyện quá, sau đó cất điện thoại đi.

Đàm Thư Mặc thấy cô lầu bầu, anh hỏi, “Sao vậy?”

Triệu Thuỷ Quang ngẩng đầu đáp, “Không có gì.”

Đến trường học, thấy hai nữ sinh hối hả chạy về phía trước, cách hai người chừng năm bước, vẻ như lơ đãng quay đầu nhìn hai người, sau đó lại to nhỏ gì đó, Triệu Thuỷ Quang thầm nghĩ bản thân bất cần, quá bất cần, biết thế lúc này mưa cây dù nào che hết nguyên người để khỏi ai nhận ra.

Đàm Thư Mặc thấy cô cau mày, bộ dạng nhe răng trợn mắt, anh bắt chợt mỉm cười.

Ngày mưa mùa hè, từng hạt mưa nặng trĩu lộp độp rơi xuống mái dù, mùi mưa nồng hòa với hương đất thoang thoảng, trong căn tin trường học, khói bếp vòng vèo lượn lờ trong làn mưa, Đàm Thư Mặc duỗi tay nắm lấy bả vai Triệu Thuỷ Quang, từng ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai nhỏ nhắn của cô, vòng tay anh ôm trọn người cô, siết chặt cô vào lòng mình.

Bước qua vũng nước, Đàm Thư Mặc hỏi Triệu Thuỷ Quang, “Nghỉ hè định làm gì?”

Triệu Thuỷ Quang nói, “Chơi chứ sao.” Nhớ đến năm trước anh đi nước Anh khiến cô buồn muốn chết, vội hỏi, “Anh lại phải đi hợp hả?”

Đàm Thư Mặc đáp, “Cũng có thể, nhưng chắc đi không lâu, định về nhà một chuyến”, nghĩ gì đó, anh tỏ vẻ như thuận miệng hỏi, “Muốn đi Bắc Kinh chơi không?”

Triệu Thuỷ Quang không hề do dự, trả lời ngay, “Muốn.” Nhưng lại ân ẩn cảm thấy có gì đó kì lạ.

Đàm Thư Mặc nắm cán dù, nhỏ nhẹ nói, “Nếu có đến Bắc Kinh chơi thì sẵn tiện ghé qua nhà anh một chút.”

Triệu Thuỷ Quang lấp ba lấp bắp, sẩy chân giẫm vào vũng nước to, làm nước văng tung toé, quần áo cả hai lấm tẩm bùn đất, cô lúng túng như thợ vụng mất kim lấy khăn giấy muốn ngồi xuống lau, anh thở dài, đỡ cô đứng dậy, nhét dù vào tay cô, còn mình thì khom người xuống, một tay cầm ống quần cô, một tay cẩn thận lau đi vết bùn dơ.

Triệu Thuỷ Quang bẽn lẽn, dù hiện tại không có nhiều người, nhưng dầu gì cũng đang ở trường học, anh lại là giáo sư, để người ta thấy sẽ lại xầm xì lời ong tiếng ve, cô tức thì đẩy anh ra, “Không có gì đâu, em không sao, anh lau cho anh đi.”

Đàm Thư Mặc biết cô mắc cỡ, anh đứng dậy, bỏ giấy vào túi, tiếp tục cầm dù, hai người nhất thời im lặng, chỉ còn nghe tiếng mưa lồm bồm rơi xuống mái dù.

Triệu Thuỷ Quang hấp tấp nói, “Không phải em không muốn đi, chỉ là chưa chuẩn bị gì cả, với lại em cũng muốn đạt chút thành tích ẹ xem, có lẽ phải cố gắng học thêm một chút.”

Cô nói y như thật, nghĩ kỹ lại thì Đàm Thư Mặc nói là “có đến Bắc Kinh chơi thì sẵn tiện ghé qua nhà anh một chút”, lừa gạt đây mà, cái này phải nói là “ghé nhà anh chơi sẵn tiện tham quan Bắc Kinh luôn”!

Đàm Thư Mặc nghiêng người vén lọn tóc cô ra sau mang tai, sau đó lại ôm cô vào lòng, thì thầm, “Không sao đâu.”

Là do anh nóng vội, anh biết dực tốc bất đạt, không sao cả, từ từ rồi mọi chuyện sẽ đến thôi.

Ngoài kia mưa vẫn rả rích từng giọt tí tách rơi trên mái dù, những cánh hoa phấn trắng đầu cành rơi rụng lả tả trong làn gió nhẹ mát ngày mưa, thế mà tua cuốn của chúng vẫn mọc lan tràn lên phía trên, hạt mưa tuôn rơi trên những cánh hoa chen chúc trong tua cuốn xanh tươi lờm chờm, điểm thêm màu xanh mơn mẫm sáng rực một góc trường.

Và như thế, bên ngoài hiên dù là một thế giới, bên dưới mái dù là một thế giới khác.

Kỳ nghỉ hè cũng đã đến, Đàm Thư Mặc ở lại vài ngày sau đó trở về Bắc Kinh, Triệu Thuỷ Quang mỗi ngày đều nói chuyện điện thoại với anh, và hiển nhiên không thể thiếu việc gửi tin nhắn cho nhau, và cô cũng không chịu nổi mình quá rảnh rỗi, muốn tìm chuyện gì đó để làm. Đáng tiếc không đợi Triệu Thuỷ Quang nghĩ ra chuyện để làm thì đã có chuyện xảy ra, mẹ Triệu gọi điện thoại đến, giọng đầy lo lắng, “Con gái, mau đón xe đến bệnh viện Nhân Dân, bà ngoài con sáng nay đột nhiên bị trúng gió.”

Tua cuốn: những thực vật có dây leo hoặc tua cuốn như bầu...

30. Chương 30: Giữa Đêm Hè

Triệu Thuỷ Quang thở hồng hộc chạy đến bệnh viện, đẩy cửa bước vào, dì và em họ Thần Thần đều ở đây cả, mẹ Triệu vừa thấy cô liền rơm rớm nước mắt, “Con gái”, hai mắt bà ửng đỏ.

Mẹ Triệu trước giờ là người phụ nữ quyết đoán, cứng rắn, chưa từng tỏ ra yếu đuối trước mặt con gái mình. Triệu Thuỷ Quang lâm vào tình huống này bỗng luống cồng tay chân, buộc chính mình đi đến trước, thấy bà ngoại đang nằm trên giường truyền ống thở, vẫn không nhúc nhích, sắc mặt tái nhợt.

Triệu Thuỷ Quang không dám tin vào mắt mình, thảng trước cô vẫn còn đến nhà ngoại ăn cơm, cô còn nói với bà, “Món sườn xào chua ngọt của ngoại là ngon nhất đời đấy, lần sau bà nấu con ăn nữa nha.” Bà ngoại cười tủm tỉm giúp cô xới cơm, vui vẻ nói, “Được, được.” Không ngờ rằng đã không còn cơ hội nữa.

Thảng trước vẫn còn khoẻ mạnh mà, sao lại như thế chứ! Tại sao lại có thể như vậy!

Đi thì thảo nói bên tai bà, “Mẹ, Tiểu Quang đến rồi.” Triệu Thuỷ Quang vội đi đến giường bệnh, gọi, “Bà ngoại”, giọng còn chưa cất lên thì đã khàn đi.

Thuỷ Quang chợt nhớ lúc trước bà ngoại từng nói rằng, “Sau này nếu cái thân già này đi không nổi nữa, nằm một chỗ thì phải làm sao?”

Lúc đó cô đã vỗ ngực hứa với bà rằng, “Đừng lo, bà còn có chúng con mà.”

Khi ấy, cô không may suy nghĩ rằng sẽ có một ngày bà ngoại có đi nổi hay không, giờ thì cô đã hiểu, người lớn tuổi mỗi ngày đều sợ chuyện họ lo lắng sẽ xảy ra.

Thời tiểu học, phần lớn thời gian Triệu Thuỷ Quang ở cùng với bà ngoại, mỗi ngày tan học bà đều đứng chờ đón cô ở trước cổng trường, cô còn vùi vnh muốn ăn kem que, nhưng bà ngoại lúc nào cũng kêu bẩn lắm, không cho ăn, cô thì giận lẫy, tuy bà cũng nổi giận, nhưng cũng có mấy lần nhõng nhẽo thành công đấy.

Triệu Thuỷ Quang nhìn khuôn mặt khắc khổ hẳn lên những vết nhăn, làn da khô ráp của bà, bỗng có cảm giác chua xót không nói nên lời, cô vẫn nhớ như in hình ảnh bà chấp tay sau lưng đánh bài điều luyện, rồi những câu chuyện bà đã từng kể cho cô nghe lúc cô còn nhỏ, hay những lúc tan trường bà dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cô không thể nào tưởng tượng rồi sẽ có một ngày như hôm nay.

Triệu Thuỷ Quang nắm lấy bàn tay gầy guộc đầy nếp nhăn của bà, nước mắt chực trào tuôn rơi, đột nhiên tự trách bản thân sao quá vô tâm, hận chính mình đã biết bao lâu rồi không nắm tay dắt bà đi dạo.

Bà đã hơn bảy mươi tuổi, tuổi già sức yếu không thể đi đây đi đó, bà thường cười nói, “Đã mười năm rồi, bà cũng không còn nhớ đầu phố trông như thế nào.” Nhớ đến những lời này, mắt cô cay cay lòng chua xót không thôi.

Mọi người hay nói rằng, “Người cao tuổi thường bị con cái lãng quên, và khi họ mất đi rồi mới biết trân trọng.”

Chỉ đến khi điều đó xảy ra, người ta mới cảm thấy hối tiếc biết bao, nhưng thời gian không thể quay ngược lại, mọi thứ đã không còn thay đổi được nữa.

Mẹ Triệu bước đến, kéo Triệu Thuỷ Quang, thủ thủ, “Bác sĩ nói qua cơn nguy hiểm tối nay thì sẽ không sao.” Triệu Thuỷ Quang ngẩng đầu, vẻ mặt tràn đầy hi vọng, “Thật sao, sẽ khoẻ lại chứ mẹ?” Bất luận trong tình huống nào, cô đều tin tưởng tuyệt đối vào lời của mẹ nói.

Mẹ Triệu nghiêm túc nói, “Tiểu Quang, bà ngoại của con lớn tuổi rồi, sức khoẻ không còn dồi dào như trước nữa, sống được đến bây giờ là tốt lắm rồi.”

Triệu Thuỷ Quang vẫn ngỡ rằng sau khi khỏi bệnh, bà sẽ lại như trước chấp tay sau lưng đánh bài điều luyện, rồi cùng mọi người trò chuyện xôm tụ. Tuy nhiên, bà đã thất vọng cố lai hy, sao có thể hồi phục nhanh như bọn trẻ tui cô được, cô bỗng nhận ra câu tục ngữ thường thấy trong sách : “sinh mệnh mỏng manh như mảnh treo trước gió” quả thật vô cùng tàn nhẫn.

Mẹ Triệu nhìn vẻ mặt buồn bã của cô, bà an ủi, “Tối nay mẹ ở lại đây chăm sóc bà, còn về nhà lấy quần áo, khăn và mấy vật dụng cá nhân ẹ đi, cứ lấy theo tờ giấy ghi trong này, ba con sau khi tan ca sẽ đến đây. Đừng nghĩ nhiều nữa, giờ về lấy mấy thứ này đi đã.”

Triệu Thuỷ Quang cầm lấy tờ giấy, đi ra ngoài, ra khỏi bệnh viện, giữa trưa nắng gắt đến nhức cả mắt, chỉ mới ở trong bệnh viện tí xíu mà lúc bước vào và khi đi ra thì mọi thứ lại thay đổi cả rồi. Cô đột nhiên muốn

gọi điện thoại cho Đàm Thư Mặc, nhưng lại không biết nên nói cái gì, cô có thể sẽ khóc nức nở trong điện thoại.

Về đến nhà, Triệu Thuỷ Quang mau chóng lấy đồ mẹ giao, kiểm tra mấy lượt rồi mới đến bệnh viện.

Buổi tối, mẹ Triệu và ba Triệu đều đến bệnh viện chăm sóc bà ngoại, Triệu Thuỷ Quang ngồi trước TV cứ bấm đổi đài liên tục, lòng vẫn thấp thỏm lo lâu, cả người bứt rứt không thôi, mỗi một phút mỗi một giây cô đều sợ điện thoại trong nhà reng lên, nghe được tin tức xấu.

Kết quả điện thoại trong nhà không có đổ chuông, nhưng điện thoại di động của cô thì reng lên, Triệu Thuỷ Quang vội chạy về phòng, thấy tên người nọ hiển thị trên màn hình, cô lập tức bấm máy ngay, “Alo”, đột nhiên cảm giác một ngày căng thẳng, sự sợ hãi đã tan biến như nước chảy mây bay.

Người nọ cười hỏi, “Đang làm gì?” Giọng nói gợi cảm nhẹ nhàng vang lên trong màn đêm yên tĩnh như thì thầm bên tai.

Triệu Thuỷ Quang cầm điện thoại đi đến phòng khách, miệng nói, “Không có gì, không có làm gì hết.” Cuộn mình nằm trên ghế sofa, giọng nói ỉu xiu.

Đàm Thư Mặc im lặng một lúc, trực giác mách bảo anh rằng mỗi khi Triệu Thuỷ Quang nói ‘không có gì’ thì tuyệt đối là ‘có gì’, bình thường cô lú lú rú rú kể anh nghe hôm nay xem phim gì, ăn món gì ngon...

Sau nửa ngày, Triệu Thuỷ Quang tiu nghỉu nói, “Bà ngoại em nhập viện rồi.”

Đàm Thư Mặc đang đứng tựa lưng vào ban công trong nhà mình ở Bắc Kinh, xiết chặt điện thoại di động, đứng thẳng người, anh hỏi, “Bị bệnh gì?”

Triệu Thuỷ Quang đáp, “Không rõ nữa, mẹ chỉ nói là nhồi máu não, người ta hay gọi là trúng gió.”

Đàm Thư Mặc hỏi tiếp, “Giờ thế nào rồi?”

Triệu Thuỷ Quang tăng nhiệt độ điều hoà lên, “Giờ phải quan sát xem tình hình thế nào, sẽ khoẻ lên thôi, không sao đâu, không cần lo lắng.” Cô nói với anh những lời này cũng chính là đang an ủi bản thân mình.

Đàm Thư Mặc nheo mắt, nhìn về phía toà cao ốc đèn đuốc sáng trưng, anh căn kẽ nghe từng lời cô nói, cứ mỗi lần hít thở thì anh lại mừng tưởng đến dáng vẻ buồn bã của cô khi nói những lời này, rồi điệu bộ thế nào, tất cả khiến anh cảm thấy bản thân bất lực, giờ phút này, anh hận không thể đến ngay bên cô.

Triệu Thuỷ Quang cố gắng ngẫm nghĩ, miệng hỏi, “Anh thế nào rồi? Giờ đang ở nhà hả?”

Đàm Thư Mặc đều trả lời từng câu hỏi của cô, hai người lựa thưa nói vài câu, kỳ thật cũng chẳng rõ đã nói gì, cuối cùng Triệu Thuỷ Quang uể oải nói, “Em muốn ngủ, ngủ ngon.”

Đàm Thư Mặc trả lời, “Ngủ ngon”, trước khi cúp máy, anh nghiêm giọng bảo, “Cho dù kết quả thế nào, cũng phải gọi cho anh.”

Triệu Thuỷ Quang “Vâng” một tiếng rồi cúp máy.

Thật ra, dẫu cho đã cúp điện thoại, cô cũng không tài nào ngủ được, nhưng cô biết sáng mai anh còn có công việc ở Bắc Kinh, không muốn làm phiền anh, vả lại cô cũng không có tâm trạng nói chuyện.

Sau đó, cô thiếp đi, Triệu Thuỷ Quang cuộn mình ngủ trên ghế sofa, rạng sáng năm giờ, điện thoại trong nhà đổ chuông, Triệu Thuỷ Quang hốt hải chạy đi nghe, giọng mẹ Triệu trong điện thoại nghe mệt mỏi, lí nhí nói, “Con gái, bác sĩ nói bệnh tình ngoại con ổn định rồi, đừng lo lắng, ba của con sẽ trở về nhà ngay.”

Triệu Thuỷ Quang lúc này mới xoa nhẹ đôi mắt, ôm mền đi về phòng mình, nằm trên giường sực nhớ một điều, cô nhìn đồng hồ, chân chừ rồi mới chịu nhấc tin: Bệnh của bà ngoại ổn định rồi, đừng lo lắng, cảm ơn anh.

Gửi tin nhắn chưa đến một phút thì điện thoại đã rung lên, Triệu Thuỷ Quang thấy lạ, nhìn số điện thoại hiển thị, cô tiếp ngay, cô hỏi, “Anh chưa ngủ hả?”

Giọng Đàm Thư Mặc vẫn vững vàng như trước, “Chưa, đang kiểm tra số liệu, bác sĩ nói thế nào?”

Triệu Thuỷ Quang đem những lời của mẹ kể hết cho Đàm Thư Mặc, anh chăm chú lắng nghe, Triệu Thuỷ Quang nhìn đồng hồ thì đã thấy sáu giờ rồi, lúc này mới hiểu người nọ không phải thật sự muốn kiểm tra sổ liệu, lòng chợt dâng trào cảm xúc nồng nàn ấm áp, cô nhỏ giọng nói, “Thầy Đàm, cảm ơn.”

Đàm Thư Mặc đáp, “Triệu Thuỷ Quang, người nhà của em sau này cũng là người nhà của anh. Đã là người nhà thì không cần nói cảm ơn.”

Triệu Thuỷ Quang nhất thời sững sờ không biết nói cái gì, cha sinh mẹ đẻ đến giờ cũng chưa từng ai nói với cô như vậy.

Giọng Đàm Thư Mặc du dương trong điện thoại, “Anh đã đặt vé máy bay tuần tới, sau khi trở về, anh muốn đến thăm bà ngoại em một chút.”

Triệu Thuỷ Quang còn đắm chìm trong rung động, không chần chừ mà đáp ngay, “Được.”

Đàm Thư Mặc hối thúc cô, “Mau, đi ngủ đi.” Giọng nói ấm áp tràn ngập vui vẻ.

Cô gạt đầu bảo “Vâng” rồi cúp điện thoại, nằm trên giường trần trọc mãi vẫn không ngủ được, bất thành linh la “A” lên, anh nói muốn tới thăm bà ngoại cô, thăm bà ngoại cô? “Chỉ là đến “thăm” ư? AAA Chuyện lớn rồi!

Mấy ngày sau, Triệu Thuỷ Quang kể mọi chuyện cho Hi Diệu nghe, lúc đó Hi Diệu đang sơn móng tay, nghe xong mà sơn lem hết cả, vừa thấm bông gòn lau, vừa tí tê, “Em yêu dấu, em khá lắm nha, gặp người lớn rồi nha!”

Triệu Thuỷ Quang ù ù cạc cạc nói, “Gì mà gặp người lớn, anh ấy chỉ đến thăm bà ngoại em thôi mà.”

Hi Diệu cười hả hê đến độ cô ớn lạnh cả người, “Thôi đi, mẹ của em giờ đang nghỉ phép, ngày ngày túc trực ở trong bệnh viện, anh ta đến thì sao mà không đụng mặt mẹ em được chứ. Tiểu Quang, giờ gặp người lớn đều là gặp nhà gái trước đây, nghe chị đây này, đúng vậy rồi đó.”

Triệu Thuỷ Quang cãi vài câu với Hi Diệu, rồi ngắt điện thoại, cảm giác như mình sắp gặp tai hoạ đến nơi, ngoài miệng thì khẳng khẳng không tin, thật ra cô đã quá hiểu con người Đàm Thư Mặc rồi.

Để không dọa mẹ bị đứng tim, bạn Triệu Thuỷ Quang quyết định thành khẩn khai báo trước.

Triệu Thuỷ Quang gần đây chạy ra chạy vào bệnh viện, sáng nay thấy bệnh tình của bà đã thuyên giảm, còn tâm trạng của mẹ cũng khoan khoái dễ chịu, cô mở miệng nói, “Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ.”

Mẹ Triệu vội vàng dọn dẹp hoa mà người đến thăm bệnh tặng, miệng đáp, “Chuyện gì?”

Triệu Thuỷ Quang thấy mẹ Triệu bận rộn, rụt rè nói, “Con nói trước, mẹ không được đánh con, cũng không được la con.”

Mẹ Triệu nghe xong liền bỏ hết mọi thứ trong tay, ngồi xuống cạnh giường, nhìn thái độ nơm nớp lo sợ của con gái mình, bà sốt ruột hỏi, “Là chuyện gì, nói mau.”

Triệu Thuỷ Quang lúc này mới nhả nhả nhó nhó nói, “Con có bạn trai rồi.”

Mẹ Triệu thở phào một hơi, than một tiếng, “Ôi trời, mẹ còn tưởng chuyện gì, làm mẹ sợ muốn chết.”

Qua thật lâu, Triệu Thuỷ Quang gãi đầu, hỏi lại bà, “Chứ mẹ tưởng chuyện gì?”

Một thời gian sau, Triệu Thuỷ Quang kể chuyện này cho Hi Diệu nghe, Hi Diệu cười ngặt nghẽo đến đứng không vững, “Mẹ của em không phải nghĩ em mang thai đó nha!”

Triệu Thuỷ Quang đánh Hi Diệu một cái, nhưng mà nhớ đến biểu lộ của mẹ ngày đó, cũng có thể lắm chứ.

Mẹ Triệu đối tư thế, xua tay nói, “Không có gì, mà cậu con trai đó là ai? Mẹ có gặp chưa?”

Đã đến nước này, Triệu Thuỷ Quang buộc phải nói sự thật, “Không phải ‘cậu con trai’, mẹ cũng gặp rồi, là thầy dạy Anh văn hồi cấp 3 của con.” Triệu Thuỷ Quang vội nói thêm, “Lúc đó mẹ cũng bảo anh ấy đẹp trai mà, còn nói sao người ưu tú như anh ấy lại đến làm thầy giáo của tụi con.”

Mẹ Triệu giờ mới nhớ ra, “Hèn chi, hèn chi.” Mới nói một nửa, bà thấy không đúng, liền nhéo tai Triệu Thuỷ Quang, “Con muốn chết hả, dám yêu đương với thầy giáo ngay ở cấp 3!”

Triệu Thuỷ Quang oan ức quá, cô chà chà lỗ tai mình, biện bạch, “Không có, không có, là tốt nghiệp rồi mới yêu nhau.”

Mẹ Triệu lúc này mới chịu buông tay, đứng lên nói, “Ai biểu tuổi con lúc đó không hợp yêu đương!”, bà tiếp tục dọn dẹp, nghĩ đến điều gì, bà hỏi, “Thầy giáo con lớn con nhiều hả? Con có gây phiền phức gì cho người ta không đó?”

Triệu Thuỷ Quang thật sự bị làm tức chết, nào có người mẹ nào nói thế, nhưng cô cũng chẳng dám ngắt đầu lên, trả lời ỉu xiu, “Không có, làm sao có thể được.” Nhìn ánh mắt hung ác của mẹ, cô lập tức xua tay, hùng hồn nói, “Thật không có mà, nhưng mà anh ấy nói muốn đến thăm bà ngoại.”

Lát nữa, một trận mắng nhiếc truyền ra từ trong phòng bệnh, “Cái con nhóc này chẳng hiểu chuyện tí nào, ai đời lần đầu gặp mặt lại để người ta đến phòng bệnh gặp chứ, con nha con thiệt là...”

31. Chương 31: Hai Bên Gặp Gỡ

Sau 12 giờ trưa, nắng chiếu gay gắt, Đàm Thư Mặc đẩy cửa phòng bệnh đi vào.

Lúc ấy, điều dưỡng viên chăm sóc bà ngoại đã đi ăn cơm, Triệu Thuỷ Quang và mẹ Triệu cầm khăn, giúp bà ngoại lau mình.

Cơ thể người lớn tuổi bị phù nề nghiêm trọng, Triệu Thuỷ Quang biết rõ mình chẳng phải người tay chân lanh lẹ, nên cố gắng nhẹ nhàng cẩn thận từng li từng tí, nhưng vẫn khiến bà ngoại thở hổn hển gấp gáp.

Ở chung với một người quá lâu, đến cả tiếng bước chân nghe thôi cũng đã nhận ra. Nghe tiếng bước chân nhịp đều trên hành lang, Triệu Thuỷ Quang khẩn trương, tìm đập thành thịch.

Cô ngẩng đầu nhìn người đẩy cửa bước vào, ánh nắng chiếu rọi trên hành lang khiến nụ cười càng sáng loáng, tô điểm thêm vẻ điển trai trên khuôn mặt vững chãi, anh bước từng bước đi tới, đến bên cạnh Triệu Thuỷ Quang, xoắn tay áo lên, anh nói, “Để anh giúp.” Ngón tay khẳng khiu đỡ lấy hai tay bà ngoại.

Triệu Thuỷ Quang sững sờ, mẹ Triệu cũng sững sờ, mẹ Triệu phản ứng kịp thời, vội nói, “VẬY sao được...” Đàm Thư Mặc ngẩng đầu cười, tay vẫn bề bộn giúp đỡ, cũng không nói cái gì.

Triệu Thuỷ Quang đi đến phụ giúp, cúi đầu len lén ngó anh, nhìn anh chu đáo giúp bà chỉnh tư thế ngồi, nhìn thấy một mảng sưng đỏ trên đùi của bà mà mặt cũng chẳng hề nhăn nhó, động tác nhẹ nhàng vô cùng, lông mi dài uốn cong mềm mại rủ xuống che khuất đáy mắt, trong tíc tắc, Triệu Thuỷ Quang đột nhiên cảm thấy đời này, dù sống đến bao nhiêu tuổi, đi đến bất cứ nơi đâu, bất kể đã gặp bao nhiêu người, sẽ không bao giờ quên được khoảnh khắc này.

Trong lòng xúc động khôn xiết, nhất thời không biết dùng từ gì để hình dung, gặp được một người như thế, chỉ cần vừa nhìn thấy, cũng đủ khiến bạn ấm lòng, ngoài ba mẹ, lại có một người đàn ông vững vàng mạnh mẽ để bạn có thể yên tâm nương tựa.

Ba người ai làm việc nấy, trong phòng bệnh yên tĩnh vô cùng, lau xong mình mấy, trên người cũng đã nhễ nhãi mồ hôi, Đàm Thư Mặc đỡ bà nằm lại giường, lúc này mới ngẩng đầu chào, “Mẹ Triệu”, Triệu Thuỷ Quang bị mẹ sai đi rửa trái cây, nghe xong câu chào này, tự dưng cả người ớn lạnh hết, ngoảnh đầu nhìn chằm chằm Đàm Thư Mặc, cái người này ăn gan hùm dữ ta!

Nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Đàm Thư Mặc, cô lúc này mới hốt hải đi rửa trái cây.

Mẹ Triệu cười đến cả mang tai, sốt sắng nói, “Mau mau, ngồi xuống đi.”

Đến khi Triệu Thuỷ Quang quay về, thì hai người rõ ràng đang trò chuyện rất vui vẻ, hại cô lúc rửa trái cây mà lòng thấp thỏm lo sợ, cả người lạnh toát.

Nói chuyện xong, mẹ Triệu thấy bà đã ngủ cả buổi trưa, dường như đã thức dậy, liền bước tới lớn tiếng nói bên tai bà, “Mẹ, đây là bạn trai của Tiểu Quang.”

Sau khi bà đổ bệnh, não bị tổn thương, nói chuyện rất khó khăn, giống như một đứa trẻ, phải nói thật chậm và lớn tiếng thì bà mới nghe hiểu được, cứ ú ớ nói như một đứa trẻ, chuyện nhớ chuyện không, có lúc lại nhao nhao vì sổ tiết kiệm của bà, nói rằng để nhà bị ăn trộm rồi, thật sự vừa bực mình lại vừa buồn cười, tất cả mọi người đều dụ ngon dỗ ngọt bà.

Bỗng có một ngày, bà thủ thủ với Triệu Thuỷ Quang, “Không nên ăn thịt, nên ăn rau.” Triệu Thuỷ Quang không hiểu mấy, nhưng vẫn nghe bà nói, một phút sau, bà ngoại lại nói tiếp, “Phải ăn nhiều thịt, không được giảm cân.” Triệu Thuỷ Quang lòng chua xót vừa tức cười, cô thật sự chưa từng nghĩ đến bà ngoại sẽ ra nông nổi này.

Bà ngoại lặng lẽ mở mắt, ngó Đàm Thư Mặc. Miệng ô a nói một tràng, Triệu Thuỷ Quang sợ lời bà ngoại nói anh không hiểu, với tính tình của Đàm Thư Mặc, chỉ sợ anh không kiên nhẫn đấy, vội vội vàng vàng giới thiệu với bà ngoại, “Ngoại, anh ấy đặc biệt đến thăm bà đó.”

Đàm Thư Mặc lại đứng dậy, tiếp lời nói, “Bà ngoại, chào bà, con là Đàm Thư Mặc, bà đừng vội, cứ từ từ nói, con nghe đây.”

Đứng cạnh giường, khom lưng, nghiêng người, tai kề sát miệng bà ngoại. Từ góc nhìn của Triệu Thuỷ Quang trông thấy mái tóc hung đen dày và khoẻ của anh, Đàm Thư Mặc nghe xong sẽ lớn tiếng trả lời bà ngoại, Triệu Thuỷ Quang đứng cách xa nên cũng không nghe được bà ngoại đến cùng là hỏi cái gì. Cố gắng lại gần, chỉ nghe Đàm Thư Mặc nói “Dạ”, “Vâng”, “Bà yên tâm”... Mẹ Triệu vừa ngồi gọt trái cây, vừa chăm chú nhìn.

Đàm Thư Mặc đứng dậy chào tạm biệt, cúi thấp đầu, nói thật to với bà, “Bà ngoại, bà nghỉ ngơi cho khoẻ, con về rồi sẽ lại đến thăm bà.”

Triệu Thuỷ Quang nhanh chóng bước qua nói, “Ngoại à, đừng lo, tụi con rất hoà thuận.”

Bà ngoại lẩm bẩm một câu với cô, khiến Triệu Thuỷ Quang đỏ ran cả mặt, nghiêng đầu nhìn ai đó, khoé miệng anh nhếch lên cười vui vẻ, ánh mắt xấu xa sung sướng ngó cô, cô xấu hổ hoá giận, huých khuỷ tay vào anh.

Lúc này bà ngoại đã nói, “Con bé này làm bà yên tâm rồi, đã tìm được gia đình tốt, phải ngoan ngoãn nghe lời người ta, đã lớn như vậy rồi, xử sự như con nít sao được!”

Mẹ Triệu nói, “Ngồi chơi chút xíu đã”, Đàm Thư Mặc lễ phép trả lời, “Bác đừng khách sáo, không sao đâu.” Cầm danh thiếp đưa ẹ Triệu, ân cần nói, “Đây là cho bà ngoại, có mấy vị bác sĩ ở Chiết Giang chuyên về lão khoa, mẹ Triệu nếu rảnh có thể gọi điện thoại tư vấn miễn phí.”

Mẹ Triệu thật sự rất cần sự giúp đỡ như thế, không tiện từ chối, nhận lấy tờ danh thiếp, không ngắt lời nói, “Tiểu Đàm, thật sự cảm ơn con, làm phiền con quá.”

Triệu Thuỷ Quang thấy Đàm Thư Mặc nghe mẹ cô kêu anh là “Tiểu Đàm” mà miệng cười hớn hở, lòng cô cũng thoải mái đi nhiều.

Đàm Thư Mặc lễ phép nói, “Không có gì, chỉ là nhờ bạn bè giúp đỡ thôi.” Chợt điện thoại anh reo lên, anh nói, “Xin lỗi”, sau đó cầm điện thoại đi đến một bên nghe, Triệu Thuỷ Quang loáng thoáng nghe được anh hô chữ “Mẹ”, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Qua một lúc, Đàm Thư Mặc cúp máy, bước đến nói với mẹ cô, “Mẹ Triệu, xin lỗi, mẹ con đúng lúc đến Thượng Hải công tác, giờ đang ở Nam Kinh, muốn mời mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, không biết có gì bất tiện không?”

Triệu Thuỷ Quang mặt mày xám ngoét, anh giỏi lắm, còn dám dùng cả chiêu này, mẹ Triệu nghe thế liền cười tươi nói, “Làm gì bất tiện chứ, thuận tiện lắm, nhưng mà chúng ta phải về nhà trước đã...”

Còn chưa nói xong, Đàm Thư Mặc đã giành lời, “Không sao, con đưa mọi người về, sau đó lại đến đón.”

Mẹ Triệu và Triệu Thuỷ Quang hấp tấp về nhà, bao nhiêu trà ngon thuốc lá đều lấy ra hết, Triệu Thuỷ Quang cầu nhàu, “Anh ấy có thuốc rồi!”

Mẹ Triệu cần nhằn, “Cái con bé này, biết cái gì hử, lần đầu gặp mặt không được thất lễ, con mau đi thay quần áo đi, cái váy hồi hè mua cho con đâu? Mau thay đi!”

Triệu Thuỷ Quang vừa lấy quần áo, vừa lau bầu, “Nhà người ta có khi không có hút thuốc.”

Mẹ Triệu quát to, “Làm gì không có, mẹ hỏi rồi, ba của Tiểu Đàm là cán bộ kỳ cựu đã về hưu, anh trai cậu ta đang làm việc trong chính phủ, nhân viên nhà nước thì làm gì mà không hút thuốc lá!”

Triệu Thuỷ Quang trợn to mắt, ngạc nhiên la lớn lên, “Mẹ, sao này mà mẹ cũng hỏi!”

Mẹ Triệu nói, “Mẹ hỏi rõ thì có gì không tốt, thầy Đàm của con xem ra là con cái gia đình đảng hoàng!”

Triệu Thuỷ Quang cãi lại, “Con quen với anh ấy, chứ đâu phải quen với gia đình anh ấy!”

Mẹ Triệu nói, “Con bé này, nếu không phải thấy con thích cậu ta, mẹ cần chi phải hỏi nhiều thế!” Triệu Thuỷ Quang không nói thêm gì nữa.

Địa điểm ăn cơm là nhà hàng Tương nổi danh khắp thành phố, trong trung tâm mua sắm Thương Thành, Triệu Thuỷ Quang đi trên hành lang mà lòng khẩn trương, sống mười chín năm nay, cô không ngờ chuyện gặp gỡ người lớn lại đến nhanh như vậy, tay không ngừng vò tóc, Đàm Thư Mặc nắm chặt tay cô, nở nụ cười nồng nàn, ánh mắt rất ấm áp, nhưng anh càng như vậy, càng khiến cô căng thẳng hơn, một người đối xử tốt với cô như thế, cô càng hy vọng được gia đình anh chấp nhận!

Mẹ Triệu sửa sang đầu tóc lại cho cô, ân cần nói, “Nhớ đi đường đừng có lết chân. Còn nữa, gia đình chúng ta cũng không phải thấp kém gì, nghĩ lại ba mẹ nuôi con lớn cũng cực khổ vô cùng! Làm gì thì làm, con gái, con phải vì mẹ mà hăng hái lên!”

Triệu Thuỷ Quang nghĩ đời này chắc mình không bị mẹ mắng chắc không sống nổi, vừa nghe như thế, tâm trạng ổn định thoải mái hơn nhiều, đẩy cửa đi vào, thấy một người phụ nữ khoảng bốn mươi năm mươi tuổi đang ngồi ở trong phòng, ăn mặc tinh tế sang trọng, phối với đồ trang sức trang nhã, ở cái tuổi này chẳng thể nào phân biệt được đẹp hay không đẹp, mà khí chất mới nổi lên tất cả.

Triệu Thuỷ Quang còn chưa vào cửa, đã lễ phép chào hỏi, “Chào mẹ Đàm.”

Người nọ chính là mẹ của Đàm Thư Mặc, bà đứng lên cười, khoé mắt lộ ra nếp nhăn, bà nói, “Đây là Tiểu Quang à, nào, đến đây ngồi đi.”

Sau đó bà bước tới, nắm lấy tay mẹ Triệu, “Xin chào, tôi là mẹ của Thư Mặc.”

Mẹ Triệu thấy người phụ nữ trước mặt cũng là một người thành đạt, nhưng cư xử không hề kiêu ngạo, bà đưa tay ra nắm, hai người cùng nhau ngồi xuống nói chuyện.

Triệu Thuỷ Quang cảm thấy bầu không khí rất kỳ quái, đột nhiên nhớ đến mấy lần họp phụ huynh, mẹ cô cũng ngồi lại nói chuyện với giáo viên chủ nhiệm, lòng sợ sệt y hệt lúc đó.

Đàm Thư Mặc kéo Triệu Thuỷ Quang ngồi xuống, bốn người ngồi vào chỗ của mình, nhân viên phục vụ lên ghi món, Đàm Thư Mặc cầm thực đơn gọi món, anh trước giờ không phải người rầy rà lời thôi, cũng sẽ không hỏi: “Đây là món gì?” để người khác phải giải thích, hỏi ý kiến ba người, rồi nhanh chóng quyết định.

Chỉ chốc lát sau, nhân viên phục vụ bưng đồ uống và trà lên, Đàm Thư Mặc cầm ấm trà tử sa, vừa rót trà mời mẹ Triệu và mẹ Đàm, vừa nói, “Mẹ, dạ dày mẹ không tốt, uống ít trà phổ nhĩ đi.” Sau đó, cầm ly nước ép trái cây để trước mặt Triệu Thuỷ Quang.

Mẹ Triệu và mẹ Đàm nhanh chóng làm quen nhau, hai người ngồi nói chuyện nấu soup thôi mà nói cả tiếng đồng hồ, ngay cả đồ ăn cũng chỉ ăn chút ít, Triệu Thuỷ Quang ngày thường là người rất phàm ăn, bây giờ một bàn thức ăn ngon bày trước mặt mà cô cũng chẳng dám lộn xộn, lúc xoay bàn thủy tinh còn phải xoay rất chậm, rồi còn gấp đồ ăn cho hai mẹ và Đàm Thư Mặc, có thể nhiều năm làm học sinh gương mẫu trong mắt thầy cô cũng chẳng phải có tiếng không có miếng, thời khắc quan trọng, cô đều có thể giả bộ như ai!

Mẹ Đàm khen Triệu Thuỷ Quang hiểu chuyện, hiền lành, mẹ Triệu thì lại lắc đầu nói, “Không phải đâu, cái con bé này ở nhà chẳng phụ giúp được gì, ở trường học còn phải nhờ Tiểu Đàm bận tâm nữa.”

Mẹ Đàm nói, “Đâu có, đâu có, thằng nhóc nhà chúng tôi sống tự lập từ rất sớm, lần này về nghe nó nói có bạn gái, làm tôi giật cả mình.”

Triệu Thuỷ Quang lần đầu nghe có người coi Đàm Thư Mặc như trẻ con mà quan tâm lo lắng, cô vừa gặp miếng mắng, vừa nhếch miệng cười, lập tức bị Đàm Thư Mặc dùng chân đá ở dưới bàn.

Triệu Thuỷ Quang phát hiện Đàm Thư Mặc là người cực kỳ tỉ mỉ, lúc gọi món ăn dù không có hỏi nhiều, nhưng khi đồ ăn mang lên, nhìn kỹ thì sẽ thấy đều là món ăn thanh đạm dành cho người lớn tuổi, có món hơi cay đúng vị cô thích, mẹ của cô là người Tô Nam, rất thích ăn ngọt, còn rất thích ăn hải sản, thế nên anh gọi chè hạt sen ẹ cô, còn mẹ Đàm là người phương Bắc thích ăn mì, cũng không phải thích ăn hải sản cho lắm, vì vậy anh gọi đĩa mì xào cùng thịt om nầm.

Cô vốn tưởng khi ấy Đàm Thư Mặc nhận điện thoại gọi “Mẹ”, chắc hẳn quan hệ hai mẹ con không được tốt, bây giờ nghĩ lại thì anh là một người kính trọng ba mẹ, hoàn cảnh gia đình khác nhau thì cư xử khác nhau mà thôi, cả suốt bữa ăn Đàm Thư Mặc đều bận luôn tay, chén trà của mẹ Đàm chưa bao giờ vơi đi, ngay cả mẹ của Triệu Thuỷ Quang cũng được anh lặng lẽ chăm sóc tận tình.

Triệu Thuỷ Quang chợt nhớ, không lâu trước đây, bạn học cùng lớp của cô chơi trò chơi tâm lý, cũng là câu hỏi xưa xưa xưa xưa, con gái hỏi con trai rằng, “Nếu như bạn gái và mẹ bạn đồng thời rớt xuống sông, bạn sẽ cứu ai trước?”

Con trai gặp câu hỏi thế đều không muốn trả lời, chỉ nói rằng, “Vợ và mẹ nếu như cùng rớt xuống sông, mình sẽ cứu mẹ trước, bởi vì mẹ đã ỉnh cuộc sống này, mình không tìm được bất cứ lý do gì mà không cứu mẹ. Còn nếu như không thể cứu được vợ lên, mình sẽ chết cùng cô ấy, tiếp tục tình yêu dưới nấm mồ.” Triệu Thuỷ Quang lúc đó nghe vô cùng cảm động.

Đôi lúc con gái ca cẩm rằng bạn trai họ đối xử với gia đình, bạn bè hay người ngoài còn tốt hơn đối với nọ, nhưng nghĩ kỹ lại, một người nếu như đối xử tệ với mọi người, thì làm sao có thể đối xử tốt với bạn được.

Cho nên không cần phải phàn nàn, trên cơ bản thì thái độ của một người đàn ông đối với mẹ anh ta thể nào biểu thị mức độ tôn trọng, sự quan tâm và chung thủy đối với phái nữ. Và hiện tại anh ta cư xử với mẹ bạn như vậy, ngày sau còn đối xử tốt với bạn không kém.

Mẹ Đàm sau khi ăn xong, đưa cho Triệu Thuỷ Quang một chiếc hộp dài, Triệu Thuỷ Quang càng thêm hoang mang, cứ nhìn mẹ mình như lúc còn nhỏ mỗi khi nhận được quà, cô cuống quýt nói, “Mẹ Đàm, cái này không được.” Mẹ Đàm cười vỗ tay cô, “Tiểu Quang, đừng khách sáo với mẹ Đàm, hôm nay gặp mặt xem như duyên phận, mẹ Đàm cũng không có quà gì đáng giá tặng con cả!”

Đàm Thư Mặc nhỏ giọng thủ thỉ bên tai cô, “Nhận đi, mẹ anh rất ít khi tặng ai quà.”

Triệu Thuỷ Quang nghe thế mới chịu nhận lấy, nhìn mẹ Đàm nói, “Cảm ơn mẹ Đàm.”

Mẹ Đàm mở hộp ra, là một cái đồng hồ nữ tinh xảo nạm kim cương hiệu BVLGARI, Triệu Thuỷ Quang choáng váng mặt mày, rất muốn la lên: “Cái này còn gọi là không có quà gì đáng giá sao!”

Thế mà Đàm Thư Mặc lại nói: “Mẹ anh rất ít khi tặng ai quà.” Dĩ nhiên! Quà thế này, đâu phải nhà bình thường đâu thể nào tặng được. Tuy nhiên, điều này cũng không thể khẳng định, không chừng anh nói dối với mẹ cô, gì mà ba về hưu, anh trai làm trong nhà nước, thực tế ba là bộ trưởng về hưu, anh trai làm việc trong Cục an ninh quốc gia mới đúng, cho nên cụ thể chức vị gì cũng không biết được.

Theo lời cô đã nói, cô quen với anh chứ không phải quen gia đình anh, cho nên tất cả về gia đình anh cũng chỉ là nghe nói sơ qua mà thôi, cô rất ít khi quan tâm.

Mẹ Triệu vội vàng nói, “Này thật xấu hổ, đây là chút quà mọn của gia đình chúng tôi.” Đem trà và thuốc lá đưa ra, hai bên trao đổi quà tặng, còn có bộ mỹ phẩm Sisley, Triệu Thuỷ Quang nhìn thấy mà ngỡ ngơ.

Hai nước giao tiếp hoàn thành, đạt được quan hệ hoà bình hữu nghị giữa hai bên.

Đàm Thư Mặc nói muốn đưa mẹ anh ra sân bay, Triệu Thuỷ Quang cùng mẹ bắt xe về nhà, trên đường hỏi chuyện bộ mỹ phẩm, mẹ cô nói, “Đương nhiên là lúc xuống lầu mua rồi! Nhìn cậu ta đã biết giàu có, không thể mất mặt được, mẹ giờ đầu tư nhiều cho con, tương lai khi con lập gia đình, không ai dám khi dễ con.”

Triệu Thuỷ Quang thấy cảm động, nhưng cũng không nghĩ sâu xa như mẹ, đỏ mặt nói, “Mẹ, còn lâu lắm mà.”

Mẹ Triệu thở dài, “Con gái, mẹ của con cũng không đòi hỏi con phải kiếm một người đẹp trai giàu có gì, nhà chúng ta cũng không tệ, tìm một người bình thường cũng được rồi, ôi, giờ thì... Cũng coi như được rồi! Đối xử tốt với con là được!”

Triệu Thuỷ Quang im lặng tựa trên vai mẹ, cô cứ tưởng ba mẹ kỳ vọng nhiều ở cô, khẳng định sẽ yêu cầu này nọ đối với bạn trai cô, ai ngờ, thương cho tấm lòng của đáng sinh thành, họ chỉ hy vọng con mình tìm được hạnh phúc mà thôi.

Lúc còn trẻ, chúng ta luôn tưởng tượng người bạn đời trong tương lai của mình sẽ đẹp trai hào hoa lãng mạn và giàu có thế nào, hoặc chí ít con gái đều đã từng mơ mộng như thế, nhưng trong thế giới muôn dạng người này, hoàng tử đích thực có bao nhiêu, và đâu mới là hoàng tử đích thực của bạn, thật ra, có thể nắm tay cùng bạn đi hết quãng đường còn lại chính là hoàng tử cả đời của bạn rồi.

***BVLGARI: thật sự hãng này được viết là BULGARI, họ đã viết U thành V để tạo sự đặc biệt cho tên hãng, BVLGARI giống như hãng Chanel hay Louis Vuitton, một hãng thời trang của Ý chuyên về túi xách, đồng hồ... thuộc hãng nổi tiếng và đẳng cấp như LV và Chanel... 1 đồng hồ bình thường thì khoảng từ 5.000\$, còn nếu đồng hồ nam kim cương, thì sẽ từ 13.000\$ trở lên tùy theo số kim cương nam trên đồng hồ.

***Mỹ phẩm cao cấp Sisley-Paris: một trong những hãng được ưa chuộng ở Pháp, tính theo tiền Việt, một sản phẩm của Sisley (như phấn hay hũ vitamin C dưỡng mặt) khoảng từ 1tr5 trở lên.

32. Chương 32: Nhìn Đi, Ánh Trăng Sáng

“Mẹ Đàm đi rồi hả?”

Buổi tối, Triệu Thuỷ Quang gọi điện thoại cho Đàm Thư Mặc, nói thế nào thì cô cũng chỉ là một cô bé 19 tuổi, gặp gỡ mẹ Đàm giống như học sinh tiểu học được giao bài tập, nơm nớp lo sợ mà làm tốt, xong xuôi hết rồi, lại sợ kết quả không được như suy nghĩ của mình.

“Ừ, chắc giờ đã đến Bắc Kinh rồi.” Đàm Thư Mặc đeo mắt kiếng đang coi lại tài liệu giảng dạy, nghe giọng cô lú lú nhỏ nhẹ truyền đến trong điện thoại, nhìn đồng hồ treo tường, ánh mắt bỗng hiện lên ý cười.

“Thế à”, Triệu Thuỷ Quang ngấm lại hỏi tiếp, “Thế bác có nói gì không?” Nói thì nhanh nhẩu như thế, nhưng trong lòng lại thấp thỏm.

Đàm Thư Mặc nghe xong thì biết cô đang ám chỉ gì, câu “Thế bác có nói gì không?” phải là “Bác có nói gì về em không?” mới đúng.

Ngón tay thanh mảnh của anh vuốt bút máy, chậm chậm lên tiếng, “Có.”

Triệu Thuỷ Quang hồi hộp, hỏi anh, “Thật hả? Không phải chứ, bác nói gì rồi hả?”

Đàm Thư Mặc nghe ngữ điệu của cô, nghĩ chắc lúc nào cô nhất định đang ngồi co ro trên giường, tay hồi hộp kéo ra giường, anh từ tốn nói, “Mẹ nói dẫn em đến Bắc Kinh chơi!”

Triệu Thuỷ Quang bực đến độ muốn mắng người, cô hỏi, “Có vậy thôi sao?”

Giọng anh ôn tồn phát ra từ điện thoại, “Vậy thôi, chứ em tưởng còn cái gì?” Anh dừng bút hỏi, “Em không muốn đi Bắc Kinh sao?”

Triệu Thuỷ Quang liền nghĩ đến dáng vẻ lạnh lùng, mặt chau mày nhú của anh bên kia điện thoại, vội đáp, “Không có, không phải ý đó, đi chứ!”

Đàm Thư Mặc mỉm cười, “Tốt, vậy thì lễ mừng năm mới sang năm.”

Triệu Thuỷ Quang ngây người cả buổi, mới nhận ra bản thân bị xỏ mũi, giận bản thân không có chủ kiến, mỗi lần đến cuối cùng đều như vậy cả. Dứt khoát im lặng.

Cô không nói lời nào, Đàm Thư Mặc cũng chẳng lên tiếng, trong màn đêm yên tĩnh chỉ nghe được tiếng hít thở trong điện thoại, có tiếng sột soạt vang lên, hình như là tiếng kéo cửa.

Anh tháo mắt kính xuống, tay đặt trên bàn công, nhú mồm.

Thật lâu, anh lên giọng nói dịu dàng, “Bé ngọc, hôm nay trăng rất tròn.”

Cô ngồi thẳng người, đi đến bên cửa sổ, vén màn và nói, “Lão ngọc, nói ai là bé ngọc thế!”

Ánh trăng đêm nay quả thật rất tròn, sao trước giờ cô lại không phát hiện nhỉ, giọng cười mộc mạc hồn nhiên của anh khẽ vang lên trong điện thoại, lỗ tai cô nóng bừng lên, cả giận trách anh, “Không cho cười!”

Bầu trời đêm thành phố không quá quang đãng, không thể thấy được những vì sao lấp lánh, nhưng lại có thể nhìn rất rõ mặt trăng, hoa cây hoè bên nhà hàng xóm toả mùi hương thơm ngát, lan toả trong không khí, cô và anh không nói thêm gì, dường như chỉ cần nghe tiếng hít thở của nhau vậy là đủ rồi.

Thì ra, cùng người mình yêu ở bên nhau, bất kể làm những chuyện vặt vãnh gì cũng đều lấy làm vui, cho dù việc có đơn giản cỡ nào cũng mang đến niềm hạnh phúc lớn lao.

Có lẽ tất cả tình yêu trên đời này đều như thế. Bởi một bức tranh sinh động luôn được tạo nên từ vô số chi tiết nhỏ nhất.

Làn váy bay phấp phới khung sau xe đạp, một đầu tai nghe đặt trong tai trái của anh, một cái đặt trong tai phải của em, sau giờ trưa cùng nhau uống trà hộp, cắn ống hút, bóp hộp giấy.

Ánh trăng ấm áp phiêu lãng cùng tháng năm, hoá thành thuỷ ngân, thấm thấu đến từng đường vân, kẻ hở trong mỗi trái tim.

Cuối cùng đông cứng lại thành tấm gương, phản chiếu huyền ảo trong lòng người.

Thật ra, Triệu Thuỷ Quang không biết rằng, lúc trên đường ra sân bay mẹ Đàm đã nói, “Tiểu Mặc, cô bé ấy tốt thì có tốt, nhưng nhỏ tuổi hơn con rất nhiều, mẹ lo là...”

Lời nói sau đó đã bị Đàm Thư Mặc chen ngang, “Mẹ, con biết chừng mực, không cần lo lắng.”

Mẹ Đàm nhìn tay con trai nắm chặt tay lái, ngón tay trở nên trắng bệch, bà không nói thêm lời nào.

Đứa con trai này của bà từ nhỏ đến lớn đều có chủ kiến riêng, phương châm giáo dục của nhà họ Đàm đó đến giờ đều là tự do phát triển, người làm mẹ như bà rất ít khi can thiệp vào cuộc sống của con cái, đứa con lớn nhất đã có vị hôn thê, lễ mừng năm mới sang năm sẽ kết hôn, bà cũng không vội thúc giục đứa con trai này, chỉ hi vọng đứa nhỏ này có thể tìm được một người thật sự yêu thích. Đứa con này của bà tính tình rất tự mãn, nhưng có bậc cha mẹ nào không thiên vị con của mình chứ, còn trẻ như vậy tính tình có lẽ hay thay đổi thất thường, bà không quan tâm cách nhìn của người khác, mà là lo lắng về mặt tình cảm của con trai bà luôn quá mức thuận lợi, không muốn đến cuối cùng vấp ngã, so với người thường rất khó đứng dậy.

Thôi thì kệ, hết thấy tùy duyên, thời gian sau này còn dài, chỉ cần hiện tại hai người vui vẻ hạnh phúc là được rồi, mẹ Đàm nghĩ lại cũng không để tâm nữa.

Những lời này Đàm Thư Mặc không hề nói cho Triệu Thuỷ Quang nghe, hai người yêu nhau ai mà không có bí mật của mình chứ, nếu như bí mật này có thể duy trì cuộc tình đẹp đẽ, thì hãy để bí mật nó mãi vùi sâu.

Mà Triệu Thuỷ Quang cũng bị ánh trăng sáng ngày ấy xua đi bóng tối trong lòng.

Cùng là mặt trăng, nhưng cảm xúc lại khác nhau, từ tối nay trở đi, trong lòng Triệu Thuỷ Quang đã khắc ghi hình ảnh mặt trăng tròn sáng này, ngày sau, bất luận cô gặp chuyện gì, chỉ cần ngẩng đầu nhìn ánh trăng tròn, cô đều nhớ đến tối hôm nay, bên tai văng vẳng tiếng người nọ nhỏ nhẹ gọi cô “Bé ngọc”. Trong tíc tắc, ánh trăng sáng lấp loè làm chói loà đôi mắt, cho lệ cay ướt đầm hàng mi.

Ngày khai giảng, mọi người trong phòng 513 của ký túc xá lại tụ họp với nhau, ai nấy đều đem món ăn quê nhà ra, chia nhau cần quét sạch sẽ, trải giường treo màn, rú ra rú rít kể nhau nghe hết chuyện này đến chuyện khác.

Điều khác chính là, Dương Dương đã có bạn trai trong thời gian nghỉ hè, hai người mặc dù sống hai nơi khác nhau, chỉ liên lạc qua tin nhắn, nhưng tình cảm mặn nồng đến độ mật ngọt tràn ra.

Triệu Thuỷ Quang không hiểu bạn Dương Dương làm sao có thể cùng bạn trai gửi hơn 10 tin nhắn chỉ trong giờ trưa, cô mà làm thế khẳng định thế nào Đàm Thư Mặc cũng nhăn mặt hỏi cô rằng, “Triệu Thuỷ Quang, em rảnh lắm phải không?”

Buổi tối trong ký túc xá, điện thoại của Dương Dương cứ như đường dây nóng, lúc nào cứ khư khư bên cạnh, ngay cả đi tắm rửa cũng phải đem điện thoại theo, ba người còn lại khó chịu vô cùng, cứ tìm cớ chọc ghẹo Dương Dương. Hứa Doanh có lúc lại la lên, “Dương Dương, điện thoại kìa, điện thoại reng kìa!” Dương Dương quơ quơ tay cầm điện thoại im phăng phắc hung hăng trừng mắt liếc Hứa Doanh.

Bành Hiểu Hiểu hô, “Dương Dương, nước sôi rồi, nước sôi rồi!” Dương Dương hai mắt tròn to, nhưng lại cất tiếng nói nhỏ nhẹ với đầu dây điện thoại bên kia, “Không có, không có gì thật mà, nói tiếp đi.”

Triệu Thuỷ Quang đứng lúc đi ăn khuya với Đàm Thư Mặc về tới ký túc xá, lén đến gần, hét to vào điện thoại, “Dương Dương, bạn lại nói chuyện với con trai nữa hả, là cái người lúc trưa đó hả?” Nói xong, bụm miệng cười toe toét.

Dương Dương nổi giận, đưa tay nhéo vào lưng Triệu Thuỷ Quang, bực tức nói, “Muốn chết hả, bạn ý có Đàm Thư Mặc chống lưng, chờ đó, coi mai mình trị bạn thế nào!”

Triệu Thuỷ Quang vừa trốn bên cạnh vừa nói leo lẻo, “Được, được, để mình giúp bạn làm sáng tỏ, được chưa hả.” Dứt lời vội vàng hô to vào điện thoại, “Báo cáo, tôi là Triệu Thuỷ Quang phòng 513, tôi xin chứng minh tất cả lời nói vừa rồi đều là造谣, là造谣!”

Mọi người trong phòng cười rôm rả, như Phác Thụ và Phạm Vĩ Kỳ đã từng hát: “Tiếng cười thanh thoát ấy gọi tôi nhớ đến những đoá hoa kia, lặng thầm nở rộ trong từng ngõ ngách của cuộc sống tôi.”

Dù đó là trai hay gái, giữa biển người mênh mông hiện tại, chúng ta sẽ không chỉ khắc khoải nhớ đến một người đã từng khiến ta từng thổn thức đến lệ rơi nhạt nhoà, mà chúng ta cũng sẽ khắc ghi “những đoá hoa cười” ngày ấy, bay lả tả nơi chân trời xa xăm.

(Elvie: không chỉ nhớ đến người chúng ta từng yêu thương, mà còn nhớ đến những chuyện khác trong cuộc sống: gia đình, bạn bè... => những đoá hoa cười” ngày ấy, bay lả tả nơi chân trời xa xăm : những kỷ niệm hiện hữu khắp mọi nơi)

Cuối tuần sau ngày khai giảng, Triệu Thuỷ Quang một mình đi mua sách, lúc băng qua đường, cô thấy người con trai đứng cạnh cứ nhìn mình mãi miết, nhần nại có cực hạn, cô rút cục bực bội rồi, đi đến chỗ ngã ba, hung hăng lườm cậu ta một cái, người nọ thấy cô xoay đầu liền phấn khích reo to, “Triệu Thuỷ Quang!”

Triệu Thuỷ Quang thấy lạ, đứng nhìn một lúc lâu cũng cảm thấy người này nhìn rất quen, người nọ nói, “Bạn là Triệu Thuỷ Quang ban 3 Cao Trung đúng không?”

Triệu Thuỷ Quang mới nhớ ra, thì ra là bạn hồi cấp 3, sau khi tốt nghiệp mọi người không có gặp mặt nhau, cả lớp tới năm mươi người, theo lý thuyết thì rất dễ dàng gặp nhau ở chốn thành thị nhỏ bé này, nhưng Triệu Thuỷ Quang hiếm khi gặp được người quen, cô rất muốn hô to tên của cậu ta, nhưng nghĩ mãi chẳng nhớ được, may mắn người nọ đã lên tiếng trước.

Người kia hỏi, “Bạn bây giờ học ở đâu?”

Triệu Thuỷ Quang đáp, “Đại học J, còn bạn thì sao?”

Người nọ gãi đầu nói, “Mình cũng đang học đại học, bây giờ đang đi thực tập.” Quơ quơ cặp công văn của cậu ta.

Triệu Thuỷ Quang lúc này mới chú ý, quả nhiên mặc âu phục tươm tất, chuẩn bị túi xách đầy đủ, hèn chi lúc này cô thấy cậu ta có gì khác khác, lại không biết là khác chỗ nào, thì ra là thế.

Cô không phải ấn tượng rất sâu với cậu con trai này, dù cùng lớp nhưng lại ít khi nói chuyện, chỉ nhớ rằng cậu ta hay gây sự, thích nói chuyện trong giờ học, lại hay đánh nhau, thành tích học tập không mấy tốt.

Triệu Thuỷ Quang hỏi, “Đi làm vất vả không?” Cô không ngờ bản thân vẫn còn lăn lộn trên giảng đường đại học, mà bạn cùng lứa đã ra đời làm việc.

Người nọ cười, nói là cười khổ nhưng nhìn rất chân thật vui vẻ, cậu ta nói, “Cũng khá tốt, mong là tương lai cũng sẽ như thế, chỉ là vấn đề thích nghi mà thôi!”

Càng lớn lên, chúng ta sẽ càng khác đi. Mỗi một vết thương đều là một sự trưởng thành.

Từng là một cậu bé ngỗ nghịch, giờ khoác lên người bộ âu phục, thắt cà vạt, cài khuy măng-sơ, ngẩng đầu chào đón hành trình của cuộc đời.

Triệu Thuỷ Quang đột nhiên cảm khái với cuộc sống như thế, cô cười nói, “Cố gắng lên”, lời nói rất chân thành.

Người nọ trả lời, “Ừ, bạn cũng thế, mình có chuyện gấp đi trước đây, bye bye.” Phất tay chào, hối hả đi như chạy bão.

Triệu Thuỷ Quang bỗng nhiên hơi thích và ngưỡng mộ cuộc sống như vậy, cô không biết cuối cùng mình sẽ học được gì ở đại học, nhưng chắc rằng sau này sẽ chăm chỉ làm việc, nhưng cô vẫn ngờ ngợ không biết “Thương Mại Quốc Tế” có phải là ngành cô thích hay không? Cô có chắc chắn sau này cũng sẽ quyết tâm làm việc sao?

Mọi chuyện dường như đã được an bài, giáo sư Trần dạy tiếng Anh trong khoa Thương Mại Quốc Tế đúng lúc cũng là trưởng khoa tiếng Anh, từ hồi năm nhất đã rất thích Triệu Thuỷ Quang, bà khoe trong khoa Thương Mại Quốc Tế có một sinh viên đặc biệt thông minh.

Triệu Thuỷ Quang cũng chẳng hiểu nổi vì sao từ nhỏ cô không được giáo viên Toán ưa thích, chỉ hợp ý với giáo viên tiếng Anh.

Giáo sư Trần kêu Triệu Thuỷ Quang nán lại sau giờ học, nói, “Triệu Thuỷ Quang, hiện giờ trường đại học chúng ta có chương trình liên kết với Học Viện Thương Mại Myerson của Canada, học viện ngôn ngữ học đúng lúc đang chiêu sinh, trong số sinh viên năm hai ở bên này, tôi đề cử em và hai sinh viên khác trong khoa Tiếng Anh.”

Triệu Thuỷ Quang hoàn toàn bất ngờ, giáo sư Trần thấy cô thờ người ra, vỗ vai cô và nói, “Môi trường học bên kia tương đối tốt, tương lai sau khi ra trường có thể về nước làm phiên dịch, hoặc ở lại bên đó, em suy nghĩ thử đi nhé.”

Triệu Thuỷ Quang như sét đánh ngang tai, nghe xong mà mừng rơn, cô đã từng nghe qua chuyện này, nhưng bình thường thì sẽ chọn sinh viên chuyên Anh, không ngờ bản thân lại giành được một phần cơ hội, tuy nhiên nghĩ lại thì không biết phải lựa chọn thế nào, cô lưỡng lự, “Nhưng mà...”

Còn chưa nói xong, giáo sư Trần đã tiếp lời, “Tôi chỉ mới đề cử thôi, còn có các sinh viên năm ba, năm tư khác nữa, phải qua sàng lọc rồi huấn luyện nữa, em cứ về điền vào tờ đơn này đi.”

Triệu Thuỷ Quang ngơ ngác nhận lấy tờ giấy mỏng manh lại giống như nặng ngàn cân.

33. Chương 33: Chuyện Khó Khăn Nhất Trong Cuộc Đời

Tuần kế tiếp, Triệu Thuỷ Quang loay hoay bận tới mất tới mũi, nào là tìm Trưởng khoa viết đơn đề cử, rồi phải chuẩn bị thi viết.

Cô không phải không nghĩ tới bàn bạc chuyện này với Đàm Thư Mặc, cô biết một chuyện quan trọng như vậy nếu Đàm Thư Mặc biết được từ miệng người khác, hậu quả sẽ nghiêm trọng.

Nhưng Triệu Thuỷ Quang không tìm được cơ hội để cả hai cùng ngồi xuống nói chuyện, Đàm Thư Mặc phải tham gia hết hội nghị này đến hội nghị khác, gần đây lại đi công tác, hai người thường xuyên liên lạc với nhau qua điện thoại.

Triệu Thuỷ Quang không thích nói chuyện này qua điện thoại, giọng nói rất dễ đánh lừa, không thể nhìn thấy ánh mắt của anh, cũng chẳng biết nét mặt anh thế nào, cô nhất định sẽ cảm thấy vô cùng bất lực.

Triệu Thuỷ Quang cũng từng nghĩ sẽ viết thư, nhưng mỗi lần ghi được phần mở đầu rồi thì lại không biết phải tiếp tục thế nào. Ghi tới ghi lui chỉ có vồn vện hai câu.

Cô có thể nói gì chứ, chẳng lẽ nói hi vọng ‘anh có thể chờ em’?

Cô không thể ích kỷ như vậy, trên thế giới này không có ai chờ đợi ai vô điều kiện cả.

Thế thì, ghi là ‘đừng chờ em, hãy quên em đi’ sao?

Thực tế mà nói, cô rất hi vọng có thể cùng anh đi hết quãng đường đời này.

Nghĩ chuyện còn chưa tới đâu, Triệu Thuỷ Quang thấy vẫn có thể từ từ suy nghĩ, thế nên để thi viết xong rồi hẵng tính sau.

Triệu Thuỷ Quang từng đề cập chuyện này với mẹ, lúc ấy ba Triệu đã nói, “Con gái, con muốn đi du học thì cứ đi, ba mẹ tuy không phải giàu có gì, nhưng làm lụng cả đời này, tất cả rồi cũng cho con, cho con đi du học thì tiền nhất định phải có. Con cũng đã lớn khôn, hãy tự mình quyết định.”

Mẹ Triệu biết rõ con gái đang lo lắng chuyện gì, bà hỏi, “Thầy Đàm của con sắp 30 rồi phải không?”

Triệu Thuỷ Quang gật đầu, “Cuối năm nay.”

Ngày hai mươi tháng mười hai, ngày này Triệu Thuỷ Quang cả đời nhớ mãi không quên.

Mẹ Triệu thở dài nói, “Cần phải nói với người ta, con phải nói rõ mọi chuyện với cậu ấy, để không làm lỡ tình cảm của người ta.”

Quan niệm tình yêu của đàn ông 30 tuổi với cô gái 20 tuổi khác xa nhau một trời một vực, mẹ Triệu là người từng trải, dĩ nhiên nhìn thấu đáo mọi thứ.

Khi một cô gái hai mươi tuổi yêu nhau với một chàng trai cũng trạc hai mươi, con trai hơn hai mươi vẫn chưa có sự nghiệp, hì hục tìm việc làm, đổi hết việc này đến việc khác, tâm lý vẫn chưa ổn định; còn con gái hai mươi tuổi, cười rạng rỡ, tươi tắn như một đóa hoa xuân, có thể nói đây chính là giai đoạn vui vẻ nhất trong đời một cô gái để cùng người con trai vượt qua chuỗi ngày bấp bênh nhất trong cuộc đời của anh ta.

Đàn ông khi đã ba mươi, tâm lý cùng sự nghiệp đều vững vàng ổn định, dáng đi mạnh mẽ, dáng vẻ ung dung trầm tĩnh, phụ nữ đã ba mươi thì lại không còn như thời thanh xuân mơn mớn, cho nên đàn ông ba mươi yêu cô gái hai mươi tuổi, nhìn như khập khiễng, nhưng thật ra lại rất phù hợp.

Hiện tại, trong ký túc xá của Triệu Thuỷ Quang đang có một cặp đôi yêu xa, chính là bạn Dương Dương và bạn trai thanh mai trúc mã, người con trai này tên là A Thanh.

Lại nói, A Thanh ngày nào cũng gọi điện thoại cho Dương Dương, có hôm nói tới chuyện đến căn tin ăn mấy đầu cơm, A Thanh lúc ấy đã nói: Có con gái nào lại ăn hai đầu cơm chứ.

Mà Dương Dương thì chính là cô gái ăn hai đầu cơm, lập tức nổi giận, cúp ngang điện thoại.

Dương Dương tuy là mạnh miệng, mắng thì mắng thế thôi, nhưng ngày hôm sau khi đến căn tin mua cơm, cô nàng đã nói với đầu bếp rằng: “Sư phó, lấy một đầu cơm thôi.”

Sư phó nhận ra tụi cô, tay mau mắng mức hai đầu cơm, tiền cũng lấy rồi.

Dương Dương nổi đóa, gõ thau cơm nói, “Tôi muốn một đầu cơm, không cần thối lại, lấy ít cơm lại cho tôi.”

Sư phó vung muôi lớn, khó hiểu nhìn Dương Dương, gắp một chút cơm lại, nhưng mà so với phần cơm của Triệu Thuỷ Quang thì vẫn là nhiều.

Tuy nhiên, điều làm ba người còn lại cười nghiêng ngả, chính là Dương Dương vừa cầm muỗng mức cơm bỏ vào chén của ba người bọn họ, vừa thông dong nói, “Cười cái gì, giúp mình ăn bớt đồng này đi!”

Triệu Thuỷ Quang đang ăn canh bí đao suýt nữa là sặc chết rồi, vội bảo, “Bạn Dương Dương, có thể đừng dùng từ ‘đồng’ khi đang ăn cơm không!”

Yêu xa dường như rất mặn nồng ngọt ngào, bởi vì có gian nan cho nên càng thêm quý trọng.

Thật ra, nguy hiểm rình rập tứ phía, bởi khi anh và em cùng sống ở hai thế giới khác nhau, hai người không có bất cứ một điểm chung nào.

Dần dần, cảm thấy đối phương đã thay đổi, thực tế có lẽ do chính mình thay đổi, cũng có thể chẳng có gì thay đổi cả, chỉ là bản thân viện cớ thoái thác, và rồi tình cảm từ từ phai nhạt, thế là mọi chuyện đi vào hồi kết, mỗi người sống cuộc sống của riêng mình.

Dương Dương thường hay dùng giọng điệu tràn đầy hâm mộ nói với Triệu Thuỷ Quang, “Bạn thì tốt rồi, có một người tuyệt vời ở bên cạnh.”

Triệu Thuỷ Quang giờ nghĩ lại, thấy đời người thực sự rất mĩa mai.

Kết quả thi viết của Triệu Thuỷ Quang rất nhanh đã có, không ngoài dự đoán cô đã đậu, vì thế mỗi ngày cô đều gọi cho Đàm Thư Mặc, nhưng lòng thì nơm nớp lo sợ, việc gạt anh luôn làm cô bứt rứt khó chịu.

Đàm Thư Mặc là người nhạy cảm, thấy Triệu Thuỷ Quang như vậy, anh từng hỏi qua, “Gần đây có chuyện gì sao?”

Triệu Thuỷ Quang có tật giật mình, lập tức nói, “Không có, có thể có chuyện gì chứ.”

Đàm Thư Mặc không hề hỏi nhiều, anh không phải người nhiều chuyện, chỉ là anh đang đợi, đợi đến khi cô muốn nói anh nghe, hai người yêu nhau đã hai năm, rất nhiều chuyện không cần phải nói ra cũng biết, nhưng anh đâu ngờ chuyện mình chờ đợi lại là một chuyện rất lớn.

Hôm thứ sáu, Triệu Thuỷ Quang nhận được điện thoại Đàm Thư Mặc nói anh đã về, giọng anh có chút mệt mỏi, anh nói, “Mới xuống máy bay, lát anh có cuộc họp, ở văn phòng chờ anh, anh đưa em về.”

Buổi chiều Triệu Thuỷ Quang đứng lúc có cuộc phỏng vấn, không muốn để anh mệt nhọc, cô bèn nói, “Em đứng lúc có chuyện, không sao đâu, em tự về được mà, anh nghỉ ngơi cho khoẻ đi.”

Vẫn còn kiên trì, giọng nói anh nồng đậm êm dịu phát ra từ trong điện thoại, “...Nhớ em...” hoà cùng chất giọng khàn uể oải, gợi cảm vô cùng, nghe như kề cận bên tai.

Triệu Thuỷ Quang đột nhiên nhận ra, Đàm Thư Mặc đã bước vào thế giới của cô, cùng sống dưới một bầu trời, ngẩng đầu nhìn lên cũng là cùng một mặt trời, anh thật sự đã về rồi, lòng cô nhộn nhạo “Ừ” một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Cuộc phỏng vấn cũng xem như tạm ổn, gồm có hai vòng, vòng đầu thì do trường học xét duyệt từng cá nhân, tất cả đều dùng tiếng Trung, Triệu Thuỷ Quang xưa nay là cô bé khéo léo lễ phép, bối cảnh gia đình cũng đơn giản, bởi thế vòng này cũng không mấy khó khăn.

Vòng thứ hai, nghe nói là người phụ trách, giáo sư trường liên thông và cộng với giáo viên trong trường cùng phỏng vấn. Triệu Thuỷ Quang vừa nghĩ tới nhiều người như thế thì đã đau đầu, thế nhưng giáo sư Thẩm đã từng nói với cô, không cần phải khẩn trương, đều là người của trường chúng ta cả.

Triệu Thuỷ Quang gõ cửa, bên trong tĩnh lặng, chỉ chốc lát, nghe tiếng nói cất lên, “Come in.”, cô giữ vững tinh thần đẩy cửa đi vào.

Đi vào rồi, đúng thật có một hàng người ngồi trong phòng, giáo sư Thẩm ngồi gần cô nhất, mặt không cảm xúc, lúc này chính là lúc ngay cả họ hàng anh em cũng không nhận, người quen duy nhất chỉ có thầy Peter, thầy ngạc nhiên nhìn Triệu Thuỷ Quang, Triệu Thuỷ Quang cười cười, còn chưa nhìn hết mặt mọi người, đột nhiên chứng kiến khuôn mặt quen thuộc ngồi ở giữa, Triệu Thuỷ Quang phát giác mình cười không nổi nữa rồi.

Người nọ mặc bộ đồ vest màu đen, bên trong là chiếc áo sơ mi màu đen trắng tương, thắt cà vạt sọc trắng, gương mặt hơi tái nhợt, nhưng vẫn cương nghị vô cùng. Triệu Thuỷ Quang lúc này nghe giọng anh, biết rõ anh đang rất mệt mỏi, bởi thế sắc mặt mới nhợt nhạt như vậy, nhưng Đàm Thư Mặc là người bất luận vất vả thế nào cũng tuyệt đối không thể hiện sự mệt mỏi ấy ra ngoài, thậm chí vừa rồi do Triệu Thuỷ Quang đã nghe quen giọng anh, cho nên vừa nghe đã biết anh đang mệt mỏi rồi. Anh lúc nào cũng giống như bây giờ, ngồi thẳng lưng, đường nét khuôn mặt như được phác hoạ bằng bút than lãnh ngạo bức người, ánh mắt lại tinh tường và tràn đầy sự bền bỉ.

Người nọ cũng đang nhìn Triệu Thuỷ Quang, người khác nhìn không ra, chứ Triệu Thuỷ Quang lại cảm thấy lạnh cả xương sống.

Tại sao hết lần này đến lần khác lại để anh biết mọi chuyện trong tình trạng tồi tệ nhất, từng mạch máu trong người cô như muốn toát ra mồ hôi lạnh, tại và đến nơi rồi.

Đầu óc Triệu Thuỷ Quang từ lúc nhìn thấy Đàm Thư Mặc đến giờ rất rối trí, trong lòng trù tính làm sao có thể vượt qua cuộc phỏng vấn này, may là cô đã chuẩn bị phần lớn các câu trả lời, cô giờ chỉ biết theo đó mà trả lời thôi.

Lúc Triệu Thuỷ Quang trả lời câu hỏi của thầy Peter, đầu cũng không dám nghiêng sang phải, mắt thì đảo nhìn nhưng chỉ chú ý vào chỗ đằng kia, cô thấy người nọ đang lật tài liệu, mà ngay cả tiếng giấy lật giấy “sột soạt” cô cũng nghe rõ mồn một.

Thầy Peter hỏi xong, đến lượt một người dường như là lãnh đạo cấp cao đang ngồi chính giữa hỏi, Triệu Thuỷ Quang vốn không nghe rõ ông ta hỏi gì, nhưng nghe được một vài từ, loáng thoáng đoán được câu hỏi, thế mà lúc bắt đầu trả lời, mọi suy nghĩ đều bay đi đâu hết. Cô tự biết mình rất chắc rồi.

Sau khi đáp hết, người ngồi chính giữa gật đầu, ngó sang hai bên, ý hỏi còn ai muốn đặt câu hỏi nữa không, Triệu Thuỷ Quang biết rõ đây là câu hỏi cuối cùng, trong lòng rồi rấm, chỉ muốn cuộc phỏng vấn mau mau chấm dứt.

Đã đến lượt anh đặt câu hỏi, Đàm Thư Mặc ngồi chống đầu, một tay thon dài cầm bút bi, lật tài liệu “sột soạt”, tìm cô thì đập “thình thịch”, anh cũng không ngẩng đầu lên, cũng không hề nhìn cô, tiếng nói quen thuộc của anh lại vang lên bên tai cô, “Tại sao phải đi nước ngoài?”

Dù giọng điệu lạnh lùng như một giám khảo, nhưng chỉ có hai người họ mới biết rõ câu hỏi này có ý nghĩa khác.

Cũng là giọng nói cách đây một tiếng đồng hồ, còn trầm thấp thì thào “Nhớ em”.

Đâu ngờ rằng chỉ một giờ ngắn ngủi, thế giới của cô và anh đã khác nhau.

Đối với câu hỏi này, Triệu Thuỷ Quang biết thế nào cũng xuất hiện trong cuộc phỏng vấn, cô từ chuẩn bị từ trước, chỉ là do anh Đàm Thư Mặc hỏi tất nhiên lại mang một ý nghĩa riêng biệt, nếu là giám khảo khác hỏi, cô sẽ tự tin trả lời rằng có thể tăng giá trị bản thân, học được tính tự lập, nói một cách trơn tru để người ta tin, nhưng cô biết rõ câu hỏi anh nhất định không phải ý đó, cô sao có thể nói với anh “tự lập”, “tăng giá trị bản thân”. Cô, nói không nên lời.

Cô trả lời không được, anh cũng không nhìn cô, giám khảo chung quanh rĩ tai thì thầm, cô biết rõ nếu như mình đã lựa chọn, thì vĩnh viễn không cách nào thay đổi được.

Cuối cùng, cô đứng thẳng lên, xoay người cúi thật thấp chào, và nói: “Sorry” rồi tức thì mở cửa, không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.

Lúc đi ra, cô đi ngang hai sinh viên nữ, một trong hai cô gái oán trách, “Nếu như lần này tôi mà coi luôn mấy chương sau, chắc chắn không có thi be bét như vậy đâu!”

Triệu Thuỷ Quang vừa đi qua, liền sững sờ khựng lại, đứng ở lan can hành lang, ánh mắt trời chói chang rọi vào mắt, cô nhớ, rất nhiều người cũng đã từng nói thế, “Nếu như mình mà học hành chăm chỉ, thế nào cũng đứng Top 10 toàn lớp cho xem”, “Nếu như mình chịu khó học, việc giành học bổng là chuyện nhỏ”, nếu như tôi lúc ấy đã làm thế, hiện tại như thế nào và thế nào.

Thật ra, trong đời người không có quá nhiều cái “nếu như”, cũng chẳng có quá nhiều “sự nhất định”, đó chỉ là sự viện cớ cho bản thân, một cái cớ biện minh cho sự nỗ lực chưa tới của họ. Nếu bạn thật sự chịu khó học, nhất định có thể sẽ đứng Top 10 toàn lớp sao? Có bản lĩnh thì bạn hãy học hành chăm chỉ, cầm học bổng cho tôi xem đi. Tất cả “nếu như” chỉ là lời nói mạnh miệng mà thôi, mọi thứ bên trên đều chẳng có nếu như, hai chữ “nếu như” chính là cơ hội mà bạn không bao giờ có được.

Chính Triệu Thuỷ Quang cũng không muốn nói: “Nếu như lúc đầu mình không chọn ra nước ngoài, mọi chuyện đã không thành ra thế này”, cô không muốn có cái “nếu như” như vậy, lời phản nản ấy, khiến người ta cảm thấy chán ghét.

“Tại sao phải đi nước ngoài?” Cô đã từng chân thật hỏi lấy bản thân.

Thật sự cô không thích ngành Thương Mại Quốc Tế, học ngôn ngữ là một trong những ước mơ của cô. Cô thật sự không muốn bắt đầu đã lựa chọn việc mình không thích, nếu bây giờ cũng vậy, bốn mươi năm sau thì sao, chẳng lẽ vẫn sẽ vật lộn với sự lựa chọn của bản thân, như vậy sẽ tốt ư?

Kể đó, chuyện bà ngoại cũng đã ảnh hưởng ít nhiều đến cô, Triệu Thuỷ Quang nghĩ đến ba mẹ của mình, tương lai khi đã già rồi cần phải có người chăm sóc, nếu như bản thân cô không có thực lực, nếu như cuộc sống bản thân khó khăn, kinh tế eo hẹp, để ba mẹ sinh ra một đứa con như thế, chẳng phải rất đáng buồn sao?

Hơn nữa, cô khó mở miệng nói với Đàm Thư Mặc, hiện tại bất cứ ai nhìn bọn họ đều xì xầm nói là thầy trò yêu nhau, kỳ thật cô hiểu rõ mọi chuyện không phải như vậy, mọi người nhận định thế chỉ là vì anh là thầy của cô, mà cô lại là học trò của anh!

Nhưng chính vì những lời chỉ trích này, cô không tài nào mở miệng được, đến bây giờ cô vẫn một mực gọi anh là “Thầy Đàm”, nếu như không ra đi, nếu như không trưởng thành, cô vĩnh viễn là “đứa con” của anh, được bảo vệ bao bọc lớn lên từng ngày, điều cô muốn chính là sự bình đẳng, chứ không phải là nhìn anh với ánh mắt kính sợ. Cô muốn đường hoàng nắm tay đứng bên cạnh anh.

Đã thế, cô phải nói thế nào đây chứ!

Triệu Thuỷ Quang đứng tần ngần trong ngày gió mát tháng chín, bị gió thổi bụi bay vào mắt liền nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, lệ từng giọt tuôn trào, câu nói “Nhớ em” của anh vẫn còn quanh quẩn ám áp bên tai cô, nghĩ đến câu nói ấy, lòng cô nghẹn ngào trào dâng, chạy thục mạng về ký túc xá.

34. Chương 34: Yêu Luôn Đi Đôi Với Nỗi Buồn

Triệu Thuỷ Quang ngồi chồm hổm trước cửa phòng làm việc của Đàm Thư Mặc, anh vẫn chưa trở lại, chắc hẳn cuộc phỏng vấn còn chưa chấm dứt, nói ra thì thật buồn cười, cuộc họp của anh và chuyện bận của cô là cùng một chuyện.

Cô cũng không dám gửi tin nhắn cho anh, thứ sáu lúc tan sở, đa phần giáo sư đã về hết, chỉ còn mình cô ngồi xõm ở đó, ngẩng đầu nhìn gió thổi qua tàng cây lung lay bên ngoài hành lang, tiếng lá cây xào xạc lẫn trong từng cơn gió trong không gian phiêu đảng, thổi bụi bay vào mắt làm cô dụi mắt liên tục. Bầu trời trong xanh, với những đám mây trắng, Triệu Thuỷ Quang không ngừng cố gắng mở mắt nhìn, nhìn bầu trời một lúc lâu, khiến cô choáng váng.

Lúc nghe tiếng bước chân, cô vội đứng lên, tiếng bước chân ấy lại còn ai vào đây nữa chứ.

Đàm Thư Mặc đứng từ xa nhìn cô cúi thấp đầu, trông giống như đứa trẻ làm điều sai quấy.

Cô thấp giọng nói, “Thầy Đàm, xin lỗi.” Anh không đoái hoài đến cô, cầm chìa khoá mở cửa.

“Cạch” tiếng cửa mở ra, không khí lạnh mát mẻ trong phòng tràn tới.

Anh bước vào, cũng không ngoảnh lại nhìn, giọng nói lạnh lạnh như băng tuyết quét qua cõi lòng, “Anh đã bỏ quyền rồi.”

Triệu Thuỷ Quang nghe không hiểu mấy, liền hỏi “Cái gì?”

Nhìn không được khuôn mặt anh, chỉ nghe được tiếng anh cất lên, ản ản nói, “Anh không có chấm điểm, em yên tâm.”

Cảm xúc chủ quan như vậy, nói anh sao có thể đưa ra phán đoán chuyên nghiệp!

Triệu Thuỷ Quang sốt ruột, đi theo vào, hô nhỏ, “Em không biết chuyện sẽ như vậy, em định hôm nay sẽ nói anh biết!”

Anh đặt chìa khoá lên bàn làm việc màu đỏ, từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy nét mặt nhăn nhó, môi khẽ nhếch lên, bầu không khí khô hanh cuối hè hết sức căng thẳng.

“Triệu Thuỷ Quang, em có từng nghĩ đến cảm giác của anh khi nhìn thấy tư liệu đó không?” Anh vừa xuống máy bay, nghe được giọng nói hồn nhiên của cô, cả người mệt mỏi đều tan biến cả, một lòng muốn làm xong mọi chuyện để được gặp cô, hai người sẽ có một buổi cuối tuần đẹp đẽ, không ngờ rằng trước khi ấy lại nhìn thấy đơn xin du học của cô.

Anh chịu trách nhiệm hỗ trợ Học Viện trong việc sàng lọc, thật ra chỉ là việc trên danh nghĩa mà thôi, anh có thể mượn cớ công việc bề bộn để không đi. Tuy bản tính hay thất thường, nhưng đối với những chuyện liên quan đến việc học thì anh lại cẩn thận kỹ lưỡng, bản thân phải có trách nhiệm, vì vậy anh quyết định tham dự, nhưng đến khi nhìn thấy tư liệu của cô, người thì đang ngồi trong phòng họp, nhưng lòng như muốn bốc hỏa, anh hận không thể lao ra khỏi phòng, chất vấn cô, dứt khoát dẫn cô đi.

Cô sao có thể chứ, sao có thể gạt anh! Anh tự hỏi bản thân mình trăm ngàn lần.

Mãi đến khi Triệu Thuỷ Quang bước vào, đứng giữa phòng, cười chào hỏi, Đàm Thư Mặc ngược lại bình tĩnh hơn. Lạnh lùng nhìn cô trả lời. Cuối cùng nhất, cũng đến lượt anh đặt câu hỏi, nhưng anh biết dù có hỏi thì cô cũng không trả lời được, theo như hiểu biết của anh về cô.

Khi nhìn thấy Triệu Thuỷ Quang chạy đi, ngón tay Đàm Thư Mặc duỗi ra cố gắng đưa lên xoa hai bên thái dương, nhắm hờ mắt không nói thêm gì nữa.

Một người đàn ông như anh, lần đầu tiên sâu sắc biết được tinh thần và thể chất kiệt sức là thế nào.

Cô đi qua, nhẹ nhàng vòng tay ôm chặt phía sau lưng anh, tay dán lên khuôn ngực phập phồng của anh, thì thào, “Xin lỗi, em thực sự muốn nói với anh! Em phải nên bàn trước với anh! Em chỉ muốn bản thân tự trải nghiệm, muốn xem ở thế giới này, em có thể trở thành người như thế nào, có thể đi được bao xa trong cuộc đời này! Em rất muốn đi, rất muốn, để tương lai sau này có thể đường hoàng đứng bên cạnh anh!”

Gương mặt cô áp sát áo vét tơ tằm của anh, chất liệu vải mịn, mang theo hơi ấm cơ thể của anh, cách tấm lưng rộng lớn vững vàng, cuộn cuộn truyền đến, khiến hai má cô nóng hổi.

Bàn tay thanh mảnh mạnh mẽ của anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, xoay người lại.

Anh cúi người, cái trán bằng phẳng tựa vào đầu cô, đôi mắt đen tuyền sáng rực ngân ngấn nước, anh cất giọng khàn, “Ở bên cạnh anh, không tốt sao? Như bây giờ vậy, ở bên cạnh anh thế này không tốt ư?”

Hơi thở cả hai gần trong gang tấc, anh không muốn nghĩ nữa, nhắm mắt lại tìm đến môi cô, đặt một nụ hôn thật dài lên đôi môi phần hồng kia, đầu lưỡi khẽ lướt nhẹ lên môi cô, từng nụ hôn nồng cháy nhẹ nhàng đọng trên đôi môi, tha thiết như đối với báu vật.

Mỗi nụ hôn của anh, đều như một câu nỉ non: “Ở lại” “Ở lại”.

Triệu Thuỷ Quang đắm chìm trong vòng xoáy mật ngọt này, cô biết anh cuồng ngạo, nhưng lại chưa từng thấy anh dùng lời nói nhỏ nhẹ như thế, dù cô nhắm mắt lại nhưng cũng có thể trông thấy dáng vẻ yếu ớt của anh, với cá tính kiêu ngạo thì anh sẽ không muốn cô biết.

Trong thời khắc này, Triệu Thuỷ Quang đột nhiên cảm thấy buồn phiền vô cùng, vươn tay ra, ôm chặt người anh, đầu ngón tay chạm vào da thịt anh, lòng không muốn buông ra.

Anh hôn lên đôi mắt đầm lệ của Triệu Thuỷ Quang, ánh nắng ấm áp chiếu vào đôi mắt cô, “Đừng đi, được không?” Âm cuối ngân lên, mang theo sự khắc khoải chờ mong.

Cô tưởng rằng cổ họng mình không thể phát ra tiếng, tuy nhiên, vẫn còn nghe thấy câu trả lời của mình, “Em xin lỗi.”

Cô suýt nữa đã đồng ý, nhưng nếu hiện tại đồng ý, về sau cũng không thể nào giữ lời hứa được, đến lúc ấy lại sẽ hối hận. Thực xin lỗi, cô không thể thực hiện một lời hứa như vậy.

Anh hỏi cô rằng “Vậy không tốt sao”, cùng là một câu hỏi trong đêm hôm ấy, anh cũng hỏi cô “Em đừng lo sợ tương lai không biết gì, anh sẽ chỉ dẫn toàn bộ cho em. Anh đều làm trước mọi việc cho em, có cái gì không tốt?”

Đúng vậy, anh vẫn đứng ở trước mặt cô, thế nhưng giờ đây, chính cô lại là người muốn ra đi. Chút hi vọng nhỏ nhoi, tương lai bản thân có thể hãnh diện xuất hiện trước mặt anh.

Anh không nói thêm gì nữa, hôn lên giữa trán cô, đôi môi lạnh lạnh áp vào, như một con bướm bướm lướt gió bay tới. Tay anh nhẹ nhàng buông tay của cô, cô vội nắm chặt lại, nhưng móng tay chỉ chạm vào được lòng bàn tay của mình.

Anh chậm rãi thu tay bỏ vào túi quần của mình, lui về sau, tựa vào bàn làm việc, lại duỗi tay ra, kéo nhẹ cà vạt của mình, để lộ ra yết hầu, và xương quai xanh rõ ràng. Chỉ là một hành động đơn giản, lại như qua bao năm tháng.

Đàm Thư Mặc bước đi, không hề nhìn cô.

Anh nói, “Triệu Thuỷ Quang, anh cũng có tự tôn của anh.” Ngần ngừ vài giây, như thể đã qua nhiều năm, anh lại nói tiếp, “Anh để em đi.”

Giọng nói quyết tuyệt mà lại kiên định, đúng vậy, anh Đàm Thư Mặc sao lại lâm vào tình cảnh này, theo đuổi từ trường cấp ba đến tận nơi đây, nếu như cô muốn đi, dù anh đuổi theo đến đâu cũng sẽ vô ích. Với tư cách là một người đàn ông, anh cũng có thứ mình khao khát muốn có, nếu như anh thật muốn sống ở nước ngoài thì hà cớ gì phải từ nước Anh trở về chứ, gốc rễ của anh là ở đây, một khi đã quyết định trở về tuyệt sẽ không rời đi. Dẫu cho tình yêu là thứ rất tuyệt vời, thế nhưng từ khi nào anh Đàm Thư Mặc cần phải hèn mọn đến như thế. Từ lúc bắt đầu yêu nhau, cô đã không muốn tiết lộ quan hệ của hai người, đến bây giờ cô vẫn khẳng định che giấu. Trái tim anh thật sự đã giá băng.

Anh Đàm Thư Mặc cho dù chỉ sống cô độc một mình suốt quãng đời còn lại, cũng sẽ không van xin tình yêu, đây là tôn nghiêm của anh.

Ngày ấy, chiều tà bóng ngả về tây, trong căn phòng tràn ngập kỷ niệm, ánh mặt trời chiếu rọi từng mảnh vỡ nơi cõi lòng.

Hi Diệu phát giác Triệu Thuỷ Quang dạo gần đây sao sao ấy, liền kéo Triệu Thuỷ Quang ra ngoài, nói là uống trà giải khuây, vẫn thấy lạ sao Triệu Thuỷ Quang lại rảnh rỗi như thế, nghe mới biết, thì ra có một chuyện quan trọng như vậy.

Với tính cách của Hi Diệu, việc Triệu Thuỷ Quang giấu giếm chuyện lớn như thế, nhất định sẽ mắng cô té tát, nhưng thấy cô tinh thần hoang mang, Hi Diệu cũng không thể nào mắng được.

Hi Diệu cũng biết Triệu Thuỷ Quang là người thận trọng, chuyện nắm chắc tám chín phần mới dám nói ra, tức thì có tức, nhưng đây chẳng phải lúc bạn bè so đo tính toán với nhau.

Hi Diệu hỏi, “Em bây giờ định làm sao?”

Triệu Thuỷ Quang nhỏ ổng hút ra, đáp, “Không biết, em không muốn đi nước ngoài nữa!”

Hi Diệu nói, “Không đi cũng không sao, chủ nghĩ tư bản xã hội độc ác, ung dung tự tại thế này cũng hay mà! Không sao cả, đi, chị cùng em đi uống trà!”

Triệu Thuỷ Quang cười gượng gạo. Hi Diệu thấy Triệu Thuỷ Quang cứ cúi thấp đầu, thở dài một hơi.

Lấy tư cách suốt ngày chơi cùng những thanh niên ham mê diễn xuất, Hi Diệu cảm thấy người đàn ông như Đàm Thư Mặc rất thanh cao. Người ta hay nói đàn ông ăn nói nhỏ nhẹ chính là vũ khí chết người, một người đàn ông mềm mỏng như nước sẽ làm rung động lòng người, nhưng con gái thường không cảm động với dạng đàn ông ăn nói khép nép.

Đến cuối cùng Đàm Thư Mặc còn có thể giữ được tôn nghiêm đàn ông, một người như vậy mới được coi là một loại độc, một khi đã trúng thì sâu tận xương tủy.

Kết quả phỏng vấn đã có, Triệu Thuỷ Quang đứng ở cuối danh sách được chọn, tiếp theo sẽ được đào tạo trong vòng tám tháng, còn phải thi lấy bằng IELTS, cuối cùng sẽ do giáo sư trường đại học Melson đích thân xét duyệt, lựa chọn lại lần nữa.

Rõ ràng một trường học lớn thế, hai người lại không thể gặp mặt nhau, nhiều lần cô trông thấy bóng lưng cao ngất của anh trong nhóm giáo sư, nhiều lần đi ngang qua đường nhỏ phía sau trường học nhìn thấy đuôi xe quen thuộc, trái tim cô bỗng thổn thức.

Anh vốn là người nói là làm, cô biết tình huống hơn bất cứ ai. Chỉ là, anh dấu yêu, khi em cố tìm kiếm bóng hình của anh, chạm vào hơi thở của anh, anh cũng sẽ ngoảnh đầu lại nhìn em sao?

Triệu Thuỷ Quang nói chuyện trao đổi sinh viên cho ba người trong ký túc xá biết, mọi người cũng không biết phải nói sao cho phải, Hứa Doanh thì bảo, “Tiểu Quang, bạn còn vướng bận, làm sao có thể ra nước ngoài được! Có câu tục ngữ nói thế này nè: một căn phòng cũng không quét sạch sao có thể càn quét thiên hạ được.”

Mọi người vừa nghe liền cười ngặt nghẽo, mỗi lần dọn dẹp vệ sinh ký túc xá, đồng chí Triệu Thuỷ Quang đều quét không sạch, liền bị dì quản lý trừ điểm, cuối cùng Hứa Doanh dứt khoát để cho cô đổ rác mà thôi.

Triệu Thuỷ Quang nằm trên giường, chân gác lên tường, bên cạnh cửa sổ treo đầy hình mấy anh chàng đẹp trai, đúng vậy đấy, cô thích nhất chính là tính trầm ngâm của Hoa Trạch Loại¹, còn về Ngô Ngạn Tổ², vai diễn cô ưa thích của anh là nhân vật Âu Hải Văn³. Còn phim hoạt hình nữa, cô thích đôi lông mày lạnh lùng của Kaede Rukawa⁴.

Triệu Thuỷ Quang bỗng cảm thấy lúc này đây, thời gian hai năm trôi qua quá nhanh.

Bạn bè, việc học, tình yêu, bất ngờ ập đến trong cuộc sống, ai sẽ đến dạy cô làm sao để lựa chọn.

Cô cúi sát đầu xuống mép giường, mơ màng nhớ đến hình ảnh người nọ vô tình nâng ống tay áo màu vàng lên, nhớ cảm giác khi chạm vào gương mặt điển trai ấy, cô vuốt từng đường nét trên gương mặt đó, đôi mắt sáng biết cười, ngón tay thanh mảnh.

Cô đã yêu một người có đôi môi mềm mại nhất thế gian.

Chương trình phát thanh của trường lại lên sóng, người chủ trì học cùng khoá với tụi cô, giọng cô ta qua đài nghe thật lạ lẫm, phát bài hát theo yêu cầu, tiếng nhạc du dương chậm chậm vang lên, đó là album “Cổ quên sâu⁵” của Chu Hoa Kiện⁶, là bài hát rất cũ, cô trước kia cũng từng nghe qua, giờ phút này lời bài hát lại như chạm vào tim cô.

Anh ta hát: “Bạn bè đồng hành cùng nhau đến suốt cuộc đời này⁷.”

Anh ta hát rằng: “Đạo gần đây rất buồn phiền⁸.”

Anh ta cất tiếng hát êm dịu: “Khi yếu đuối chúng ta mới hiểu được sự tàn nhẫn, để rồi sẽ dừng cảm đối mặt với sự khắc nghiệt của cuộc sống. Có người dù yêu nhau lưu luyến không rời, thế nhưng lại hữu duyên vô phận”, “Đôi ta gặp gỡ để rồi chia xa, quên biết chi thà rằng gặp nhau cười nhạt còn hơn.”⁹

Lòng đau đau nỗi chua xót khiến cô thành linh không thở nổi, những giọt nước mắt chực chờ nơi khóe mi lăn dài rồi rớt xuống gối, hai dòng lệ khô khốc.

Cô lấy khăn nơi đầu giường, che lại đôi mắt nhoà vì lệ.

Thời gian hai năm ấy, chính là quãng thời gian hạnh phúc nhất đời em.

35. Chương 35: Anh Chờ Em, Trong Hai Năm

Thời gian sau đó, có rất nhiều giấy tờ, giấy chứng nhận cần phải làm, Triệu Thuỷ Quang cũng không còn ở trong trường nữa, nhưng vẫn giữ lại giường ở ký túc xá, cô nói: Lúc gần đi muốn về ngủ một đêm.

Ở trường, cũng bắt đầu cúp học, ở đại học, việc giúp nhau điểm danh cũng là một chuyện rất ly kì, Bành Hiểu Hiểu phụ trách giúp Triệu Thuỷ Quang điểm danh, tên cũng cách nhau khá xa, nên điểm danh cũng không sao.

Giáo viên gọi “Bành Hiểu Hiểu”, Bành Hiểu Hiểu nói, “Có.”

Tên của Triệu Thuỷ Quang thì ở phía sau, Bành Hiểu Hiểu điểm danh xong, tháo dây buộc để tóc xoã, cởi áo khoác ra, chuyển chỗ ngồi.

Giáo viên gọi “Triệu Thuỷ Quang”. Bành Hiểu Hiểu giơ tay lên, “Có.”

Việc này cứ thế mà trôi qua êm đẹp.

Việc gặp phải giáo viên tinh mắt cũng là đành bó tay, năm nay thì lại có một vị giáo viên như thế, chính là cô giáo lão luyện môn Thống Kê, một trong “Tứ đại danh bộ” của trường. Mỗi khoá học nhất định sẽ điểm danh, bốn buổi học là hết hai buổi điểm danh, vắng mặt 3 lần thì cấm thi.

Học thống kê đấy, trí nhớ ai cũng tốt vậy sao?

Trong một lần điểm danh, giáo viên ngẩng đầu ngó dáo dác, nét mặt nghiêm nghị, nói, “Trương Đào, Trương Đào, là ai? Điểm danh dùm người khác, nếu phát hiện thì cả hai đều bị trừ điểm.”

Nam sinh thì lại khá mưu mẹo, giữa các lớp với nhau sẽ lập nhóm hỗ trợ lẫn nhau, điển hình như Mã Minh ở lớp Thương Mại 1, Hoàng Triết lớp Thương Mại 2, Lâm Hiểu Phong lớp Thương Mại 3, Trần Hào ở lớp Thương Mại 4 chính là một nhóm điển hình.

Giáo viên nếu gọi “Mã Minh” thì Hoàng Triết sẽ điểm danh thay, gọi “Hoàng Triết” thì Lâm Hiểu Phong điểm danh. Sinh viên khoa Thương Mại thông minh cực!

Đáng tiếc nữ sinh khoa Thương Mại lại không có lá gan đó, vì vậy, những tiết học sau của “Lão thái thái”, Triệu Thuỷ Quang đều đi học đầy đủ.

Tuần này có tiết học Thống Kê, vừa mới lên lớp, Dương Dương đã căng thẳng, nói nhỏ với Triệu Thuỷ Quang, “Tiêu rồi, điện thoại của mình để quên ở phòng tự học rồi.”

Bây giờ, để quên đồ ở phòng tự học chẳng khác nào là ném đi, khẳng định không thể lấy lại.

Một năm Dương Dương làm mất hai cái điện thoại, không phải cô nàng muốn đổi, mà là hết cách!

Triệu Thuỷ Quang nhìn “Lão thái thái” đang nói đến việc lấy mẫu điều tra, nói nhanh đến chóng mặt luôn, nghe Dương Dương hoảng loạn như vậy, cô bèn nói, “Mau đi tìm đi.”

Dương Dương nói nhỏ, “Mình không dám.”

Triệu Thuỷ Quang thấy bộ dạng sợ sệt của cô nàng, lại thêm bản thân cũng đang bực bội trong người vì những chuyện xảy ra gần đây, cô đáp, “Mình đi với bạn, chuẩn ra bằng cửa sau.”

Hứa Doanh cũng kè sát nói thầm, “Đợi lát nữa cô ghi bảng, thừa dịp đó hai người chạy đi.”

Triệu Thuỷ Quang và Dương Dương cùng dịch chuyển chỗ ngồi, chuyển đến hàng ghế chót nhất, thấy “Lão thái thái” xoay người rồi, Hứa Doanh gằm nhẹ câu, “Chạy”.

Triệu Thuỷ Quang, cùng Dương Dương, y như đang thi chạy 50 mét vậy, chạy trời chết ra ngoài.

Chạy đến ngoài cầu thang, hai người lúc này mới nhìn nhau, bật cười “ha ha”.

Triệu Thuỷ Quang liếc mình cùng trốn rất đáng, vì Dương Dương đã tìm được di động. Tuy nhiên, hai người vẫn phải trở về phòng học, vì cuối giờ cô giáo lại điểm danh.

Hai người thập thò ở cửa phòng học, đợi cô giáo quay đầu ghi bảng, lập tức vọt vào ngồi lại trên ghế!

Còn chưa ngồi nóng ghế, “Lão thái thái” đã đập bảng một cái rầm, ném phấn trên tay, lớn tiếng nói, “Mấy người nhìn mấy người đi, đây mà gọi là lớp học hay sao, mấy cậu sinh viên kia, chân gác cả lên bàn rồi!”

Đôi mắt nghiêm nghị nhìn về phía Triệu Thuỷ Quang, “Vừa rồi có phải có người đang học nửa chừng chạy ra ngoài không, đứng lên mau, đừng tưởng là tôi không thấy được.”

Dương Dương nhìn Triệu Thuỷ Quang, hai người buộc phải đứng lên.

“Lão thái thái” rất hài lòng khi thấy có người đứng lên, cầm lấy phấn trên bục giảng, “Đúng là coi lớp học y như quán trà mà, sinh viên các người thời nay, chẳng ai chịu học hành tử tế, không chịu đến lớp học, mà đã đến thì lại chuẩn về, cái này mà gọi là học, là đọc sách sao!”

Dương Dương có chút oan ức, tủi thân nói, “Thưa cô, điện thoại em bị mất nên phải đi tìm.”

Cô giáo quát lên, “Tôi không cần biết em có vấn đề gì, dù sao thì các người cũng viện cớ được cả! Có sai cũng không thừa nhận!”

Triệu Thuỷ Quang thật cũng không muốn nói ra, theo tình huống bây giờ, cô có thể năn nỉ ỉ ôi, tuy nhiên, thật xin lỗi, cô đang rất phiền lòng, gần đây cũng chẳng dễ chịu chút nào.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cô cũng bắt đầu chán ghét cái vẻ bọc đó rồi.

Triệu Thuỷ Quang ngược mắt nhìn, thấy mặt Dương Dương đỏ bừng, mắt đã ươn ướt. Triệu Thuỷ Quang biết rõ, đừng nhìn cô nàng Dương Dương này ngày thường điên điên khùng khùng, thật ra rất hay để ý đến những lời người khác nói. Cô cũng là người biết rõ sự thật, không đành lòng trơ mắt nhìn Dương Dương chịu oan ức, càng nhìn càng thấy khó chịu.

Đành mở miệng nói, “Thưa cô, em cho rằng đến trường, học bài, đều là để cho người ta thêm can đảm, bởi vì biết bản thân vô tri nên mới học tập, học tập mới phát hiện mình quá nhỏ bé, quá trình học tập là để cho chính mình không sợ hãi tương lai sau này”, đột nhiên nhớ tới một người, cô chậm rãi nói, “Trước kia từng có một giáo viên nói với em rằng: ‘Khi đã trưởng thành, chúng ta trước hết sẽ mất đi sự can đảm, nếu như lúc nào đó mình phạm sai lầm thì cũng không cần phải lo sợ, cho dù gặp phải chuyện gì thì cứ vững ngực tiến về phía trước, không chùn bước!’”

Trong phòng học mênh mông xếp ghế theo hình bậc thang, mọi ánh mắt đều đổ dồn về cô, cô đột nhiên hồi tưởng lại, cách đây thật lâu, ánh mắt trong veo bình yên của người ấy, bóng lưng thẳng tắp! Bóng dáng ấy in đọng tận sâu trong đáy lòng, chỉ trong tích tắc, đã là một đời một kiếp.

Anh yêu dấu, thì ra thời gian đã trôi qua quá lâu!

Triệu Thuỷ Quang ngẩng đầu quan sát cô giáo đang nhíu mày, mới cảm thấy lời này nói ra có chút hơi quá, dù sao cô cũng không phải người thích làm rối tung mọi chuyện, đã quen làm một sinh viên gương mẫu, cô hơi xấu hổ, thấy cô giáo đứng bất động trên bục giảng, ngẫm lại liền nói, “Thưa cô, em xin lỗi, đáng lẽ chúng em trước khi đi nên xin phép cô, nhưng vì tình huống khẩn cấp nên mới làm thế. Những lời vừa rồi em nói không có ý gì cả, chỉ hy vọng cô hiểu cho, chúng em nói đều là sự thật, không hề viện cớ!”

Cô giáo hắng giọng, mắt nhìn Triệu Thuỷ Quang, trả lời, “Hai em ngồi xuống đi, tôi không muốn trễ nãi thời gian lên lớp.”

Cuối giờ, khi điểm danh, đến phiên Triệu Thuỷ Quang bị gọi tên, cô giáo ngẩng đầu nhìn Triệu Thuỷ Quang thật lâu, Triệu Thuỷ Quang khổ không nói nên lời, môn Thống kê này coi như tiêu tùng rồi.

Thứ sáu, Triệu Thuỷ Quang gọi điện thoại hẹn gặp trưởng khoa để lấy thư đề cử, thầy trưởng khoa nói hôm nay có cuộc họp, khá bận, nên sau khi viết xong, để ở phòng giáo vụ cho Triệu Thuỷ Quang đến lấy, cô đến đúng lúc tan họp.

Triệu Thuỷ Quang nghĩ lại thì những nhà lãnh đạo này cũng quá “có” hiệu suất, lưng vác cặp công văn, vừa cầm vừa đi, đã đến giờ còn chưa chịu tan họp, cũng không đủ sức đứng chờ lãnh đạo, cô bèn ngồi xuống ghế cạnh cửa.

Tiếng nói chuyện trong phòng họp không ngừng truyền ra, Triệu Thuỷ Quang thật không phải cố tình nghe, ngật nổi hành lang quá yên ắng cũng chỉ có thể nghe được âm thanh này. Thật ra nghe cũng không êm tai cho lắm, Triệu Thuỷ Quang cúi đầu xuống sát ngực, chợt nghe trưởng khoa nói, “Thầy Đàm, lần này công tác vất vả rồi, về còn phải giúp đỡ hạng mục trao đổi sinh viên nữa.”

Triệu Thuỷ Quang chợt hoảng hốt, tim bỗng ngừng đập, mồ hôi tuôn như mưa.

Cô rất muốn nghe, nhưng rồi lại sợ, trong trường này còn có “thầy Đàm” thứ hai ư?

Quả nhiên là giọng của người ấy, nhẹ nhàng xen lẫn lạnh lùng, lại có chút khàn khàn, “Là việc phải làm, về chuyện trao đổi sinh viên, trưởng khoa Vương, em muốn rút khỏi.”

Triệu Thuỷ Quang chỉ nghe được giọng của anh, không dám thở mạnh, sợ thở ra sẽ không nghe được gì nữa.

Nghe xong lời này, đầu cô nháy mắt quay cuồng, anh trước giờ rất nghiêm khắc với công việc, lần này xác định đã hạ quyết tâm, thật sự không hề muốn dính líu gì đến cô nữa.

Những câu sau đó, cô cũng không có nghe, bởi chẳng còn lòng dạ nào mà nghe cả, chỉ lẳng lặng ngồi ở trên ghế, cả người như thời tiết dạo gần đây vậy, lúc lạnh lúc nóng.

Trong chốc lát, tiếng cửa mở “lạch cách” vang lên, Triệu Thuỷ Quang lại càng hoảng sợ hơn, chắc hẳn là đã tan họp, cô chẳng hề do dự lập tức trốn đến góc cầu thang, cũng không hề lấy thư để cử, cô khẩn trương đến chẳng còn nhớ gì nữa. Lúc này, cả nhóm giáo sư cùng đi ra, vừa đứng đợi thang máy, vừa nói chuyện, cô mong chờ cả buổi nhưng không thấy được Đàm Thư Mặc.

Đang cảm thấy lạ, ấy vậy mà lúc nhìn thấy một bên mặt của Đàm Thư Mặc, chỉ là liếc nhìn mà thôi, cũng đủ làm cho tim cô đập thình thịch.

Là tiếng của trưởng khoa, “Cô Chu, lúc nào về hưu thế?”

Cô giáo môn Thống Kê đáp, “Sắp rồi, sang năm thôi, về nhà chăm cháu trai, sinh viên thời nay quả là khó dạy khó bảo, hôm qua ở khoa Thương Mại, có một sinh viên nữ tranh luận cùng tôi, nói cái gì mà học tập để cho người ta không sợ hãi, còn nói cái gì có một giáo viên nói với em ấy là: ‘Người trưởng thành rồi sẽ chẳng còn can đảm nữa!’, rồi gì gì nữa đó, sinh viên thời nay càng ngày càng khủng khiếp mà!”

Triệu Thuỷ Quang nghe xong người run lập cập!

“Lão thái thái” lại bắt đầu phàn nàn, nói liên miên không dứt, trưởng khoa xen vào nói, “À, Tiểu Đàm, không phải cậu có cô bạn gái nhỏ cũng là học ngành Thương Mại đó sao?”

Triệu Thuỷ Quang nghe có người nhắc đến mình, cô không nghe thấy anh lên tiếng trả lời, có chút sốt ruột.

Đợi cả nửa ngày, người nọ mới đáp, “Đó chính là bạn gái của em, người nhỏ nhắn, cô bé có mái tóc ngắn, tên là Triệu Thuỷ Quang.”

Triệu Thuỷ Quang tựa vào bức tường lạnh như băng, tay nắm chặt lại, không dám thở mạnh.

Bên kia, bầu khí dường như ngưng ngừng, trưởng khoa cười ha ha nói,

“Trùng hợp vậy, cô Chu, mau để cho Tiểu Đàm tạ lỗi với cô đi.”

Cô giáo vội nói, “Thế thì không cần.”

Nói còn chưa dứt lời, đã nghe thấy giọng của Đàm Thư Mặc, trước sau vẫn lạnh lùng, “Cô Chu, em tin cô bé ấy không có ác ý gì.” Từ ngữ khách sáo nghe kỹ lại lộ rakiên định, “Nếu như nhận lỗi thay, thì chính là thừa nhận em ấy đã sai, em tôn trọng mỗi chuyện cô bé ấy làm, từng lời cô bé ấy nói. Người có lỗi phải xin lỗi chính là em mới đúng.”

Không gian rất là yên tĩnh, chỉ nghe hai tiếng bước chân, tiếng của anh lại vang lên, “Xin lỗi, người mà cô bé ấy nhắc đến là giáo viên cấp 3, em nghĩ, chính là em.”

Im lặng một lúc, anh lại nói tiếp, “Cô Chu, người học trò chỉ tồn tại trong trí nhớ của thầy cô trong chốc lát, nhưng thầy cô trong trí nhớ của học trò là kỷ niệm cả đời.”

Triệu Thuỷ Quang nghe anh nói: “Em tôn trọng mỗi chuyện cô bé ấy làm, từng lời cô bé ấy nói”, nỗi chua xót dâng trào tận trong cõi lòng. Khi nghe anh nói vậy, nước mắt lại tuôn rơi, khoé miệng run run mẫn mẫn chat chat.

Triệu Thuỷ Quang cô cho dù đi đến bất cứ nơi đâu, cũng sẽ không gặp được Đàm Thư Mặc thứ hai!

Người nọ nói, “Các vị đi thông thả, em đi bằng cầu thang.”

Tiếng bước chân ngày càng gần, Triệu Thuỷ Quang sợ sệt kêu lên một tiếng, vội vàng lấy tay lau đi nước mắt.

Còn chưa kịp chạy đi, cửa cầu thang bị mở ra, cô đành phải đứng lại, với vế mặt bối rối.

Cô nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của anh, vẫn là khuôn mặt điển trai ngày nào, cô mỉm cười, “Chào thầy Đàm.”

Đã bao lần, cô đều gọi anh như thế, chắc hẳn cũng chẳng còn nhiều cơ hội gọi như thế này nữa, có lẽ đây là lần cuối cùng, cô cố gắng nở nụ cười, thất vọng lại để cho anh bộ dạng chật vật lúc này của mình.

Đàm Thư Mặc tựa ở cạnh cửa, đứng yên bất động, đột nhiên anh duỗi tay ra, từng ngón dài ngón ngắn đưa tới, đốt ngón tay lạnh buốt vuốt mặt của cô, lau đi nước mắt còn vương, anh mấp máy môi, hỏi, “Triệu Thuỷ Quang, em đang làm gì vậy?”

Anh không hề hỏi “Triệu Thuỷ Quang, sao em lại khóc”, mà anh hỏi “đang làm gì vậy”, như thể đang nói với một đứa bé đang hồn dỗi.

Triệu Thuỷ Quang ngược nhìn anh, mắt không hề nháy, giọng điệu khẳng khái nói, “Thầy Đàm, em không đi nữa.”

Cô kéo áo khoác của anh, lại như nài nỉ, “Em không đi, được không.”

Lúc anh vươn tay ra, rồi cả đến thời điểm này anh vẫn che chắn bảo vệ ỳnh, cô bỗng nhiên không muốn đi nữa, nhưng mọi chuyện cần thiết đều đã được tiến hành đầu vào đây, mẹ của cô cũng bắt đầu giúp cô mua đồ dùng để xuất ngoại, cô không dám thay đổi chủ ý, sợ để nhiều người phải thất vọng, dù sao lật lọng cũng không phải bản tính của cô.

Có thể gặp được anh hôm nay, cô cảm thấy sự kiên trì của mình quả là buồn cười.

Con đường tuy muôn phần cảnh đẹp, nhưng nếu không có anh bầu bạn, còn gì là cảnh đẹp, còn gì là niềm vui ở đời.

Năm đó Hi Vọng đi, cô không hề giữ lại, nghĩ đến bây giờ, có lẽ là báo ứng, hôm nay đổi lại là cô, đời người quả thật trở trêu.

Lần này đến phiên cô nói, đến phiên cô hỏi, “Được không?”

Đàm Thư Mặc nhìn đôi mắt sáng do khóc của Triệu Thuỷ Quang, anh nói, “Triệu Thuỷ Quang, em đã từng nghe câu ngạn ngữ “Over the hill” chưa? Ý nói rằng đã qua cái thời huy hoàng của đời người. Sau này, anh có bình tình suy ngẫm lại những lời em nói, anh hiểu ý em, em bây giờ đang ở trong thời gian leo núi, chờ đợi thời gian đẹp nhất đến, những người trẻ tuổi hơn sẽ chạy về phía trước nhanh hơn em, thậm chí còn leo cao hơn cả em, dễ dàng vượt qua em, lúc này em chỉ còn biết đứng nhìn người khác leo lên thật cao. Cuộc đời con người chúng ta là một chuỗi nói dài của nhiều giai đoạn, một khi đã bỏ lỡ thời gian đẹp nhất, sẽ không còn cơ hội thứ hai! Nhất là tuổi thanh xuân của người con gái!”

Triệu Thuỷ Quang sững sốt, ngẩng cao đầu hỏi, “Anh nói là anh để em đi ra nước ngoài sao?”

Cô không hiểu, lúc anh bảo cô đừng đi, cô lại kiên quyết đi, hiện tại đến khi cô nói không đi, anh ngược lại muốn cô đi.

Đàm Thư Mặc lưu luyến rút tay lại, đút vào túi quần, anh xoay mặt qua một bên, không hề nhìn gương mặt đầm nước mắt của cô.

Triệu Thuỷ Quang nôn nóng, đưa tay kéo tay anh lại, thốt lên, “Em ở lại cũng vậy mà, ra nước ngoài cũng chưa chắc gì sẽ tốt cả, đúng không!” Lại phát hiện cổ tay anh nóng phừng phực.

Cô lập tức rút tay lại, vén tóc anh lên, sờ trán của anh, rất nóng, Triệu Thuỷ Quang không dám tin, “Anh có phải đang sốt không?”

Anh kéo tay cô xuống, nắm trong tay mình, từng đợt truyền đến tay cô, đôi mắt đen của Đàm Thư Mặc có thần không giống người bệnh tí nào.

Anh trả lời, “Không cần lo lắng, chỉ là cảm mạo thôi. Triệu Thuỷ Quang, em phải biết rằng, ra nước ngoài không có nghĩa là trốn tránh, nếu như em nói em muốn tự lập, thì phải trả giá rất nhiều thứ, giống như hôm nay đi, cảm mạo, phát sốt, sẽ không ai biết, không ai lo lắng cho em, phải chính mình mua thuốc, phải gắng gượng đi học. Em phải suy nghĩ thật kỹ cuộc sống như vậy.”

Triệu Thuỷ Quang vẫn không nhúc nhích, cô nhìn đôi mắt toả sáng lạ thường của anh, biết rõ những chuyện anh vừa nói đều đã từng xảy ra với anh, anh cũng chưa từng kể những điều này, khi ở bên anh, cô nghĩ rằng dù trời sập xuống anh cũng chẳng sợ, lại không ngờ rằng anh cũng đã từng trải qua những điều như thế.

Đàm Thư Mặc buông tay cô ra, đánh vào lan can một cái, khiến Triệu Thuỷ Quang càng thêm sợ.

Chắc hẳn do phát sốt, mặt anh hơi hồng, thở nhẹ, người hơi cúi xuống, anh nói, “Triệu Thủy Quang, anh không chỉ là thầy của em, đừng ép anh phải nói như thế nữa.”

Có trời mới biết, anh rất hy vọng cô sẽ ở lại, nói ra những điều như thế, ngay cả chính anh cũng không dám tin mình là người cao thượng như vậy.

Đàm Thư Mặc có chút cảm tức bản thân mình, cầm chặt cánh tay cô, ánh mắt tha thiết lại để người không thể chối từ, nói, “Anh không có cao thượng như vậy, anh chỉ là một người đàn ông bình thường, rất muốn giữ em mãi ở bên mình, suốt đời suốt kiếp, nhưng còn có những chuyện còn quan trọng hơn điều này,” Dừng lại, anh than nhẹ, “Đó chính là anh hy vọng em có thể hạnh phúc!”

Giọng nói anh trầm thấp tràn ngập yêu thương, như thể đã tìm được hạnh phúc đích thực của mình, cô không ngăn được từng giọt nước mắt lăn rơi trên mặt mình.

Anh thu tay lại, bước chậm chậm đi ra ngoài, lúc mở cửa, anh nói, “Triệu Thủy Quang, em đã muốn tự mình trải nghiệm cuộc sống này, thì anh sẽ cho em thời gian hai năm, điều kiện tiên quyết là, từ giờ trở đi, em không thể gọi điện thoại khóc lóc kể lể với anh, cũng không thể chạy đến tìm anh, cũng không liên lạc với anh, phải tự mình tự lập, hai năm sau số điện thoại của anh vẫn không đổi, chỗ ở cũng như cũ, anh sẽ ở nơi này chờ em, khi em về hãy nói anh biết, rằng em đã có thể đường hoàng đứng bên cạnh anh hay chưa.”

Anh vốn thật sự rất giận, anh làm ngơ cô, cô cũng không tìm anh, dù cho giận đến mức nào, cô nói gì anh đều nghe được cả, hôm nay nhìn dáng vẻ đáng thương này của cô, anh thật không thể không mềm lòng, đã thế, hai năm thì hai năm, anh Đàm Thư Mặc đến lúc đó mới ba mươi hai tuổi thôi, chỉ là hai năm thôi, đâu có gì lớn lao.

Triệu Thủy Quang hoàn toàn không biết tình huống lúc này là sao, nghe Đàm Thư Mặc nói vậy, chẳng phải cô khóc bù lu bù loa là uống phi hay sao, những buồn phiền mấy ngày qua chẳng phải đều vô ích sao!

Đàm Thư Mặc quay đầu lại, nhìn cô ngơ ngác đứng ở đó, tâm trạng anh lúc này rất tốt, ai bảo cô bé này trước kia khiến anh lo lắng làm chi, anh nhõm miệng, nở nụ cười mê hoặc lòng người, “Triệu Thủy Quang, đàn ông càng lớn tuổi, giá trị trường càng cao, em hãy lo chuyện hoàn thành tốt khóa học này đi, năm đó, thầy Đàm Thư Mặc của em chính là lưu học sinh đầu tiên được nhận bằng tốt nghiệp danh dự đấy, đừng nói với anh, là em làm không được?”

Triệu Thủy Quang cũng không còn khóc nữa, nhìn đôi mắt khiêu khích của anh, ánh mắt tràn ngập vui sướng, đó chính là Đàm Thư Mặc bấy lâu nay mà cô biết.

Mà cô Triệu Thủy Quang vẫn là Triệu Thủy Quang, lại bị mắc lừa nữa rồi!

Đời người, có đôi lúc, cảm thấy quyết định lúc này đúng cũng chưa chắc gì sẽ đúng ở tương lai, hoặc lại cảm thấy quyết định hiện tại không đúng, chưa chắc cũng sẽ không đúng trong tương lai. Cho nên, đừng suy nghĩ nhiều như thế, hãy cứ sống lạc quan vui vẻ, và luôn mỉm cười! Ai nói tương lai sau này không có chuyện tốt đang chờ bạn chứ.

*** Over the hill (thành ngữ) có 3 nghĩa:

1. escaped from prison or the military. (trốn tù hoặc đào ngũ)

Ex: Two privates went over the hill last night. They broke out of jail and went over the hill. (Hai binh nhì đã đào ngũ tối qua. Họ đã trốn khỏi doanh trại và đào ngũ)

2. too old (for something) (quá già để làm gì)

Ex: You're fifty now! You're over-the-hill to run 500-meter marathon race. (Ông đã năm mươi tuổi rồi! Quá già để chạy marathon 500 mét.)

3. no longer able to do something because of age (không còn đủ khả năng để làm việc gì đó do tuổi tác) = If someone is over the hill, they have reached an age at which they can no longer perform as well as they used to (Nếu ai đó “over the hill”, tức là nói họ đã ở ngưỡng tuổi không còn có thể tung hoành ngang dọc / hoạt động hăng say / linh hoạt như trước nữa)

Nói nôm na là đã qua thời kỳ phong độ nhất / đỉnh cao nhất = đã qua thời kỳ huy hoàng của đời người

36. Chương 36: Vị Đào Ngọt Lịm

Sau đó ư? Sau đó, Triệu Thuỷ Quang thật sự không qua được môn Thống Kê, xem ra ở cái thời này không lưu hành thanh niên nhiệt huyết rồi. Cô còn chưa kịp tận hưởng ngày nghỉ rồi sau đó thi lại, phải ngừng học, thu dọn hành lý đi Canada, phải qua đó học tăng cường tiếng Anh. Hi Diệu hỏi Triệu Thuỷ Quang có cần nói Hi Vọng biết chuyện cô đến Canada hay không, muốn cho Hi Vọng MSN của Triệu Thuỷ Quang, dù sao có người quen giúp đỡ cũng tốt hơn nhiều. Triệu Thuỷ Quang từ chối, cô nói, “Chị yêu dấu, đừng lo, ở trường cũng có nhiều người cùng qua đó mà!” Triệu Thuỷ Quang thầm nghĩ chắc hẳn Hi Vọng từng trải qua cuộc sống như vậy, nhưng chỉ là, hôm nay em đã có hạnh phúc của riêng mình, anh có thể đã tìm được hạnh phúc của anh, em sẽ không đi quấy rầy, cứ như vậy cũng tốt rồi. Có lẽ, khi em đến tuổi xế chiều, ngồi trên xích đu nhớ đến anh, khi ấy em cũng sẽ như hôm nay vậy, mỉm cười chúc anh hạnh phúc. Trước khi đi vài tuần, một sinh viên nam cùng lớp gọi điện thoại cho Triệu Thuỷ Quang, bình thường cũng có qua lại, nhưng trong vài năm đại học, nhưng suốt mấy năm đại học Triệu Thuỷ Quang cũng không giao tế với nhiều bạn khác phái, tất cả đều là do Đàm Thư Mặc. Trong điện thoại cùng sinh viên nam kia nói vài câu, cuối cùng cậu ta nói, “Chúc bạn lên đường bình an, mình không có ghi lời nhắn cho bạn.” Triệu Thuỷ Quang nghe không hiểu lắm. Mãi đến ngày trở về ký túc xá, trông thấy quyển lưu bút thì mới hiểu ra, Hứa Doanh nói, “Đây là tội mình bỏ công mua đó, bạn thích Hello Kitty, mình và Hiểu Hiểu đi chọn cả buổi mới được đó.” Còn Dương Dương thì bảo, “Giờ không được xem, về nhà mới xem!” Triệu Thuỷ Quang lĩnh mệnh, nhưng sau đó về nhà bề bộn nhiều việc, cũng quên bống đi chuyện cuốn sổ, lúc tối liếc thấy cuốn sổ, tiện tay cầm lên coi, trong cuốn sổ đều là chữ ký của các bạn cùng lớp, rồi còn cả lời nhắn, đa phần đều là của con gái, còn trang lưu bút của ba cô nàng kia nằm ở đầu tiên hết, mỗi người viết đầy cả một trang giấy, kể từng kỷ niệm từ lúc khai giảng đến giờ, còn dặn cô phải nhớ bảo trọng, tự chăm sóc lấy mình. Trong đêm đó, mở đèn ngủ lờ mờ nơi đầu giường, chầm chậm lật tường trang xem, mắt Triệu Thuỷ Quang như sương khói bao phủ, cô nhớ đến lúc ở KTV cùng mọi người hát bài hát của Phạm Phạm, câu hát kia: “Hôm nay đây cỏ hoang mọc thành bụi, hoa tươi đã không còn, may mắn đã từng cùng các bạn trải qua tháng ngày tươi đẹp.” Hành lý đi Canada không thể vượt qua mức quy định là 23 kg, ba mẹ Triệu Thuỷ Quang đóng gói hành lý lại, sau đó kiểm tra hết lần này đến lần khác, lúc thu dọn hành lý, Triệu Thuỷ Quang mới hiểu được, đi du học cũng chẳng sung sướng gì, cô thậm chí từng nghĩ mang theo hết, nhưng lại không cách nào nhét tất cả vào hành lý được. Ngày mai phải đi rồi, Triệu Thuỷ Quang cả đêm không tắt điện thoại, quả nhiên, buổi tối nhận được một tin nhắn, “Ngày mai khi nào đi?” Cô đọc đi đọc lại mấy chữ ấy, nước mắt đồng thời chảy xuống, mừng là anh gửi tin nhắn chứ không phải gọi điện thoại, nếu không vừa nghe được giọng anh, cô chắc sẽ gào khóc ngay, cô nghĩ vậy. Cô nhắn lại: “Ngày mai ba sẽ đưa em đến sân bay, hai giờ mười lăm sẽ bay.” Từ Nam Kinh đến Thượng Hải, mất ba giờ đi xe, Triệu Thuỷ Quang trên đường đi chỉ ngủ, lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại, thì thấy mình đang nằm trên đùi mẹ Triệu rồi. Sân bay Phố Đông, ngoại trừ cái lần lúc nhỏ cùng gia đình đi du lịch đến nơi khác phải ngồi máy bay thì cô dường như cũng không có ấn tượng gì mấy, cô không rảnh ngắm nhìn vẻ đẹp phong phú của Thượng Hải, cũng không có thời gian thưởng thức mái vòm sân bay thủy tinh hình trụ độc đáo, đến khi người nọ vận áo khoác màu be điểm tinh chầm chậm bước đến, mọi nỗi niềm trong lòng cô như sóng lớn cuộn trào. Cô rất muốn cười và nói với anh, “Thầy Đàm, hẹn gặp lại.” Thế nhưng cô lại không dám mở lời, cũng chẳng dám ngẩng đầu, sợ nước mắt sẽ rơi xuống. Đàm Thư Mặc sáng sớm đã xin nghỉ, lái xe tới đây, ngắm lại tốt hơn ngồi trong khu vực dịch vụ của Air Canada, quả nhiên không ngoài dự đoán, buổi trưa, cô đẩy hành lý cùng ba mẹ vừa nói chuyện vừa đi tới. Lúc đang ngồi chờ, anh bỗng nghĩ đến một nụ hoa xinh tươi mơn mớn, lúc còn ở bên cạnh thì anh lại không có cảm giác, đến khi rời xa thì lại thấy xinh đẹp thuần khiết biết bao, anh nắm chặt tay mình lại, khoé miệng nhếch lên tự giấu bản thân, hai chữ “buông tay” nói rất đơn giản, nhưng dư vị lại cực kỳ buồn cười. Anh cũng không biết vì đâu mình lại như một đứa con nít đề ra ước định như vậy, nhưng cho dù thế nào thì cũng tuyệt đối không từ bỏ. Đừng quên anh học ngành tài chính đấy, đương nhiên biết khi nào là mạo hiểm, nhưng anh cũng biết rõ càng mạo hiểm bao nhiêu thì lại càng được đáp trả bấy nhiêu. Tình cảm cũng là một sự đầu tư, anh tin tưởng vào sự trả giá của chính mình. Mẹ Triệu trông thấy Đàm Thư Mặc từ xa, liền hô, “Tiểu Đàm, ở đây nè.” Đàm Thư Mặc đến gần chào, “Mẹ Triệu, ba Triệu.” Đây là lần đầu tiên ba Triệu gặp Đàm Thư Mặc, ông gật nhẹ chào. Mẹ Triệu vỗ đầu Triệu Thuỷ Quang, nói, “Con bé này!” Đàm Thư Mặc nở nụ cười, nhìn cô cúi đầu xuống đất, tóc một màu đen tuyền. Mẹ Triệu kéo ba Triệu, bà nói, “Con gái, nên đi gửi hành lý trước đi.” Đàm Thư Mặc tiếp nhận xe đẩy, nói, “Con cùng em ấy đi.” Trên đường đi, hai người đều không nói gì, rất nhiều người bay chuyến bay này, xếp hết hàng này đến hàng khác, người tiếp theo không ngừng dáo dác nhìn qua nhìn lại. Người đưa tiễn phần lớn là cha mẹ và con cái. Nhìn

cặp ở phía đối diện đi, người con trai thì cao ráo khôi ngô, cực kỳ phong độ, người con gái thì nhỏ nhắn tóc không dài lắm, lúc ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt cũng xinh xắn. Nhưng hai người này cũng rất kỳ lạ, theo đoàn người xếp hàng, từ nãy đến giờ người con trai thỉnh thoảng lại nhíu mày, vẻ mặt lãnh ngạo, cô gái thì hết nhìn đông lại nhìn tây, vẻ mặt hoang mang mờ mịt, bộ dạng đăm chiêu. Đã đến lượt người xếp hàng phía trước, Đàm Thư Mặc hỏi, “Cầm hộ chiếu rồi chứ?” Triệu Thuỷ Quang gật đầu, nhẹ “Ừ” một tiếng. Thật lâu sau, Đàm Thư Mặc lại hỏi, “Vé máy bay đâu?” Triệu Thuỷ Quang ngoan ngoãn đáp, “Gửi hành lý xong rồi đi lấy vé.” Hai người không nói thêm gì nữa, check in hành lý, lấy vé máy bay, đều diễn ra trong lặng lẽ. Ngàn đợi vạ chờ, giờ khắc này cuối cùng cũng đã đến rồi, Triệu Thuỷ Quang thật không muốn khóc. Mẹ Triệu bảo, “Phải tự chăm sóc bản thân đấy”, vừa dứt lời, vành mắt đã đỏ lên, ba Triệu đưa túi du lịch qua, rồi quay đầu đi, Đàm Thư Mặc đứng tựa cột, tay bỏ vào túi quần, cúi thấp đầu, khiến người ta nhìn không ra biểu lộ. Triệu Thuỷ Quang bỗng oà khóc nức nở, ôm lấy ba mẹ, không cần biết đây là đâu nữa. Ba Triệu vỗ vai cô, an ủi, “Ngoan nào, mau đi chào người ta một tiếng đi.” Triệu Thuỷ Quang lúc này mới nghẹn ngào nhìn về phía Đàm Thư Mặc, Đàm Thư Mặc giơ tay lên, ánh mắt trong veo như nước, gõ đầu Triệu Thuỷ Quang, máng yêu, “Cô bé ngoan”, giọng nói nỉ non không rõ. Triệu Thuỷ Quang còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn nét mặt của anh, lại đột nhiên bị anh kéo vào trong ngực ấm áp, mũi tràn ngập hơi thở của anh, anh cúi đầu, kề sát bên tai cô, thân mật chạm vào vành tai cô, anh nói nhỏ, “Triệu Thuỷ Quang, đừng khóc, anh vẫn sẽ ở nơi đây chờ em!” Giọng có chút khàn khàn. Cô còn tưởng do anh đang bị cảm nên giọng thế, ngo ngoáy muốn ngẩng đầu nhìn anh, lại bị tay anh ấn đầu xuống, anh kêu “Chờ một chút”. Cô bị anh ôm vào lòng, đôi má dán trên lồng ngực phập phồng, tai nghe từng nhịp tim đập của anh, cảm giác cổ họng anh nhúc nhích, đột nhiên hiểu ra vì sao giọng anh lại trầm như vậy, vì sao lại ấn đầu cô xuống và nói “Chờ một chút”, trên gương mặt cô cũng đã ướt đầm rồi. Trong sân bay nườm nượp người đến rồi đi, tiếng bước chân dồn dập, tiếng trẻ con nô đùa hí hửng, tiếng ồn ào huyền ảo, tất cả dường như biến mất, trong vòng tay ấm áp của anh, trong phút chốc cô hi vọng đây thật sự là thiên trường địa cửu. Thế nhưng cuối cùng, anh vẫn phải buông cô ra, sờ gương mặt non nớt cô, khuôn mặt hiền hoà đầm ấm, anh nói, “Đi thôi.” Cô cầm hành lý lên lau đại nước mắt, sau đó đi vào trong khu hải quan, không quay đầu lại, nước mắt vừa lau thế mà lại chảy xuống. Vào bên trong, cô vừa thút thút vừa trình giấy tờ với nhân viên hải quan, nhân viên hải quan thấy thế cũng không làm lạ, đóng dấu, rồi cho qua. Bắt đầu từ đây, em sẽ ngẩng đầu mạnh dạn bước về phía trước, mà bên trong túi du lịch của em, mãi chỉ chứa tâm hồn anh. Đại học Melson nằm ở một thị trấn nhỏ phía đông Canada, hai phần ba người trong thị trấn đều là sinh viên của trường. Lúc Triệu Thuỷ Quang mới đến đây là ngày mùa thu, mùi giờ hoàn toàn khác nhau, vội vàng thích ứng hoàn cảnh. Ngôn ngữ, chỗ ở, mối quan hệ, học tập, thức ăn, và đủ mọi chuyện khác đã vắt kiệt hết tinh thần và thể xác của cô. Cô đã từng lén trốn trong phòng mà khóc, nghĩ mình đúng thật đang tự dày vò bản thân mà, bỏ lại bạn bè, rồi người thân, và cả người yêu sâu đậm, côi cút căn cứ phần đầu. Cô nhớ Đàm Thư Mặc đã từng nói, “Triệu Thuỷ Quang, em phải biết rằng, ra nước ngoài không có nghĩa là trốn tránh, nếu như em nói em muốn tự lập, thì phải trả giá rất nhiều thứ, giống như hôm nay đi, cảm mạo, phát sốt, sẽ không ai biết, không ai lo lắng cho em, phải chính mình mua thuốc, phải gắng gượng đi học. Em phải suy nghĩ thật kỹ cuộc sống như vậy.” Thì ra anh luôn tính trước mọi chuyện cho cô, giờ đây cô mới hiểu được anh dụng tâm lương khổ thế nào. Khi cô gặp gian nan sẽ nghĩ đến phải chăng năm đó Đàm Thư Mặc cũng đã từng bước trải qua những điều này, nghĩ như vậy khiến bản thân cô tràn trề sinh lực. Cô đã nói thì nhất định phải làm được, vì anh, cũng vì chính mình. Vạn sự khởi đầu nan, Triệu Thuỷ Quang rốt cục sống qua cuối thu, cuối cùng cô cũng có dũng khí thành thật nói với mẹ Triệu trong điện thoại, “Mẹ, con rất tốt, thật mà, đừng lo.” Một hôm trên đường đến trường, cô nhặt chiếc lá phong rơi xuống lên, kẹp vào sách giáo khoa, sẽ có một ngày Triệu Thuỷ Quang cô tặng chiếc lá này cho Đàm Thư Mặc. Mọi người thường kháo nhau rằng Canada là đất nước của lá phong đỏ, nhưng rất ít ai từng nhìn thấy cảnh xác xơ tiêu điều của cây phong, cũng rất ít người nhắc đến ở đây một năm trời đông giá rét suốt 8 tháng. Đã đến lễ Noel, bầu không khí ngày lễ ở nước ngoài náo nhiệt hơn rất nhiều, Triệu Thuỷ Quang và bạn cùng phòng hào hứng trang trí, nhưng Triệu Thuỷ Quang lại không có cảm giác ấm cúng kia, lễ Noel của người phương Tây tương đương ngày Tết âm lịch của Trung Quốc, nhưng không có người thân bên cạnh ngày thì còn gì gọi là Tết âm lịch? Triệu Thuỷ Quang nhớ ngày 22/12 là sinh nhật của Đàm Thư Mặc, cô không cần bắt cứ điều gì nhắc nhở cũng có thể nhớ rõ môn một, anh mặc dù nói không cho phép liên lạc, nhưng cô nghĩ chắc hẳn ngoại trừ sinh nhật. Cô gửi cho anh bưu thiếp, có in cảnh vật mùa hè, sắc màu rực rỡ, lá cây óng ánh, dù đã ở đây bấy lâu cô vẫn chưa nhìn thấy được cảnh đẹp như thế, nhưng vẫn luôn hi vọng anh có thể nhìn thấy điều tốt đẹp nhất. Nghĩ tới nghĩ lui, thôi thì viết thêm gì đó, cô viết: “Sinh nhật vui vẻ”, lại ghi thêm một câu “I miss you”. Một tháng sau, sáng sớm đã có người gõ cửa dồn dập, Triệu Thuỷ Quang lơ mơ

buồn ngủ chạy xuống, mở cửa thì thấy nhân viên công ty chuyển phát, cô ký nhận gói bưu kiện, lúc đóng cửa nhìn thoáng ra ngoài, mới phát giác tuyết đã rơi rồi. Bưu kiện này nhỏ, lớn cỡ hai bàn tay, Triệu Thủy Quang ngỡ, mẹ Triệu đâu có nói là gửi gì cho cô. Cầm kéo cắt phần băng dán bên ngoài, bên trong là ba hộp kẹo, có vị ô mai, vị đào, và vị chanh nữa, còn có một tờ giấy trắng nằm dưới đáy hộp kẹo, là nét chữ uyển chuyển, nhưng lại mạnh mẽ đầy quen thuộc: " Flower is red, leafis green, candy is sweet, and so you are." Hoa thắm sắc đỏ, lá đượm màu xanh, kẹo vương vị ngọt, và em cũng thế! Cô mở nắp ra, bốc một viên kẹo bỏ vào miệng, bỗng hoài niệm chuyện xưa, vị đào ngọt lịm tan trong miệng, cô cứ nhìn mãi câu kia: "Candy is sweet,and so you are." Ngoài cửa sổ tuyết rơi ngay càng nhiều, ấy vậy mà hơi ấm trong phòng dần tăng cao.

37. Chương 37: Phần Kết

Sau lễ Nô-en thì Canada không chỉ lạnh, mà là lạnh hơn, Triệu Thủy Quang là người phương Nam, trước giờ quen với khí hậu ôn hòa ẩm ướt, gặp thời tiết như vậy lẽ đương nhiên không thể thích nghi được, vì vậy đã đổ bệnh, lúc gọi điện thoại ế Triệu, nhờ bà chỉ dẫn tìm trong đồng thuốc mà bà đã gửi qua, cuối cùng cũng tìm được loại thuốc phù hợp. Lúc bị bệnh, cô vô cùng nhớ nhà, nghĩ đến bao điều không thích nghi nổi ở nước ngoài, rồi lại nghĩ đến sự ân cần chu đáo của người nọ đối với mình khi còn ở trong nước, càng nghĩ lại càng yếu đuối hơn, và rồi ôm mặt khóc nức nở, ngủ thiếp đi trong nỗi ưu tư trĩu nặng. Tô San, bạn cùng phòng của cô, là cô gái đến từ Bắc Kinh cách đây vài năm, là người rất thẳng thắn phóng khoáng, lúc thấy Triệu Thủy Quang một mình lẻ loi ở chốn này, lại nhớ tới bản thân lúc trước cũng thế, chẳng dễ dàng gì cho cam, cho nên cũng quan tâm Triệu Thủy Quang nhiều hơn, chăm sóc cô mỗi khi bị bệnh. Sau khi hết bệnh, Triệu Thủy Quang dường như càng có thể hội nhập với cuộc sống ở Canada, học thói quen của người bản xứ mặc áo lông dày cộm bên ngoài, bên trong thì mặc áo sơ mi, vào áo mỏng, vào nhà thì cởi áo khoác ra, còn khi đi ra ngoài thì lại mặc thêm vào. Dần dần cũng bắt kịp chương trình học ở trường, người Châu Á vốn thông minh so với người nước ngoài, trau dồi ngôn ngữ một chút, thì thành tích tự nhiên sẽ nâng cao. Cuối tháng mười hai, Triệu Thủy Quang bắt đầu được nghỉ đông, khi ấy cô nhận được một cú điện thoại, cô nói: "Hello", bên kia ngập ngừng một lúc: "Là anh đây." Triệu Thủy Quang còn tưởng bản thân có thể bắt chước phim truyền hình, vờ hỏi, "Anh là ai?" Thế thì quá giả tạo, đó cũng không phải chuyện mà Triệu Thủy Quang biết làm, nghe giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái của anh như tiếng thanh niên, thì cô đã biết là ai, cô hỏi: "Hi Vọng?" Bên kia "Ừ" rồi nói tiếp: "Anh kêu chị Hi Diệu cho số của em, biết em đã đến Canada rồi!" Triệu Thủy Quang trong lòng thầm trách Hi Diệu, nói: "Phải, em đã đến vào dịp nghỉ hè." Nói nhẹ nhàng thoải mái, tựa như đang nói chuyện với người bạn cũ vậy. Đúng vậy, những kỷ niệm một thời tuổi trẻ, đó là thời gian vô cùng đẹp đẽ, làm sao có thể quên được chứ, xem anh như một người bạn cũ, dù biết sẽ đau lòng, sẽ có chút vấn vương. Hi Vọng là người thông minh, nhanh nhẩu phản ứng lại, nói: "Đã đến chỗ của anh mà cũng không chào hỏi một tiếng!" Đôi mắt nhắm lại, giọng điệu mang theo chút trêu chọc. Triệu Thủy Quang pha trò, cười: "Hi hi". Hai người đều quen với sự thay đổi này, nhất thời thấy lúng túng. Thật lâu sau Hi Vọng mới nhỏ giọng hỏi: "Em chịu được không?" Sợ cô hiểu lầm, lại nói thêm câu: "Ở đây lạnh lắm!" Triệu Thủy Quang nói: "Phải, rất lạnh!" Giơ lên đồng hồ đeo tay lên coi mới phát hiện đã đến thời gian lên lớp, cô thuê phòng ở cách xa trường học, vì thế phải đi học từ sớm. Hi Vọng đang ngồi trước máy vi tính, mắt nhìn lịch bay trên màn hình, nói: "Ừm, vậy là tốt rồi, em mau đi đi, có gì thì cứ gọi cho anh!" Triệu Thủy Quang đang thu dọn sách vở bỗng dừng lại, nói: "Được, bye bye." Hi Vọng nói: "Bye bye, anh cúp đây." Thật ra anh và cô cũng biết không ai trong hai người sẽ gọi cuộc điện thoại kia cả. Đúng vậy, Triệu Thủy Quang đôi khi cũng sẽ nhớ đến Hi Vọng, nhưng càng ngày càng ít nhớ đến hơn. Hai người đã từng bên nhau lâu như thế, hơn nữa kỷ niệm lại nhiều vô số kể, ít nhiều cũng gọi lên dĩ vãng đôi lứa tươi đẹp. Cô nhớ đến anh, như nhớ con bướm bướm đã thấy lúc ban sáng, thắm cỏ xanh tươi bên đường, mây trắng bồng bềnh trôi trên bầu trời xanh thẳm, chỉ đơn giản là nhớ mà thôi, có đôi khi, "tưởng nhớ" trở thành "hoài niệm", phải chăng đó là một loại lãng quên? Hi Vọng cúp điện thoại, lại bấm một dãy số khác, gọi đến công ty du lịch: "Xin chào, tôi muốn đăng ký vé đến Montreal vào tháng tới, quá cảnh à? Tốt nhất đừng quá cảnh." Dừng lại rồi nói tiếp: "Tôi muốn bay thẳng!" Vốn đã hẹn đến chỗ của người bạn vào tuần cuối cùng của kỳ nghỉ, bắt ngờ lại biết cô đang ở Canada, như vậy có phải anh có thể hi vọng một điều gì đó không? Ban đầu muốn đặt vé máy bay quá cảnh ở nơi cô sống, chẳng có gì cả, chỉ là thăm nghĩ gặp mặt một chút mà thôi. Hôm nay lại nghe cô nói chuyện, thì anh đã biết chuyện của hai người từ lâu đã kết thúc rồi, dựa vào ghế, anh nghĩ, cũng tốt thôi, từ nay về sau mỗi người đều có cuộc sống riêng, trân trọng lẫn nhau.

Vào dịp mừng năm mới, nghe nói trong nước tuyết rơi dày đặc, Triệu Thủy Quang hơi lo lắng, cô biết rõ Đàm Thư Mặc nhất định sẽ về Bắc Kinh để mừng năm mới, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị mắc kẹt ở sân bay. Nghĩ đi nghĩ lại quyết định gọi điện thoại. Ngày ấy cũng là ngày Triệu Thủy Quang thi thử giữa kỳ, ở chỗ các cô tuyết cũng rơi rất nhiều, Triệu Thủy Quang có chút bực bội, sao gần lễ mừng năm mới rồi còn thi nữa, nhưng cũng đành hết cách, phải khoác áo lông vừa dày vừa dài đến trường trong tuyết lạnh, gió lạnh vù vù thổi qua mặt, giày giẫm lên lớp tuyết đọng lại phát ra tiếng “sột soạt”. Quá trình thi rất thuận lợi, nhưng không biết kết quả thế nào, Triệu Thủy Quang thi xong không thể chờ đợi được mà chạy một mạch về nhà gọi điện thoại, vừa vặn bên cô đang là 12 giờ trưa, bên chỗ anh thì 12 giờ khuya, chỉ chênh nhau 12 tiếng, thêm lại cách nhau nửa vòng trái đất. Thế điện thoại chuyển cả buổi, cuối cùng cũng thông, thật ra Đàm Thư Mặc là người rất “tiết kiệm”, phải rồi, Triệu Thủy Quang nghĩ lại càng thêm khó chịu, “tiết kiệm” đấy nhé, đến cả điện thoại không hề có nhạc chuông đa âm, mà chỉ có tiếng “bíp bíp” đơn điệu thôi. Triệu Thủy Quang kể điện thoại sát tai, hờn hờ chờ đợi. Một lúc sau mới có người nghe máy, “Hello”, là giọng nói tiếng Anh của anh. Triệu Thủy Quang ngã xuống giường và lớn tiếng nói: “Thầy Đàm, năm mới vui vẻ!” Chỉ nghe bên kia vang lên “Đùng” một tiếng, hình như âm thanh pháo hoa đang nổ. Đàm Thư Mặc cười khẽ đầy gọi cảm, tiếng cười truyền vào trong tai của cô, Triệu Thủy Quang vui vẻ mừng khắp khối trong lòng. Đàm Thư Mặc gần đây đã trở lại Bắc Kinh để mừng năm mới, lúc thấy có điện thoại, mấy đứa cháu ngoại trai vẫn còn đang giành đua leo với Sở Phi Phi. Đúng vậy, đồng chí Sở Phi Phi ăn xong cơm tất niên, sau đó liền chạy qua mấy con đường để đến đây chúc tết, dù sao nhà của Đàm Thư Mặc cũng y như là nhà mình vậy, trước đây mỗi khi tan học, trong nhà không có ai thì sẽ đến nhà của Đàm Thư Mặc chơi, xem ông nội của Đàm Thư Mặc vẽ tranh. Đàm Thư Mặc lúc nhìn thấy số điện thoại thì cảm thấy ngỡ ngàng, một dãy số dài ngoằng, cứ tưởng rằng bên nước Anh có chuyện gấp, lúc nghe máy, thì lại vui mừng không thôi, nghe được giọng nói ngọt ngào ấm áp của cô vang lên bên tai, ngẩng đầu lại có pháo hoa đang pháo hoa nổ đi đùng, rực rỡ bừng sáng cả một góc trời trong đêm. Anh dựa vào lan can, nụ cười trên môi lại càng tươi hơn bao giờ hết. Thời gian vừa đúng, hoa nở vừa vặn, không phải sao? Triệu Thủy Quang nằm ở trên giường, nghĩ đến cảnh náo nhiệt bên kia, có tí buồn bực, hỏi: “Bây giờ đang ở Bắc Kinh sao? Lễ mừng năm mới vui không?” Đàm Thư Mặc buồn cười, đoán chừng cô bé kia đang ghen tị đấy mà, nhàn nhạt nói: “Cũng khá vui, năm nào cũng vậy mà.” Không kích thích hẳn. Vừa mới nói mấy câu, điện thoại đã bị Phi Phi giật lấy, giọng nói bốn cọt: “Này, em Tiểu Quang.” Triệu Thủy Quang không hiểu ra sao cả, tự đứng lại xuất hiện một người, nhưng vẫn lịch sự nói: “Chào anh Sở, chúc mừng năm mới!” Sở Phi Phi cười cười, đôi mắt phượng càng híp lại thành một đường dài, nói: “Lúc nào về đây đi, chúng ta cùng nhau ăn chơi, vừa nãy mới ăn hết sủi cảo...” Còn chưa nói xong, đã bị Đàm Thư Mặc giật lại điện thoại. Triệu Thủy Quang nghe được bên kia mắng câu “Biến”, đó là giọng của Đàm Thư Mặc, cô bỗng tưởng tượng cảnh hai anh chàng đó đang đùa giỡn, che miệng cười rộ lên, người này tính tình cũng rất trẻ con. Đàm Thư Mặc cầm điện thoại nghe, còn chưa mở miệng nói, đã nghe bên kia lên tiếng trước: “Ăn hết sủi cảo rồi kìa!” Giọng nói cực kỳ rầu rĩ. Đàm Thư Mặc nói: “Mà anh nghĩ, chỉ có thì là, rồi thịt heo hầm cải trắng, có nhiều đó thôi.” Giọng nói tràn đầy vui vẻ, không thể che giấu, tất cả đều biểu hiện ra cả. Triệu Thủy Quang hơi ừ ừ, nói: “Thì là không thể ăn.” Đàm Thư Mặc “Ừ” nhẹ một tiếng, không hề nói những lời nồng nàn, giọng nói rét lạnh trong đêm hoa nở rạng ngời. Triệu Thủy Quang cũng cảm giác mình bị bệnh tâm thần rồi, gọi điện thoại đường dài, chỉ để thảo luận sủi cảo ăn được hay không! Người đang chìm đắm trong bể tình đều là kẻ ngốc hết. Hai người nói chuyện trên trời dưới đất, từ đầu đến cuối, cô không hề kể khổ, đều nói đến những chuyện lý thú khi mới đến đây, ví dụ như lần thứ nhất đến xe điện ngầm ăn, cô đã gọi món rẻ nhất, ai ngờ khiến nhân viên phục vụ rất lung tung, bởi vì món đó chỉ là gia vị thêm vào trong món ăn mà thôi, mấy món khác mới tính tiền. Anh dựa vào lan can bên cạnh, vừa nghe điện thoại, vừa cười khẽ, ngẫu nhiên sẽ nói vài câu với cô, một hồi thì lại thay đổi tư thế. Mãi đến khi thẻ điện thoại gần hết tiền, có giọng nói nhắc nhở còn lại năm phút, cô mới nói: “Vậy đi, năm mới vui vẻ!” Anh nói: “Ừ, phải tự mình chăm sóc cho bản thân.” Lặng im thật lâu, cô dựa vào cạnh giường, nhìn ánh mắt trời rực rỡ chiếu rọi qua cửa chớp, nghe hơi thở đều đặn của anh; Còn anh thì đứng trên hành lang, nhìn qua khung cửa sổ, mấy đứa cháu nhỏ vẫn đang nô đùa, người nhà thì đang đánh bài, bầu không khí hoà thuận vui vẻ, bên tai vắng vắng tiếng hít thở của cô. Giọng nói rập khuôn lại chen ngang: “Kính thưa quý khách, thời gian trò chuyện của quý khách còn một phút...” Cô nói: “Hẹn gặp lại.” Vẫn còn lưu luyến, anh nói: “Ừm, gặp lại!” Vẫn không muốn cúp điện thoại, cuối cùng, cô nói: “Em muốn trở về!” Cũng không phải nói nhất định phải trở về, chỉ đơn thuần nghĩ như thế khi nghe được giọng nói của anh, cô cũng biết là không thể nào, chỉ là nói mà thôi, rốt cục cũng đã nói ra, sợ bị anh mắng, thì điện thoại vừa lúc kết thúc! Quả nhiên, bên tai chỉ còn nghe tiếng “bíp bíp” vang đều, đột nhiên đối mặt với căn phòng nhỏ trong sự cô đơn lẻ loi. Bên kia, anh nói: “Được.” Cô nói muốn trở về, và anh

cũng đã thốt lên lời đó, thật ra chính bản thân anh cũng muốn cô quay về, nhưng nữ lòng nào nói ra được chứ, khiến cô một lần nữa đứng trước ngã ba lộ chọn. Vừa vặn nói ra, cuộc gọi cũng đúng lúc kết thúc.

Sau đó, Triệu Thuỷ Quang lâu lâu sẽ gọi điện thoại cho Đàm Thư Mặc, đều là gọi lúc bên cô buổi tối còn anh thì ban ngày, anh sẽ chăm chú lắng nghe cô nói chuyện, cô thì ngày càng gan hơn, lúc rất nhớ anh sẽ lập tức gọi điện thoại “quấy phá” anh. Thật ra, Đàm Thư Mặc cũng rất nhớ cô, hai năm ước hẹn kia, được rồi, chỉ cần không quá trốn thì anh sẽ mở một mắt nhắm một mắt lại. Ba tháng kế tiếp, là năm học cuối cùng của Triệu Thuỷ Quang, phải viết luận văn, thi cử cũng nhiều hơn, bắt đầu bận rộn đến đầu tắt mắt tối, suốt ngày vui đầu đọc sách ở thư viện, ngay cả nickname của MSN cũng đổi thành: lái xe đến đổ máu LIB, dĩ nhiên cũng rất ít khi liên lạc với Đàm Thư Mặc. ***LIB: viết tắt của Library (thư viện) Thật ra Triệu Thuỷ Quang ở đây, cũng có rất nhiều bạn bè người Trung Quốc, cô là người cởi mở và tỉ mỉ, có không ít bạn học nam ngổ lỏi, nhưng Triệu Thuỷ Quang đã có Đàm Thư Mặc rồi, chỉ coi những bạn học nam khác như bạn bè bình thường, mấy chàng trai nước ngoài đều rất thực tế, lâu dần, người ta biết rõ bạn không có ý với người ta, tự ắt tìm kiếm mục tiêu kế tiếp. Triệu Thuỷ Quang cũng không cảm thấy cô đơn. Tuy mỗi lần đều nói chuyện điện thoại rất lâu, nhưng giọng nói kia vẫn không phải kề cận bên tai, lúc buồn bã, bất luận cái gì cổ vũ cũng không bằng một cái ôm ấm lòng của anh. Triệu Thuỷ Quang buồn cười mà nghĩ: tình yêu cách biệt hai phương trời đúng thật tra tấn người. Nhớ lại năm đó, Dương Dương say sưa nấu cháo điện thoại, cô còn đi phá người ta, giờ thì phải mau chóng niệm A Di Đà Phật, báo ứng đúng là báo ứng mà. Khoảng thời gian viết luận văn, Triệu Thuỷ Quang kết bạn cùng Tô San, cô gái học ngành Kinh Tế cũng có cả một núi sách phải đọc, hai người thường xuyên cùng nhau vào thư viện, rồi cùng nhau về nhà. Tô San là cô gái đến từ Bắc Kinh, xinh đẹp, năng động, cả người tràn trề sinh lực, còn có cả khối bạn trai, Triệu Thuỷ Quang trước nay không giống người khác, cô rất cảm ơn việc Tô San tận tâm với mình, cũng sẽ không vì chuyện riêng tư của Tô San mà đối xử lạnh nhạt khinh rẻ cô ấy như những cô gái khác. Dù sao mỗi người đều lựa chọn cách yêu khác nhau. Tô San cũng vui vẻ kết bạn cùng Triệu Thuỷ Quang, mối quan hệ của hai người thân thiết hơn cũng sẽ trò chuyện và kể nhau nghe chuyện tình cảm, nhưng mỗi người đều có bí mật nhỏ, cuộc sống ở nước ngoài vốn bận rộn, còn có ai mà rảnh đi lo chuyện người khác chứ. Tô San vẫn luôn cho rằng Triệu Thuỷ Quang thầm yêu ai đó, chỉ là chưa “đơm hoa kết trái” mà thôi. Ngày ấy, hai người đi ăn cùng nhau, ghé vào một quán nhỏ để ăn súp. Gọi chén súp củ cải đỏ, bên trong có cà chua, cải bắp và cà rốt. Tô San vừa ngẩng đầu lên thì thấy Triệu Thuỷ Quang đang gắp từng miếng cà rốt ra, vô cùng cẩn thận, như thể đang thực hiện một công trình lớn lao nào đó. Tô San nói, “Nè, không thể kén ăn như vậy!” Triệu Thuỷ Quang lại cười đáp, “Mình không thích ăn cà rốt!” Tô San bực dọc nói lại, “Bộ bạn ở trong nước cũng thế à?” Triệu Thuỷ Quang không nói gì, Tô San cho rằng cô đuối lý, ai ngờ một lát sau, cô đáp, “Trong nước mình có một người tri kỷ rất tốt, cà rốt của mình đều đưa cho người đó ăn!” Híp mắt lại, mỉm cười ngọt ngào, trong mắt tràn ngập niềm hân hỷ. Dù cô chưa nói là nam hay nữ, đương nhiên Tô San cũng biết chắc đó là nam rồi. Con gái chỉ khi nhắc đến người con trai mà họ yêu thích thì mới cười rạng rỡ như thế, cười đến ngây ngô như kẻ ngốc, lại vẫn chan chứa một niềm vui khôn tả. Triệu Thuỷ Quang mỗi lần ăn cà rốt, lúc gắp cà rốt ra đều nhớ đến Đàm Thư Mặc, nhớ đến anh đã nói, “Anh chỉ nói anh không ghét ăn cà rốt, nhưng chưa nói là anh thích ăn!” Chỉ cần như vậy thôi, cũng đã cảm thấy hạnh phúc và tràn đầy mật ngọt yêu thương, đã từ bao giờ tất cả thói quen của em đều có sự hiện diện của anh. Viết xong một nửa luận văn, Triệu Thuỷ Quang cùng Tô San trên đường trở về nhà, hơn mười giờ tối, thị trấn nhỏ rấy yên ắng, lâu lâu có xe chạy vụt qua, nghe tiếng gió vù vù bên tai như ong vỡ tổ, Triệu Thuỷ Quang kéo phéc-mơ-tuya của chiếc áo bông lên, Tô San cũng không nói gì, hai người học hành cả ngày cũng đã thấm mệt rồi. Nhanh về đến nhà, Tô San bỗng nhiên thốt lên, “Hôm nay là trăng rằm”, Triệu Thuỷ Quang cũng ngẩng đầu lên, nhìn nòm mà Tô San chỉ, quả thật là vầng trăng tròn vành vạnh, sáng tỏ như nước, treo lơ lửng trên nóc nhà. Triệu Thuỷ Quang tay vừa ôm túi đựng laptop, một tay bỏ vào túi quần, thơ thẩn đứng đó nhìn ánh trăng sáng vằng vặc, cô nhớ người nọ cũng từng nói, “Nhìn đi, ánh trăng tối nay.” Khi đó, cô và anh đều cùng ở dưới một bầu trời, nhìn cùng một ánh trăng, giọng anh mắng cô là “đồ ngốc” đầy yêu thương vẫn còn văng vẳng bên tai, giờ đây bên cô đang là buổi tối, còn bên anh lại là ban ngày, không thể cùng nhau ngắm trăng được. Triệu Thuỷ Quang chậm chậm bước lên bậc thềm, mở cửa, giẫm mạnh giày để phủi tuyết đọng, rồi quay lại nhìn mặt trăng tròn kia, ử rử vô hạn. Lúc ngủ, chịu không được muốn gọi điện cho anh, lúc gọi đi, người nọ rất nhanh đã bắt máy, “Alo” một tiếng, nghe trong điện thoại khá ồn ào. Đàm Thư Mặc hơi lo lắng, cứ tưởng cô xảy ra chuyện gì, ngày thường khi cô gọi anh đều là bên anh buổi tối, như thế anh mới rảnh rỗi, hôm nay lại khác, và cách thật lâu cô mới liên lạc với anh, anh đương nhiên phải căng thẳng, liền rời khỏi tiệc rượu. “Sao vậy?” Anh đứng bên cửa sổ, phía dưới là con đường tấp nập

xe qua lại. Triệu Thuỷ Quang ấp a ấp úng nói, “Không có gì, chỉ là đêm nay ngắm trăng rằm, chợt nhớ anh.” Nói xong thật muốn đánh bản thân, nói cái gì thế này, khủng quá đi thôi! Đàm Thư Mặc lập tức nhớ đến cái đêm cô gặp mẹ anh xong cũng chính là cái đêm trăng rằm, khẽ bật cười, Triệu Thuỷ Quang hơi ngưỡng, nói, “Em ngủ đây, vậy nha.” Đàm Thư Mặc cầm điện thoại, tay gõ nhẹ lên tấm kiếng, vội vàng kêu, “Khoan đã”, Triệu Thuỷ Quang không có cúp máy, vẫn cầm điện thoại, nằm trên giường chờ anh nói tiếp. Anh khẽ thở dài, “Anh cũng rất nhớ em.” Lời tâm tình nồng nàn yêu thương khiến mặt và lỗ tai cô nóng lên, khuôn mặt anh như đang hiện rõ ràng trong đêm đen. Anh nói “ngủ ngon” nghe thật dịu dàng, như ru cô vào giấc ngủ êm đềm. Cô gật đầu cười trong điện thoại, tràn đầy vui sướng, “Ngủ ngon.” Cúp điện thoại, đắp chăn, mỉm cười chìm vào giấc ngủ. Bên kia, Đàm Thư Mặc cúp điện thoại, vừa xoay người, đã thấy Hàn Hi Hi đứng ở phía sau, hôm nay hai người có người bạn học kết hôn, cùng đến tham gia tiệc cưới. Hàn Hi Hi nhìn ánh mắt đượm niềm vui không ngớt của anh, lòng thoáng chua xót, nói, “Cô bạn gái nhỏ ở Canada à?” Đàm Thư Mặc cất di động vào túi, khẽ gật đầu. Hàn Hi Hi gượng cười, đùa cợt hỏi, “Nghe nói anh phải đợi cô bé đó hai năm, con gái trong hai năm này có thể quên biết bao nhiêu người.” Đàm Thư Mặc nhìn thật sâu vào mắt Hàn Hi Hi, Hàn Hi Hi chợt dạ bởi ánh mắt sắc bén của anh, vội quay mặt chỗ khác, anh nhường mày, khẽ cười, tâm trạng rất tốt, “Cô ấy ở bên đó hai năm, ai nói anh không thể cùng qua đó?” Hàn Hi Hi ngẩng đầu nhìn về mặt tự tin vui vẻ của anh, cô biết rõ Đàm Thư Mặc là người nói là làm, đối với cái bản thân muốn trước giờ đều cố gắng đạt được, đây mới chính là anh, chỉ đáng tiếc là không phải với cô. Cô Hàn Hi Hi tự hỏi sao mình lại không làm được điều này, Đàm Thư Mặc nếu có thể đem một phần mười tình cảm dành cho Triệu Thuỷ Quang đối với cô, cô cũng cam tâm tình nguyện, giờ thì tốt rồi, cô đã thông suốt, cần gì chứ, tình yêu có lẽ khiến người ta trở nên xinh đẹp, chứ không phải xấu xí. Cô nghĩ thế, xua tay, đi vào đại sảnh, nói, “Nhớ kết hôn phải mời em đấy, mà miễn tiền mừng nhé! Đau lòng quá rồi!” Cứ như vậy đi, một cô gái như cô, xinh đẹp lại thông minh, là do Đàm Thư Mặc không biết nhìn thôi, tâm trạng cô hiện thời thật tốt, giẫm mạnh gót giày tiến về phía trước. Đàm Thư Mặc nhìn khung cảnh sau lưng của cô, dựa vào bệ cửa sổ, bắt chéo chân, cười khẽ. Xa xa, cô dấu chú rể đứng mời rượu, anh nhìn thế, cũng có chút vui mừng và ngưỡng mộ, nói thật, anh cũng rất chờ mong một ngày như vậy. Kết hôn, nắm tay, bách niên giai lão, nếu như kết hôn cùng cô bé con ấy, anh nhất định sẽ cười toe toét đến tận mang tai, kiên định hô to, “YES, I DO.” Thực tế thì Đàm Thư Mặc cũng trông ngóng điều đó, vào tháng tư, xin ngân hàng đầu tư sớm cho chuyển công tác, hộ chiếu cũng đã làm xong hết, anh như ngựa không dừng vó đặt sẵn vé máy bay và khách sạn. Rốt cuộc xuất phát. Từ lúc cô đi, anh đã quyết định phải ở bên cô, chỉ là cần thời gian tìm công việc, với bằng cấp nước Anh và kinh nghiệm làm việc ở Trung Quốc muốn tìm việc ở Bắc Mỹ, cũng phải đợi duyệt khá lâu. Đây cũng chính là nguyên nhân anh không cho cô liên lạc với mình, cô lại tưởng rằng anh sẽ để cô một mình ‘chiến đấu’ hai ba năm bên ấy, anh thật đúng không thể buông tay được. Chỉ là, cô vừa mới qua đó, khó tránh khỏi nhớ nhà, cũng không thể tránh được việc hối hận, khi đó nếu anh liên lạc với cô chắc còn khiến cô khổ sở hơn, cũng không dễ dàng hoà nhập với cuộc sống mới và thích ứng với hoàn cảnh mới. Do đó, anh mới cho cô thời gian, một mình tôi luyện, đợi đến lúc cô đã cứng cáp hơn, cũng là đến lúc anh nên đến. Máy bay từ Trung Quốc đến Canada, đi một vòng trái đất, loáng cái đã đáp xuống. Trên đường đi, anh cầm bưu thiếp có ghi địa chỉ mà cô đã gửi, ghé qua trường học của cô, đi qua lùm cây in dấu chân của cô, gặp được ông cụ chạy bộ mà cô đã kể, một đường cất bước, lòng tràn đầy vui sướng. Cứ thế, anh đã từ từ bước vào cuộc sống của em. Đứng trước cửa nhà của cô, anh vuốt ấn đường, gõ cửa, nhưng không ai trả lời, anh nhìn đồng hồ cũng đã ba giờ chiều, có lẽ cô còn đang học, anh dựa vào hàng rào trước nhà đợi cô, ông cụ tóc vàng tản bộ đi ngang qua, vẫy tay chào anh, anh gật đầu mỉm cười. Tháng tư ở Canada, vẫn giá lạnh hơn so với trong nước, nhưng vạn vật cũng bắt đầu sinh sôi nẩy nở, gió hây hây thổi qua nhánh cây, phát ra tiếng xào xạc. Trước cửa nhà của cô, con mèo nhỏ chậm chạp đi xuyên qua rừng cây bên cạnh, vừa đi vừa ngoảnh đầu lại nhìn anh. Sau một lúc, tuyết bắt đầu rơi, trời tháng tư, tuyết rơi ở Canada là chuyện rất bình thường. Ngày ấy, Triệu Thuỷ Quang và Tô San về nhà, trên đường đi huyền thoại nói về luận văn sắp tới, phần nào là giáo viên quá nghiêm khắc, nào là đã sang tháng 4 mà tuyết còn rơi, vừa đến trước cửa nhà, nhìn thấy bóng dáng rắn rỏi mạnh mẽ kia, lập tức dừng lại, dụi dụi mắt, không thể tin được, không biết phải nói cái gì. Tô San nhìn Triệu Thuỷ Quang sững sờ, cũng cảm thấy tò mò, sao vừa mới về đến, đã thấy có anh chàng cực đẹp trai đứng ở trước cửa, gần đây thi đến lú lẫn rồi à? Triệu Thuỷ Quang rất nhiều lần về đến nhà, từng tưởng tượng người nọ nếu đứng ở trước cửa, cười và nói, “Anh đã đến rồi, cô bé ngốc”, thì tình huống lúc đó sẽ như thế nào, cô chỉ cần nghĩ như vậy, lòng đã ấm áp rộn ràng. Thật không ngờ ý nghĩ đó cuối cùng đã thành sự thật, bỗng tuyết rơi vào khoé mắt, mang theo nguyện vọng từng như không thể lại thành sự thật, cô đột nhiên cảm thấy như đang mơ vậy, có thể gặp được anh thật hạnh phúc, đi Canada cũng thật tốt, lần này trở về thì anh đã

đến, đứng tại nơi đây, tất cả như một giấc mơ dài! Thời gian quá lâu, trải qua nhiều khó khăn trắc trở, đặt chân đến nhiều nơi, gặp qua nhiều người, mọi thứ bắt đầu trở nên mơ hồ. Người nọ đứng thẳng lên, dưới trời tuyết lạnh, cười với cô, chậm chậm bước xuống bậc tam cấp, cô cũng từng bước đi tới, khuôn mặt anh càng ngày càng rõ nét hơn, hiện hữu ngay trước mắt cô. Cho tới lúc này, anh duỗi hai tay ra, bàn tay ấm áp sờ gò má cô, đôi mắt cô phản chiếu khuôn mặt điển trai của anh, hàng mi cong dài, dưới mắt lại có quầng thâm tím xanh nhàn nhạt, anh đi đường mệt nhọc, cô biết chứ. Cô mở miệng gọi anh, “Thầy Đàm....” Anh nhướn đôi mày kiếm, trong mắt tràn ngập niềm vui vô vàn, nói, “Xin hỏi, anh phải làm Thầy Đàm đến chừng nào đây hả??” Cô không biết nói gì, đỏ mặt, đầu cúi thấp. Ngày ấy, thời tiết khá xấu, trời đổ tuyết lớn như viên kẹo ngọt, nhẹ nhàng rơi xuống mái tóc đen tuyền của anh, mát mát nơi lông mày, từ từ tan ra, không còn một dấu vết. Anh tự tay gạt những đóm tuyết trên đầu cô, bàn tay nóng hổi nâng mặt cô lên, cô nhắm mắt lại, môi chạm môi nồng nàn, hoa tuyết trên môi lập tức tan ra. Ở nửa bán cầu còn lại, những người yêu nhau giữ chặt lấy nhau, sương tuyết ngập tràn, bay phất phơ giữa cảnh tình thơ mộng.

38. Chương 38: Ngoại Truyện 1

Chiếc xe lửa đầu tàu hình viên đạn màu trắng sữa hú còi rời bến.

“Kính thưa quý khách, đã đến Vô Tích, mong quý vị chuẩn bị hành lý xuống xe.”

Hi Vọng cầm hành lý đứng trong đoàn người xuống xe, vốn ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, khi xe dừng lại thì tất cả mọi người đều cùng đứng lên, gương mặt quen thuộc đột nhiên đập vào mắt.

Không biết đã xa nhau bao lâu, bởi vì cứ ngỡ rằng cả đời này không thể gặp lại nhau, dường như khi thời gian qua trôi qua rất dài, đã quên việc không có em trong cuộc sống này, đã quên với nụ cười của một ai khác bên cạnh, đã không còn nhớ nhưng gì, thế nhưng bất chợt ngoảnh lại lại phát giác kỷ ức ấy mãi hiện hữu trong lòng, chưa từng tan biến.

Vẫn mái tóc cong cong, so với lần trước thì đã dài hơn chút, miệng khẽ mân lên, cô rõ ràng là đang ngủ.

Nhiều lần sau khi tan học, anh đi chơi đá banh, cô luôn chờ trong phòng đọc sách, ngồi coi tí thì đã ngủ gục, đến khi anh quay về thì chỉ trông thấy một gương mặt đỏ au đang say sưa trong giấc ngủ còn nhiều nước bọt lên sách, anh luôn cảm thấy buồn cười, bề ngoài thì nhìn rất điềm đạm nho nhã nhưng thật ra cô lại rất lười và có tí ranh ma nữa, người lớn cứ cho rằng cô rất mềm yếu, nhưng ai biết được cô luôn ức hiếp anh, nhưng không sao cả, anh lại rất thích.

Anh sẽ vừa nhìn cô ngủ, vừa làm bài tập, sau khi thu dọn mọi thứ rồi mới gọi cô dậy.

Cầm khăn giấy kê bên miệng cô, cô cảm thấy nhột nhột tự nhiên sẽ thức dậy.

Anh hươ hươ khăn giấy, nói, “Cuồn cuộn nước sông kia.”

Cô vừa thẹn vừa giận dỗi, vừa nguýt vừa nhe nanh múa vuốt giành tờ khăn giấy với anh.

Cách nhau chỉ chừng ba bước chân, anh quay đầu nhìn cô, đã từng đau lòng hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa, gặp lại nhau chính là chuyện hạnh phúc nhất trên thế gian, trong chiếc xe chật ních người, cô bình thần ngủ, đeo tai nghe, dựa vào cổ gái kế bên, tất cả trong tầm tay với của anh.

Những người trước mặt di chuyển, anh nhích từng chút về phía trước, vươn tay, suýt nữa đã đụng vào cô, phát giác cô gái kế bên cô nhìn mình với ánh mắt kì quái, anh vờ như vô tình nắm vào thành ghế sau lưng cô.

Hi Vọng có chút giận dỗi, bực cô cứ mãi miết ngủ. Anh rất muốn biết khi cô tỉnh linh nhìn thấy anh thì sẽ có phản ứng gì, phải chăng cũng bang hoàng không thể bình tâm giống như anh, vì sao chỉ có mình anh suy nghĩ bay tán loạn. Anh rất giận, giận không thể đi đến véo vào mặt cô, điều mà anh đã từng làm nhiều lần trước đây.

Thế nhưng anh lại sợ cô sẽ tỉnh giấc, anh phải phản ứng thế nào với ánh mắt kinh ngạc của cô đây, xem nhau như người xa lạ đã lâu không gặp ư? Anh không làm được.

Anh cứ thế cúi đầu nhìn cô, cô vẫn ngủ say trong tay anh.

“Đinh”, xe tới bến, dòng người nườm nượp đi xuống, mãi đến khi phía sau có người vừa đẩy vừa hô, “Đi đi kia.” Anh mới dịch tay, ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của vợ đang đứng trong sân ga, có chút ngẩn ngơ.

Anh bắt đầu bước tới, đứng bất động tại cửa ra vào của xe lửa, nghiêng người lại cho người khác đi qua, anh quay đầu nhìn cô, cô vẫn ngủ ngon lành, anh sớm biết vậy rồi, cô vốn rất giỏi ngủ, cứ hễ muốn ngủ là ngủ li bì.

“Hi Vọng.” Vợ và con của anh đứng gọi ở cửa sân ga, anh bước xuống xe lửa, cầm chặt tay vợ mình.

“Đinh”, xe lửa lại lăn bánh đi xa không chút lưu luyến.

Triệu Thuỷ Quang nghe có người gọi tên “Hi Vọng”, chau mày tỉnh dậy, nghiêng đầu nhìn lối đi nhỏ trong xe lửa, hai người phụ nữ ngoài tứ tuần đang trò chuyện, một trong hai người lắc đầu thốt lên, “Hi vọng không nhiều lắm, hi vọng không nhiều lắm!”

Triệu Thuỷ Quang tự giấu bản thân, đây như phản xạ có điều kiện vậy.

Em họ Thần Thần thấy cô thức, liền sốt sắng nói, “Chị họ, nãy đi ngang ga Vô Tích có một anh chàng cực kì đẹp trai đứng kể bên chúng ta đó! Em với anh ta còn nhìn nhau nữa!”

Triệu Thuỷ Quang tiếc nuối, “Thế à, thật sao, sao em không chịu kêu chị dậy gì hết!”

Cô không hề biết, mấy phút đồng hồ trước đây có một người lòng đầy rối rắm đã nhìn cô thật lâu.

Đời người dài như thế, thế giới lại nhỏ như vậy, chúng ta luôn ngỡ sẽ không gặp nhau, em ở đây, còn anh lại ở nơi nào đó, không sao cả, bởi vì anh biết đây chính là duyên phận lớn nhất của chúng ta.

39. Chương 39: Ngoại Truyện 2: Cuộc Sống Vợ chồng

Vào ngày nào tháng nào năm nào đó, một người chồng anh tuấn phong độ hào hoa kiệt xuất đi làm về nhà, đổi giày, ôm lấy người vợ đang loay hoay trong bếp.

Anh hôn vành tai của cô, “Buổi tối chúng ta ăn gì thế?”

Tay cô đang bận bịu, tai đã đứng lên, “Vâng, ăn mì.”

Đôi môi mỏng của anh kề sát tai cô, “Bạn học Triệu Thuỷ Quang.”

“Sao?” Hô hấp của cô không ổn định.

“Xin hỏi chúng ta tổng cộng có bao nhiêu ngày yêu nhau?” Anh rời khỏi cái cổ trắng nõn của cô, khoanh tay hỏi.

Đã một tuần lễ từ sau ngày kết hôn, cô xưng phong trổ tài nấu nướng “cao siêu” lúc còn ở Canada, được thôi, anh không ngăn cản cô, thấy cô vợ bé nhỏ cần mẫn chịu khó như thế anh cũng rất mừng.

Tuy nhiên, tuy nhiên, suốt cả tuần nay anh chỉ ăn mì, ngày nào ngày nấy cũng mì và rau, rất tốt, cực kỳ tốt, anh sắp sửa ăn thịt người luôn rồi.

Công thức mất, nhìn cặp lông mày nhướng cao của anh, thẳng thừng nói, “Hôm nay ăn mì Ý!”

Anh cầm cái xẻng trên tay cô, xoắn tay áo, đặc biệt trình trọng nói, “Ái phi, từ nay về sau hãy để Trầm nấu cơm!”

Thế là từ đó, quyền sở hữu nhà bếp đã được chính thức trao cho Đàm gia!

Kết hôn sáu năm, Triệu Thuỷ Quang lâu lâu lại nổi hứng muốn ăn mì Ý, hai người cùng ngồi trên ghế sofa vừa ăn vừa xem phim.

Sáu năm đi qua, đã không còn tình cảm mãnh liệt sục sôi như trước, nhưng có đôi lúc Đàm Thu Mặc lại nhắc đến lần đầu tiên Triệu Thuỷ Quang trong bệnh viện e thẹn nói mình còn chưa trưởng thành, rồi cô tức giận đánh anh.

Sáu năm đi qua, còn nhiều hơn cả một câu nói hiểu nhau đơn giản, cãi nhau ầm ĩ cũng là một niềm hạnh phúc nho nhỏ. Anh mỗi ngày đi làm về sớm nấu sẵn đồ ăn, còn cô thì mỗi tuần ngồi ở sofa xếp đồ cho anh, lúc cô về nhà đã thấy đồ ăn nóng hôi hổi, anh vừa mở ngăn kéo ra vừa cười khi thấy mấy đôi vớ cuon thành hình nấm hương.

Sống trên đời này, mỗi ngày không biết có bao nhiêu nụ cười và nước mắt, ở đây có người đang cười, ở kia lại có người đang khóc. Cuộc sống quá gần gũi, lại có quá nhiều người, đến rất nhanh rồi ra đi cũng rất vội vàng. Cuộc sống dài đằng đẵng, may mắn có anh ở bên, nắm tay cùng nhau vượt qua, mới có thể đối mặt với khó khăn, đối mặt với ranh giới mong manh của sự sống và cái chết mà không mấy may sợ hãi, chỉ cần sống chính là còn hạnh phúc.

Tình yêu cũng vậy, cuộc sống cũng thế, đừng chờ khi hoa nở, rồi thì mới hái trái, hãy trân trọng duyên phận trong tay, quý trọng người bên cạnh, đừng đến lúc mất đi mới biết quý trọng những gì mình đang có, thừa dịp hiện tại vẫn còn kịp, quý trọng tình yêu, quý trọng giá trị đẹp của cuộc sống.

40. Chương 40: Ngoại Truyện 3: Về Con Cái – Về Tình Yêu (phần Về Hi Vọng)

Ngày đó, anh ăn cơm xong, ngồi trên ghế sofa đọc tạp chí, trên TV đang chiếu chương trình văn nghệ mà vợ anh thích xem, thi thoảng có tiếng hoan hô vang lên, vợ ngồi bên cạnh bật cười khanh khách, anh tò mò buông tạp chí xuống.

Trên TV là một cặp song sinh rất đáng yêu, chừng năm sáu tuổi, đang biểu diễn một bài tấu nói, còn nhỏ mà đã thông minh lanh lợi, trông rất lém lỉnh. Anh chỉ vừa xem chút cũng đã mỉm cười.

*** Tấu nói: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

Cuối cùng, người dẫn chương trình lên sân khấu, giữ hai cô bé đó lại không cho đi, lần lượt đưa micro qua, hai chị em trịnh trọng cầm micro nói, “Xin chào!” Chào khán giả đang xem, không giống dáng vẻ lém lỉnh hoạt bát hồi này, mắt chớp chớp đáng yêu, hồn nhiên trẻ thơ,

DJ dẫn chương trình thấy hai cô bé hồi hộp, càng muốn trêu chọc hai cô bé này hơn, hỏi tên của hai đứa, bé gái buộc tóc nói, “Đàm Ngải Ngải”, bé gái tóc búp bê đáp, “Đàm Cần Cần”. Đôi mắt to tròn sáng long lanh.

DJ dẫn chương trình hỏi, “Trong hai đứa, ai là chị?”

Qua một lúc, bé gái buộc tóc Đàm Ngải Ngải chỉ qua bên cạnh nói, “Cần Cần là chị.”

Bé gái tóc búp bê Đàm Cần Cần mắc cỡ không dám nói chuyện, cứ cúi đầu nhìn giày mình.

DJ dẫn chương trình hỏi, “Ai dạy hai đứa tấu nói thế?”

Bé gái buộc tóc đáp, “Là mẹ dạy!” Bàn tay nhỏ ú ụ nu chỉ về phía camera.

Ở trên màn hình, một cô gái hơn hai mươi tuổi đứng bên cạnh camera, đột nhiên phát hiện mình xuất hiện trên màn hình, thoáng sửng sốt, sau đó còn mỉm cười trên màn hình, lộ ra má lúm đồng tiền nhỏ xinh, giờ ngón tay cái lên với hai cô con gái.

Tay Hi Vọng cầm tạp chí bỗng niết lại, trở mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng nõn trên màn hình, tóc của cô đã dài rồi, mềm mại buông xỏa, lúc này suýt nữa đã không nhận ra, chỉ cảm thấy quen thuộc khó tả, khi thấy má lúm đồng tiền lúc cô cười thì mới giật mình nhận ra, một hình bóng xa xưa, một nỗi buồn xa xăm, mỏng lung theo gió đêm ùa về.

Lần trước gặp cô là khi ở trên tàu, giờ thì đã là mẹ của người ta rồi.

Lại đột nhiên nhớ đến, năm đó khi hoa sơn chi nở, cô đứng dưới tán cây, kéo tay của anh, và nói, “Hi Vọng, khoá khoá của em lại hư nữa rồi!” Giọng nói nghe như đành chịu, thế mà nét mặt lại cười tươi như hoa, lộ má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ xinh xinh.

Chất lượng đồng phục cấp hai không mấy tốt, cô lại là người chân tay lóng ngóng nữa, thường xuyên kéo dây khoá sai khớp, mỗi khi như lúc này đều chạy đến tìm anh, còn anh thì luôn “nhận lệnh”, ngoan ngoãn

cúi xuống, khom lưng, giúp cô sửa lại khoá kéo, đương nhiên cũng không quên hôn lên má của cô, ai kêu cô để anh mất mặt làm chi.

Theo thời gian, dường như đã quên đi những giây phút rung động bồi hồi ấy. Rồi lại có thêm nhiều chuyện xảy ra, khiến con người ta dần dần quên lãng.

Bé gái tóc bum bê đưa tay lên đầu, vẽ rất nghiền ngẫm, sau đó hô to, “Sai rồi, là mẹ chỉ huy, ba giám sát mới đúng!”

DJ dẫn chương trình buồn cười, thuận miệng hỏi, “Ba hai đứa cũng tới à?”

Bé gái tóc bum bê gật đầu, ngón tay chỉ thính phòng, la lên, “Ba kìa!” Có thể nhìn ra bé gái này rất ý lại ba, ở hàng phía trước, một người đàn ông tuấn tú đang ngồi, nhìn rất điển trai, màn hình ngừng ở anh ta vài giây, người đàn ông nhìn hai đứa bé, cười cười, lòng mày giãn ra, đôi mắt tràn ngập sự hân diện của một người cha.

Hai tay người DJ dẫn chương trình kéo hai đứa bé gái lại, hỏi, “Hai đứa thích ba nhất hay là mẹ nhất?”

Bé gái tóc bum bê đáp không do dự, “Ba!”

Bé gái cột tóc Đằm Ngải Ngải kéo tay tóc bum bê, kêu lên, “Cần Cần ngọc, thích nhất là mẹ! Ba cũng nói thích nhất là mẹ, thiếu số phải phục tùng đa số!”

Người xem cười “ha ha” một tràng, toàn bộ người ở thính phòng cũng bật cười, ngay cả DJ dẫn chương trình cũng nở nụ cười, cặp song sinh này thật sự buồn cười.

Màn hình chiếu người mẹ, mặt hơi ngoái về sau, lườm mắt, ánh mắt như giận hờn. Đổi lại, khi màn hình chiếu hình ảnh người đàn ông ấy, trong mắt ngập tràn yêu thương, đối với hai cô con gái bé bỏng, và cả với người vợ yêu dấu.

“Ông xã, ăn trái cây đi!” Vợ cầm mâm trái cây, đặt ở trước mặt Hi Vọng, Hi Vọng chột hoàn hồn, buông tờ tạp chí bị niết đến nhăn nhúm, nhàn nhạt mỉm cười, lấy miếng cam bỏ vào miệng, mọng nước, có chút chua chua, nhưng sau đó lại giòn ngọt.

Anh nhìn đứa con đang thiếp ngủ trên ghế sofa, đứng lên, choàng tay ôm lấy nó, làm cho đứa nhỏ thức giấc, ôm lấy cổ ba của nó, nũng nịu hô, “Ba.”

Hi Vọng cười, công đứa nhỏ trên vai, “Ngồi máy bay bay nè!”

Người vợ nói, “Chậm thôi, cẩn thận đó, mau dẫn nó đi ngủ đi!”

Hi Vọng quay đầu lại, nháy mắt mấy cái, “Dạ rồi!”

Trên đường đi, hai cha con cười khúc khích không ngừng.

Tiểu Quang, nhiều năm sau, người bên cạnh em đã không phải là anh nữa, mà ở bên cạnh anh từ lâu cũng đã dành cho người khác, nhưng anh vẫn sẽ rất xúc động khi nhớ đến em, nhớ đến năm tháng tuổi trẻ chúng ta cùng nhau vượt qua, thế nhưng tất cả giờ đây chỉ còn là hoài niệm mà thôi.

Cám ơn em, cũng cám ơn thời niên thiếu của chính anh đây !

41. Chương 41: Ngoại Truyện 4: Về Sở Phi Phi

Tôi là Sở Phi Phi.

Chuyện là một số người nghĩ tôi là người đồng tính, thừa các quý cô, mấy người coi nhiều BL, GL quá rồi hả? Thật là tức chết tôi mà!

Tuy là phần lớn cuộc đời Sở Phi Phi tôi đây phải vượt qua cái bóng của nhóc họ Đằm kia, nhưng ai nói tôi sẽ tự dằn đoạ bản thân đến tâm lý bất bình thường thế !

Lại nói, khi còn nhỏ, đầu gì tôi cũng được người người mê đấy!

Năm đó, tôi nhận thư tình đến mỗi cả tay, ôi, đừng có mà không tin, khà khà, mặc dù chỉ là nhận dùm nhóc con họ Đàm kia !

Ai kêu cậu ta trông hung dữ, còn tôi thì lại hiền lành, mà cái khuôn mặt đẹp trai nhưng lạnh như băng kia, thế mà hết lần này đến lần khác có nhiều cô gái thích đến vậy !

Các cô gái ơi, chẳng lẽ cái người không hiểu cái gì gọi là “thanh niên đầy hứa hẹn, đang ngay trước mặt” sao.

Đừng trợn mắt nha, tôi cũng được người yêu mến đấy!

Lại nói tiếp, ngày đó, hoa đào bông bình trong chiều gió, tôi vẫn đứng dưới gốc cây hoa đào, nhận thư tình, à ừm, được rồi, là giúp họ Đàm kia nhận thư tình, bỗng có một cô gái mặc áo trắng phất phơ trong gió đi tới, không cần phải nói, tôi chìa tay ra, nhận lấy thư tình!

“Tên?”

“Tiêu Lang.”

Tôi ngẩng đầu nhìn cô ấy, cô gái xinh đẹp mảnh mai, vậy mà tên Tiêu Lang, tôi mới là ‘Tiểu Lang’ đây này!

*** Lang ở đây là “sói”, ý SPP nói cô gái xinh đẹp như thế mà lại tên Tiêu Lang, anh ta là Sói (háo sắc) mới đúng.

“Tuổi”, tôi tiếp tục hỏi.

“16 , Ồ, lớn hơn tôi hai tuổi!

“Muốn để di ngôn không?”

“Hả?”

“À, không, muốn nhấn lại gì?” Tôi vội vàng hỏi lại, gì mà nhấn lại chứ, nhóc họ Đàm kia chẳng buồn liếc mắt, huống chi là xem, thật ra thì tôi cũng biết chắc chắn cậu ta sẽ không xem đâu!

“Nhấn lại?” Cô gái sững sốt !

“Phải, cô không phải muốn tôi đưa thư cho Đàm Thư Mặc à!” Tôi hơi bực bội, mê trai cũng có chỉ số thông minh khác nhau!

Mặt cô gái kia lập tức đỏ lên, ôi, xấu hổ đây mà, chắc tôi nói thẳng quá.

Cô ấy lại nói tiếp, lời vừa nói ra đã khiến tôi sững sờ, ánh mắt cô ấy rất hung dữ, rống to lên, “Sở Phi Phi, lá thư này, là tôi đưa cho cậu!”

Nói một mạch rồi im lặng, tôi ngớ người, “Hả?”

Cô ấy xoay người bước đi, chùng được nửa bước, chợt quay đầu lại, hung hăng nói, “Muốn nhấn lại chứ gì, vậy thì ghi cảm nghĩ 500 chữ, ngày mai đưa lại cho tôi!”

Áo trắng lại bông bình lướt đi!

Chỉ có kẻ đáng thương là tôi đây, lá thư chết toi này, mỏng tanh thế này, kêu tôi viết cảm nghĩ gì chứ, chết tiệt, cô ấy lời quá rồi còn gì !

Câu chuyện giữa tôi và cô gái họ Tiêu kia bắt đầu từ đây, cũng như tôi chưa từng nghĩ nhóc họ Đàm kia sẽ thật sự yêu Tiểu Quang, cũng không ngờ tôi gặp lại Tiểu Lang ở buổi họp lớp, để rồi rơi vào bể tình, sau đó, bách niên giai lão, rồi sau này, vẫn chạy tới kiếm họ Đàm kia tán gẫu, ngay cạnh bên nhà.

Ồ, đừng nghĩ tôi muốn thế nhé!

Hết cách rồi, cư xá mà cậu ta mua chính là cư xá tốt nhất trong thành phố, theo như phẩm vị của tôi thì cũng phải chịu thiệt làm hàng xóm với cậu ta thôi!

Lại nói tiếp nữa, cuộc sống này luôn khiến bạn đầy bất ngờ!

Các cô gái, các cô thấy đúng không?

42. Chương 42: Ngoại Truyện 5: À, Về H !

Đêm đó, gió lay cành lá rung rinh, ngoài cửa sổ, có một cây hoa quế rất lớn, vào cuối hè, toả hương ngan ngát.

Tiểu Quang nhìn Mặc Mặc vừa mới tắm xong, anh chỉ quần khăn tắm trên đầu, lộ ra khuôn ngực vạm vỡ rắn chắc, trong ánh đèn mờ ảo, như toả thêm vàng sáng.

Tiểu Quang nuốt nuốt nước bọt, Mặc Mặc ngồi xuống, nệm lồm xồm, ra trải giường nhưng đèn nhàn nhúm một góc nệm.

Chiếc lưới khéo léo lượn lờ trên chiếc cổ trơn bóng, có chút ướt át, lại có tí lành lạnh, phòng mở máy lạnh thế mà lại cả người dần dần nóng lên.

Tay của anh vuốt ve cánh tay đang run rẩy của cô, ngón tay cái nhẹ nhàng mơn trớn cổ của cô, rồi từ từ đi xuống,

Đầu óc cô mụ mẫm, hơi thở ngày càng nóng hổi, ngực càng lúc càng phập phồng.

Bờ môi mỏng của anh chậm chậm di chuyển xuống, nhẹ nhẹ chạm vào da thịt...

Cô tận dụng lý trí còn sót lại, hỏi, “Cái kia... Cái...” Hô hấp không ổn định.

Miệng anh chẳng rời rãnh, cũng không buồn ngẩng đầu lên, hỏi “Sao?” một tiếng, chiếc lưới đỏ nhẹ nhẹ hôn lên từng tấc da thịt non nà.

“Bộ chúng ta thật sự phải ‘ấy’ vì phải ‘ấy’ hả?”

Anh giơ tay lên, nâng mặt, ánh mắt mê hoặc lòng người, có gì đó sáng loáng mơ hồ.

Anh khều cái cằm nhẵn bóng của cô, hà hơi, “Em nói đi?”

“Roẹt”, cánh tay vung vàng vọt ra, ngón tay thanh mảnh, thả màn xuống.

Trong ngọn đèn lay lắt, bóng người quấn lấy nhau, tiếng thở dốc nho nhỏ...

“Phụt”, đèn cũng đã tắt...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-hoc-tro-cua-toi-thi-sao>